GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE ŞI CUVÂNTĂRI

GH. GHEORGHIU - DEJ

GH. GHEORGHIU-DEJ

ARTICOLE
ŞI
CUVÂNTĂRI

1951

EDITURA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

RAPORTUL POLITIC AL COMITETULUI CENTRAL LA CONFERINŢA NAŢIONALĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Octombrie 1945

I

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ

Tovarăşi! Conferinţa Naţională a Partidului Comunist Român se ţine în condiţiile terminării victorioase a celui de al doilea război mondial. Imperialismul german hitlerist şi militarist japonez au fost sdrobite, şi putem spune că aceasta este o victorie nemaiîntâlnită în istoria tuturor războaielor.

După cum prevăzuse marele geniu al omenirii progresiste şi conducătorul popoarelor Uniunii Sovietice — Generalissimul Stalin — factorul esenţial care a hotărît soarta celui de al doilea război mondial a fost unirea tuturor popoarelor iubitoare de pace şi libertate împotriva celui mai mare duşman al civilizaţiei şi progresului omenirii, împotriva fascismului cotropitor.

De aici se desprinde un mare învăţământ şi totodată perspectiva înfăptuirii unei păci durabile în lume.

Rolul principal în obţinerea victoriei l-a avut Uniunea Sovietică. *(Aplauze puternice.)*

Armata Roşie s'a acoperit de o glorie nepieritoare în războiul de nimicire a forţelor hitleriste şi ale imperialismului japonez, mărind astfel admiraţia întregii lumi faţă de puternicul stat sovietic al muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor. *(Aplauze.)*

Al doilea învăţământ al acestui război arată unde a dus politica de concesii faţă de agresor. Fiecare cedare făcută agresorului, în

loc de a consolida pacea, mărește poftele imperialiste și duce la noi agresiuni.

Se pare că aceste învățăminte nu au fost însușite de anumite cercuri, legate de cunoscuta politică müncheneză, care încearcă să împiedice construirea unei păci durabile între popoare.

Factorii care acționează în favoarea păcii sunt însă mult mai puternici.

1. ECONOMIA MONDIALA IN URMA RAZBOIULUI

In primul rând, economia mondială a ieșit adânc sdruncinată și desorganizată din acest război. Uriașe distrugeri de bunuri, întrebuințarea neproductivă a materiilor prime, distrugerea unei mari părți din utilajul industrial al statelor europene pe teritoriul cărora s'a desfășurat războiul, toate acestea au contribuit la agravarea situației economice. In numeroase țări se manifestă tendințe inflaționiste. Desorganizarea transporturilor, atât feroviare cât și fluviale, împiedică circulația bunurilor. Deasemenea, aceasta contribue la scumpirea produselor și la diferențe considerabile de prețuri. Problema cea mai importantă, însă, este *trecerea industriei de război pe picior de pace*. Reconversiunea, cum se numește ea în Statele Unite și în Anglia, pune în pericol munca și existența a milioane de lucrători. Economiștii americani discută dacă într'un viitor apropiat vor fi 8.000.000 sau 18.000.000 de șomeri în U.S.A. Pericolul șomajului amenință nu mai puțin și Marea Britanie.

Scăderea nivelului de viață al muncitorimii din aceste țări, ca o consecință firească a desordinei economice provocate de trecerea întreprinderilor industriale, crescute mult în timpul războiului, la producția de pace, a determinat mari acțiuni muncitorești, care cuprind milioane de oameni: astfel, grevele minerilor, metalurgiștilor și muncitorilor din porturi în U.S.A. și grevele minerilor și docherilor în Anglia. Deasemenea, greutățile economice, complicate cu dificultăți politice, au contribuit la rapida desvoltare a mișcărilor național-eliberatoare în India, Indiile Olandeze, Egipt, Palestina, Țările Arabe etc. De subliniat greva-protest a muncitorilor din porturile australiene, care refuză să încarce material de război trimis pentru a fi folosit împotriva mișcării naționale din Java.

In asemenea împrejurări, când mișcările muncitorești din metropolă sunt în creștere și când popoarele coloniale își afirmă tot mai hotărît dreptul la independență națională, cercurile reacționare, întreținând focare fasciste ca acelea din Grecia, Spania, Argentina și împingând spre neînțelegeri în sânul Națiunilor Unite, caută să împiedice construirea păcii.

2. ORGANIZAREA ȘI CONSOLIDAREA PACII SUNT STRANS LEGATE DE DEMOCRATIZAREA FIECAREI ȚARI

Crearea Federației Sindicale Mondiale — care, prin cei 63.000.000 de membri ai săi, muncitori conștienți și organizați din lumea întreagă, este expresia unității clasei muncitoare — va avea un rol deosebit de important în reconstrucția lumii și în combaterea partizanilor politicii „echilibrului de forțe".

In desbaterile congresului mondial sindical s'a evidențiat faptul că organizarea și consolidarea păcii sunt strâns legate de lupta pentru nimicirea rămășițelor fasciste, de democratizarea fiecărei țări.

Pe plan politic, dacă luăm în considerare alegerile care au avut loc în ultimul timp într'o serie de țări eliberate de sub jugul robiei hitleriste, observăm o deplasare categorică a opiniei publice spre forțele politice consecvent democratice. Așa, de pildă, în Franța, Cehoslovacia, Norvegia și alte țări, comuniștii întrunesc majorități însemnate, lărgind astfel frontul păcii și baza prieteniei dintre popoare.

Un eveniment de importanță politică mondială îl constitue alianța, nu demult încheiată, între Uniunea Sovietică și China.

Cele două popoare, cu potențialul lor economic, politic și militar aproape nelimitat, interesate deopotrivă în stabilirea armoniei internaționale și a bunei înțelegeri între popoare, vor aduce o puternică contribuție la realizarea și asigurarea păcii.

Reacțiunea încearcă, într'un cadru istoric nou, să reînvie politica ce tindea la izolarea U.R.S.S. Ea încearcă să ignoreze importanța internațională mult sporită a Uniunii Sovietice după victoria asupra Germaniei hitleriste și a militarismului japonez.

Nu o politică de „echilibru al forțelor", nu o politică de împărțire a lumii în „blocuri", ci una de înțelegere și colaborare între popoare și între state. Dacă la conferința dela Londra s'au ivit unele divergențe, acestea pot și trebue să fie rezolvate tot în spiritul prieteniei și colaborării făurite în anii grei de război. Divergențe pot exista și între membrii uneia și aceleiași grupări politice, cu atât mai mult între state destul de deosebite ca structură; esențial este, însă, spiritul de colaborare și voința de a rezolva toate problemele prin bună înțelegere. Aceasta este prima condiție a unei păci durabile. *(Aplauze puternice.)*

Lichidarea tuturor rămășițelor fasciste și izolarea cercurilor reacționare, care încearcă să turbure pacea lumii, este a doua condiție. *(Aplauze.)*

O pace durabilă în lume nu poate fi concepută decât dacă toate forțele progresiste ale lumii vor continua lupta pentru asigurarea unei democrații reale și active. Instaurarea în fiecare țară a unei democrații consecvente va fi cea mai bună garanție a păcii. Aceasta este a treia condiție. *(Aplauze puternice.)*

In fine, a patra și ultima condiție pentru făurirea unei păci durabile este respectarea voinței fiecărui popor de a-și făuri singur regimul său social, respectarea independenței naționale și neamestecul în afacerile interne ale altor popoare. *(Aplauze îndelung repetate.)*

Aceasta este situația politică generală în care se ține Conferința Națională a partidului nostru. Deși expusă sumar, ne va îngădui să înțelegem mai ușor problemele care frământă țara noastră, rolul și sarcinile Partidului Comunist Român.

II

SITUAȚIA INTERNA

1. DRUMUL PARTIDULUI, DRUMUL LUPTEI PENTRU LIBERTATEA ȘI DREPTURILE POPORULUI ROMAN

Tovarăși! Inainte de a trece la problemele actuale, considerăm necesară o scurtă analiză a drumului greu și plin de învățăminte pe care partidul nostru l-a parcurs în lupta pentru libertatea și drepturile poporului român.

După o lungă și aspră experiență, dobândită în cei 20 de ani de adâncă ilegalitate și în timpul scurtei perioade scurse dela 23 August 1944 și până azi, partidul nostru a devenit principala forță politică care sprijină cu hotărîre regimul instaurat la 6 Martie 1945 și guvernul de concentrare democratică al d-lui dr. Petru Groza.

Intr'adevăr, dacă ne gândim ce a reprezentat partidul nostru la înființarea sa, prin ce greutăți și frământări a trebuit să treacă, și facem o comparație cu situația în care se găsește azi, putem privi cu încredere în viitorul partidului nostru, în viitorul clasei muncitoare și al întregului popor român. Inainte de a intra însă în analiza sarcinilor noastre actuale, considerăm necesară o scurtă expunere asupra originii partidului nostru.

Născut în condiții istorice ce nu se deosebesc în fond de cele în care au luat naștere toate partidele comuniste din ultimele decenii, și abia desprins din frământările vechii mișcări muncitorești, tânărul Partid Comunist Român își luă asupra sa măreața și totodată istorica sarcină de a restabili unitatea politică și de acțiune a clasei muncitoare, de a organiza și conduce lupta muncitorilor, țăranilor și intelectualilor pentru ridicarea stării lor materiale, politice și culturale, pentru o Românie liberă, democratică și independentă. Deasemenea, Partidul Comunist Român, călăuzit în activitatea sa de teoria marxist-leninistă, și-a luat asupra sa sarcina să îndrumeze clasa muncitoare și întregul popor pe calea înfăptuirii unei societăți în care să dispară exploatarea omului de către om. *(Aplauze entuziaste.)*

Partidul nostru cunoaște câteva perioade distincte în desvoltarea sa. Intrunind majoritatea membrilor vechiului partid muncitoresc, hotărît să rupă cu reformismul și metodele pasive, care au dus la eșecul grevei generale din 1920, tânărul partid muncitoresc, partidul comunist, s'a impus chiar dela primii pași făcuți în arena luptei politice ca o forță politică independentă, producând o serioasă deplasare în cursul vieții politice a țării noastre.

Bucurându-se de încrederea și de sprijinul masselor muncitorești, organizate în sindicate unite, precum și de simpatia unei însemnate părți ale celor neorganizate dela orașe și sate, partidul nostru reușește, stând în fruntea masselor muncitoare, să mențină cea mai mare parte din revendicările câștigate prin grevele din 1918—1920 de către clasa muncitoare.

Desigur, cercurile reacţionare nu puteau rămâne indiferente faţă de perspectivele politice care erau deschise clasei muncitoare şi poporului român sub steagul partidului nostru.

Aceste cercuri, desmeticite după primul val de luptă populară care se desfăşura in perioada anilor 1918—1920, când muncitorimea din România, ca şi cea din lumea întreagă, se găsea in plină ofensivă, călăuzită de lozinci ca: pace, pâine, pământ, libertate, şi-au regrupat forţele şi au trecut la contraofensivă. In primul rând au căutat să lovească în partea cea mai conştientă a clasei muncitoare, în avangarda sa, în partidul comunist.

Astfel, in 1924, partidul comunist este scos înafara legilor ţării de către guvernul liberal, care deslănţue in acelaş timp un atac direct impotriva libertăţilor cetăţeneşti şi mai cu seamă împotriva cuceririlor clasei muncitoare. Partidul nostru insă nu desarmează. Reorganizându-se pe baze conspirative, silit fiind să intre în adâncă ilegalitate, el îşi afirmă dreptul la existenţă, continuând să fie de fapt *mobilizatorul, organizatorul şi conducătorul luptei de emancipare a muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor.* (Aplauze puternice.)

Cea de a doua perioadă este caracterizată prin descreşterea luptelor populare, ca urmare a stabilizării relative a capitalismului, survenită după primul război mondial.

In această perioadă, care se întinde până în preajma anului 1929, clasa muncitoare din România işi îmbogăţeşte experienţa în lupte de apărare împotriva politicii antidemocratice a guvernelor brătienisto-averescane. Dacă o parte din cuceririle obţinute înainte de către massele muncitoreşti au fost pierdute, aceasta se datoreşte în primul rând slăbirii organizatorice şi lipsei de unitate politică şi de acţiune a clasei muncitoare.

Partidul nostru nu reuşise să închege unitatea de luptă cu partidul social-democrat, şi această stare de lucruri ducea apă la moară duşmanilor muncitorimii.

Fără să negăm slăbiciunile şi greşelile partidului nostru faţă de problema frontului unic, nu putem trece cu vederea faptul că în conducerea partidului social-democrat de atunci se găseau elemente ca Mirescu, Flueraş, Grigorovici etc., excluse până la urmă din

partid pentrucă s'au înhămat la carul dictaturii regale, trecând deschis în lagărul reacţiunii.

Aceştia imprimau partidului social-democrat un spirit de aprigă duşmănie atât impotriva partidului comunist, cât şi impotriva ideii stabilirii unităţii de acţiune a clasei muncitoare, iar acolo unde partidul nostru reuşea s'o înfăptuiască peste capul lor, căutau s'o spargă prin toate mijloacele, contribuind astfel în mare măsură la întârzierea desvoltării mişcării muncitoreşti în România.

Nu era de mirare deci pentruce o parte destul de însemnată a clasei muncitoare, înapoiată din punct de vedere politic, şi în special marea massă a ţăranilor noştri, constituia în mod obişnuit clientela electorală a diverselor partide politice care se schimbau la cârma ţării. In asemenea condiţii, desigur, clasa muncitoare şi poporul român erau mai uşor deposedate de drepturile economice şi politice, libertăţile cetăţeneşti mai uşor gâtuite.

Exploatând nemulţumirea crescândă a masselor muncitoreşti şi ţărăneşti, care simţeau apăsarea unui regim politic lipsit de libertăţi şi apăsarea greutăţilor economice, partidul naţional-ţărănesc reuşise să câştige teren politic.

In 1929, când primele semne ale unei noi crize economice au început să se facă simţite în aproape toate colţurile lumii şi când era de prevăzut că şi ţara noastră va trece prin această încercare, dată fiind structura sa politică, economică şi socială, partidului naţional-ţărănesc i se destinase de către vârfurile reacţionare ale clasei dominante din România, printre care se numărau Maniu, Vaida, Mihalache şi alţii, rolul de canalizator al noului val de luptă populară ce urma să se desvolte ca o consecinţă firească a noii crize. Trecând peste contradicţiile existente în sânul cercurilor reacţionare, partidul liberal şi marioneta sa averescană au trecut puterea în mâinile partidului naţional-ţărănesc.

Primul guvern naţional-ţărănesc, în frunte cu Maniu, vine la cârma ţării, sprijinindu-se pe o largă mişcare populară.

Mulţi credeau pe atunci că se vor produce cu acest prilej schimbări radicale în viaţa politică a ţării.

Aproape întreg poporul aştepta, aşa cum i se promisese în opoziţie de către leaderii partidului naţional-ţărănesc: îmbunătăţirea situaţiei materiale şi dreptate socială, prin instaurarea unui regim care să introducă şi să respecte libertăţile cetăţeneşti.

Marea desamăgire n'a întârziat însă să-şi facă loc în rândurile celor păcăliţi.

Primul act „politic" al guvernului Maniu-Vaida a fost să-şi căpătuiască partizanii şi să acapareze avutul ţării.

Muncitorilor le-a cerut să-şi strângă cureaua.

Asupra delegaţilor muncitorilor organizaţi în sindicate unitare, adunaţi în Congresul dela Timişoara (3—7 Aprilie 1929), se trage în plin din ordinul călăilor muncitorimii, Maniu-Vaida.

La Lupeni, când au încercat să folosească dreptul de grevă pentru apărarea intereselor lor, în loc de libertăţile cetăţeneşti promise în opoziţie, printre care şi dreptul la grevă, le-au dat gloanţele jandarmilor, pe care i-au trimis să-i împuşte. Iar sindicatele unitare, devenite un instrument de luptă organizată a muncitorimii şi o puternică stavilă în calea planurilor de a arunca pe spinarea masselor populare greutăţile crizei economice, au fost şi ele dizolvate în acelaş an.

Cu toată teroarea deslănţuită împotriva libertăţii sale de organizare, clasa muncitoare a continuat lupta nu numai pentru interesele ei materiale, ci şi pentru existenţa deschisă a sindicatelor sub conducerea Consiliului general. *(Aplauze.)*

Au început „curbele de sacrificiu", şomajul, scăderile de salarii, scăderea nivelului de trai al muncitorilor, funcţionarilor, învăţătorilor, invalizilor, noi sarcini fiscale asupra ţăranilor, cu scopul de a ieşi din criză pe spinarea masselor populare şi de a plăti datoriile făcute în străinătate.

Apărătorii celor apăsaţi de măsurile guvernului, deputaţii Blocului muncitoresc-ţărănesc, sprijinit de Partidul Comunist Român, au fost daţi afară din parlament pentru a răpi muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor posibilitatea să-şi aibă reprezentanţii lor în Camera Deputaţilor. Cu acest prilej, deputaţii reacţionari naţional-ţărănişti şi liberali, aruncându-şi jos măştile, au votat pentru eliminarea deputaţilor Blocului muncitoresc-ţărănesc din parlament.

Speranţele masselor înşelate se îndreaptă mai accentuat spre singura forţă politică consecventă, pusă în slujba intereselor poporului, spre partidul nostru, împotriva căruia guvernul naţional-ţărănesc de sub preşedinţia lui Maniu deslănţue o teroare şi mai sălbatică.

Trebue spus aici că nu întâmplător se produc frământări fracţioniste tocmai în aceste împrejurări, când unitatea de luptă a partidului trebuia să fie mai puternică decât oricând.

Explicaţia cauzelor care au dus la izbucnirea focarelor fracţioniste o găsim în învăţătura marxist-leninistă despre partid, care lămureşte că „izvorul fracţionismului în partid îl constitue elementele lui oportuniste"[1]. Până la Congresul al V-lea, în sânul partidului nostru existau încă serioase rămăşiţe oportuniste de dreapta şi de stânga, datorită pe de o parte confuziei ideologice, politice şi organizatorice moştenite dela vechiul partid social-democrat, pe de altă parte prezenţei în organele de conducere a elementelor cu mentalitate şi concepţie mic-burgheză, cunoscute prin instabilitatea lor politică şi spiritul de aventură.

Ce-au însemnat frământările fracţioniste în desfăşurarea activităţii generale a partidului?

In primul rând, partidul a fost abătut dela preocuparea sa firească de organizator şi conducător politic al luptei clasei muncitoare şi poporului, într'un moment de grea încercare a poporului nostru.

In al doilea rând, partidul rămânea descoperit în faţa duşmanului şi se izola de masse, în faţa cărora îşi măcina autoritatea.

In al treilea rând, luptele fracţioniste duceau la descompunerea ideologică, politică şi organizatorică a partidului, primejduind de moarte însăşi existenţa sa.

Iată pentruce una din sarcinile centrale ale partidului este de a sfărâma încercarea de slăbire a unităţii sale de voinţă, a descoperi şi înnăbuşi din faşă manifestări care pot submina unitatea ideologică, politică şi organizatorică a partidului.

Congresul al V-lea are marele merit nu numai de a fi reuşit să pună ordine în viaţa internă de partid, ci mai cu seamă de a fi luat poziţie faţă de problemele fundamentale de partid.

Congresul a stabilit obiectivul strategic în faţa căruia se găseşte partidul, plecând dela caracterul specific al ţării noastre; a lămurit poziţia partidului nostru faţă de problema ţărănească, privită din punctul de vedere al necesităţii stabilirii unei alianţe trainice între clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, combătând în acelaş timp teoriile false în legătură cu rolul ţărănimii.

---

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 6, ed. P.M.R. 1950, pag. 198.

Congresul a socotit ţărănimea muncitoare ca principalul aliat al clasei muncitoare, ca un rezervor imens de energie nesecată, care poate şi trebue să fie pus în slujba luptei pentru democraţie şi progres, pentrucă aceste masse „luptă pentru a se elibera de jug şi de mizerie". Congresul a subliniat îndeosebi necesitatea lichidării rămăşiţelor feudale, considerându-le ca principale piedici în calea progresului economic, politic, cultural şi social al marilor masse ţărăneşti şi al ţării noastre în general. Deaceea congresul a pus problema luptei pentru împărţirea pământurilor moşiereşti între ţăranii fără pământ şi cu pământ puţin. El a pus problema sprijinului pe care ţărănimea trebue să-l primească în această luptă din partea clasei muncitoare, subliniind că partidul trebue să se aşeze în fruntea acestei lupte.

Călăuzit de principiul marxist că „un popor nu poate fi liber dacă asupreşte alte popoare", Congresul al V-lea a fixat ca o sarcină de bază a partidului lupta împotriva asupririi naţionale, pentru egalitatea complectă în drepturi a naţionalităţilor conlocuitoare, din punct de vedere economic, politic şi cultural.

A fixat linia politică generală şi sarcinile imediate ale partidului, revizuind totodată metodele sale de muncă.

Potrivit acestor hotărîri, partidul, cu toate slăbiciunile şi greşelile săvârşite în această perioadă, a reuşit să dobândească o serie de succese importante în munca sa, care au culminat cu evenimentele din Ianuarie-Februarie 1933. *(Aplauze puternice.)*

In 1932 şi la începutul anului 1933, guvernul naţional-ţărănesc porneşte la un nou asalt împotriva masselor populare, cu scopul de a asigura plata ratelor împrumuturilor străine, dobânzile lor, cheltuelile înarmărilor, printr'o nouă lovitură contra standardului de viaţă al celor ce muncesc.

Clasa muncitoare răspunde printr'un val de lupte, organizate şi conduse de partidul nostru pe baza Frontului Unic Muncitoresc de jos.

In această perioadă afluxul spre organizare sindicală creşte paralel cu acţiunile clasei muncitoare şi ale poporului român împotriva curbelor de sacrificiu, pentru libertăţi democratice, pentru dreptul de organizare, de existenţă deschisă a sindicatelor dizolvate. *(Aplauze.)*

Aceste acţiuni silesc guvernul reacţionar să recunoască în fapt sindicatele.

Ceferiştii, primii loviţi de asaltul reacţiunii, dau semnalul luptei. Lor li se alătură muncitorii petrolişti, forestieri, textilişti etc., care intră în grevă pentru recâştigarea drepturilor pierdute, pentru revendicările economice imediate, împotriva stării de asediu, pentru izgonirea guvernului fascizant naţional-ţărănesc, care răspunde prin măcelărirea a sute de luptători ceferişti, prin întemniţarea altora, prin desfăşurarea unei terori nemaipomenite.

In toate regiunile ţării au loc arestări în massă, schingiuiri la Siguranţă, se înscenează zeci de procese, sunt aruncaţi în închisori sute de luptători ceferişti, şi, pentrucă temniţele deveniseră neîncăpătoare, guvernul Vaida, de comun acord cu Maniu, a înfiinţat pentru prima oară lagăre în ţara noastră.

După greva generală din 1920, lupta eroică a muncitorimii ceferiste şi petroliste, organizată şi condusă de partidul nostru tocmai în împrejurările instaurării dictaturii hitleriste în Germania, înseamnă o cotitură adâncă în desfăşurarea luptelor clasei muncitoare şi ale poporului român, o manifestare hotărîtă a voinţei de luptă împotriva fascismului. *(Aplauze prelungite.)*

Dar nici călăii Vaida, nici întreaga reacţiune română nu au reuşit să împiedice ca aceste lupte să devină pentru un timp un zăgaz puternic în calea fascizării ţării şi a pregătirilor războinice.

Procesul ceferiştilor, la care conducătorii luptelor dela Griviţa s'au transformat din acuzaţi în acuzatori împotriva guvernului terorist de atunci şi împotriva regimului reacţionar pe care îl reprezenta, a avut un răsunet internaţional în cercurile democratice de pretutindeni. El a dat partidului nostru posibilitatea de a mobiliza, pe baza simpatiei largi de care s'a bucurat lupta ceferiştilor şi conducătorii lor, masse din diferite straturi sociale, care până atunci stăteau departe de viaţa politică. *(Aplauze.)*

Evenimentele din Ianuarie-Februarie 1933 au dat prilej Comitetului Central al partidului să verifice justeţea liniei sale politice şi să constate că aceasta a devenit un bun al întregii clase muncitoare şi al masselor largi.

Deşi regimul sângeros al partidului naţional-ţărănesc, în frunte cu Vaida, cunoscutul „naş" al Gărzii de Fier, a fost înlăturat ca o urmare directă a evenimentelor din Ianuarie-Februarie 1933, între-

gul curs al evenimentelor politice din România arăta că cercurile reacţionare, în frunte cu guvernul de atunci, se orientau categoric spre fascism.

In această perioadă partidul nostru a avut şi unele slăbiciuni şi greşeli în activitatea sa, care nu au putut să umbrească părţile pozitive ale muncii şi nici rolul jucat de partid în apărarea intereselor poporului, dar care au pus piedici în muncă şi care ne pot servi drept învăţământ pentru viitor.

Trebue să vorbim aci despre aprecierea falsă care susţinea că România nu ar fi ieşit din criză în 1932—1933, nu ar fi intrat într'o depresiune de un fel deosebit şi că „România se află în această privinţă într'o situaţie excepţională faţă de celelalte ţări". Această apreciere falsă asupra situaţiei economice din România a determinat unele devieri şi în ceeace priveşte aprecierea raporturilor de forţă, cât şi în metodele de muncă şi formele de organizare şi de acţiune, făcând ca partidul să încline spre stângism şi sectarism, contribuind la greşala tactică a subaprecierii parţiale a rolului partidelor şi organizaţiilor deschis fasciste (Garda de Fier, L.A.N.C.) etc. In urma acestui lucru, partidul nu a îndreptat împotriva acestora focul concentric şi principal al luptei poporului.

Aceeaşi apreciere falsă a stat la baza organizării de demonstraţii de stradă, cu care ocazie au fost scoase numai cadrele de partid, ceeace a dus la sacrificarea unei părţi importante a activului de partid şi la izolarea partidului de masse. Aceste acţiuni, rupte de massă, nu au putut determina, desigur, niciun fel de îmbunătăţire a situaţiei masselor populare.

In faţa primejdiei fascismului, partidul nostru s'a adresat tuturor forţelor democratice, inclusiv partidelor „istorice", pentru a închega un larg front popular antifascist.

In 1936—1937 se închiagă pentru prima oară un front democratic de luptă în România, pe baza propunerilor făcute de Partidul Comunist, cu Frontul Plugarilor, Madosz-ul, Blocul Democrat şi unele organizaţii ale partidului social-democrat, care funcţionează şi în alegerile parţiale din 1937 dela Mehedinţi şi Hunedoara. Atât la Hunedoara, Mehedinţi, cât şi la alegerile parţiale din Bucureşti, Iaşi etc., forţele fasciste şi reacţionare sunt înfrânte de coaliţia forţelor democratice. *(Aplauze puternice.)*

Succesul forţelor democratice în aceste alegeri a dovedit justeţea punctului de vedere al partidului nostru, că împrejurările obiective din România permiteau închegarea unui larg front popular antifascist bazat pe Frontul Unic Muncitoresc, care ar fi putut stăvili drumul fascismului. Dovada că massele au simţit necesitatea închegării acestui front popular de luptă o constitue grevele şi acţiunile muncitorimii, ţărănimii şi studenţimii democrate, larga mobilizare a masselor în jurul proceselor antifasciste ale tovarăşei Ana Pauker şi ale intelectualilor din Chişinău, angajarea masselor cetăţeneşti în jurul frontului unic închegat jos între muncitorii comunişti şi social-democraţi pentru apărarea presei democratice, luptele din închisori şi mobilizarea masselor în jurul acestor lupte.

Dacă totuşi partidul nostru nu a reuşit să realizeze pe un plan mai larg, în practică, această sarcină, se datoreşte în primul rând sistematicei respingeri a propunerilor făcute celorlalte partide, între care şi aşa zisele partide „istorice", şi în al doilea rând greutăţilor ilegalităţii, precum şi slăbiciunilor noastre proprii. Reprezentanţii acestor partide au luat poziţie deschisă împotriva ideii frontului popular, înfăţişând-o ca o „manevră" a comuniştilor, sprijinind în acelaş timp organizaţiile politice fasciste.

In ce-l priveşte pe Maniu, era fericit că poate strânge mâna şefului Gărzii de Fier, lui Codreanu, cu care încheiase pactul electoral din timpul alegerilor din 1937.

Prin acest pact, Maniu recunoaşte Garda de Fier ca o forţă politică de guvernământ, deşi Corneliu Zelea Codreanu nu s'a sfiit să declare deschis că, în 48 de ore dela venirea Gărzii de Fier la putere, România va merge alături de Germania hitleristă. In sprijinirea Gărzii de Fier, Maniu nu s'a mărginit numai la încheierea acestui pact, ci prin declaraţiile sale dela Cluj el a preamărit regimul lui Hitler şi Mussolini pentru a da autoritate politică acţiunii organizaţiilor fasciste din România, indicând ţării drumul Gărzii de Fier, drumul stabilirii regimului fascist în România. Pactul lui Maniu cu Garda de Fier, declaraţiile făcute şi atitudinea sa politică au constituit semnalul declanşării ofensivei fascismului în România.

In această perioadă partidul nostru nu a făcut totdeauna şi destul de hotărît deosebire între conducătorii reacţionari ai partidelor „istorice" şi între massele înseşi care urmau aceste partide,

ceeace nu ne-a îngăduit mobilizarea acestor masse, peste capul şi împotriva voinţei conducătorilor lor, în cadrul frontului popular.

Drept urmare, la cârma ţării s'a putut instaura guvernul Goga-Cuza, care a deslănţuit un val de teroare şi de antisemitism, netezind drumul fascismului şi împingând România mai departe pe drumul apropierii de Germania hitleristă.

Ceeace n'a reuşit guvernul Goga-Cuza în cele 44 de zile de guvernare, a luat asupra sa regimul dictaturii regale a lui Carol, care a desfiinţat partidele politice, sindicatele şi organizaţiile democratice.

Din cauză că-i lipsea baza de massă, dictatura regală, care urmărea stăruitor să introducă în România un regim fascist deschis, trece la înfiinţarea breslelor şi apoi a Frontului Renaşterii Naţionale.

Dictatura regală a însemnat desfiinţarea ultimelor libertăţi democratice sindicale şi politice, asigurând astfel introducerea unui regim fascist în ţara noastră, slăbirea rezistenţei noastre naţionale în faţa ameninţărilor tot mai grave ale imperialismului fascist german, cu pregătirea condiţiilor ocupării ţării noastre de către cotropitorii fascişti.

Dictatura regală a mers pe linia müncheneză, a capitulării în faţa agresorului şi a transformării României într'un avantpost în vederea războiului antisovietic.

Prin pactul economic încheiat cu Germania, în Martie 1939, dictatura regală a vândut Germaniei naziste bogăţiile ţării, prim pas hotăritor spre pierderea independenţei noastre naţionale, iar prin acceptarea dictatului dela Viena a marcat cedarea complectă în faţa imperialismului hitlerist, pe care fascismul regal nu-l mulţumea, el urmărind ocuparea României.

Deşi partidul nostru a caracterizat just conţinutul dictaturii regale, el a alunecat în devieri de dreapta şi de stânga, din lipsa unei analize complecte şi aprofundate atât a caracterului F.R.N. cât şi a posibilităţilor de folosire a breslelor.

Prima greşală a Comitetului Central a fost că în momentul dizolvării Confederaţiei Generale a Muncii nu a luat măsurile corespunzătoare de a o apăra.

Pornind dela aprecierea falsă că F.R.N. poate cuprinde masse largi şi că aceste masse trebue să fie influenţate în sens democratic înlăuntrul F.R.N., conducerea de atunci a partidului a dat dispoziţii unor membri de partid să intre în F.R.N. şi, prin mobilizarea masselor acolo, să-l orienteze împotriva scopurilor dictaturii regale.

Aceasta a fost a doua greşală făcută în această perioadă.

Devierile acestea, fiind recunoscute ca greşeli de dreapta, nu au ferit Comitetul Central al partidului nostru să alunece într'o deviere de stânga, prin cuvântul de ordine dat comuniştilor, în primăvara anului 1940, să lasă din bresle.

Cu toată experienţa unor acţiuni organizate şi conduse de partid prin bresle (spre pildă demonstraţia de 1 Mai 1939), Comitetul Central nu a înţeles folosirea posibilităţilor legale în mobilizarea masselor muncitoare dinăuntru şi înafara breslelor la luptă pentru revendicările lor şi împotriva dictaturii regale.

In timpul alegerilor din 1937 am făcut greşala de a subaprecia pericolul Gărzii de Fier, împotriva căreia trebuia deschis focul în primul rând, iar mai târziu, concentrând tot focul contra Gărzii de Fier, am pierdut din vedere pericolul dictaturii regale.

Cu toate că fostul rege Carol se împăcase cu legionarii şi-i eliberase din închisori şi lagăre, în toamna lui 1940, conducerea de atunci a partidului nostru nu a văzut pericolul iminent al introducerii dictaturii legionaro-antonesciene. Această serie de greşeli a fost posibilă din cauza superficialei pregătiri teoretice a conducerii şi nivelului teoretic şi politic scăzut al partidului în general.

Politica de neintervenţie în Spania, politica de „bloc occidental", care la München a dat mână liberă agresorului să cotropească Republica Cehoslovacă, a agravat situaţia internaţională şi s'a resfrânt şi asupra ţării noastre.

Planul reacţionarilor imperialişti era să deschidă drum, să împingă Germania spre Răsărit, împotriva Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, pe seama căreia doreau să rezolve contradicţiile dintre ei.

Cu toate angajamentele solemne luate de Hitler în acordul dela München, războiul a izbucnit, lovind în primul rând pe aceia care voiau să scoată castanele din foc cu mâna altora.

După ce un număr însemnat de ţări au fost cotropite în Europa de hitlerişti, agresiunea germană se îndreaptă spre Sud-Est, vizând direct România şi ţările balcanice.

Prin dictatul dela Viena, României îi este smuls Nordul Ardealului; nu mult după aceasta armatele germane încep să-şi facă drum prin ţara noastră spre Balcani şi s'o transforme în bază de atac în vederea agresiunii de mai târziu contra U.R.S.S.

Atât dictatura regală cât şi cercurile reacţionare, în frunte cu Maniu şi Brătianu, au acceptat dictatul ruşinos dela Viena.

Răpirea Nordului Ardealului a stârnit în mijlocul poporului român un val de indignare generală, care a culminat cu marile manifestaţii de massă dela Cluj, Braşov, Timişoara etc. Muncitori, ţărani, intelectuali, ofiţeri, soldaţi, răspunzând chemării Partidului Comunist Român, au manifestat împotriva hitlerismului şi a trădătorilor din guvernul dictaturii regale.

In timp ce dictatura regală trăda ţara, iar Maniu şi Brătianu erau complicii acestei vânzări, singurul partid care a luat atitudine hotărîtă şi a mobilizat massele populare împotriva dictatului dela Viena a fost partidul comunist. *(Aplauze puternice.)*

In aceste împrejurări de doliu naţional, alături de noi s'au găsit Frontul Plugarilor şi Madosz-ul.

Lipsind unitatea clasei muncitoare, lipsind frontul popular antifascist, poporul român n'a reuşit să împiedice intronarea regimului fascist în ţara noastră şi aruncarea României în braţele Germaniei hitleriste.

Aceasta a dus la pierderea independenţei naţionale, la răpirea Nordului Ardealului şi la instaurarea dictaturii legionaro-antonesciene.

Nemţii, care aveau nevoie de România pentru bogăţiile ei şi ca bază de operaţiuni împotriva Iugoslaviei şi Greciei şi în special împotriva Uniunii Sovietice, intră în România, la chemarea trădătorului Antonescu, pentru a întări regimul servil şi complice al acestuia.

Dând mână liberă bandelor legionare să jefuiască şi să ucidă populaţia evreiască şi populaţia românească bănuită de sentimente antifasciste, folosind demagogia caracteristică fascismului, unită cu teroarea cea mai sălbatică deslănţuită împotriva organizaţiilor democratice şi antifasciste, regimul lui Antonescu a reuşit vremelnic să provoace un curent şovin, antisemit şi antisovietic şi să ducă la culme masacrele începute încă în perioada dictaturii regale.

Antonescu a împins poporul român în aventura războinică a lui Hitler, sprijinindu-se pe Maniu şi Brătianu şi pe cercurile reacţionare politice şi militare.

In timp ce Maniu şi Brătianu refuzau orice colaborare cu formaţiile democratice şi patriotice şi cu partidul nostru, ei erau în strânsă şi permanentă legătura cu trădătorul Antonescu şi clica acestuia.

Situaţia creată în urma agresiunii mişeleşti împotriva Uniunii Sovietice a schimbat conţinutul şi amploarea războiului, război just din partea U.R.S.S. şi a celorlalte Naţiuni Unite, pentru apărarea libertăţii şi a independenţei naţionale a popoarelor. In jurul Uniunii Sovietice s'a creat astfel frontul popoarelor iubitoare de pace şi libertate, în lupta împotriva fascismului, pentru democraţie şi progres. Marele Stalin spunea la 3 Iulie 1941 :

„Războiul nostru pentru libertatea Patriei noastre se va contopi cu lupta popoarelor din Europa şi din America pentru independenţa lor, pentru libertăţi democratice. Acesta va fi frontul unic al popoarelor care se ridică pentru libertate, împotriva înrobirii şi ameninţării de înrobire din partea armatei fasciste a lui Hitler"[1].

In această situaţie, sarcina istorică a partidului nostru a fost mobilizarea tuturor patrioţilor pentru lupta de eliberare naţională de sub jugul hitlerist, pentru dărâmarea regimului antonescian, pentru încetarea războiului împotriva aliaţilor şi încadrarea României în lupta popoarelor iubitoare de libertate, împotriva fascismului. Aceste sarcini au devenit platforma Partidului Comunist Român, propusă la începutul lui Septembrie 1941 tuturor partidelor şi formaţiilor democratice şi patriotice. Pentru realizarea acestor sarcini era necesară constituirea unui larg front patriotic, sprijinit pe clasa muncitoare unită în cadrul Frontului Unic Muncitoresc. *(Aplauze.)*

Toată desfăşurarea evenimentelor dela izbucnirea războiului cu Naţiunile Unite până la 23 August 1944 a dovedit că nu există altă cale pentru poporul român, a dovedit justeţea liniei partidului, iar 23 August însuşi a însemnat în fond realizarea acestei linii cu ajutorul hotărîtor al Armatei Roşii.

Primul succes mai important pe baza acestei linii îl realizează partidul nostru la începutul lui 1943, când a reuşit să se unească în

---

[1] *I. Stalin*, Despre Marele Război al Uniunii Sovietice pentru Apărarea Patriei, ed. P.M.R. 1950, ediţia a II-a, pag. 15.

lupta pentru democraţie şi libertate cu organizaţiile Frontului Plugarilor, Uniunii Patrioţilor, Madosz-ului, Partidului Socialist-Ţărănesc, cu care a încheiat frontul patriotic antihitlerist. Ceva mai târziu s'a realizat o înţelegere şi cu partidul liberal, condus de Gheorghe Tătărăscu.

Abia după ce Armata Roşie, în marşul ei victorios, eliberează Nordul Moldovei şi formează frontul de-a-lungul Prutului şi Siretului, la 1 Mai 1944, se înciagă Frontul Unic Muncitoresc, expresie a unităţii de acţiune a clasei muncitoare. Prin aceasta s'a pornit pe drumul de a se pune capăt desbinării de peste 20 de ani din sânul muncitorimii şi s'a făurit coloana vertebrală a concentrării tuturor forţelor patriotice, antifasciste din România.

Cu toată stăruinţa partidului nostru şi a Frontului Unic Muncitoresc, abia la 20 Iunie 1944 şi numai cu două luni înainte de ieşirea României din război, Maniu şi Brătianu acceptă crearea Blocului Naţional Democrat. Dar şi aceasta nu a fost în fond decât o nouă manevră prin care ei căutau să salveze şi să conserve poziţiile economice şi politice, să-şi creeze puncte de sprijin pentru a putea sabota şi submina dinăuntru lupta poporului pentru libertate şi pentru înscăunarea unui regim cu adevărat democratic în ţara noastră. Lucrul acesta il dovedeşte faptul că ei s'au opus dela început ca Blocul Naţional Democrat să devină o adevărată concentrare a forţelor democratice, refuzând orice colaborare cu Frontul Plugarilor, Uniunea Patrioţilor, Partidul Naţional-Liberal de sub conducerea lui Gheorghe Tătărăscu, Partidul Socialist-Ţărănesc şi Madosz-ul.

Partidul comunist, consecvent liniei sale politice de a uni toate forţele patriotice şi democratice într'un singur front de luptă, şi-a rezervat dela început dreptul de a continua colaborarea cu toate organizaţiile democratice şi patriotice în vederea sdrobirii duşmanului comun.

Cu toată linia sa justă, Comitetul nostru Central a avut mari slăbiciuni în această perioadă.

Astfel, el a întârziat să înarmeze partidul politiceşte. Acest lucru a făcut posibilă naşterea a numeroase confuzii politice în rândul organizaţiilor de partid şi în rândurile patrioţilor, şi a îngreuiat unitatea de acţiune a partidului nostru pentru mobilizarea masselor în cadrul unei linii politice precise. Conducerea din acea vreme nu a pus sarcini concrete şi nu a îndrumat practic pe membrii partidului în lupta pentru mobilizarea masselor largi la acţiuni de sabotaj, de partizani, acţiuni care au lipsit aproape în întregime la noi. Partidul nu a reuşit să mobilizeze clasa muncitoare şi pe toţi patrioţii într'o luptă hotărîtă, cu forme variate, împotriva cotropitorilor şi slugilor lor din ţară. Din cauza sabotării luptei de eliberare din partea reacţionarilor grupaţi în jurul lui Maniu şi Brătianu, cum şi din cauza acestor slăbiciuni, crearea frontului patriotic a reuşit târziu şi incomplect, şi numai în urma şi sub influenţa înaintării victorioase a Armatei Roşii.

Regimul fascist antonescian şi sprijinitorii săi, dându-şi seama de rolul politic pe care trebuia să-l joace partidul în lupta împotriva regimului fascist, au încercat şi au reuşit să strecoare în rândurile noastre câteva elemente provocatoare şi duşmănoase, care au dat lovituri dureroase organizaţiilor noastre, distrugând o serie de cadre ale partidului şi împiedicând desvoltarea sănătoasă a muncii. Indepărtarea acestora dela conducerea partidului a dat un nou elan, un mare avânt muncii partidului şi luptei sale în fruntea poporului român.

Impreună cu Germania hitleristă, regimul dictaturii lui Antonescu primeşte lovituri din ce în ce mai nimicitoare din partea Armatei Roşii. Sute de mii de Români cad victime ale intereselor lui Hitler şi clicii lui Antonescu la Odesa, Sevastopol, Cotul Donului, Stalingrad. Jaful nemţesc, distrugerile provocate de bombardamente măresc la maximum suferinţele poporului şi sentimentul de indignare şi de ură împotriva Nemţilor şi regimului antonescian.

*
* *

Acţiunea militară în vederea loviturii de stat dela 23 August 1944 fusese pregătită de către o comisie în care, pe lângă un grup de ofiţeri generali şi superiori, partidul nostru a fost singurul partid care a participat prin delegaţii săi.

In vederea acţiunii politice, propunerea partidului nostru de a coaliza toate partidele şi grupările democratice, sau care atunci se pretindeau a fi democratice, nu a putut fi realizată decât în cadrul Blocului Naţional Democrat, format, în afară de partidul nostru, din partidul social-democrat, partidul naţional-ţărănesc şi partidul naţional-liberal, datorită refuzului categoric al lui Maniu şi Brătianu de a accepta participarea celorlalte partide sau grupări democratice.

Refuzul acesta, care caracterizează net sabotajul celor doi oameni politici în realizarea acțiunii de scoatere a României din războiul dus alături de Nemți împotriva Națiunilor Unite în frunte cu Uniunea Sovietică, a fost repetat prin manevra întreprinsă de Maniu și Brătianu în chiar ziua de 23 August, de a se sustrage dela formarea unui guvern politic, așa cum conveniseră în cadrul Blocului Național Democrat.

Efortul partidului nostru de a pune la temelia actului dela 23 August 1944 un cadru guvernamental format in întregime din reprezentanți politici chemați să mobilizeze toate forțele națiunii și să grupeze într'un larg front antihitlerist toate energiile organizate ale democrației, a găsit în fața sa frontul de sabotori Maniu-Brătianu, care în mod fraudulos au format guvernul Sănătescu.

In fond ostili actului dela 23 August 1944, care trebuia să ducă România alături de Armata Roșie în marele război de eliberare a omenirii de sub jugul hitleristo-fascist, Maniu, Brătianu și clica reacționară din jurul și de sub influența lor au acceptat acest act, siliți de loviturile tot mai viguroase ale Armatei Roșii și de furia populară crescândă împotriva cotropitorilor nemți și slugilor antonesciene. Ei l-au acceptat pur formal, siliți de nevoia de a-și apăra propria piele și de a nu pierde armătura politică destinată să reprezinte și să restaureze interesele reacțiunii.

In tot cursul războiului dus de Antonescu împotriva Uniunii Sovietice și celorlalte Națiuni Unite, Maniu și Brătianu nu au încetat să-l susțină, să-l încurajeze.

Iată extrase după memoriile adresate lui Antonescu de acești doi sabotori și reprezentanți ai reacțiunii:

1. Memoriul din 18 Iulie 1941 semnat de Iuliu Maniu: „Recunoștința țării pentru generalii, ofițerii și soldații români și pentru D-voastră, Domnule general, comandantul de căpetenie, va fi eternă".

2. Memoriul din 8 Noembrie 1941 semnat de Iuliu Maniu: „Partidul Național-Țărănesc, împreună cu întreaga opinie publică, aprobă acțiunea militară întreprinsă... și aclamă cu însuflețire rezultatele obținute în această privință"... „Aprobă tendința de românizare legală a vieții sociale și economice".

3. Memoriul din 30 Ianuarie 1943 semnat de Iuliu Maniu și Dinu Brătianu (după dezastrul dela Stalingrad):

„Astăzi privim cu mâhnire, cum desigur priviți și Dvs., rămășițele mândrei noastre oștiri, în cea mai mare parte distrusă pe câmpiile depărtate dintre Don și Volga, unde s'a găsit expusă atacului unor forțe sdrobitoare în oameni și mijloace de luptă, față de care vitejia ei neasemuită a fost zadarnică".

Aceasta a fost linia directoare a partidelor „istorice" în timpul războiului. Fondul ei reacționar și profund dăunător intereselor poporului nostru nu a suferit nicio modificare.

In astfel de condiții, sarcina mobilizării masselor pentru izgonirea Nemților din țară, pentru sfărâmarea regimului antonescian și susținerea armatei noastre, pentru ducerea războiului împotriva Germaniei hitleriste și alăturării consecvente și sincere a României de Națiunile Unite, a apăsat exclusiv asupra partidului nostru, a P. S. D., cât și a Frontului Plugarilor, Uniunii Patrioților și sindicatelor, aceste din urmă partide și grupări politice și profesionale neacceptate de Maniu și Brătianu în Blocul Național Democrat, dar cu care partidul nostru încheiase un acord separat de colaborare.

In aceeași măsură sarcina încheierii armistițiului cu Națiunile Unite a revenit efectiv acestor forțe politice, participarea delegaților partidelor „istorice" la semnarea armistițiului producându-se după o îndelungată rezistență a acestora, deci pur formal, lucru clar dovedit prin sabotajul persistent în executarea armistițiului, practicat de reprezentanții partidelor „istorice" din guvernele care au stat în fruntea țării dela 23 August 1944 la 6 Martie 1945.

In aceste împrejurări dăunătoare poziției României alături de Națiunile Unite și extrem de periculoase pentru interesele masselor populare în frunte cu clasa muncitoare, împrejurări care nu îngăduiau nici democratizarea țării, nici eliberarea țărănimii de sub jugul moșieresc, nici organizarea efortului nostru de război, problema luptei pentru instaurarea unui guvern politic, expresie a concentrării tuturor forțelor democratice, deveni problema centrală.

Acțiunea întreprinsă de principalele forțe democratice în acest sens a avut ca urmare schimbarea guvernului de militari și tehnicieni, instaurat la 23 August 1944, și înlocuirea lui cu un guvern cu bază politică democratică lărgită, deși încă incompletă.

Acțiunea aceasta înseamnă totuși un pas important înainte pe calea lărgirii democratice a bazei de guvernare.

Ea a fost continuată stăruitor după înjghebarea Frontului Național Democrat de către Partidul Comunist, Partidul Social-Democrat, Frontul Plugarilor, Uniunea Patrioților și sindicatele muncitorești. La crearea Frontului Național Democrat, partidul nostru a jucat un rol hotăritor în întreaga perioadă dela 23 August 1944 încoace.

Sprijinul de massă al Frontului Național Democrat a fost în mod decisiv lărgit când, pe baza platformei Frontului Național Democrat, partidul nostru a trecut în primele rânduri ale luptei pentru înfăptuirea reformei agrare, făurind în această luptă aprigă împotriva moșierimii — sprijinită de Maniu și Brătianu — condițiile alianței dintre muncitori și țărani. Frontul Național Democrat astfel alcătuit zădărnici cu succes încercarea lui Maniu și Brătianu de a instaura un guvern de tehnicieni, asigurând în guvernul Rădescu, care fu alcătuit la 6 Decembrie 1944, o participare îmbunătățită a reprezentanților partidelor unite în Frontul Național Democrat.

Pasul hotăritor pe această cale a fost făcut abia la 6 Martie 1945, când deveni mai mult decât clar că partidele „istorice", sprijinite de reacțiunea internă și de o conjunctură de moment favorizată de cercuri reacționare din străinătate, tindeau, prin intermediul guvernului Rădescu, să ajungă la restaurarea dictaturii burghezo-moșierești.

Intre timp Frontului Național Democrat i s'a alăturat puternica grupare național-țărănistă formată din partea progresistă a partidului, sub conducerea d-lui Anton Alexandrescu, iar mai târziu și în plină acțiune de mobilizare a masselor pentru răsturnarea guvernului Rădescu, F.N.D. își asigură colaborarea lui Gh. Tătărăscu, președintele unei grupări a partidului național-liberal.

Această concentrare de forțe mobilizatoare de masse, cuprinzând toate categoriile sociale, aruncă peste bord guvernul Rădescu, la 6 Martie 1945.

In întreg intervalul dela 23 August 1944 încoace, partidul nostru a trebuit nu numai să stea în primele rânduri ale luptei pentru realizarea diferitelor obiective, dar și să ducă această luptă în condiții de plină reorganizare a cadrelor sale, grav atinse numeric de teroarea perioadei de ilegalitate, să crească repede cadre noi și să se transforme într'un partid puternic.

Sarcinile acestea, ca și sarcinile politice generale ale partidului, au fost rezolvate, cu toate lipsurile inevitabile trecerii dela ilegalitate la legalitate.

6 Martie reprezintă linia de despărțire dintre două perioade. De o parte, perioada creșterii rapide a partidului nostru ieșit din ilegalitate, a creșterii influenței acestuia asupra masselor, perioada desvoltării și a concentrării forțelor democratice împotriva partidelor „istorice" reacționare și acțiunii lor pentru restaurarea dictaturii; de altă parte, perioada guvernării forțelor democratice, a consolidării regimului democrat și a reconstrucției țării.

Instaurarea la 6 Martie 1945 a actualului guvern de concentrare democratică înseamnă, pentru lupta partidului nostru și a forțelor democratice participante la guvern, începutul unor realizări al căror proces de desăvârșire este în curs.

Relațiile României cu Uniunea Sovietică, relații atât de grav compromise prin politica de dușmănie față de U.R.S.S. practicată de Maniu și Brătianu în perioada dominației lor în guvern, cât și prin sabotarea executării armistițiului, au căpătat înfățișarea unor relații de susținută prietenie, îmbrățișată de massele largi populare cu cea mai mare căldură. *Este prietenia sinceră, loială și permanentă pe care partidul nostru a avut-o întotdeauna înscrisă pe steagul său.*

Această politică de prietenie a înscris printre primele realizări ale guvernului readucerea Nordului Ardealului, contestat României datorită politicii șovine de crimă, jaf și teroare, dusă de Maniu împotriva populației maghiare conlocuitoare.

O a doua realizare imediată a acestei politici o constitue cotitura hotărîtă din partea guvernului Groza în executarea armistițiului.

Naționalitățile conlocuitoare din România se găsesc pentru prima dată în istoria politică a țării în fața unui guvern care proclamă deschis absoluta lor egalitate în drepturi și îndatoriri.

Reforma agrară, legiferată în primele zile ale guvernării, sfărâmă puterea economică și politică a moșierimii, eliberând țărănimea României. Partidul nostru, adept al unei înfăptuiri hotărîte și imediate a reformei agrare, rămâne fruntaș și în acțiunea de mobilizare a clasei muncitoare în vederea ajutorării țărănimii pentru asigurarea însămânțărilor și pentru consolidarea cuceririi pământului.

Aceste măsuri ale guvernului au îngăduit mărirea considerabilă a efortului de război, asigurând armatei noastre de operaţiuni nu numai mijloace materiale superioare, dar dându-i şi garanţia unei susţineri ferme şi unitare din partea poporului şi a guvernului.

Inceputul de democratizare a armatei, stăruitor sabotată de reacţionarii din guvernele de până la 6 Martie 1945, a dat un puternic impuls nu numai pentru susţinerea loviturii finale împotriva hitlerismului, dar şi pentru legarea ei temeinică de năzuinţele poporului şi ale guvernului.

Dacă epuraţia începută de guvern în aparatul de stat, dar neterminată, a fost în măsură să îmbunătăţească în parte calitatea acestui aparat, îndeosebi în domeniul administraţiei, apoi judecarea şi condamnarea unei prime părţi a criminalilor de război a dat poporului satisfacţia dreptăţii, refuzată până atunci de partidele „istorice".

Măsuri cu caracter economic au venit să complecteze opera de guvernare, repunând în funcţiune numeroase întreprinderi, îmbunătăţind în parte situaţia materială a lumii muncitoare, punând anumite stavile în calea tendinţelor de inflaţie susţinute de reacţiune.

Prin eforturi supraomeneşti, transporturile noastre de cale ferată au fost puse în situaţia nu numai de a asigura real nevoile frontului, ci şi de a crea condiţii care să ducă la o normalizare a circulaţiei feroviare.

In sfârşit, administraţia ţării, compromisă timp de şapte luni de sabotajul şi agitaţia provocate de partidele „istorice", a fost readusă la condiţii de normalizare pe întreg cuprinsul ţării.

Fireşte, acţiunea guvernului şi realizarea programului de guvernare nu s'au desfăşurat fără numeroase greutăţi şi piedici, provocate în parte de desorganizarea rezultată din stările de război, în parte de insuficienta pregătire a cadrelor noi şi în mare parte de sabotajul continuat cu persistenţă de Maniu şi Brătianu îndeosebi în domeniul financiar, unde Brătianu deţine încă influenţă, având concursul a numeroşi complici.

O importantă sarcină a guvernului o constituia problema schimburilor cu străinătatea, fireşte în condiţii care să asigure satisfacerea trebuinţelor masselor populare şi reconstrucţia ţării.

Sarcina aceasta a putut fi rezolvată până astăzi în parte, datorită concursului nelimitat din partea Uniunii Sovietice, cât şi înţelegerii celorlalte ţări vecine şi prietene.

Astfel, la scurt timp după încheierea războiului antihitlerist prin victoria obţinută la 9 Mai asupra duşmanului comun, guvernul a reuşit să încheie cu Uniunea Sovietică cunoscutele acorduri comerciale, care asigură ţării noastre nu numai materii prime indispensabile, ca bumbacul, dar înseamnă, prin societăţile sovieto-române, un preţios sprijin în desvoltarea economică a României, având-se în vedere interesele marilor masse populare şi întărirea poziţiilor economiei noastre naţionale.

Schimburi comerciale utile economiei noastre au fost asigurate cu guvernele prietene din Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria şi Ungaria. Faţă de aceste două ţări din urmă, vecine imediat ale României, politica naţională justă a guvernului nostru a creat condiţii pentru lichidarea definitivă a oricăror diferende teritoriale sau de altă natură, consolidând prin aceasta nu numai integritatea statului nostru, dar dându-i, într'un complex de prietenii folositoare, perspectiva unei paşnice şi rodnice desvoltări.

Un act de extremă importanţă politică l-a constituit pentru ţara şi guvernul nostru restabilirea relaţiilor noastre diplomatice cu Uniunea Sovietică, act urmat recent de dovezi de cea mai largă şi generoasă înţelegere. Uniunea Sovietică nu numai că ne-a sprijinit, acordându-ne ajutoare substanţiale pentru combaterea spectrului foametei provocat de secetă, nu numai că a redus considerabil sarcinile armistiţiului, nu numai că ne-a restituit numeroase mijloace de transport şi de apărare, dar a susţinut consecvent interesele noastre afirmând alături de noi şi în numele nostru independenţa şi suveranitatea noastră ca popor şi ca stat.

In istoria politică a ţării noastre niciun guvern nu a putut înscrie asemenea realizări.

Războiul odată lichidat, guvernul şi-a concentrat forţele în interior asupra problemei centrale a refacerii ţării.

Partidul nostru a trecut în primele rânduri ale realizării acestei lozinci. Conferinţele regionale de partid au avut ca scop să înarmeze cadrele noastre, şi prin ele massele, pentru atacarea hotărîtă şi îndeplinirea acestei sarcini.

Dar cât de neclintită a fost şi este hotărîrea noastră şi a tuturor celorlalte partide grupate în guvern de a realiza obiectivele fixate, pe atât de disperată caută reacţiunea să mobilizeze forţele ei pentru zădărnicirea acţiunii guvernului.

Cu puţin înainte de prima aniversare a lui 23 August, reacţiunea, reprezentată prin partidele „istorice", în frunte cu Maniu şi Brătianu, legându-şi speranţa de Conferinţa dela Londra, sprijinită de rege în ţară şi de unele cercuri reacţionare din străinătate, a încercat printr'o manevră brutală să răstoarne guvernul.

Hotărîrea neclintită şi perfect unitară a întregului guvern, sprijinit de massele populare dela oraşe şi dela sate în frunte cu clasa muncitoare, hotărîre care a consolidat poziţia guvernului atât în ţară cât şi în străinătate, poziţia fermă a Uniunii Sovietice la Conferinţa dela Londra, au zădărnicit planurile reacţiunii.

Lupta unită a poporului, strâns legat de guvernul său, va îngropa pentru totdeauna aceste planuri.

* * *

După cum în intervalul dela 23 August 1944 şi până astăzi partidul nostru a înregistrat numeroase succese şi a făcut un pas serios înainte, tot astfel el a avut de înregistrat şi multe lipsuri şi slăbiciuni.

Prima mare lipsă a partidului nostru constă în aceea că influenţa sa politică întrece cu mult cadrele sale organizatorice. In acelaş timp creşterea ideologică şi politică a cadrelor noastre nu ţine pas cu creşterea partidului. Multă vreme partidul nostru a avut de suferit de pe urma sectarismului care a dominat politica noastră de atragere a noi membri de partid. Astăzi multe organe de jos au trecut în extrema cealaltă, slăbind vigilenţa de clasă, care trebue să garanteze partidului creşterea rândurilor sale cu elemente cinstite, devotate şi nepătate în trecutul lor.

Munca organizatorică lasă şi ea mult de dorit, şi aceasta pe scara tuturor organelor. Incă nu toţi activiştii noştri au înţeles că munca organizatorică decide soarta liniei politice.

Lipsa unui control permanent asupra executării hotărîrilor formează încă, în multe organe de partid, o caracteristică curentă.

O altă caracteristică o formează graba, pripeala cu care hotărîrile se iau în ultima clipă, fără o analiză serioasă a tuturor elementelor care determină o hotărîre. De aici numeroase greşeli, având ca rezultat acţiuni deslânate şi nesiguranţă în justeţea hotărîrilor. Pripeala este o permanentă sursă de abateri de stânga. Graba aceasta

are la bază o desconsiderare a chestiunilor de amănunt, atât de importante pentru o justă îndrumare a muncii de partid.

Lipsa de considerare pentru chestiuni mărunte duce uşor la izolarea partidului de preocupările zilnice ale massei şi de frământările ei, îl face sau să se târască în coada massei, sau să se depărteze de ea, luând-o înainte.

Desconsiderarea chestiunilor mărunte împiedică întocmirea metodică a unui plan just de muncă.

Nu toţi activiştii noştri au înţeles că linia politică este dată pentru a fi înfăptuită şi că înfăptuirea liniei politice nu este posibilă fără munca de massă, fără mobilizarea massei, fără contact viu şi permanent cu massa.

Metoda de comandă nu poate înlocui niciodată metoda de convingere, şi nu este deajuns să ocupi funcţii ca să deţii influenţa politică. Mulţi activişti de ai noştri au săvârşit grave abateri de stânga, lăsându-se împinşi la acţiuni provocatoare, ca ocuparea de întreprinderi şi sechestrarea patronilor. Abateri asemănătoare au fost săvârşite şi în executarea reformei agrare, prin depăşirea fără temei legal a limitelor fixate de lege, dăunând prin aceasta enorm unei opere de importanţă naţională. Anarhismul local, care se manifestă încă în unele părţi, nu este combătut cu energie de tovarăşii noştri, după cum disciplina din unele întreprinderi nu a fost încă întărită prin lupta de zi cu zi a comuniştilor.

Solidarităţii sindicale şi responsabilităţii legate de rolul sindicatelor în marea operă de refacere a economiei noastre naţionale i-a luat locul în unele întreprinderi anarho-sindicalismul, paralizator al producţiei.

In politica naţională nu toţi tovarăşii noştri s'au orientat just. Abateri naţional-şovine de o parte şi de alta au întârziat în multe părţi din Nordul Ardealului procesul de sudură a forţelor democratice româno-maghiare, favorizând prin aceasta reacţiunea solidară din ambele părţi. Membrii de partid trimişi la muncă în organizaţii de massă maghiare se lasă de multe ori în aşa măsură influenţaţi de curentul şovin, încât se consideră mai degrabă reprezentanţi ai organizaţiei de massă în partid, în loc să se considere activişti de partid în organizaţia de massă, pe care s'o îndrumeze hotărît împotriva reacţiunii maghiare.

Tendinţele autonomiste întreţinute în Ardeal de către reacţiunea maghiară sau română au influenţat adeseori munca tovarăşilor noştri în sensul târîrii lor pe panta şovinismului.

In acţiunea de susţinere a guvernului Groza, mulţi activişti au uitat adeseori că nu toate actele lor de iniţiativă sunt în stare să consolideze autoritatea guvernului.

Simţul critic şi autocritic este încă slab desvoltat la foarte mulţi din tovarăşii noştri, lipsindu-i de cea mai bună armă pentru combaterea atât a greşelilor lor proprii, cât şi a greşelilor altora.

Inlăturarea lipsurilor şi slăbiciunilor partidului trebue să fie opera întregului partid, ca şi a fiecărui membru al partidului. Invăţând din greşelile şi slăbiciunile sale, partidul va putea trece cu succes toate piedicile care-i stau în cale, îndeplinindu-şi rolul de îndrumător şi organizator al clasei muncitoare.

2. BATALIA ECONOMICA

Ieşită, prin actul dela 23 August, din alianţa nefastă cu Germania hitleristă, din războiul criminal în care fusese împinsă de clica lui Antonescu, România se afla într'o situaţie economică dezastruoasă.

Cu producţia industrială desorganizată, cu transporturile îngreuiate considerabil de gravele distrugeri suferite de pe urma războiului şi a bombardamentelor, cu o agricultură care folosea în cea mai mare parte mijloace rudimentare de muncă, cu institutele de credit deţinute şi comandate de o clică reacţionară, redresarea economiei româneşti era deosebit de grea. La aceasta s'a mai adăugat sabotajul permanent al reacţiunii, care a căutat timp de 6 luni şi jumătate să adâncească haosul, anarhia şi desorganizarea în economia românească, pentru a submina aplicarea Convenţiei de armistiţiu, pentru a împiedica instaurarea unui regim cu adevărat democratic în România.

Guvernul de concentrare democratică Petru Groza a moştenit la 6 Martie această situaţie. Din primul moment s'a văzut clar că reacţiunea, care pierduse o bătălie pe teren politic, îşi va concentra toate forţele şi va folosi toate resursele pentru a înfrânge guvernul pe plan economic.

Specula cea mai deşănţată, sabotajul criminal, dosirea mărfurilor, evaziunea fiscală, toate aceste mijloace au fost folosite pentru a săpa tânăra democraţie din ţara noastră.

Bătălia pe tărâm economic împotriva speculanţilor şi sabotorilor va fi cea mai grea bătălie, va fi piatra de încercare a acţiunii partidului nostru, a F. N. D.-ului şi a guvernului Petru Groza. Partidul Comunist Român va da tot sprijinul său guvernului în această luptă şi va mobiliza toate forţele sale în vederea acestui scop.

Astăzi punctul de concentrare al reacţiunii îl constitue alegerile.

Reacţionarii nădăjduesc că prin manevre murdare, prin săparea unităţii Frontului Unic Muncitoresc dinlăuntrul lui, intrigând înafara ţării, informând greşit, tendenţios guvernele englez şi american, vor putea ca la viitoarele alegeri, prin metodele de corupţie, înşelătorie şi teroare din trecut, să obţină un număr mai mare de voturi decât forţa lor electorală, care este astăzi foarte mică. Deaceea partidul nostru trebue să dea o atenţie deosebită pregătirii acestor alegeri şi îndeosebi să lucreze pentru o cât mai strânsă legătură cu massele muncitoreşti, ţărăneşti şi intelectuale. Deasemenea să întărească colaborarea cu celelalte partide şi organizaţii democratice din F. N. D. şi cu partidul liberal (Tătărăscu).

Alegerile care vor avea loc vor însemna o mare bătălie între forţele democratice şi reacţiune, şi în această bătălie reacţiunea va trebui sdrobită. Pentru aceasta nu este suficient elanul de muncă şi entuziasmul la luptă, ci este nevoie de o tactică adaptată condiţiilor speciale în care se află ţara noastră.

Incheierea tratatului de pace între România şi Naţiunile Unite a fost împiedicată până acum de intrigile clicii reacţionare. Voinţa poporului român de a susţine guvernul Groza, voinţă manifestată în mod clar şi ferm la alegeri, va contribui în mod esenţial la prăbuşirea minciunilor reacţionare şi la recunoaşterea guvernului nostru.

a) STAREA DEZASTRUOASA A ECONOMIEI NAŢIONALE

Trecem acum la analiza situaţiei economice actuale din ţara noastră, pentru ca din studierea acestui însemnat sector de activitate socială să stabilim sarcinile care stau în faţa poporului nostru şi a partidului comunist pe acest tărâm.

Poporul român a moştenit de pe urma regimului fascist al lui Antonescu o situaţie economică dezastruoasă.

Alăturarea României de partea Germaniei hitleriste a avut ca rezultat imediat transformarea ţării noastre într'o adevărată colonie germană, dând imperialiştilor hitlerişti posibilităţi nelimitate de a jefui avuţiile sale şi a-i secătui rezervele.

Pagubele cauzate economiei româneşti de pe urma subjugării ţării noastre de către Germania hitleristă se ridică la cifra astronomică de 10.000 miliarde de lei la valoarea lor actuală, adică bugetul ţării pe mai bine de 12 ani.

Vina şi răspunderea acestui jaf nu le poartă numai Antonescu şi regimul lui, ci şi Brătianu şi Maniu, împreună cu oamenii lor. Ei au aprobat, ei au susţinut, ei au câştigat din acest jaf. Ei sunt complicii şi părtaşii lui Antonescu şi ai Nemţilor.

Unul din principalele instrumente cu ajutorul cărora s'a făcut jaful nemţesc a fost Banca Naţională, care prin oamenii lui Brătianu şi Maniu a stat în întregime la dispoziţia Nemţilor. Toate acordurile, atât în ce priveşte cantitatea de bunuri, cât şi în ce priveşte condiţiile de plată, au avut adeziunea necondiţionată a conducerii de atunci a B. N. R., conducere formată în marea ei majoritate din oameni de casă ai conducătorilor partidelor „istorice".

Din numeroasele dovezi existente, să cităm declaraţiile lui Dinu Brătianu despre convenţia tâlhărească încheiată cu Germania la 4 Decembrie 1940, declaraţii făcute două luni şi jumătate mai târziu în calitate de preşedinte al consiliului de administraţie al Băncii Româneşti.

„Această convenţie nu poate fi decât bine venită" — spune Dinu Brătianu; şi continuă: „raporturile noastre (ale Băncii Româneşti) cu instituţiile bancare din Germania şi Italia au luat o desvoltare considerabilă". Ştiind ce a însemnat pentru poporul nostru convenţia cu Germania, ştiind cum a fost jefuită ţara pe temeiul acestei convenţii, „desvoltarea considerabilă" a raporturilor băncii lui Dinu Brătianu cu băncile nemţeşti a însemnat o sprijinire considerabilă a „afacerilor" germane, a însemnat o participare considerabilă la aceste „afaceri".

Iar mai târziu, când Antonescu ne-a dus ţara în războiul criminal antisovietic, acelaş Brătianu sublinia în adunarea generală dela 20 Februarie 1943 a Băncii Româneşti solidarizarea politicii

băncii cu politica generală a statului antonescian, arătând că „importanţa efortului nostru, care depăşeşte capitalul băncii pe exerciţiul trecut, dovedeşte îndeajuns solicitudinea noastră în această direcţie".

Dar nici clica din jurul lui Maniu nu s'a lăsat mai prejos în colaborarea cu Nemţii. Vom lua din lunga listă a colaboraţioniştilor manişti numai câteva nume : în afară de specialiştii puşi la dispoziţia lui Antonescu de către Maniu, cum a fost D. Gerota, secretar general la Ministerul Justiţiei pe vremea legionarilor, ing. Mihăiescu, preşedinte al consiliului de administraţie al C. A. M., şi colonel Stoica, secretar general la Ministerul Inzestrării, o altă parte din corifeii ţărănişti au ţinut să participe personal la „colaborarea" cu Nemţii. Astfel, Ghiţă Pop, secretar general al partidului naţional-ţărănesc, era preşedinte al consiliului de administraţie al societăţii „Wallenborg" şi reprezentant în România al intereselor imperialiştilor germani dela uzinele „Bayerische Motorenwerke München" (B. M. W.), „Hans Lloyd", „Goliath Werke" din Bremen, „Loewe" din Berlin, dela uzina de cauciucuri „Metzeler" etc.

Ion Hudiţă, alt secretar general al partidului naţional-ţărănesc, în calitate de preşedinte al consiliului de administraţie al „Garajelor Mihăescu", s'a pus direct în slujba armatei germane, lucrând pentru Nemţi cu beneficii considerabile. In afară de aceasta, el era agentul comercial al firmelor nemţeşti „Auto-Union", „Büssing-N.A.G.", „D.K.W." (motociclete), „Brennabor" (biciclete) etc.

Aceşti doi colaboraţionişti lacomi de câştiguri au mai fost părtaşi, împreună cu vărul lui Mihai Antonescu, Ervin Antonescu, la societatea de export de produse agricole româneşti în Germania „Dunărea Română". „Dunărea Română" făcea parte din acele numeroase întreprinderi al căror unic scop a fost de a scoate produsul trudei muncitorilor şi ţăranilor noştri din ţară şi de a-i ghiftui pe Nemţi.

Exemplele spicuite din noianul de fapte şi datele care ne stau la îndemână ilustrează în primul rând cârdăşia conducătorilor manişti ai partidului naţional-ţărănesc şi a celor brătienişti ai partidului naţional-liberal cu clica lui Antonescu, precum şi colaborarea lor directă şi nemijlocită la jaful nemţesc.

Dar moştenirea grea primită nu se rezuma numai la jefuirea şi secătuirea economiei noastre. Să trecem acum la cercetarea sumară a distrugerilor şi pagubelor provocate de războiul dus de Antonescu alături de Nemţi împotriva Uniunii Sovietice şi celorlalte Naţiuni Unite.

Aceste distrugeri, care nici până astăzi nu au putut fi evaluate în întregime, pot fi grupate în trei categorii :

a) Distrugerile provocate de bombardamentele aviaţiei aliate.

b) Cele din Nordul Moldovei şi Nordul Ardealului, unde s'au dat luptele cele mai grele de pe teritoriul României.

c) Cele provocate de armata germană în retragere.

Cele mai mari pagube de pe urma războiului le-au suferit căile ferate şi industria petroliferă. Au fost distruse 1.900 km. de linii de cale ferată, 3.000 km. de linii curente şi de garaj, 42 de linii şi triaje cu o lungime de 2.800 de km. Triajele din Bucureşti, Ploieşti şi Braşov au fost complect scoase din funcţiune. Clădiri C.F.R., gări, localuri de administraţie au fost distruse pe o suprafaţă de 540.000 m.p. Din totalul de 3.260 de maşini-unelte în funcţiune înainte de începerea bombardamentelor, rămăseseră în funcţiune la 5 Noembrie 1944 doar 300. La aceeaşi dată mai erau în funcţiune numai 50% din parcul total de locomotive şi 68% din cel de vagoane. Capacitatea de transport a căilor ferate la 23 August 1944 se redusese la 30% faţă de cea din anul 1943.

Industria petroliferă, în urma distrugerilor provocate de bombardamente, şi-a redus capacitatea de prelucrare a rafinăriilor cu 85% la distilare şi cu 82% la cracking. Capacitatea de înmagazinare a fost redusă cu 61%, ca rezultat al distrugerii rezervoarelor. Valoarea pagubelor suferite de industria petroliferă se ridică la 70 de miliarde de lei. Aceste distrugeri, combinate cu exploatarea sălbatică şi neraţională a resurselor de petrol ale ţării, cu neglijarea menţinerii nivelului de producţie prin noi exploatări de terenuri, au făcut ca în 1944 producţia de petrol să scadă la 3.505.000 de tone, faţă de 5.273.000 de tone în 1943, deci o scădere de o treime.

De pe urma războiului, numai în judeţele Iaşi, Baia şi Roman, o evaluare aproximativă şi parţială arată că au fost distruse peste 17.000 de locuinţe săteşti, a fost nimicită o mare parte a inventarului agricol şi a stocului de vite de tracţiune şi tăiere şi a fost distrusă o bună parte din numărul spitalelor, şcolilor şi altor clădiri publice.

Pagube enorme au suferit deasemenea şi instalaţiile industriale, care, chiar dacă nu au fost distruse în întregime, s'au degradat prin „dispersarea" lor în alte regiuni ale ţării.

In retragerea lor, Nemţii, ca în toate ţările unde au dus războiul lor tâlhăresc, au aruncat în aer instalaţii, au distrus linii de comunicaţii, telegrafice şi telefonice, centrale telegrafo-telefonice etc. Ei au distrus 14.000 de stâlpi de telegraf şi telefon, 12.000 km. de fire aeriene, 9.000 de aparate de telegraf şi telefon, 315 staţii de centralizatori etc.

Iată o altă parte din moştenirea grea primită de pe urma distrugerilor provocate de războiul purtat alături de Germania hitleristă, precum şi de pe urma sălbăticiei nemţeşti.

Prin răsturnarea regimului fascist antonescian, la 23 August 1944, şi încheierea Convenţiei de armistiţiu, s'a deschis poporului român posibilitatea de a porni imediat la refacerea economică a ţării. Dar guvernările cu preponderenţă reacţionară care au urmat până la 6 Martie 1945 nu numai că nu au folosit posibilităţile largi deschise prin actul dela 23 August, ci, dimpotrivă, au împiedicat şi sabotat în mod conştient această operă, adăugând la greutăţile moştenite altele noi.

In sectorul industrial nu s'a luat de către guvernele cu majoritate reacţionară nicio măsură pentru ridicarea producţiei. Elementele fasciste şi reacţionare din departamentele economice şi din întreprinderi nu au fost epurate, ci, dimpotrivă, instalate şi menţinute în posturi de conducere, astfel că au putut să-şi exercite nestânjenit acţiunea lor de sabotaj prin nepunerea în funcţiune a instalaţiilor existente, dosirea materiilor prime şi a produselor, închiderea fabricilor, refuzul de a primi comenzi, sau întârzierea executării lor, utilizarea personalului calificat înafara procesului de producţie, refuzul de a investi capitalul în producţie, sporirea vertiginoasă a preţurilor etc. etc. Deasemenea aceste guverne nu au luat nicio măsură pentru readucerea şi punerea în funcţiune a instalaţiilor industriale dispersate, ceeace a redus cu mult posibilitatea de ridicare a producţiei industriale. Aceeaşi politică de sabotaj a fost dusă şi în ce priveşte aprovizionarea industriilor cu materii prime

In domeniul transporturilor nu s'a luat nicio măsură pentru restabilirea căilor de comunicaţie. Nu s'a făcut niciun plan de reconstruire a depourilor şi atelierelor de reparaţii ale C.F.R. Parcul rulant a continuat să fie exploatat într'un mod sălbatic, uzându-se astfel rapid ceeace a mai rămas din locomotive şi vagoane. Dela preluarea conducerii Ministerului Comunicaţiilor de către reprezentantul partidului comunist, când s'a pornit hotărît la acţiunea de refacere a căilor ferate, sabotajul s'a manifestat prin refuzul de a se acorda creditele necesare.

In sectorul agricol, sabotajul moşierilor a început prin împiedicarea strângerii recoltei din toamna anului 1944, ţăranii nefiind lăsaţi să culeagă roadele pământurilor boiereşti muncite de ei şi părăsite de marii proprietari. Acest sabotaj, la care a contribuit atitudinea conducerii reacţionare a Ministerului Agriculturii, s'a înteţit şi mai mult cu prilejul campaniei însămânţărilor de toamnă, care au fost astfel grav primejduite. Sabotajul a culminat cu prilejul însămânţărilor de primăvară, când toate mijloacele au fost puse în acţiune pentru a zădărnici marea operă de asigurare a recoltei, necesară nevoilor ţării. Nu s'a întocmit un plan de însămânţări bazat pe realităţi : tractoarele şi maşinile agricole zăceau ascunse sau deteriorate, sămânţa nu era distribuită, iar ministrul Agriculturii, sabotorul Hudiţă, găsea cu cale să suspende din serviciu pe cei mai buni tehnicieni ai săi, pentrucă îşi îngăduiseră să-i atragă atenţia în mod oficial asupra consecinţelor catastrofale pentru ţară pe care le putea avea lipsa voită de activitate a Ministerului Agriculturii.

Intârzierea de două luni provocată de Hudiţă în pregătirea însămânţărilor a contribuit direct la micşorarea producţiei culturilor de primăvară, a căror însămânţare s'a realizat mai târziu decât trebuia.

Pasivitatea voită a reacţionarilor din guvernele Sănătescu şi Rădescu s'a manifestat cu urmări deosebit de grave şi în sectorul comerţului. Sabotorii şi speculanţii au avut deplină libertate de a stoca şi specula mărfurile existente, provocând lipsa lor tot mai accentuată pe piaţă şi urcarea nestăvilită a preţurilor. Din Septembrie 1944 până în Februarie 1945 inclusiv, preţurile de detaliu s'au urcat cu 245%. Urcările de salarii nu au reuşit să amelioreze situaţia muncitorilor şi funcţionarilor, a căror putere de cumpărare a continuat să scadă fără întrerupere. Reacţionarii din aceste guverne au căutat să provoace o cursă de întrecere între salarii şi preţuri, deschizând drumul inflaţiei monetare şi deci haosului economic. Ei nu au luat măsuri de aprovizionare a populaţiei, aceasta rămânând la discreţia absolută a speculanţilor.

O privire specială trebue să aruncăm şi asupra modului în care s'a desfăşurat aplicarea Convenţiei de armistiţiu în sectorul economic. sub guvernările Sănătescu-Rădescu, deoarece felul în care a fost aplicată această Convenţie a contribuit deasemenea la agravarea dificultăţilor economice în care ne sbatem astăzi.

In acest sector, grija reacţionarilor a fost de a arunca obligaţiile armistiţiului asupra păturilor sărace, şi în primul rând asupra ţărănimii. Ţăranii au fost loviţi direct, în modul cel mai greu, prin rechiziţii de vite şi cereale, rămase neplătite sau plătite cu preţuri derizorii, prin sabotajul şi fraudele oamenilor de afaceri ai partidelor „istorice", aceştia alcătuind o nouă categorie de îmbogăţiţi: îmbogăţiţii de pe urma aplicării armistiţiului. In acest domeniu este suficient să cităm banda Adorian-Hurmuzescu, care a realizat ea singură beneficii de miliarde din „colectarea" în condiţiile cunoscute a vitelor dela ţărani.

Pentru împlinirea obligaţiilor izvorîte din aplicarea armistiţiului nu s'a procedat nici la confiscarea averilor criminalilor de război şi a beneficiilor profitorilor de război, nici la aşezarea unor impozite asupra păturilor înstărite, astfel ca toate categoriile sociale să contribue în mod proporţional cu veniturile lor. Guvernele cu preponderenţă reacţionară au folosit numai resursele generale ale statului şi au recurs la procedeul emiterii de monetă de către B.N.R. Prin acest procedeu s'a mers direct pe linia inflaţiei monetare, cu toate consecinţele grave pe care le comportă ea pentru economia ţării.

Pe de altă parte, prin introducerea unor elemente incapabile şi corupte la conducerea întreprinderilor cu participare de capital inamic, sub controlul şi administrarea statului, precum şi prin neglijarea totală a operaţiunilor de identificare, inventariere şi păstrare a bunurilor inamice, averi de zeci de miliarde au fost fraudate şi irosite, economia ţării resimţindu-se de pe urma acestei situaţii.

Aceasta este, în linii mari, moştenirea grea preluată în sectorul economic la 6 Martie 1945 de către guvernul de concentrare democratică Petru Groza, acestea sunt condiţiile în care guvernul şi par-

tidul nostru, ca factor component al lui, au trebuit să purceadă la opera de refacere a ţării.

Vom trece acum la expunerea sumară a situaţiei actuale, a dificultăţilor întâmpinate în domeniul economic în această nouă perioadă, a realizărilor înfăptuite de guvernul Groza şi a muncii pline de abnegaţie a activiştilor noştri de partid.

b) REALIZARI ŞI DIFICULTAŢI IN PERIOADA DELA 6 MARTIE 1945

Sarcinile de bază pe care partidul nostru le-a pus în faţa membrilor săi şi a poporului întreg, în domeniul economic, au fost următoarele:

1) Ridicarea producţiei industriale şi, în primul rând, încordarea tuturor energiilor ţării pentru susţinerea frontului antihitlerist, iar după sfârşitul războiului, la sarcina de mărire a producţiei s'a adăugat sarcina de trecere a industriilor dela producţia de războí la producţia de pace.

2) Organizarea transporturilor pentru a face faţă atât necesităţilor frontului, cât şi nevoilor interne.

3) Desăvârşirea reformei agrare, începută de ţărani din iniţiativa partidului nostru încă de pe vremea guvernării lui Rădescu, precum şi asigurarea producţiei agricole necesare acoperirii nevoilor ţării.

4) Executarea întocmai a obligaţiilor luate prin Convenţia de armistiţiu.

5) Organizarea aprovizionării populaţiei, şi în primul rând a muncitorimii.

6) Asigurarea realizării veniturilor bugetare necesare pentru împlinirea nevoilor statului, precum şi îndrumarea masivă a creditului spre activităţi productive.

SECTORUL INDUSTRIAL

Mărirea producţiei industriale presupune, desigur, în afară de condiţiile subiective, ca hotărîrea şi voinţa de muncă a clasei muncitoare, şi anumite condiţii obiective, ca: existenţa în cantitate suficientă a materiilor prime, a utilajului necesar, a unor capitaluri suficiente şi a mijloacelor de transport corespunzătoare.

In ce priveşte avântul patriotic al clasei muncitoare pentru ridicarea producţiei, avânt iniţiat şi desvoltat de către partidul nostru, fără îndoială că acest element principal a existat şi s'a manifestat în forme impresionante. Nenumărate sunt exemplele de mărire a producţiei, datorite efortului conştient al muncitorilor.

O problemă de o deosebită importanţă, care s'a pus în special industriei metalurgice, a fost trecerea acesteia la producţia de pace. Odată cu terminarea victorioasă a războiului antihitlerist, întreprinderi din acest sector industrial, afectate aproape în întregime producţiei de război, s'au văzut mai mult decât oricare altă ramură industrială în faţa necesităţii de a-şi adapta utilajul la nevoi noi şi de a începe fabricaţia de noi produse.

In această privinţă trebue să menţionăm că s'a manifestat o concepţie eronată asupra modului cum trebuia să se opereze această trecere la producţia de pace în industriile de război ale statului. Prin concedierea muncitorilor şi încercarea de a-i repartiza la alte industrii metalurgice se păşea de fapt la lichidarea întreprinderilor aparţinând Subsecretariatului industriei de stat, ceeace nu ar fi corespuns cu politica de folosire a tuturor forţelor constructive în scopul măririi producţiei.

Această concepţie eronată a fost combătută de noi şi s'a izbutit ca industriile aparţinând acestui Subsecretariat de stat să înceapă a produce materiale necesare căilor ferate şi să acopere o parte din nevoile consumului intern. Unele din aceste industrii au fost trecute la C.F.R. (Arsenalul Armatei din Târgovişte, Arsenalul Aeronautic din Mediaş).

Marile întreprinderi metalurgice particulare au primit comenzi importante pentru căile ferate. S'a început deasemenea fabricarea şi repararea de tractoare, maşini, unelte agricole, autocamioane, materiale de construcţie şi de uz casnic. Uzinele „I.A.R." au primit o comandă de 5.000 de tractoare şi un credit însemnat pentru a înzestra uzinele cu instalaţiile necesare fabricaţiei. Se tratează comenzi noi şi se studiază posibilităţile de a fabrica produse noi.

Astfel, operaţiunea de adaptare la producţia de pace a industriilor de război este în plin mers.

Dar, cu tot avântul patriotic al muncitorilor, cu toată abnegaţia şi spiritul lor de sacrificiu în munca pentru ridicarea producţiei şi adaptarea industriilor la producţia de pace, nu putem afirma că

producţia în ansamblul ei a crescut mult. In industria petroliferă, de pildă, s'a ajuns în prezent la o producţie medie de 13.400 de tone pe zi, ceeace ar corespunde la o producţie anuală de 4.800.000 de tone, faţă de 3.530.000 de tone în 1944.

In industria textilă, mulţumită importului masiv de bumbac sovietic, producţia textilă a crescut deasemenea în mare măsură, deşi, din cauza sabotajului unor fabricanţi, nu se foloseşte decât doar o parte a capacităţii productive.

Intr'adevăr, cea mai mare parte din filaturi au întârziat să treacă la producţia cu trei schimburi, şi abia acum, după mai bine de trei luni pierdute, îşi organizează lucrul în trei schimburi.

In celelalte industrii producţia nu a crescut prea mult, ba chiar în unele, cum este în special industria cărbunelui, ea a scăzut simţitor.

Una din cauzele menţinerii producţiei industriale la un nivel scoborît, sau a scăderii producţiei industriale, este sabotajul unora dintre marii industriaşi reacţionari. Astfel în Valea Jiului, cel mai important bazin carbonifer din ţară, producţia a scăzut la 4.000—4.500 de tone de cărbuni pe zi, faţă de 7.000—7.500 de tone, cât era în trecut. Aceasta se datoreşte sabotajului direcţiunii societăţii „Petroşani". Sabotajul la societatea „Petroşani" s'a manifestat şi se manifestă sub următoarele forme:

a) Contramandarea de către direcţiunea generală din Bucureşti a tuturor măsurilor luate de către organele conducătoare din Valea Jiului, măsuri menite să amelioreze producţia.

b) Sabotarea aprovizionării minelor cu unelte şi materiale necesare.

c) Desorganizarea exploatării prin punerea anumitor elemente sabotoare în fruntea unor mine.

d) Şi, în fine, lucru care a dus la rezultatele cele mai dezastruoase, crearea unor condiţii de viaţă insuportabile pentru muncitorii din Valea Jiului. A fost sistematic sabotată aprovizionarea cu alimente şi articole de îmbrăcăminte, precum şi amenajarea unor locuinţe mai omeneşti pentru mineri. Condiţiile materiale extrem de grele au făcut ca minerii, flămânzi şi goi, să nu mai poată da un randament normal, iar pe mulţi dintre ei i-au făcut să părăsească regiunea, căutându-şi în altă parte mijloace mai bune de existenţă.

Această împrejurare a dat naştere la lipsa de braţe de muncă, lipsă care se resimte din ce în ce mai mult.

Desigur că există şi cauze obiective care determină o producţie industrială scăzută. Aici trebue să ne referim la lipsa de cantităţi suficiente de materii prime, la lipsa pieselor de schimb, precum şi la dificultăţile de transport. Prin acordurile economice încheiate la Moscova, guvernul Petru Groza a reuşit să soluţioneze în mare măsură problema materiilor prime şi a transporturilor. Incheierea acestor acorduri între România şi Uniunea Sovietică constitue un ajutor considerabil pentru ridicarea economică a ţării, pentru evitarea şomajului industrial.

Industria noastră metalurgică a şi început să fie în mod substanţial aprovizionată cu materii prime, combustibil, feroaliaje diverse etc. Industria noastră textilă are asigurată, prin importul a 40.000 de tone de bumbac, producţia pe un an de zile, lucrând cu întreaga ei capacitate de producţie.

Pe baza aceloraşi acorduri, industria lemnului, celulozei şi hârtiei, a ceramicei etc. obţin deasemenea materii indispensabile pentru producţia lor.

Tot Uniunea Sovietică ne-a înlesnit încheierea unui acord comercial cu Polonia, prin care obţinem 830.000 de tone cărbuni de Silezia, dintre care 430.000 de tone vor trebui să intre în ţară până la finele anului.

Cantitatea de cărbuni importată va acoperi complect deficitul producţiei noastre interne, asigurând activitatea industriilor şi a căilor noastre ferate.

Ajutorul imens pe care Uniunea Sovietică ni-l acordă şi sub această formă trebue să adâncească şi mai mult în conştiinţa poporului român sentimentul de recunoştinţă pentru generozitatea cu care marele nostru vecin a înţeles să răspundă la agresiunea României alături de Nemţi şi la jaful din teritoriile cotropite; dar, în acelaş timp, trebue să desvolte în popor sentimentul de ruşine pentru faptul că s'a lăsat mânat în acest război criminal fără să manifeste rezistenţa şi opunerea necesară.

TRANSPORTURILE ŞI COMUNICAŢIILE

A doua mare preocupare a guvernului de concentrare democratică a fost organizarea mijloacelor de locomoţie în vederea asigurării transporturilor militare pentru frontul antihitlerist şi a traficului intern de mărfuri şi călători.

Atenţia a fost îndreptată în primul rând asupra căilor ferate. In scopul refacerii cât mai rapide a reţelei de căi ferate şi repunerii în funcţiune a materialului rulant, s'a pus în aplicare un plan general de lucrări şi s'a alocat un credit special de 97 de miliarde de lei.

Pe această bază, în 6 luni s'au refăcut 60% din ramificaţii, podeţe şi linii; 85—90% din liniile triajelor Bucureşti, Ploieşti şi Braşov, care erau distruse; 70% din telecomunicaţii, 45% din gări şi localuri în suprafaţă de 240.000 m.p.; se construesc linii, ateliere, depouri şi conducte noi. O atenţie deosebită se acordă parcului rulant. Din 2.520 de maşini-unelte avariate şi dispersate au fost repuse în funcţiune aproape 2.000.

In fine, două realizări mari în domeniul C.F.R. sunt: legea de reorganizare a căilor ferate şi noul statut al C.F.R.-ului, care au adus îmbunătăţiri atât instituţiei, cât şi situaţiei personalului.

Noul statut este în prezent luat ca model pentru statutele altor instituţii.

Un mare ajutor a fost acordat Căilor Ferate Române de către Uniunea Sovietică, pe baza acordurilor încheiate la Moscova, prin restituirea fără nicio compensaţie a 115 locomotive, a 15.000 de vagoane şi a unui număr de trenuri speciale (ateliere, băi etc.), precum şi prin închirierea a 6.400 de vagoane de marfă pe timp de doi ani.

Deasemenea şi în transporturile pe apă şi aeriene, sprijinul pe care ni l-a acordat U.R.S.S. prin aportul în societăţile create ne-a dat posibilitatea să activăm şi aceste sectoare.

Cele 2.000 de camioane, precum şi materia brută pentru fabricarea de cauciucuri în ţară formează un alt ajutor preţios pe care Uniunea Sovietică ni l-a dat în cadrul acordului de colaborare economică. Aceste materiale, dintre care o parte au şi sosit în ţară, vor contribui simţitor la îmbunătăţirea transporturilor pe şosele

SECTORUL AGRICOL

In domeniul agriculturii, preocuparea centrală a partidului nostru a fost legiferarea şi desăvârşirea reformei agrare, precum şi asigurarea producţiei agricole pentru acoperirea nevoilor ţării. Prin aplicarea legii de reformă agrară s'au expropriat şi dat ţăranilor 28.218 moşii, totalizând peste un milion de hectare, ceeace reprezintă a 9-a parte a suprafeţei arabile a ţării. Moşiile expropriate au fost împărţite la 495.526 de gospodării, reprezentând a 5-a parte din totalul gospodăriilor rurale, cifra de mai sus necuprinzând numărul gospodăriilor împroprietărite din 17 judeţe.

Reforma agrară a mărit elanul de muncă al ţăranilor, care, în condiţii naturale neprielnice şi cu toate greutăţile provocate de război, au reuşit printr'un efort uriaş să acopere 94% din planul de însământări. In această muncă ţăranii au fost ajutaţi de către muncitorii din fabrici, mobilizaţi de partidul nostru. Sute de echipe de muncitori au plecat la ţară, ducând unelte pentru ţărani. Metalurgiştii noştri au plecat să repare gratuit uneltele ţăranilor. Niciodată solidarizarea muncitorului cu ţăranii nu s'a manifestat mai puternic ca în iarna şi primăvara 1945. Din cifre parţiale rezultă că echipele de muncitori au dăruit ţăranilor 10.200 de maşini şi unelte agricole, combustibil, sământă, harnaşamente şi au reparat gratuit peste 2.700 de unelte agricole şi tractoare. In această campanie ţărănimea a fost activ sprijinită şi de toate organizaţiile noastre locale de partid şi de tehnicieni democraţi, mobilizaţi deasemenea de partidul nostru. Guvernul Groza a sprijinit această luptă eroică a ţărănimii noastre, asigurând combustibilul, seminţele şi mijloacele necesare de transport. Armata Sovietică a sprijinit deasemenea în multe locuri muncile agricole, punând la dispoziţie mijloace de transport şi chiar sământă. Un punct special din campania de însământări a fost mărirea suprafeţelor de oleaginoase, sfeclă de zahăr şi legume. Aportul partidului nostru a fost deosebit de mare în campania de extindere a suprafeţelor cultivate cu legume.

Toate aceste eforturi au fost însă anihilate în mare parte de seceta neobişnuită care a bântuit anul acesta şi care a provocat cea mai slabă recoltă, atât de grâu cât şi de porumb, de 45 de ani încoace. Această secetă a creat o situaţie precară şi vitelor, din cauza lipsei mari de nutreţuri. Organele noastre locale de partid, în co-

laborare cu organizațiile Frontului Plugarilor, au mobilizat massele țărănești și pe tehnicieni, organizând o luptă energică pentru combaterea efectelor secetei, prin executarea de frunzare, tocarea paielor, a cocenilor etc.

Pentru a sprijini desăvârșirea reformei agrare și a ridica productivitatea muncii agricole, partidul nostru a susținut acțiunea guvernului de înființare a stațiunilor de mașini agricole și tractoare. Astfel tractoarele, în număr de 6.618, precum și mașinile mari agricole ale Camerelor de Agricultură, împreună cu cele expropriate, au fost grupate în centre și repartizate în așa chip încât să dea un randament cât mai mare.

O altă inițiativă pe care a avut-o partidul nostru este stimularea organizării de cooperative sătești care să servească la desfacerea produselor agricole și aprovizionarea populației rurale, eliminând astfel pe intermediarul speculant. Cooperativele acestea pot aduce mari economii țărănimii la cumpărarea produselor orășănești și câștiguri mari la vânzarea produselor agricole. Astfel, pentru a da un exemplu, țăranii din județul Făgăraș au refuzat să-și vândă vitele individual colectorilor speculanți, care le revindeau statului. Ei au vândut statului aceste vite prin cooperativa „Plugarul", obținând o diferență de 600.000.000 de lei între prețul scăzut oferit de colectorii speculanți și cel obținut dela stat. Această diferență a fost împărțită țăranilor care au vândut vitele cooperativei.

APLICAREA ARMISTIȚIULUI

Am arătat modul în care reprezentanții reacționarilor din guvernele precedente au sabotat aplicarea armistițiului, precum și neajunsurile izvorite din situația creată, neajunsuri care au constituit piedicile cele mai importante în stabilirea de relații prietenești cu Uniunea Sovietică.

Dela venirea guvernului de concentrare democratică Petru Groza, aplicarea loială și complectă a armistițiului, înlăturarea abuzurilor și fraudelor săvârșite de sabotorii acestuia și introducerea unei ordine depline în acest domeniu au format obiectul unei preocupări deosebite din partea sa.

In scopul unei juste repartiții a obligațiilor armistițiului, a fost întocmit proiectul de lege pentru impunerea îmbogățiților în genere.

Guvernul Uniunii Sovietice a înțeles să rămână față de noi pe aceeași linie de susținere și ajutorare mărinimoasă, fără de care refacerea și ridicarea economică a țării noastre ar fi mult îngreuiată și întârziată.

Una din acțiunile care au fost urmărite cu multă stăruință a fost înființarea de economate pentru aprovizionarea salariaților și de cooperative de consum.

După datele existente, până la 15 Octombrie 1945 au fost înființate 759 de economate de salariați particulari, care aprovizionează 1.589.512 de persoane (salariați și membri ai familiilor lor).

Acestora le-au fost repartizate următoarele cantități de produse: 5.252 de vagoane de cereale, 894.000 kg. de ulei, 748.000 kg. de zahăr, 287.000 kg. de săpun, 1.612.000 m. de pânză și 464.000 de metri de postav, 65.800 de duzini de ciorapi, 360.000 de perechi de bocanci și pantofi etc. etc.

In cifrele de mai sus nu sunt cuprinse datele privitoare la salariații publici și ai căilor ferate, care au economate generale separate.

Aceste cantități reprezintă, desigur, un ajutor substanțial dat salariaților, dar nu se poate încă spune că soluționarea problemei aprovizionării salariaților a fost asigurată prin înființarea de economate.

Greutățile care se ridică în fața desvoltării economatelor sunt în primul rând cele de ordin financiar. Finanțarea economatelor de aprovizionare căzând în sarcina statului — pentru funcționarii publici — și în sarcina întreprinderilor — pentru salariații particulari — se pune în plin problema găsirii mijloacelor necesare. Statul nu poate întrebuința în acest scop decât resursele bugetare, iar întreprinderile particulare adesea nu-și dau osteneală să găsească mijloacele necesare pentru asigurarea producției și finanțarea economatelor. Dacă la aceste condiții obiective se mai adaugă și lipsa de concurs, iar adesea și sabotajul direct al multor patroni, se poate explica dece, din numărul total de 759 de economate înființate până la 15 Octombrie 1945, numai 157 au putut primi credite, în sumă totală de 18,5 miliarde de lei.

Această dependență a finanțării economatelor de patroni și stat mai are însă și marele neajuns că elimină inițiativa și acțiunea di-

rectă a salariaţilor în ce priveşte aprovizionarea, totul urmând a fi făcut de alţii din afară, iar succesul depinzând exclusiv de concursul şi solicitudinea statului şi patronului.

Deaceea economatele nu trebue să constitue singura cale pentru rezolvarea problemei aprovizionării. Acţiunea guvernului în acest domeniu trebue să fie însoţită şi de o acţiune proprie a salariaţilor, şi aceasta în direcţia înfiinţării de cooperative de consum.

Partidul nostru a dat un impuls puternic mişcării cooperatiste, prin mobilizarea activiştilor de partid pentru munca de înfiinţare a cooperativelor de aprovizionare la oraşe şi la sate.

Această acţiune nu este însă suficientă. Ea trebue adâncită în modul cel mai hotărît, toţi salariaţii trebuind să fie atraşi în mişcarea cooperatistă, cooperativele fiind singura formă de colaborare economică, care, pe lângă faptul că este clădită pe acţiunea şi spiritul de iniţiativă şi solidaritate al membrilor săi, mai are şi avantajul de a se baza în primul rând pe mijloacele financiare colective, adunate prin aportul fiecăruia.

Din acest punct de vedere, realizarea cea mai importantă este iniţiativa salariaţilor C. F. R., a căror acţiune de cooperatizare a şi luat forme concrete. Această acţiune trebue extinsă şi la alte instituţii şi întreprinderi, ea constituind una din sarcinile cele mai importante care trebue avute în vedere pentru viitorul cel mai apropiat.

Pentru soluţionarea problemei aprovizionării masselor consumatoare ale oraşelor s'a întreprins şi o acţiune serioasă pentru descoperirea stocurilor de mărfuri dosite de speculanţi.

Organele de control ale statului, ajutate din ce în ce mai mult de către cetăţenii conştienţi, au reuşit să dea lovituri serioase speculanţilor prin descoperirea de stocuri considerabile de mărfuri ascunse, care au fost distribuite populaţiei prin economate şi cooperative. Numai în 25 de zile (dela 14 Iulie până la 8 August 1945), organele Ministerului de Interne au scos din mâinile speculanţilor mărfuri in valoare de 16.661.000.000 de lei.

Un ajutor important pentru aprovizionarea populaţiei îl constitue marile cantităţi de grâu, porumb şi bumbac aduse din U. R. S. S. în baza acordurilor economice dela Moscova.

Faţă de insuficienţa recoltei de grâu şi porumb din acest an ajutorul dat de U. R. S. S. prin împrumutul pe termen de doi ani a 15.000 de vagoane de grâu şi 15.000 de vagoane de porumb înseamnă pur şi simplu salvarea poporului român dela foamete.

SECTORUL FINANCIAR

Trecem acum la analiza sectorului financiar al economiei ţării noastre — bugetul statului şi piaţa financiară —, sectorul cel mai important pentru problema stabilităţii monetei şi a creditului şi în acelaş timp sectorul cel mai slab şi criticabil al economiei noastre.

Credincioşi principiului nostru de a privi în faţă şi deschis greutăţile, vom arăta situaţia acestui sector în lumina ei adevărată, pentru ca, din analiza ce o vom face, să tragem concluziile necesare, să vedem ce ajutor putem da guvernului pentru soluţionarea problemelor economice atât de însemnate şi să fixăm atenţia membrilor de partid asupra lor.

Pentru a ne da seama de adevărata situaţie a finanţelor noastre în legătură cu situaţia economică generală, este nevoie să aruncăm o privire asupra bugetului statului aşa cum a fost el întocmit la 1 Aprilie 1945 şi cum a fost realizat în primele cinci luni de aplicare.

Cifra bugetului statului pe anul 1945—1946 a fost stabilită la suma de 815,7 miliarde de lei.

Acoperirea acestei sume era prevăzută în felul următor :

Impozite şi taxe	333,8 miliarde (40,9%)
Excedentele regiilor şi veniturilor ministerelor	104,3 miliarde (12,8%)
Imprumuturi, mijloace de trezorerie şi alte operaţiuni de credit . .	377,6 miliarde (46,3%)
Total . .	815,7 miliarde

Cu alte cuvinte, 54% urma să se acopere din venituri bugetare, iar restul de 46% din împrumuturi.

Prin urmare, chiar dela alcătuirea bugetului, aproape o jumătate a rămas neacoperită prin venituri obişnuite, urmând să fie procurată pe calea împrumuturilor la Banca Naţională şi pe piaţă.

Bugetul pe anul acesta, ca şi bugetele pe anii trecuţi, a lăsat neatins sistemul fiscal care se bazează pe aşezarea greului sar-

cinilor bugetare pe umerii marilor masse consumatoare, şi deci, în primul rând, ai muncitorilor, funcţionarilor şi ţăranilor.

Intr'adevăr, impozitele directe — plătite de fiecare cetăţean după mărimea veniturilor sale — intră în compunerea veniturilor bugetare numai cu 31,2%, pe când impozitele indirecte — care intră în preţul mărfurilor şi deci sunt plătite de toată lumea, indiferent de mărimea venitului — cu 68,8%.

Această împărţire a veniturilor bugetare — moştenire a trecutului — se datoreşte faptului că, ori de câte ori a fost nevoie să se mărească veniturile bugetului statului, au fost majorate veniturile indirecte, dar nu au fost atinse decât intr'o măsură neînsemnată veniturile celor avuţi.

O astfel de alcătuire a bugetului şi o astfel de împărţire a sarcinilor nu este nici dreaptă, nici democratică şi nici sănătoasă, dar ea iese la iveală şi mai izbitor dacă constatăm că din totalul impozitelor directe 42,9% reprezintă impozitul pe salarii, şi aceasta în timp ce impozitul comercial şi industrial intră numai cu 30%.

Cu alte cuvinte, toate întreprinderile comerciale, bancare şi industriale din întreaga ţară la un loc dau pentru bugetul statului mai puţin decât salariaţii. Dar şi atât cât se încasează dela comercianţi şi industriaşi se suportă de fapt tot de către consumatori, deoarece impozitele directe comerciale şi industriale sunt incluse şi ele în preţul produselor sau mărfurilor vândute.

Alcătuirea nedemocratică a bugetului nostru public a ieşit la iveală şi mai mult în primele cinci luni de aplicare a lui.

Prin mărirea cheltuelilor statului, veniturile bugetare au ajuns să acopere în această perioadă abia a treia parte din cheltueli, restul de ²/₃ fiind acoperit prin împrumuturi, contractate în cea mai mare parte la Banca Naţională prin emisiune de monetă-hârtie.

Partea impozitelor directe a coborît la 15% din veniturile bugetare, iar partea impozitelor indirecte s'a ridicat la 75%.

In acelaş timp, impozitul pe salarii a ajuns să acopere 66,6% din totalul impozitelor directe, iar partea impozitului comercial şi industrial a coborît la 15,7%.

Cu o astfel de structură bugetară, în care acoperirea cheltuelilor nu se poate face decât cu ajutorul B.N.R., prin emisiune de monetă-hârtie, cu un astfel de sistem de impozite, în care tot greul sarcinilor bugetare apasă pe umărul masselor consumatoare, şi cu o astfel de politică financiară, care primejdueşte stabilitatea monetei noastre, nu este de mirare că situaţia finanţelor noastre publice a ajuns atât de grea.

* * *

Situaţia pieţei capitalurilor poartă toate semnele situaţiei economice generale.

O primă caracteristică este înmulţirea capitalurilor disponibile; pe de altă parte însă, în domeniul producţiei industriale se vorbeşte de lipsa creditelor necesare pentru investiţii, reparaţii şi achiziţionări de materii prime.

Această situaţie paradoxală se explică prin febra speculativă care stăpâneşte piaţa capitalurilor, dar în acelaş timp şi prin politica de credit a marilor bănci.

Intr'adevăr, faţă de continua creştere a preţurilor şi de scăderea puterii de cumpărare a monetei, capitalurile disponibile sunt aruncate pe piaţă în operaţiuni speculative, care aduc beneficii enorme fără muncă: se cumpără şi se revând cantităţi mari de mărfuri la preţuri negre; se investesc capitaluri în noi întreprinderi, „comerciale", care deasemenea nu contribue cu nimic la mărirea producţiei şi formează doar noi intermediari; se speculează acţiunile, care prin mărirea cererii au ajuns la cursuri excepţionale.

Circulaţia mare de capitaluri neproductive permite în acelaş timp băncilor să realizeze câştiguri importante fără a trebui să facă investiţii pe termen lung în industrii, investiţii care să contribue la însănătoşirea pieţei financiare şi la mărirea producţiei.

Această politică dăunătoare economiei ţării nu serveşte decât interesele profitorilor care ţintesc — şi reuşesc — să se îmbogăţească fără muncă prin simpla şi repetata cumpărare şi vânzare a produselor şi valorilor existente.

Politica de credite a Băncii Naţionale a fost caracterizată în acest timp de o excesivă reţinere în acordarea de credite pentru producţie.

Indrumarea politicii de credit spre investiţii cu caracter productiv apare astfel şi pentru acest domeniu ca o măsură absolut necesară în vederea stăvilirii speculei şi măririi producţiei, care sunt obiectivele cele mai importante ale timpului de faţă.

3. SARCINILE NOASTRE PENTRU RECONSTRUCŢIA ŢĂRII

a) SECTORUL INDUSTRIAL

INDUSTRIALIZAREA ŢĂRII

Am arătat moştenirea economică grea preluată de actualul guvern la 6 Martie 1945 şi am trecut în revistă situaţia economică actuală, realizările guvernului Petru Groza şi dificultăţile pe care le-a întâmpinat.

Din această expunere trebue acum să scoatem în evidenţă sarcinile care stau în faţa guvernului de concentrare democratică şi a partidului nostru pe tărâm politic.

Aceste sarcini sunt toate legate de problema ridicării producţiei şi refacerii ţării sub toate aspectele şi în toate domeniile vieţii economice: industrie, transporturi, agricultură, comerţ, preţuri, credit, finanţe publice. Şi sarcinile sunt cu atât mai mari şi mai grele, cu cât nu este vorba numai de a reface ceeace s'a distrus, ci şi de a construi şi desvolta economia României.

Desigur că refacerea economică a ţării trebue să pornească dela folosirea integrală a capacităţii productive a industriei.

Industria românească se împarte în două mari grupe:

1) industria de stat şi aceea în care statul are participaţii, şi
2) industria particulară.

Aceste două sectoare ar trebui să se complecteze reciproc şi să formeze un tot organic, ceeace până acum nu s'a realizat.

Statul nu a dus o politică de bună gospodărire a întreprinderilor sale, nu a folosit decât într'o măsură neînsemnată capacitatea de producţie a acestor întreprinderi, în fruntea cărora se aflau elemente incapabile şi corupte.

A lăsat necontrolate în fapt marile întreprinderi în care avea participaţii masive — „Astra-Vagoane", „Societatea Naţională de Gaz Metan" etc.

A lăsat să se irosească zeci de miliarde din bunurile inamice puse sub controlul său.

Nu a îngrijit de finanţarea acestor întreprinderi cu mijloace îndestulătoare, pentru susţinerea unei producţii normale.

Exemplu în această ultimă privinţă pot sta uzinele de fier dela Hunedoara, care constitue cel mai puternic centru metalurgic din

ţară şi care, împreună cu minele de cărbuni din Valea Jiului, ar putea să satisfacă cerinţele de materii prime şi semifabricate ale întregii industrii metalurgice de stat şi particulare, rămânându-i un disponibil şi pentru export.

Creşterea producţiei industriei de stat şi antrenarea alături de ea a celei particulare va fi folositoare în egală măsură atât statului, cât şi particularilor.

Mărind producţia, veniturile statului vor creşte, preţurile produselor vor putea fi micşorate, industriaşii şi comercianţii îşi vor mări veniturile, datorită creşterii volumului afacerilor, iar massele consumatoare vor avea la dispoziţie cantităţi mai mari de mărfuri. Pentru realizarea acestor sarcini este nevoie de mobilizarea tuturor factorilor care au un rol activ în economia ţării. Lucrul acesta, ştim bine, nu va fi uşor.

Sunt unii întreprinzători care nu înţeleg că propriul lor interes este de a se alătura efortului general. Pe aceştia va trebui să-i convingem şi să-i antrenăm în munca de refacere a ţării.

Sunt alţii care înţeleg că interesul lor de întreprinzători este să producă cât mai mult, dar care din motive politice, din ură faţă de regimul democratic, preferă să nu câştige sau chiar să piardă. Pentru aceştia vom găsi mijloacele potrivite de a-i obliga să se încadreze efortului comun. Refacerea industriei actuale şi folosirea integrală a capacităţii de producţie sunt problemele de bază ale reconstrucţiei generale a ţării, şi rezolvarea lor constitue punctul de plecare pentru desvoltarea industrială a României.

Se ştie, tovarăşi, că în ţara noastră s'au dus multe şi prelungite discuţii asupra caracterului economiei româneşti. Unii teoreticieni susţineau că România este o ţară „eminamente agricolă" şi că, prin urmare, accentul în politica economică trebue pus pe producţia agricolă şi pe exportul cerealelor. Aceşti teoreticieni căutau în fond să justifice existenţa şi interesele marii moşierimi. Ei tindeau să ţină România în condiţii de inferioritate faţă de statele mari industriale, să rămânem tributarii acestor state în ce priveşte produsele industriale. Impiedicând desvoltarea industrială a României, ei împiedicau prin aceasta desvoltarea culturală şi bunăstarea materială a masselor largi populare. Impiedicând desvoltarea industrială a României, deci crearea unei industrii metalurgice

care să fabrice tractoare şi maşini agricole, ei împiedicau în fond desvoltarea agriculturii, nepunând-o pe baze ştiinţifice, nefolosind maşinile şi tehnica modernă pentru a mări randamentul muncii, a mări producţia şi a ridica nivelul de trai al ţărănimii. Impotriva acestor teoreticieni reacţionari, care căutau să facă din ţara noastră un apendice al marilor state industriale, ne-am ridicat dintotdeauna noi, marxiştii, comuniştii, susţinând că progresul ţării noastre este în directă şi nemijlocită legătură cu progresul industrializării ţării şi că de tăria industrială a ţării depinde în mare măsură însăşi independenţa statului nostru.

De existenţa unei industrii desvoltate se leagă existenţa clasei muncitoare, care reprezintă garanţia democratizării vieţii noastre publice, garanţia lichidării feudalismului şi a moşierimii.

La baza acţiunii de refacere şi reconstruire a ţării trebue să stea deci refacerea şi desvoltarea industriei grele.

Problemele care se pun industriei noastre astăzi, după terminarea celui de al doilea războî mondial, sunt cu totul diferite de cele dinaintea acestui război. De unde înainte România era împinsă la periferia activităţii industriale, mai ales în domeniul industriei grele, astăzi ea este deosebit de favorizată pentru a purcede la perfecţionarea industriei sale actuale şi mai ales la crearea unor noi ramuri industriale, absente până acum în economia noastră.

Şi cum industria grea metalurgică formează baza industrială a unei ţări, trebue să se dea consolidării şi desvoltării acestei industrii un loc de frunte în planul de refacere a ţării.

O industrie grea puternică, bazată pe folosirea raţională a bogăţiilor naturale ale ţării şi desvoltată pe linia nevoilor interne şi a posibilităţilor izvorîte din legături comerciale trainice cu vecinii, constitue pivotul în jurul căruia întreaga economie a ţării se va desvolta în condiţii noi.

Acest lucru este necesar şi este şi posibil.

Dece este necesar?

In primul rând, fiindcă numai prin desvoltarea industriei grele se pot pune în valoare toate bogăţiile pământului ţării noastre, bogăţii exploatate astăzi doar într'o măsură redusă.

In al doilea rând, fiindcă în jurul industriei grele, de pe urma desvoltării ei şi în legătură cu ea, vor putea lua desvoltarea necesară industriile existente şi vor putea lua naştere noi industrii.

In al treilea rând, fiindcă fără existenţa unei industrii grele nu se poate asigura funcţionarea şi desvoltarea acelui sector economic fără de care nu se poate concepe însăşi viaţa economică — transporturile. Nici atelierele căilor ferate, podurile, tunelurile, şantierele navale şi nici mijloacele de locomoţie pe pământ, pe apă şi în aer nu pot fi nici construite şi nici întreţinute în starea şi numărul necesare nevoilor economice ale ţării, dacă nu există o temelie industrială solidă.

In al patrulea rând, fiindcă numai prin desvoltarea industriei grele şi metalurgice şi a industriilor anexe, şi în primul rând a celei mecanice şi chimice, se va da posibilitatea ca sectorul atât de important al economiei noastre — *agricultura* — să fie înzestrat cu toate acele maşini, unelte, produse şi instalaţii de prelucrare care să-i ridice atât productivitatea, cât şi rentabilitatea; iar aceasta este singura cale de a consolida reforma agrară înfăptuită şi singura cale de a ridica nivelul de viaţă al plugărimii.

Desvoltând industria grea metalurgică, se deschid posibilităţile cele mai largi pentru utilizarea întregii forţe de muncă a poporului nostru şi pentru crearea acelor bogăţii care sunt necesare refacerii ţării, ridicării ei şi a condiţiilor de viaţă la oraşe şi la sate, precum şi îndeplinirii acelui rol economic important pe care ţara noastră poate şi trebue să-l joace în această parte a Europei. Prin exportul produselor muncii noastre şi importarea bunurilor de care avem nevoie, noi nu vom face un simplu comerţ, ci vom contribui la schimburile necesare refacerii economiei şi a altor popoare care au suferit de pe urma războiului hitlerist şi de cotropire.

Dar este acest lucru posibil? Da, pentrucă avem la îndemână toate elementele care să ne permită să păşim la crearea unei puternice industrii grele în ţara noastră:

— avem materiile prime de bază;

— avem mâna de lucru şi rezervele necesare.

Şi dacă nu avem un utilaj industrial care să permită satisfacerea tuturor nevoilor schiţate mai sus, avem în orice caz armătura necesară pentru a porni la drum.

Să aruncăm o privire asupra posibilităţilor pe care ni le oferă resursele noastre de astăzi pentru desvoltarea industriei grele.

Avem zăcăminte de cărbuni răspândite în numeroase locuri din ţară şi care însumează o rezervă de peste 1 miliard 800.000.000 de

tone, dintre care peste 1 miliard 500.000.000 de tone în Valea Jiului; peste 150.000.000 de tone din aceste rezerve sunt cărbuni care se pretează la cocsificare. Zăcămintele noastre de cărbuni pot asigura pentru o durată nelimitată toate nevoile industriale ale ţării.

In ceeace priveşte zăcămintele de minereu de fier, astăzi nu se cunoaşte precis decât un singur zăcământ mai mare, cel din regiunea Teliuc-Ghelar, în Hunedoara, care poate asigura nevoile industriale ale ţării noastre, după calculele specialiştilor, pe cel puţin 30 de ani. Dar descoperirile de minereuri de fier sunt atât de numeroase pe întreaga suprafaţă a ţării, iar acţiunea de explorare pentru a se descoperi rezerve noi a fost până acum atât de neglijată şi de înapoiată în ţara noastră, încât aci rămâne ca statul să organizeze expediţii ştiinţifice de geologi, tehnicieni, chimişti etc. şi să păşească cu hotărîre la explorările necesare descoperirii şi punerii în valoare a zăcămintelor existente. Situaţia se prezintă în acelaş fel şi în ceeace priveşte minereurile cuprinzând alte metale.

România are unul din cele mai bogate zăcăminte de bauxită din Europa. In munţii Bihorului se găsesc rezerve de peste 20.000.000 tone, care conţin aproximativ 55% oxid de aluminium, iar noi importăm aluminium. La Baia Sprie, Herţa şi Băluş există minereu de antimoniu. Avem 5.122.000 de tone de minereuri de cupru cunoscute în diverse locuri, ceeace face 82.230 de tone de cupru metalic, în timp ce noi am importat peste 80% din cantitatea totală de cupru consumată în ţară. Suntem una din puţinele ţări din lume care avem minereu de mercur, şi noi importăm mercur. Avem 2.000.000 de tone rezerve de minereu de crom, complect părăsite. Avem cantităţi apreciabile de mangan.

Dar dacă zăcămintele noastre de minereuri cunoscute nu sunt deocamdată exploatate, avem în schimb rezerve de bunuri care constitue baza schimburilor noastre internaţionale şi care, pe măsura desvoltării industriei noastre proprii, ne pot asigura alimentarea cu ceeace ne lipseşte. Acestea sunt: petrolul, lemnul şi produsele agricole.

Dar posibilităţile cele mai apropiate de desvoltare a unei industrii grele în ţara noastră sunt deschise de situaţia actuală în sectorul industriei metalurgice.

Care este situaţia actuală a metalurgiei grele din România? Industria grea metalurgică este concentrată în trei mari întreprinderi: „Uzinele de Fier Hunedoara", proprietatea statului (U.F.H.), cel mai puternic centru metalurgic din ţară, înzestrat cu 5 furnale, având o capacitate de producţie de 175.000 de tone de fontă pe an; „Uzinele Reşiţa" (U.D.R.), cu 2 furnale şi o capacitate de 70.000 de tone de fontă pe an, şi „Titan-Nadrag-Calan", cu un singur furnal şi o capacitate de 24.500 de tone pe an. La U. F. H. nu funcţionează astăzi decât un singur furnal şi este utilizată circa 10% din capacitatea de producţie.

Inainte deci de a fi nevoie să dăm o desvoltare nouă industriei noastre grele, avem sarcina de a pune în valoare potenţialul industrial metalurgic existent, şi anume de a pune în funcţiune cele 5 furnale dela U. F. H., care, dacă ar lucra din plin, ar satisface nevoile întregului aparat existent, furnizând Reşiţei produsele pe care astăzi le importă, şi ar asigura buna desvoltare a altor industrii.

Aceasta trebue să fie prima etapă, şi cum pentru a o realiza este nevoie în primul rând de asigurarea materiei prime necesare, tot în această primă etapă se situează şi necesitatea unei valorificări cât mai complecte a zăcămintelor de cărbuni din Valea Jiului, care formează un tot industrial organic cu zăcămintele de minereu de fier din Hunedoara. Şi aici, înainte de a fi nevoie să se discute înfiinţarea de noi centre de exploatare, prima sarcină este ridicarea producţiei actuale, scăzută astăzi la mai puţin de jumătate faţă de capacitatea normală, care este de circa 9.000 de tone pe zi.

Odată cu repunerea în funcţiune a U. F. H., ridicarea producţiei de cărbuni din Valea Jiului şi folosirea tuturor posibilităţilor izvorîte din coordonarea efortului industrial din aceste două centre, vor putea fi grupate în această regiune toate industriile necesare unei valorificări cât mai productive a cărbunelui şi minereurilor: fabricile de cocs metalurgic, laminoarele necesare fabricării oţelurilor, industriile chimice anexe pentru prelucrarea derivatelor cărbunelui etc.

Aci va trebui să se formeze, pe de altă parte, centrul de captare şi de distribuire a gazelor rezultate din fabricaţie, a căror energie va putea fi folosită atât pe loc, pentru nevoile industriei proprii, cât şi pentru întreaga regiune din jur, economisindu-se astfel consumul cărbunilor.

Prin desvoltarea şi folosirea întregii capacităţi de producţie a U. F. H. şi a minelor de cărbuni din Valea Jiului şi din Banat, va

putea fi asigurată şi producţia maximă a uzinelor „Reşiţa" şi „Titan-Nadrag-Calan", realizându-se astfel, prin aceste trei mari industrii, condiţiile necesare desvoltării industriale şi agricole a României.

Urmările realizării acestui plan vor influenţa întreaga evoluţie a economiei noastre. Este calea cea mai sigură pentru refacerea ţării noastre şi pentru asigurarea ridicării ei.

Pentru realizarea acestui plan este nevoie, în primul rând, de dragoste pentru ţara noastră şi muncitorimea ei, de cinste şi bună credinţă şi, mai ales, de hotărîre, energie şi foarte multă muncă.

Tot ce este activ, energic şi competent în ţara noastră trebue chemat să contribue la realizarea acestui plan de refacere şi ridicare a ţării noastre.

Partidului nostru îi revine sarcina de a se alinia ca un singur om în vederea realizării acestui scop şi de a constitui motorul acestei acţiuni, căreia numai cei care nu doresc ridicarea ţării nu i se vor alătura.

Aproape totalitatea problemelor economice care se ridică în faţa noastră pentru viitor se leagă de desvoltarea industriei grele metalurgice.

Cele mai multe din aceste probleme au fost enunţate sau schiţate în cadrul planului expus. Ne rămâne acum să le legăm cu celelalte probleme care nu au fost discutate până acum.

In afară de desvoltarea industriei metalurgice grele, apar ca sarcini imediate următoarele probleme în legătură cu întreprinderile de stat şi de sub controlul statului:

TRANSPORTURILE

In sectorul căilor ferate, sarcinile care se pun sunt mari şi multiple. In primul rând, e nevoie de restabilirea parcului rulant, şi mai ales a parcului de locomotive, prin ridicarea producţiei atât la atelierele C.F.R., cât şi în uzinele particulare. Paralel cu repararea parcului rulant avariat, ca şi a celui care necesită reparaţii curente, trebue realizat programul de construcţii noi de locomotive şi vagoane pentru a crea un parc în stare să satisfacă necesităţile sporite ale transportului feroviar în România.

Pentru a putea readuce parcul de locomotive la numărul de 3.400 de bucăţi dinainte de războl, ar trebui executate încă 265 de locomotive.

Totuşi C.F.R. poate să se menţină încă un număr de ani cu cele 3.135 de locomotive cu câte a rămas în prezent în parc, cu două condiţii:

a) să refacă utilajul existent, ca să ajungă mai repede la restaurarea parcului actual;

b) să asigure anual o cotă de reînnoire a parcului actual de locomotive de circa 100 de locomotive pe an, prin eliminarea pe această cale a tipurilor învechite.

Aceste 100 de locomotive anual pot fi obţinute prin comenzi date industriilor din ţară, realizând astfel şi standardizarea parcului.

Parcul necesar de vagoane de marfă, cisterne şi călători este de circa 85.000 de bucăţi. C.F.R. dispune azi numai de 56.000 de vagoane. Aceasta înseamnă că pentru complectarea parcului până la nevoile traficului ar trebui să achiziţionăm 29.000 de vagoane.

După capacitatea de astăzi a fabricilor, în 1946 se vor putea construi în ţară circa 2.500 de vagoane.

N'am putea în niciun caz organiza un transport feroviar normal dacă nu vom reface la timp şi complecta cu altele noi triajele, liniile, telecomunicaţiile, gările, atelierele, depourile, conductele, precum şi localurile de administraţie. Se impune deasemenea repararea maşinilor-unelte avariate şi uzate şi înlocuirea lor, în limita posibilităţilor, cu altele noi.

Pentru anul 1946 sunt prevăzute să fie terminate liniile Bucureşti—Craiova, Tecuci—Făurei, Bumbeşti—Livezeni. Pentru anul 1946—1947 se va termina linia Deva—Brad.

O sarcină din cele mai importante este desvoltarea, la întregul personal al căilor ferate, a simţului de gospodărire şi de răspundere pentru tot ce este proprietatea C.F.R. şi ce este interes al acestei instituţii. Nu este admisibilă situaţia, care se mai observă în unele centre feroviare, când averea instituţiei, deci a statului, este lăsată în părăsire, expusă intemperiilor şi furturilor în timp ce în alte centre se simte lipsa acestui inventar.

Parcul de locomotive şi vagoane trebue folosit din plin prin reducerea la minimum a timpului de încărcări şi descărcări, a staţionării prin gări etc., prin introducerea a două schimburi pe locomotive, prin sporirea tonajului.

Ţinem să reamintim că pentru normalizarea transporturilor feroviare este absolută nevoie să fie în mod radical şi just rezolvată problema producţiei de cărbuni, deoarece această problemă este strâns legată de realizarea programului de normalizare a căilor ferate. In acest scop este necesar ca minele de cărbuni ale societăţii Petroşani — al cărei capital este în majoritate inamic — să treacă în administrarea C.F.R., principalul consumator de cărbuni.

In sectorul transporturilor fluviale şi maritime trebue acordat tot sprijinul noii societăţi sovieto-române de navigaţie „Sovromtransport", care, prin numărul de vase ce posedă, devine unul din principalii factori ai reorganizării transporturilor noastre pe apă. *(Aplauze.)*

Pentru întărirea navigaţiei fluviale şi maritime române, trebue acordat un sprijin larg atât construirii de vase noi, cât şi ridicării la suprafaţă a vaselor scufundate, dintre care unele sunt în stare foarte bună.

Mărirea parcului este necesară, deoarece în timpul războiului o parte din vase au fost distruse, iar din cele maritime 30% au fost vândute, fiind surprinse de război în străinătate, iar 43,90% au fost sechestrate de către Anglia şi U.S.A.

Pentru îmbunătăţirea transporturilor aeriene, avem sarcina urgentă de a reconstrui, amenaja şi moderniza aeroporturile noastre distruse de Nemţi în retragere. Această sarcină guvernul şi-a luat-o în cadrul convenţiei pentru înfiinţarea societăţii sovieto-române de aviaţie civilă „TARS", în scopul unei utilizări cât mai bune a materialului aeronautic cu care contribue Uniunea Sovietică la noua societate. Toate aceste construcţii de pe aerodromuri cad în sarcina statului român, deoarece sunt şi rămân proprietatea lui. *(Aplauze.)*

Pentru reorganizarea transporturilor rutiere, trebue organizat în cel mai scurt timp un oficiu centralizator al transporturilor de acest fel, pe lângă Ministerul Comunicaţiilor şi Lucrărilor Publice. Acest oficiu va avea ca sarcină raţionalizarea transporturilor rutiere în aşa fel ca să fie un complement al celor feroviare, maritime şi fluviale, deoarece transporturile pe şosele joacă un rol de prim ordin în economia ţării.

Ministerul Comunicaţiilor şi al Lucrărilor Publice a întocmit un program de refacere şi construcţie a drumurilor în ordinea urgenţei lor.

Pentru anul viitor se prevede definitivarea a 225 km. de şosele, 3.000 m. de poduri distruse, 100 km. de pavaje semi-permanente, îmbunătăţirea punctelor rele de pe drumurile pietruite pe o reţea de 1.700 km. etc. *(Aplauze).*

Ca program de viitor mai îndepărtat, Ministerul îşi propune să definitiveze o reţea de 5.535 km., inclusiv Ardealul de Nord.

Pentru realizarea acestui program vom avea nevoie de un număr de maşini speciale, dintre care o parte le putem confecţiona în ţară, iar restul poate fi importat prin compensaţie din străinătate.

ELECTRIFICAREA ŢARII

Nevoia de a se pune în valoare toate bogăţiile de resurse energetice ale ţării pune însă şi o altă problemă, care trebue deasemenea să fie înscrisă printre sarcinile ce trebue să fie urmărite în vederea ridicării economice a ţării noastre, anume: electrificarea ţării.

După părerea specialiştilor noştri, cursurile noastre de apă permit construirea unor centre de producere a energiei electrice care să satisfacă în viitor nu numai nevoile ţării, dar chiar şi pe cele de dincolo de graniţele noastre, putându-se furniza curent electric pentru întreaga regiune a Balcanilor.

Prin crearea în ţară a unei reţele de centrale hidroelectrice, se va putea purcede la electrificarea căilor ferate şi întrebuinţarea masivă a energiei electrice în desvoltarea tuturor industriilor noastre. Deasemenea, prin extinderea reţelei de curent electric se va putea introduce lumina şi forţa electrică până şi în cel mai depărtat cătun al ţării, ridicându-se astfel nivelul de viaţă şi de cultură al plugărimii noastre.

Utilizând acest nesecat izvor de energie — cărbunele alb — vom putea face economii considerabile în rezervele noastre de petrol şi cărbune.

Pentru îndeplinirea acestei opere uriaşe de electrificare a ţării, tehnicienii noştri au făcut demult planuri, şi unele destul de bune, dar până la 23 August toate guvernele care s'au perindat la cârma ţării nu au ştiut şi nu au vrut să valorifice nici munca creatoare a specialiştilor noştri, nici nesecatele izvoare de energie ale cărbunelui alb, ocupându-se numai de căpătuiala lor şi a partizanilor politicii lor reacţionare.

Partidul nostru trebue să înscrie printre cele mai de seamă sarcini sprijinirea acțiunii pe care a început-o guvernul de a valorifica pentru popor aceste nesfârşite bogății ale țării. *(Aplauze puternice.)*

INTREPRINDERILE CU PARTICIPARE DE CAPITAL INAMIC ŞI CU CAPITAL DE STAT

O atenție deosebită va trebui dată sectorului intreprinderilor cu participare de capital inamic, puse sub administrația statului în baza art. 8 al Convenției de armistițiu.

Cum acest sector se administrează pe răspunderea integrală a statului, este necesară o acțiune imediată, energică şi hotărîtă pentru a se înlocui toți administratorii incorecți şi incapabili, numiți sub guvernările trecute, pentru a se proceda la verificarea amănunțită a gestiunii lor şi a se păşi la stabilirea tuturor răspunderilor şi recuperarea tuturor pagubelor produse, pentru care rămâne răspunzător statul român, şi deci, în ultimă analiză, poporul român.

O întărire a controlului statului este absolut necesară şi la intreprinderile în care statul participă cu părți însemnate de capital, pentru a îndruma activitatea acestor întreprinderi în scopul întăririi sectorului economic dirijat de stat. Acest lucru este absolut necesar, deoarece există întreprinderi, cum sunt, de exemplu, „Societatea Națională de Gaz Metan", „Creditul Industrial", „Astra Vagoane" etc., în care statul, deşi are majoritatea capitalului sau o participare masivă, totuşi nu are cuvântul hotăritor în conducere, — întreaga politică de producție, plasamente şi mai ales beneficii fiind în mâna unor particulari care o duc adesea chiar împotriva statului. S'au înregistrat cazuri în care astfel de întreprinderi au plătit taxa de amnistie fiscală pentru a acoperi evaziunile fiscale săvârşite în dauna statului care le finanțează.

PRODUCȚIA INDUSTRIALĂ

Trebue să subliniem din capul locului că odată cu cele expuse mai sus, privind sectorul industrial de stat, este necesar să depunem toate sforțările pentru mobilizarea tuturor capacităților productive ale particularilor în scopul desvoltării ramurilor industriale existente

şi creării altora noi. Inițiativa particulară trebue stimulată şi interesată, asigurându-i-se posibilitatea de creştere şi de câştig echitabil. Toată capacitatea industrială a țării, a statului şi particulară trebue să formeze un tot organic, în colaborare strânsă, pentru reconstrucția țării, pentru înflorirea economiei româneşti. *(Aplauze.)*

Pentru intreprinderile industriale particulare, deasemenea, sarcina cea mai importantă rămâne desăvârşirea acțiunii de trecere a industriilor la producția de pace şi ridicarea producției. Această trecere nu trebue însă să fie lăsată numai pe seama inițiativelor private izolate. Noua producție a acestor întreprinderi trebue să fie îndrumată pe linia nevoilor esențiale în legătură cu refacerea economică a țării, pe bază de planuri întocmite pentru fiecare ramură în parte şi ținându-se seama atât de capacitatea de producție, cât şi de felul şi mărimea nevoilor interne şi a posibilităților de import şi export existente.

Statul va trebui să îndrumeze distribuirea materiilor prime, să reglementeze prețurile de desfacere, să controleze circulația mărfurilor şi să asigure orientarea creditelor necesare în primul rând spre ramurile de producție care interesează refacerea țării.

Pe primul plan de preocupare în ceeace priveşte refacerea şi complectarea instalațiilor existente şi ridicarea producției, trebue să fie puse:

— *Industria metalurgică şi minieră*, care trebue desvoltată conform planului de ridicare a producției industriale la Hunedoara, Valea Jiului, Reşița şi „Titan-Nadrag-Calan". O atenție deosebită trebue dată în acest sector desvoltării explorării şi exploatării zăcămintelor de antimoniu, cupru, mercur, mangan, aur, precum şi creării unor centre de exploatare a zăcămintelor de bauxită (aluminiu) şi minereu de crom.

— *Industria petroliferă.* In această ramură este nevoie de intensificarea exploatării şi a acțiunii de explorare pentru găsirea şi punerea în exploatare a noi surse de țiței, în scopul ridicării producției actuale. Importanța acestei industrii este cu atât mai mare, cu cât petrolul nu este numai un combustibil esențial pentru industrie, transporturi şi agricultură, ci şi produsul cel mai important pentru exportul nostru.

Desvoltarea acestei ramuri industriale poate fi urmărită cu atât mai hotărît cu cât există multe regiuni neexplorate încă, iar

industria petrolului în ţara noastră are astăzi asigurat sprijinul U.R.S.S. prin înfiinţarea societăţii „Sovrompetrol". *(Aplauze.)*

— *Industria materialelor de construcţie.* Industriile lemnului, cimentului şi sticlei, prin refacerea instalaţiilor distruse şi ridicarea producţiei actuale, trebue să fie aduse în situaţia de a contribui în mod activ şi satisfăcător atât la refacerea distrugerilor războiului, cât şi la asigurarea nevoilor curente şi de export.

In acest scop atenţia trebue îndreptată mai ales în direcţia măririi producţiei de lemn fasonat, şi în special a cherestelei, precum şi pentru crearea unei industrii de prelucrare a lemnului în produse fabricate ca: mobilă standard pentru muncitori şi ţărani şi părţi din case-tip demontabile, care prezintă mari posibilităţi pentru export.

— *Industria textilă.* In această ramură industrială sarcina esenţială este în prezent de a asigura folosirea întregii sale capacităţi de producţie în vederea utilizării enormelor cantităţi de bumbac importate din U.R.S.S. *(Aplauze.)*

— *Industria alimentară.* Sarcina esenţială care se pune industriei alimentare este folosirea ei pentru o valorificare cât mai bună a produselor agricole atât prin ridicarea producţiei fabricilor existente, cât şi prin crearea de noi industrii locale în centrele de producţie respective, şi în primul rând pentru industrializarea laptelui, fructelor, cărnii, peştelui şi legumelor.

O condiţie esenţială pentru ridicarea producţiei industriale este nu numai existenţa mâinii de lucru, ci şi necesitatea ca muncitorii să contribue cu toţii în mod egal la efortul pentru mărirea producţiei, printr'o disciplină severă şi un control reciproc. Producţia nu poate fi ridicată numai prin echipe de şoc şi eroi ai muncii.

In această privinţă, partidul nostru trebue să îndrumeze organizaţiile locale în vederea ridicării generale a randamentului muncii prin mobilizarea tuturor muncitorilor în jurul echipelor de şoc.

Normalizarea regimului muncii nu este însă posibilă în întregime fără asigurarea pentru muncitori a unui nivel de viaţă în care nevoile esenţiale ale muncitorilor să fie satisfăcute prin intensificarea acţiunii de asigurare a aprovizionării organizate a salariaţilor şi a masselor de consumatori în general. Această sarcină trebue urmărită prin înfiinţarea şi desvoltarea cooperativelor,

precum şi prin folosirea economatelor în limita posibilităţilor. Scopul final trebue să fie înlocuirea economatelor prin cooperative de aprovizionare, care, având toate avantajele economatelor, sunt în acelaş timp lipsite de neajunsurile acestora, mai ales în ceeace priveşte problema procurării fondurilor necesare.

Prin înlăturarea intermediarilor speculanţi şi asigurarea aprovizionării direct dela producători, la preţuri mai ieftine decât cele de pe piaţă, se obţine o mărire a puterii de cumpărare a salariilor fără a se recurge la ridicarea acestora.

b) SECTORUL AGRICOL

In sectorul agricol, prima sarcină care ni se pune este desăvârşirea reformei agrare. In afară de măsurile luate de curând de Comisia de reformă agrară, organizaţiile partidului nostru, împreună cu ale F.N.D.-ului, trebue să dea concursul la îndreptarea tuturor greşelilor săvârşite în aplicarea legii reformei agrare. Totodată să înlesnească grăbirea împărţirii titlurilor de proprietate plugarilor împroprietăriţi. *(Aplauze puternice.)*

A doua sarcină importantă este organizarea centrelor de închiriere de maşini agricole, care să fie îndrumate şi controlate de stat printr'un organ central. Această măsură este realizabilă în cadrul unui plan care să ţină seama de inventarul agricol existent şi de complectarea lui prin comenzi date industriei noastre naţionale şi prin import din străinătate.

A treia sarcină care se impune agriculturii noastre este mărirea producţiei prin îmbunătăţirea mijloacelor de prelucrare a pământului şi prin mărirea suprafeţelor de însămânţare cu 800.000 ha. faţa de anul trecut.

Pentru a obţine mărirea suprafeţei de cultură a ţării într'un viitor cât mai apropiat, trebue începute şi sprijinite lucrări de îmbunătăţiri funciare: indiguiri, drenaje, irigaţii etc. Printr'o astfel de acţiune bine susţinută se pot câştiga imense suprafeţe, astăzi neproductive.

Inmulţirea numărului de vite existente va contribui la îmbunătăţirea condiţiilor de muncă a pământului, va ameliora aprovizionarea populaţiei cu produse animale — carne, lapte, unt,

brânză etc. — ridicând în acelaş timp standardul de viaţă al ţăranului.

O altă mare sarcină este înfiinţarea şi desvoltarea cooperativelor săteşti, cu ajutorul cărora plugarul poate:

a) să se aprovizioneze cu produse industriale direct dela producător prin cooperative de aprovizionare, înlăturând astfel pe intermediar *(aplauze puternice)*;

b) să valorifice şi să desfacă produsele agricole prin cooperative de desfacere.

Partidul nostru îşi mai ia ca sarcină sprijinirea luptei pe care o duce C.G.M. pentru sindicalizarea muncitorilor agricoli. *(Aplauze.)*

Deasemenea trebue dată deosebită atenţie pădurilor, având în vedere marele rol pe care ele îl joacă în economia ţării atât ca element de apărare a culturilor contra secetei, cât şi ca rezervor însemnat de materie primă pentru industria forestieră, a celulozei şi a hârtiei.

Trebue sprijinită conservarea acestei bogăţii naturale printr'un plan de exploatare raţională, trebue încurajată împădurirea terenurilor degradate, de coastă sau de pe albiile râurilor, salvând totodată dela distrugere suprafeţe imense de teren.

c) COMERŢUL EXTERIOR

Ca o urmare a sprijinului ce trebue dat activităţii întreprinderilor industriale, a îndrumării distribuţiei materiilor prime şi a producţiei, va trebui să se reglementeze în mod strict controlul statului atât în ceeace priveşte importul şi exportul materiilor prime, cât şi al produselor fabricate.

Comerţul exterior trebue să fie o parte componentă în sistemul general de reglementare a economiei ţării.

d) CREDITUL, FINANŢELE PUBLICE, MONETA

Sarcinile refacerii economice a ţării necesită importante capitaluri pentru finanţarea industriei şi agriculturii. Analiza situaţiei economice actuale ne dovedeşte că în ţara noastră există numeroase capitaluri disponibile sau care nu au o întrebuinţare productivă din punct de vedere economic. Trebue organizată colectarea acestor capitaluri prin instituţiile de credit, pentru a fi puse în serviciul refacerii ţării, statul garantând depozitele la aceste instituţii.

Plasarea acestor capitaluri va trebui îndrumată de către stat nu numai în legătură cu nevoile întreprinzătorului, ci şi pe baza planurilor de finanţare generală, întocmite după necesitatea de a se întări sau desvolta diferitele sectoare de producţie.

In această operă de finanţare, Banca Naţională a României trebue să fie pârghia principală nu numai pentru acordarea de credite de producţie, dar şi pentru controlul întrebuinţării acestora, ca mandatară a statului.

Odată cu reorganizarea creditului este însă absolut necesar să fie reorganizate şi finanţele publice prin modificarea sistemului fiscal în aşa fel, încât sarcinile bugetare, care astăzi sunt împlinite în cea mai mare parte pe calea impozitelor indirecte şi taxelor de consumaţie, să fie trecute într'o măsură însemnată asupra venitului, pe calea impozitelor directe, — cu excepţia impozitului pe salarii, care astăzi este extrem de ridicat. Deasemenea, va trebui stabilit pentru fiecare contribuabil un domiciliu fiscal, la care să se centralizeze toate veniturile pe baza cărora să se poată face impunerea.

Pe această cale se va realiza nu numai o aşezare mai dreaptă şi mai democratică a sarcinilor fiscale, dar se va da posibilitate statului să-şi creeze veniturile necesare echilibrării bugetului, fără a trebui să apeleze la emisiunea B.N.R., oprindu-se astfel procesul de inflaţie.

Pentru mărirea veniturilor statului va trebui stăvilită evaziunea fiscală enormă, controlându-se temeinic atât producţia cât şi circulaţia mărfurilor dela producător până la consumator.

Măsurile care trebue luate în domeniul creditului şi al finanţelor publice, combinate cu cele de reglementare şi îndrumare a vieţii economice sub toate aspectele, precum şi ridicarea producţiei, sunt condiţiile fără de care nu se poate concepe şi nu se poate realiza stabilizarea monetei noastre. *(Aplauze.)*

*
* *

Aşa dar, tovarăşi, în faţa noastră, în vederea refacerii şi desvoltării ţării, se ridică următoarele sarcini principale:

1. Utilizarea capacităţii maxime a „Uzinelor de Fier Hunedoara" şi a minelor de cărbuni din Valea Jiului, precum şi a uzinelor „Reşiţa" şi „Titan-Nadrag-Calan".

2. Grăbirea trecerii industriei de război la producţia de pace, precum şi creşterea producţiei industriale în general.

3. Refacerea şi desvoltarea sistemului nostru de transporturi pe pământ, pe apă şi în aer.

4. Electrificarea ţării şi construirea centralelor hidro şi termo-electrice.

5. Desăvârşirea reformei agrare; organizarea şi desvoltarea staţiunilor de închiriere de tractoare şi maşini agricole, care vor forma baza pentru mărirea productivităţii şi rentabilităţii agriculturii; industrializarea produselor agricole şi buna lor valorificare.

6. Desvoltarea cooperativelor la oraşe şi la sate şi asigurarea unei aprovizionări normale a populaţiei.

7. Reorganizarea sistemului de credit prin îndrumarea operaţiunilor bancare de către stat, în vederea asigurării mijloacelor financiare necesare producţiei.

8. Reforma fiscală, care să asigure o mai dreaptă repartizare a sarcinilor şi un echilibru bugetar.

9. Partidul nostru se preocupă şi trebue să se preocupe de învăţământ. Problemele de bază ale învăţământului nostru sunt:

a) lichidarea analfabetismului;

b) reorganizarea întregului învăţământ, dela cel primar până la Universitate, pe baze democratice, ca să asigure un minim de cunoştinţe generale pentru întregul tineret, formarea de tehnicieni pentru nevoile industriei, agriculturii etc., iar pentru cei cu calităţi intelectuale deosebite posibilitatea de a urma studii superioare, fără a mai fi legaţi de lipsa mijloacelor materiale *(aplauze puternice)*;

c) formarea de cadre pentru învăţământul primar, mediu şi superior, prin înfiinţarea de institute pedagogice în care să-şi desăvârşească pregătirea;

d) democratizarea corpului didactic, prin înlăturarea tuturor elementelor profasciste, reacţionare, care îndrumează formarea tineretului pe calea urii de rasă, a şovinismului etc.

Luptând pentru realizarea acestor deziderate, putem asigura poporului nostru condiţii de desvoltare fireşti, putem face din fie-

care om un cetăţean conştient de drepturile şi obligaţiile lui, şi în acelaş timp, înarmându-l cu un minimum de cunoştinţe profesionale, îl vom face mai util atât lui cât şi societăţii.

10. O atenţie deosebită trebue dată problemei sănătăţii publice. *(Aplauze.)*

Este lucru ştiut că în special la ţară asistenţa medicală este aproape inexistentă, datorită atât tendinţei medicilor de a profesa la oraşe, cât şi interesului slab din partea statului.

a) Trebue să fie făcute înlesniri medicilor pentru a se aşeza în mediul rural şi, în acelaş timp,

b) să se înfiinţeze cât mai multe dispensare la sate, dotate cu materialul necesar combaterii mai ales a bolilor sociale.

Prin îndrumările şi ajutorul medicilor vom putea schimba condiţiile de igienă — foarte relative astăzi — în care trăieşte ţărănimea şi vom face să scadă procentul — foarte ridicat — al mortalităţii infantile.

Tovarăşi,

Aceste sarcini principale stau în faţa întregului popor, şi pentru realizarea lor este nevoie de mobilizarea şi activizarea tuturor energiilor ţării noastre. Intreaga muncitorime, întreaga ţărănime, întreaga intelectualitate, industriaşii, comercianţii, oamenii de finanţe, tot ce este cinstit şi patriot în această ţară trebue să se încadreze în marea operă de refacere economică a ţării, în opera de valorificare a bogăţiilor imense pe care le posedă România, în opera de ridicare a nivelului general de viaţă al întregului popor.

Dar coordonarea efortului general presupune şi un organism capabil să cuprindă variatele compartimente ale vieţii economice, capabil să mânuiască pârghiile de comandă ale economiei româneşti, capabil să dea la timp soluţiile potrivite diverselor probleme care se pun şi să aibă şi autoritatea şi forţa necesară pentru a le transpune în viaţă.

Acest organism există. El a fost creat de curând, la propunerea miniştrilor noştri comunişti din guvern. El este Consiliul economic superior, organul suprem de coordonare a activităţii diverselor departamente economice, organ care va face cu putinţă îndrumarea de către stat a tuturor sectoarelor economiei noastre. Indrumarea

economiei noastre, înțeleasă pe plan larg de echilibrare și armonizare a diferitelor compartimente, pe baza unor planuri stabilite în amănunt, îndrumarea aceasta este cu putință și trebue realizată. Ea presupune însă și un aparat de control suplu și eficace și o organizare a administrației de stat care să corespundă noilor nevoi. Aceasta este iarăși una din problemele principale care se pun astăzi statului și care va trebui rezolvată neîntârziat.

4. SARCINI POLITICE GENERALE

Pentru refacerea țării și crearea unei Românii puternice și bogate, partidul nostru luptă pentru strângerea laolaltă a tuturor forțelor productive din țară pentru realizarea următoarelor sarcini politice generale:

1. Intărirea Frontului Unic Muncitoresc și lupta pentru înfăptuirea unității politice a clasei muncitoare. *(Aplauze puternice.)*
2. Intărirea Frontului Național Democrat. *(Aplauze.)*
3. Intărirea alianței dintre muncitori, țărani și intelectuali. *(Aplauze.)*
4. Infrățirea dintre poporul român și popoarele conlocuitoare. *(Aplauze.)*
5. Mobilizarea partidului în cooperare cu forțele democratice în lupta pentru câștigarea bătăliei alegerilor. *(Aplauze.)*
6. Sprijinirea activă a guvernului dr. Petru Groza. *(Aplauze.)*
7. Intărirea prieteniei cu marele popor sovietic, cu popoarele înconjurătoare și cu toate popoarele iubitoare de libertate. *(Aplauze puternice.)*

5. SARCINI INTERNE DE PARTID

Pentru reușita realizării sarcinilor politice generale, trebue să îndeplinim următoarele sarcini interne de partid:

a) IN DOMENIUL MUNCII ORGANIZATORICE

1. Prima noastră sarcină este consolidarea organizațiilor existente printr'o viață de partid regulată și prin prelucrarea temeinică a liniei și sarcinilor de partid.

2. Lupta pentru lichidarea nepotrivirii dintre influența politică și situația organizatorică a partidului. Ridicarea sarcinilor organizatorice la nivelul rolului pe care partidul trebue să-l aibă în aceste împrejurări.
3. Intărirea muncii organizatorice in rândurile muncitorilor, țăranilor și intelectualilor. Bătălie în sectorul țărănesc. Deosebită atenție pentru atragerea femeilor în partid.
4. Control riguros și ajutor continuu din partea organelor de conducere privitor la îndeplinirea sarcinilor.
5. Ridicarea nivelului politic al cadrelor și al întregului partid.
6. Intărirea simțului de răspundere colectivă și individuală.
7. Organizarea muncii pe baza unui plan elaborat temeinic în urma studierii situației concrete și pe baza angajamentelor organizației respective. Lupta pentru introducerea unei discipline și a unui sistem în munca noastră.
8. Lupta împotriva pripelii și grabei în luarea hotăririlor. Nicio hotărîre fără o chibzuire matură. Fiecare acțiune să fie pregătită amănunțit și minuțios.
9. Rezolvarea colectivă a problemelor de bază ale partidului.
10. Intărirea disciplinei de partid. Luptă fără cruțare împotriva curentului anarho-sindicalist și devierilor sectariste.
11. Intărirea și ascuțirea vigilenței noastre și a vigilenței masselor.
12. Metoda noastră de muncă să fie metoda convingerii.
13. Intărirea criticii și autocriticii pentru analizarea și lichidarea slăbiciunilor noastre. Imprimarea unui spirit sănătos critic și autocritic în toate organizațiile noastre.
14. Intărirea legăturilor cu massa.

b) IN DOMENIUL MUNCII DE EDUCAȚIE POLITICA

Presă.

1. Imbunătățirea conținutului.
2. Introducerea tratării regulate și temeinice a problemelor teoretice și politice.
3. Organizarea unei rețele de corespondenți permanenți.
4. Ridicarea de cadre gazetărești. Organizarea de școli de gazetari.

Ridicarea nivelului politic teoretic al cadrelor noastre

1. Reorganizarea întregului învăţământ de partid, dând o atenţie deosebită problemelor naţionale, pe baza studiului temeinic al marxism-leninismului.

2. Reorganizarea universităţii partidului pe termen de 6 luni, cu un auditoriu permanent.

3. Organizarea şcolilor de cadre pe lângă regionale, tot cu un auditoriu permanent.

4. Imbunătăţirea editurii de partid, intensificând editarea clasicilor marxism-leninismului şi dând o atenţie sporită lucrărilor privitoare la ţara noastră.

5. Difuzarea temeinică şi serioasă a materialului.

Tovarăşi,

C. C. al P. C. R. supune discuţiei şi aprobării Conferinţei Naţionale raportul său asupra activităţii şi sarcinilor care stau în faţa partidului. *(Aplauze frenetice. Delegaţii ovaţionează pe raportor. Strigăte: „Trăiască tovarăşul Gheorghiu-Dej! Trăiască Comitetul Central! Trăiască Partidul Comunist Român!". Delegaţii, în picioare, intonează „Internaţionala".)*

„Scânteia" nr. 357
din 20 Octombrie 1945.

POZIŢIA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN FAŢĂ DE CURENTELE ŞOVINE ŞI REVIZIONISTE

EXPUNERE FĂCUTĂ LA ŞEDINŢA LĂRGITĂ A C. C. AL P. C. R.
Iulie 1946

Hotărîrile Conferinţei dela Paris cu privire la Transilvania au dat o grea lovitură cercurilor reacţionare dinăuntrul şi dinafara ţării, confirmând totodată justeţea liniei politice a Comitetului Central faţă de problema naţională.

Hotărîrea reprezentanţilor celor 4 mari puteri, declarând nul şi neavenit dictatul dela Viena, a restabilit vechea graniţă dintre România şi Ungaria, recunoscând prin aceasta:

în primul rând contribuţia poporului român la efortul aliaţilor în lupta pentru sdrobirea definitivă a hitlerismului,

şi în al doilea rând caracterul democrat al regimului instaurat la 6 Martie 1945, care a creat condiţii obiective pentru asigurarea drepturilor depline şi liberei desvoltări a naţionalităţilor conlocuitoare în cadrul statului român.

Partidul nostru nu a fost surprins de hotărîrea luată la Paris. Comitetul Central a făcut cunoscut opiniei publice dinăuntrul şi dinafara ţării punctul de vedere al partidului asupra Transilvaniei, susţinând că nu poate fi vorba nici măcar de valabilitatea parţială a dictatului dela Viena.

In conferinţele care au avut loc între reprezentanţii marilor puteri în legătură cu încheierea tratatelor de pace, reprezentanţii Uniunii Sovietice au susţinut punctul de vedere al guvernului român cu privire la Transilvania, bazându-se pe obligaţiile luate de statul român de a asigura naţionalităţilor conlocuitoare drepturi egale cu ale poporului român.

După cum era de prevăzut, cercurile revizioniste maghiare, nemulţumite de hotăririle dela Paris, au intensificat agitaţiile şi propaganda lor, atât pe plan intern, cât şi pe plan extern, împotriva deciziilor luate la Paris de reprezentanţii marilor puteri, în frunte cu Uniunea Sovietică. O armată întreagă de avocaţi ai revizionismului — oameni politici, diplomaţi şi scriitori — s'au concentrat la Paris, Londra şi Washington, unde nădăjduesc să poată găsi sprijin pentru teza revizuirii graniţelor dintre România şi Ungaria.

In susţinerea tezei lor, revizioniştii maghiari califică „politica românească, atât cea dintre cele două războaie, cât şi cea de după 23 August, inclusiv politica guvernului Groza, drept antidemocratică, făcută cu scop de oprimare, sărăcire, despuiere şi desnaţionalizare a elementului maghiar din Transilvania". Ei afirmă că „nu există nicio deosebire între politica de opresiune şi de desnaţionalizare a guvernelor reacţionare din trecut şi politica guvernului de azi şi că populaţia maghiară din Transilvania, în ciuda tuturor cuvintelor frumoase din articolele de ziar şi din declaraţiile oficiale, nu are nicio garanţie privitoare la drepturile ei democratice şi populare sub regimul actual".

Incercarea revizioniştilor unguri de a confunda politica regimurilor reacţionare din trecut cu politica guvernului Groza este pe cât de neîntemeiată, pe atât de tendenţioasă. Netemeinicia afirmaţiilor revizioniştilor maghiari constă tocmai în deosebirea fundamentală dintre regimurile reacţionare din trecut şi regimul democrat instaurat în România la 6 Martie 1945.

Intr'adevăr, sub regimurile reacţionare din trecut, pe lângă politica de oprimare, sărăcire şi despuiere a întregii populaţii din Transilvania, populaţia maghiară era supusă unei politici sistematice de asuprire naţională, culturală şi religioasă. Ceeace uită însă să adauge revizioniştii unguri este că această politică a reacţiunii române, de exploatare şi de asuprire, a fost dusă cu complicitatea reacţionarilor maghiari din România, care stau azi în fruntea agitaţiilor revizioniste din Ardeal şi lucrează mână în mână cu reacţiunea română.

Deopotrivă interesate în exploatarea sângeroasă la care erau supuşi muncitorii şi ţăranii unguri şi români, reacţiunea maghiară şi română au dus o politică şovină şi de aţâţare la ură, pentru a abate

atenţia masselor populare din Ardeal dela revendicările lor economice, sociale şi politice.

Este un adevăr istoric că imperiul austro-ungar şi regimurile reacţionare române şi maghiare sunt deopotrivă responsabile pentru crearea artificială şi întreţinerea sistematică a urii şovine şi a neînţelegerilor dintre Românii şi Ungurii din Transilvania. Această politică a lăsat în mod incontestabil urme adânci în mentalitatea şi starea de spirit a unei părţi însemnate a populaţiei transilvănene, ceeace folosesc şoviniştii români şi revizioniştii maghiari.

In agitaţiile şi propaganda lor, revizioniştii unguri confundă în mod tendenţios politica regimurilor reacţionare din trecut cu politica regimului instaurat la 6 Martie. Ei trec sub tăcere faptul că instaurarea regimului dela 6 Martie 1945 a fost rezultatul luptei comune a poporului român şi a naţionalităţilor conlocuitoare şi că pentru prima dată în istoria ţării noastre, şi în special în istoria populaţiei române şi maghiare din Transilvania, revendicările naţionalităţilor conlocuitoare au căpătat o soluţionare democratică. Revizioniştii unguri generalizează în mod tendenţios provocările iniţiate de partidele „istorice" împotriva populaţiei maghiare şi le pun pe seama guvernului Groza şi a politicii sale faţă de naţionalităţile conlocuitoare, pentru a justifica pretenţiile lor teritoriale. Măsurile guvernului Groza de combatere şi sancţionare a celor care propovăduesc ura de rasă şi şovinismul şi uneltesc împotriva democraţiei şi păcii sunt calificate de revizioniştii unguri drept simple „cuvinte frumoase".

Cu toate greutăţile întâmpinate în aplicarea programului de guvernare preconizat de forţele democratice înainte de 6 Martie 1945, realizările guvernului Groza stau mărturie a concordanţei depline dintre vorbele şi faptele sale atât în problemele generale ale ţării, cât şi în politica sa faţă de naţionalităţile conlocuitoare.

Datorită politicii democratice a guvernului Groza, populaţiei maghiare din Transilvania i s'au acordat drepturi depline de a folosi limba maternă în şcoli, în administraţie şi în faţa instanţelor judecătoreşti;

de a avea şcoli primare, secundare şi universităţi recunoscute şi susţinute de stat;

de a avea teatre, biblioteci şi instituţii culturale;

de a participa în administrațiile publice în raport cu importanța ei numerică;

de a se organiza în vederea desvoltării culturii și tradițiilor ei naționale.

Cu pământul confiscat dela moșierii români și dela grofii maghiari au fost împroprietăriți atât țăranii români, cât și țăranii unguri.

Regimul instaurat la 6 Martie 1945 a creat astfel condițiile obiective de desvoltare și propășire economică, politică, socială și națională atât pentru poporul român, cât și pentru naționalitățile conlocuitoare.

Evident, regimul instaurat la 6 Martie 1945 nu a reușit și nu putea în cele 16 luni de existență să șteargă toate urmările politicii de întreținere a urii șovine și de asuprire națională, politica, socială și economică, dusă în mod succesiv în Transilvania de regii și principii unguri, de regimul habsburgic și horthist și de guvernele reacționare române. Desigur că mai sunt încă multe de făcut. Ceeace este însă important și ceeace nu înțeleg și nu vor să înțeleagă revizioniștii unguri și reacționarii români, este că politica inaugurată de guvernul Groza odată cu venirea sa la cârma țării a pus o piatră de hotar între două epoci istorice, creând condițiile obiective pentru lichidarea definitivă a urmelor trecutului de împilare la care a fost supusă populația din Transilvania.

Nesocotind drepturile și libertățile acordate naționalităților conlocuitoare de către guvernul dr. Petru Groza, revizioniștii unguri urmăresc nu apărarea intereselor economice, politice, sociale și naționale ale populației maghiare din Transilvania, ci satisfacerea pretențiilor teritoriale ale reacțiunii maghiare.

In propaganda și agitația lor, revizioniștii unguri afirmă că prin satisfacerea revendicărilor teritoriale ale Ungariei s'ar crea o stare de echilibru, fiind înglobați în Ungaria un număr de Români aproximativ egal cu numărul Ungurilor ce ar rămâne în România. O astfel de punere a chestiunii este pe cât de nejustă, pe atât de periculoasă. Nejustă, pentrucă, departe de a rezolva problema națională, o complică și mai mult. A admite punctul de vedere al revizioniștilor unguri, înseamnă a crea în mod artificial o problemă națională în Ungaria. Este nejustă, pentrucă nu ține seama de schimbările intervenite în viața politică a statului român, pentrucă nu ține seama de conjunctura politică internă și externă și prin

faptul că ia drept punct de plecare în rezolvarea problemei naționale revizuiri de granițe și nu condițiile democratice create de regimul instaurat la 6 Martie 1945, care permit libera desvoltare atât a poporului român, cât și a naționalităților conlocuitoare.

Este periculoasă, pentrucă ar întări curentele șovine și revizioniste din Transilvania, alimentate atât de reacțiunea română cât și de reacțiunea maghiară. Satisfacerea pretențiilor teritoriale ale revizioniștilor unguri ar duce în mod inevitabil la slăbirea regimului democrat instaurat la 6 Martie și ar lovi nu în reacțiunea română, ci în cuceririle democratice atât ale poporului român, cât și ale naționalităților conlocuitoare. Este periculoasă, pentrucă subminează unitatea de acțiune a poporului român și a naționalităților conlocuitoare împotriva reacțiunii și rămășițelor fasciste și tinde să mențină un permanent focar de conflicte și neînțelegeri între poporul român și poporul maghiar.

Reacțiunea română și maghiară se întâlnesc în ura lor împotriva democrației, împotriva cuceririlor democratice ale poporului român și maghiar. Sforțarea lor comună tinde să împiedice procesul de democratizare și de colaborare prietenească între cele două popoare. Lovind în cuceririle democratice ale României, șoviniștii români și revizioniștii unguri întăresc atât pozițiile reacțiunii române și maghiare, cât și ale cercurilor reacționare străine împotriva frontului democrației care luptă în toată lumea pentru înfrățirea între popoare și pentru asigurarea unei păci trainice.

Agenții revizionismului se leagănă în iluzia că, sprijinindu-l pe Maniu și clica sa împotriva guvernului Groza, ar putea schimba regimul instaurat la 6 Martie, ar putea aduce la cârma țării un guvern reacționar, și prin aceasta s'ar crea starea de nesiguranță la care se referă revizioniștii unguri în agitația și propaganda lor, în speranța că astfel pretențiile lor teritoriale ar putea găsi un temei în fața marilor aliați.

Deși nu o afirmă public, reacționarii români, la rândul lor, socotesc că pot fi sacrificate câteva județe poftelor revizioniștilor unguri pentru a compromite astfel regimul instaurat la 6 Martie 1945 și politica guvernului Groza, pentru a submina autoritatea și încrederea de care guvernul Groza se bucură în fața poporului român.

Prin atitudinea lor plină de ură față de populația maghiară, partidele „istorice", fiind inițiatorii, organizatorii și conducătorii

provocărilor șovine din Transilvania, contribue la întreținerea campaniei revizioniste și provoacă desordini pentru a dovedi incapacitatea guvernului Groza de a pune în aplicare politica sa față de naționalitățile conlocuitoare. Astfel, conducătorii partidelor „istorice" speră că ar putea să slăbească prestigiul guvernului Groza în fața opiniei publice dinăuntrul și dinafara țării, să submineze regimul instaurat la 6 Martie 1945 și să împiedice înțelegerea și colaborarea dintre poporul român și poporul maghiar.

Comunitatea de interese a forțelor democrate românești și a populației maghiare reiese și din atitudinea partidelor „istorice" față de guvernul Groza în problema națională. Astfel, unul din ziarele lor pretinde că „în Transilvania s'au acordat Ungurilor cele mai cutezătoare drepturi naționale și cele mai neașteptate libertăți publice".

Intr'adevăr, drepturile și libertățile pe care le asigură regimul instaurat la 6 Martie 1945 naționalităților conlocuitoare sunt „cutezătoare", pentrucă noile forțe politice care conduc astăzi destinele țării sunt sincer atașate ideii de colaborare frățească cu naționalitățile conlocuitoare; ele sunt „neașteptate", pentrucă răpesc reacțiunii posibilitatea de a folosi problema națională ca o diversiune politică pentru a lovi în cuceririle democratice ale poporului român și ale naționalităților conlocuitoare. Ele mai sunt „neașteptate" și pentru revizioniștii maghiari, reducându-le posibilitățile de agitație împotriva regimului democratic din România.

Susținând aceste drepturi, partidul nostru luptă deopotrivă contra revizionismului maghiar și șovinismului românesc, care reprezintă două aspecte ale luptei reacțiunii împotriva democrației.

Comitetul Central al partidului nostru socotește că nu întâmplător asistăm în ultimul timp la o intensificare a campaniei șovine a partidelor „istorice", tocmai într'un moment când chestiunea granițelor dintre România și Ungaria a fost definitiv hotărîtă la Conferința dela Paris. Provocările șovine inițiate, organizate și conduse de către partidele „istorice" în diferite părți ale Transilvaniei, campania de ațâțare la ură întreținută de presa lor împotriva populației maghiare numai la câteva zile după hotărîrea marilor aliați cu privire la Transilvania, au dat prilej revizioniștilor unguri să-și intensifice agitația și propaganda lor, sub pretextul „stării de nesiguranță" în care trăiește populația maghiară sub regimul guvernului dr. Petru Groza.

Ațâțările șovine și provocările organizate de partidele „istorice" împotriva populației maghiare trebue să fie considerate ca făcând parte din planul lor de subminare a unității de luptă a poporului român și a naționalităților conlocuitoare, de subminare a tinerei democrații din România.

Partidele „istorice", ocupându-se în presa lor de drepturile și libertățile acordate naționalităților conlocuitoare de către guvernul dr. Groza, încearcă să-și acopere crimele săvârșite asupra populației maghiare din Transilvania și politica lor colonială de asuprire națională economică și politică a populației maghiare din timpul regimurilor reacționare. Scoțând în evidență crimele săvârșite de regimul horthist asupra populației românești, partidele „istorice" nu suflă niciun cuvânt despre crimele săvârșite de Antonești, cu complicitatea lor, în Ardealul de Sud, nici despre crimele săvârșite la Aita Seacă, Aghireș și în alte părți de către bandele înarmate ale lui Iuliu Maniu, crime datorită cărora guvernul Uniunii Sovietice a fost nevoit să dispună evacuarea administrației instalată de ele în Ardealul de Nord.

Iar acum, după ce s'a făcut cunoscută hotărîrea dela Paris cu privire la soarta Transilvaniei, partidele „istorice" au deslănțuit în presa lor o campanie de mari proporții, care urmărește să creeze impresia că ele au contribuit cu ceva la acest succes al democrației din țara noastră.

Scribii partidelor „istorice" încearcă în mod grosolan să mistifice poziția principială a partidului nostru cu privire la problema națională. Luând visurile lor drept realitate, conducătorii partidelor „istorice" ajung la concluzia că declarațiile făcute la Cluj de către Lucrețiu Patrașcanu ar însemna o „schimbare tactică" în politica Partidului Comunist Român față de problema națională. Dar cum visurile nu pot fi confundate cu realitatea — deoarece nu a intervenit nimic nou care să fi determinat partidul nostru să-și „schimbe tactica" în problema națională — conducătorii partidelor „istorice" se mulțumesc și cu mai puțin, căutând frământări și disensiuni în sânul conducerii partidului nostru.

Asemenea frământări nu pot exista decât în capetele înfierbântate ale conducătorilor partidelor „istorice".

In conducerea partidului nostru nu pot exista disensiuni, deoarece conducătorii partidului nu reprezintă interese individuale sau de clică. Cei care îşi închipue că în partidul nostru pot exista disensiuni dau dovadă de o totală ignoranţă în ceeace priveşte caracterul şi metodele partidului nostru, care se deosebeşte de alte partide prin faptul că ori de câte ori membrii noştri de partid comit greşeli sau abateri dela linia partidului, acestea sunt supuse focului criticii şi autocriticii deschise, având ca urmare lămurirea membrilor de partid — şi a acelora care au greşit — şi menţinerea indestructibilei unităţi politice, ideologice şi de acţiune a partidului nostru. Aceasta constitue tăria şi viabilitatea partidului nostru şi asigură superioritatea lui faţă de adversarii săi politici.

Comitetul Central a fost unanim în aprecierea că Lucreţiu Patraşcanu, în discursul său dela Cluj, unde a afirmat că după 1918 s'ar fi deschis intregii populaţii din Transilvania, atât română cât şi maghiară, noi izvoare de viaţă şi noi căi de progres, îndreptând focul principal împotriva revizioniştilor unguri, *nu* a accentuat răspunderea politică a partidelor „istorice" în întreţinerea urii şovine, în asuprirea naţională la care a fost supusă în trecut populaţia maghiară din Transilvania şi în provocările recente iniţiate şi organizate de către partidele „istorice".

In niciun caz partidul nostru nu poate să treacă sub tăcere vinovăţia regimurilor „istorice" în aţâţările şovine şi crimele săvârşite împotriva populaţiei maghiare, căci, dacă ar face aceasta, nu ar privi problema naţională în mod obiectiv, sub toate aspectele ei, nu ar fi credincios liniei sale politice şi s'ar lăsa târît de curentele şovine. Ceeace deosebeşte tocmai partidul nostru de partidele „istorice" în metoda de a trata problema naţională, este că partidul nostru nu ascunde politica de asuprire a regimurilor reacţionare faţă de populaţia maghiară, ci, dimpotrivă, o scoate în evidenţă, o desbracă de toată frazeologia ei „naţionalistă" şi o arată în adevărata ei lumină. Această abatere în discursul lui Patraşcanu a dat prilej partidelor „istorice" să arunce răspunderea provocărilor şovine din Transilvania exclusiv asupra elementelor revizioniste maghiare şi să pretindă că în problema naţională există unitate de vederi între partidele democratice şi partidele „istorice".

Conducătorii partidelor „istorice" caută să asocieze partidele democratice la politica lor şovină, pentru a crea impresia în opinia publică dinăuntrul şi dinafara ţării că toate partidele, fără deosebire, inclusiv partidul nostru, merg pe linia şovinismului antimaghiar. Ei confundă în acelaş timp cercurile revizioniste cu masselc populare maghiare, căutând să prezinte lucrurile ca şi cum lupta s'ar da nu între democraţie şi reacţiune, ci între Români şi Maghiari.

Nu există şi nu poate exista unitate de vederi între guvernul Groza şi partidele „istorice" în probleme de politică generală, şi cu atât mai puţin în problema naţională. Deosebirea fundamentală constă în aceea că partidele „istorice" stau pe poziţia asupririi naţionale, pe când partidele democratice, în frunte cu partidul nostru, consideră deplina egalitate în drepturi a naţionalităţilor conlocuitoare drept una din condiţiile desvoltării şi consolidării democraţiei însăşi.

Partidul nostru, deşi silit să lupte în condiţii de adâncă ilegalitate, datorită regimurilor reacţionare din trecut, a fost totdeauna principala forţă care a combătut aceste regimuri şi politica lor şovină reacţionară faţă de naţionalităţile conlocuitoare.

„Călăuzit de principiul marxist că «un popor nu poate fi liber dacă asupreşte alte popoare»" — în opoziţie cu punctul de vedere al partidelor „istorice" cu privire la problema naţională şi la politica lor faţă de naţionalităţile conlocuitoare — „Congresul al V-lea a fixat ca o sarcină de bază a partidului lupta împotriva asupririi naţionale, pentru egalitatea complectă în drepturi a naţionalităţilor naţionale, pentru egalitatea complectă în drepturi a naţionalităţilor conlocuitoare din punct de vedere economic, politic şi cultural" [1].

In stabilirea sarcinii sale cu privire la rezolvarea problemei naţionale, partidul nostru a luat ca punct de plecare în analiza sa condiţiile istorice, economice şi politice concrete ale ţării noastre, privite în desvoltarea lor, în strânsă legătură cu situaţia politică internaţională. Credincios principiilor şi liniei sale politice generale, partidul nostru este azi forţa de căpetenie care merge pe linia rezolvării problemei naţionale prin acordarea de drepturi egale naţionalităţilor conlocuitoare, singura cale de rezolvare a problemei naţionale în condiţiile concrete economice, politice şi sociale ale ţării noastre.

[1] Vezi volumul de faţă, pag. 14. — *Nota Red.*

Condițiile create ca o urmare a evenimentelor dela 23 August 1944 și mai cu seamă a schimbărilor intervenite odată cu instaurarea regimului democrat la 6 Martie 1945 au îngăduit punerea în aplicare a principiilor preconizate de partidul nostru cu privire la drepturile și libertățile naționalităților conlocuitoare.

Desăvârșirea libertăților și asigurarea drepturilor depline ale naționalităților conlocuitoare sunt însă condiționate de democratizarea țării, care a rămas și pe mai departe sarcina principală a partidului nostru.

Partidul nostru privește populația maghiară din Transilvania ca o aliată a forțelor democrate împotriva reacțiunii, care a fost și este dușmanul principal al libertăților și drepturilor câștigate de poporul român și de naționalitățile conlocuitoare.

Comitetul Central a constatat că agitațiile șovine și revizioniste din Transilvania, și mai cu seamă din partea de Nord a Transilvaniei, nu au rămas fără ecou în sânul organizațiilor de partid.

Datorită pe de o parte influenței curentelor șovine, iar pe de altă parte neînsușirii temeinice a liniei politice trasate de Comitetul Central, s'au produs o serie de manifestări nesănătoase și de abateri dela principiile partidului nostru în problema națională.

Unii tovarăși maghiari se mărginesc la combaterea reacțiunii române, fără să combată cu aceeași tărie șovinismul și revizionismul maghiar, după cum unii tovarăși români nu atacă reacțiunea română cu aceeași vigoare cu care atacă reacțiunea maghiară.

Acei tovarăși români care iau atitudine numai, sau mai accentuat, împotriva reacțiunii maghiare, nu privesc problema națională în mod obiectiv, nu văd comunitatea de interese a reacțiunii române și maghiare împotriva democrației. Acești tovarăși suferă de influența curentelor șovine sau de rămășițele educației șovine pe care au căpătat-o în trecut.

Greșesc acei tovarăși români care nu precizează că Transilvania a fost alipită *României democrate*. Ceeace trebue tocmai să asigure încrederea populației maghiare față de statul român, este faptul că ea trăiește într'o Românie democrată.

Greșesc și acei tovarăși maghiari care au primit cu amărăciune hotărîrea Conferinței dela Paris privitoare la Transilvania, deoarece acești tovarăși nu țin seama de schimbările profunde care deosebesc România de azi de România din trecut.

Regimul democratic din România întinde o mână frățească populației maghiare și o chiamă la luptă împotriva reacțiunii, pentru ridicarea nivelului de trai al întregului popor, pentru desvoltarea culturală, politică, socială și națională atât a poporului român, cât și a naționalităților conlocuitoare.

Comitetul Central al partidului nostru consideră ca o slăbiciune în activitatea organizațiilor de partid din Transilvania că nu au dus o muncă sistematică și stăruitoare pentru înfrățirea și colaborarea dintre poporul român și populația maghiară și, totodată, că ele nu au combătut cu suficient avânt și convingere manifestările șovine și nu au lămurit populația română și maghiară asupra conținutului reacționar al acestor manifestări.

Cu toate că s'au luat măsuri organizatorice împotriva unor membri de partid care au deviat dela linia partidului în problema națională, ele au avut mai mult un caracter administrativ. Organizațiile noastre de partid nu au înțeles să-și îndrepte toată atenția lor asupra influențelor șovine care au pătruns în rândurile partidului, subapreciind pericolul pe care îl prezintă pentru unitatea ideologică, politică și de acțiune a partidului.

Un exemplu tipic pentru a înțelege mai bine cum poate fi slăbită unitatea de voință și de acțiune a partidului îl constitue cele petrecute la Cluj și în alte părți ale Transilvaniei cu ocazia sărbătoririi zilei de 10 Mai. Deși dispoziția unui organ superior este obligatorie pentru membrii de partid, s'au găsit cu acest prilej membri de partid care nu s'au conformat instrucțiunilor, dând astfel posibilitate reacțiunii române și maghiare să provoace desordini.

Există membri de partid care nu sunt pătrunși de convingerea că nu poate fi combătut cu succes șovinismul și revizionismul, dacă nu se combat cu toată hotărîrea și nu se elimină influențele șovine și reprezentanții lor ce pătrund în partid. Insuși Comitetul Central nu și-a concentrat suficient atenția asupra agitațiilor șovine și revizioniste din ultimele luni, pentru ca, eliminând influența lor din rândurile partidului, să poată îndruma întreaga forță de izbire a organizațiilor de partid din Transilvania asupra focarelor șovine și reacționare.

*

* *

In condiţiile de azi, când reacţiunea îşi îndreaptă toate forţele ei împotriva democraţiei, se cere convingerea profundă a necesităţii de a înlătura orice neînţelegere între poporul român şi naţionalităţile conlocuitoare, a necesităţii convieţuirii paşnice şi bunei vecinătăţi dintre România şi Ungaria.

Este nevoie, pe lângă această convingere profundă, de mult tact în combaterea manifestărilor şovine, orice jignire a sentimentului naţional al populaţiei române sau maghiare fiind contrară liniei partidului nostru.

Tradiţiile democratice ale poporului maghiar şi român: răscoala dela Bobâlna, răscoala lui Doja şi cea a lui Horia, Cloşca şi Crişan, revoluţia din 1848 şi toate celelalte evenimente din istorie care au legat, în lupta lor comună pentru libertate şi pentru descătuşarea iobăgimii, poporul român şi maghiar, ca şi luptele date de Românii şi Ungurii din Transilvania împotriva fascismului, trebue să fie cultivate şi date ca exemplu.

Comitetul Central atrage atenţia organizaţiilor de partid asupra propagandei şi agitaţiei provocatoare iniţiate de partidele „istorice", prin agenţii lor, în rândurile populaţiei române din Transilvania. Acum, după hotărîrile dela Paris, ei agită lozinca: „Afară cu Ungurii, căci Ardealul este al nostru", promiţând populaţiei române proprietăţile şi avutul populaţiei maghiare.

Paralel cu munca de lămurire a populaţiei române şi maghiare din Transilvania asupra scopului urmărit de partidele „istorice" în agitaţia şi propaganda lor şovină, întreaga forţă a organizaţiilor noastre de partid trebue îndreptată împotriva celor care agită asemenea lozinci provocatoare. In acelaş timp, organizaţiile de partid sunt obligate să ajute organele de stat la identificarea celor care răspândesc ideea urii naţionale.

Comitetul Central atrage deasemenea atenţia asupra acelor elemente din instituţiile şi administraţiile publice care manifestă atitudini şovine sau revizioniste şi sprijină direct sau indirect acţiunea de învrăjbire a populaţiei române şi maghiare. Acolo unde se ivesc cazuri concrete, organizaţiile de partid sunt obligate să ia atitudine şi să mobilizeze massele româneşti şi maghiare împotriva lor. Totodată, ele trebue să aducă aceste cazuri la cunoştinţa organelor superioare ale partidului, care la rândul lor să poată interveni

pe lângă organele de stat în vederea sancţionării, potrivit legilor în vigoare, a celor care se fac vinovaţi de asemenea acte.

Pentru a pune partidul în situaţia de a putea îndeplini cu succes sarcinile de mai sus, trebue descoperite la timp şi prelucrate temeinic devierile şovine în rândurile partidului, origina şi conţinutul lor politic. Atunci când se va ajunge la convingerea deplină că un membru al partidului nostru în mod conştient alimentează spiritul şovin în sânul organizaţiilor de partid sau calcă disciplina de fier a partidului, trebue luate măsuri conform statutului, mergând până la excludere. Trebue folosită fiecare ocazie nu numai pentru a combate manifestările în sine, ci şi pentru a educa membrii de partid în spiritul concepţiilor care stau la baza partidului nostru.

„Scânteia" nr. 568
din 8 Iulie 1946.

PARTIDUL COMUNIST ROMÂN IN LUPTA PENTRU DEMOCRATIZAREA ȚĂRII

Raport informativ făcut la consfătuirea reprezentanților unor partide comuniste care a avut loc in Polonia la sfârșitul lunii Septembrie 1947

In urma actului din August 1944, România, care fusese aliată cu Germania hitleristă, a ieșit din război, a trecut de partea coaliției antihitleriste și a intors armele impotriva Nemților. Acesta a fost rezultatul ruperii frontului hitlerist din Moldova de către trupele sovietice, ceeace a creat o stare de descompunere și panică în armata lui Antonescu și in aparatul lui de stat. Deși în perioada participării României la război de partea Germaniei hitleriste, lupta antihitleristă nu căpătase în țara noastră un caracter larg, totuși rolul inițiator în evenimentele din August 1944 l-au jucat forțele patriotice în frunte cu partidul nostru, care organizase gărzi muncitorești inarmate și a chemat massele muncitoare să se ridice impotriva regimului hitleristo-antonescian.

I

LUPTA PENTRU REGIMUL DEMOCRAT IN ROMANIA

Partidul nostru a trebuit să înceapă din prima zi, in condiții grele, lupta pentru cucerirea unui regim democrat in România.

Deși in momentul ieșirii din războiul hitlerist partidul nostru era puțin numeros, influența și autoritatea lui erau mari. El a trecut fără intârziere la organizarea forțelor democratice in țară. Organizațiile de partid au fost reorganizate. Au fost inființate sindicatele unite, care au crescut extrem de repede, devenind o forță

importantă in viața publică. In momentul de față, sindicatele numără aproape 1.300.000 de membri, cuprinzând majoritatea covârșitoare a salariaților. La organizarea sindicatelor a fost atras și Partidul Social-Democrat, cu care partidul nostru încheiase un acord de front unic încă în Mai 1944. Organizația țărănimii muncitoare Frontul Plugarilor, de sub conducerea lui Petru Groza, s'a extins în toată țara. Deasemenea partidul nostru a inițiat înființarea unui Front Național Democrat, cuprinzând partidele și organizațiile democratice (P.C.R., P.S.D., Frontul Plugarilor și altele).

Asumându-și rolul de organizator al acțiunii unite a forțelor democratice, partidul nostru a cucerit un imens prestigiu, oganizând in toată țara, și îndeosebi la București, un val de demonstrații populare puternice pentru a determina o grabnică democratizare a regimului. Guvernul Sănătescu, venit la putere după 23 August, era alcătuit îndeosebi din generali reacționari, îndrumați politicește de conducătorii reacțiunii Maniu, Brătianu și alții. Partidele comunist și social-democrat nu erau reprezentate in acest guvern decât de câte un ministru fără portofoliu. Celelalte partide democratice nu erau deloc reprezentate. Massele populare, conduse de către comuniști, au ieșit in stradă pentru a cere formarea unui guvern alcătuit din reprezentanți ai partidelor politice. Partidul comunist a cerut realizarea reformei agrare, acordarea de largi libertăți cetățenești masselor populare, defascizarea țării și îndeosebi o participare efectivă la războiul antihitlerist, alături de Uniunea Sovietică. In urma acțiunii noastre, un prim succes a fost obținut. Guvernul de generali a fost silit să cedeze locul unui guvern alcătuit din reprezentanții partidelor politice, unde partidul comunist a căpătat portofoliul Justiției și al Comunicațiilor, precum și subsecretariatul de stat la Interne. Totuși, rolul preponderent în acest guvern continuau să-l joace partidele reacționare — P.N.Ț. și P.N.L. Desvoltând primul succes obținut, forțele democratice in frunte cu partidul nostru au intensificat acțiunea de mobilizare a masselor largi la luptă pentru realizarea reformelor cerute. Am îndreptat focul împotriva ministrului de Interne, care lua măsuri represive împotriva organizațiilor muncitorești și mișcărilor țărănești. Un nou val de demonstrații a silit și acest al doilea guvern să plece. In cel de al treilea guvern pozițiile Frontului Na-

ţional Democratic au fost simţitor întărite. Partidele democratice au reuşit să-l impună în postul de vicepreşedinte al Consiliului pe d-rul Petru Groza, preşedintele Frontului Plugarilor. Dar cele două partide reacţionare — P.N.Ţ. şi P.N.L. — şi-au păstrat şi în acest guvern rolul precumpănitor, sabotând aplicarea prevederilor armistiţiului cu U.R.S.S. şi combătând cu îndârjire cerinţele de realizare a reformelor democratice. In fruntea guvernului a fost pus generalul Rădescu, strâns legat de cercurile imperialiste anglo-americane.

Odată cu instaurarea acestui guvern, lupta noastră împotriva dominaţiei reacţionare în guvern şi pentru reforme democratice s'a ascuţit. Reacţiunea trecuse la organizarea de atacuri făţişe ale bandelor fasciste împotriva sediilor muncitoreşti şi fruntaşilor muncitorimii. Rădescu a retras de pe front unităţi de infanterie şi chiar de tancuri, concentrându-le la Bucureşti. S'a tras în demonstranţii muncitori. In Transilvania s'au organizat pogromuri împotriva populaţiei maghiare.

Faţă de această situaţie, partidul nostru a adoptat noi metode de luptă. Ca răspuns la refuzul lui Rădescu de a înlocui pe primarii şi prefecţii antonescieni, noi am dat cuvânt de ordine de a se proceda la instalarea de noi prefecţi şi primari, desemnaţi de populaţie, prin forţa masselor. Acest lucru a şi fost realizat în numeroase judeţe, cu toate că organele lui Rădescu au recurs în multe cazuri la arme. Faţă de sabotarea reformei agrare, care fusese hotărîtă principial, partidul comunist, împreună cu Frontul Plugarilor, îndeamnă pe ţăranii fără pământ şi cu pământ puţin să ocupe şi să împartă cu dela sine putere pământurile moşiereşti. Dând ascultare acestui îndemn, ţărănimea trece în massă la realizarea pe teren a reformei agrare, pe baza normelor stabilite în platforma elaborată de F.N.D. Când Rădescu a dat dispoziţia de destituire a subsecretarului de stat comunist dela Interne, acesta din urmă, pe baza indicaţiilor partidului nostru, a refuzat să-şi părăsească postul şi a adresat, peste capul guvernului, o circulară organelor administrative, anunţându-le că el continuă să-şi exercite funcţiunea. F.N.D. a deslănţuit acţiunea de răsturnare a guvernului Rădescu intens susţinut atât de reacţiunea anglo-americană, cât şi de partidele reacţionare din ţară. Mari mişcări de stradă, care au culminat cu demonstraţia din faţa palatului regal, care a durat aproape 24 de

ore, au silit guvernul Rădescu să demisioneze. Rădescu s'a refugiat la Misiunea Engleză, iar mai târziu a fost transportat de Americani în străinătate, unde duce o acţiune împotriva României democrate. In urma manifestaţiilor populare, regele a fost silit să accepte formarea unui guvern de coaliţie a partidelor democratice, prezidat de d-rul Groza, fără participarea partidelor reacţionare.

In noul guvern, venit la putere în ziua de 6 Martie 1945, partidul nostru, precum şi celelalte partide din F.N.D. (Frontul Plugarilor, P.S.D., P.N.P. şi alţii), a câştigat poziţii serioase. Partidul comunist a primit Internele, Justiţia şi Comunicaţiile. Noul guvern avea o bază mai largă decât F.N.D., cuprinzând şi pe Tătărăscu cu partidul său. Cu toate dificultăţile ce decurgeau din prezenţa lor în guvern (acest partid încerca să ciuntească reforma agrară, se opunea politicii financiare a forţelor democratice etc.), în condiţiile date, lărgirea bazei politice a guvernului constituia un factor pozitiv.

In răstimpul dintre venirea la putere a guvernului Groza şi alegerile parlamentare dela 19 Noembrie 1946, am avut de luptat cu dificultăţi economice extrem de mari. Economia ţării era în stare de haos.

Am avut şi doi ani consecutivi de secetă. Cu toate acestea în perioada aceasta au fost traduse în viaţă numeroase reforme şi măsuri care au constituit un mare pas înainte în procesul de democratizare a României.

A fost terminată şi legiferată reforma agrară. 1.400.000 ha. au fost date în stăpânire la 726.200 de ţărani. Massele de ţărani nevoiaşi, mobilizate de partidul nostru, în conlucrare cu Frontul Plugarilor, au participat efectiv la traducerea în viaţă a reformei sub conducerea comitetelor ţărăneşti de reformă agrară.

Un rol mare în realizarea reformei agrare l-au jucat echipele de muncitori trimise în sate de partidul nostru şi de sindicate pentru a ajuta ţărănimea să efectueze reforma agrară. Muncitorimea a dat deasemenea un mare ajutor ţărănimii muncitoare în campania de însămânţări şi la repararea de unelte agricole. Muncitorii multor întreprinderi au trimis în dar ţăranilor unelte agricole, fabricate în orele libere.

Sprijinul acordat de proletariatul mobilizat de P.C.R. ţărănimii nevoiaşe a dus la consolidarea alianţei între muncitorime şi ţărănime şi la întărirea rolului conducător al clasei muncitoare.

In urma instaurării regimului democrat, participarea României la războiul antihitlerist a căpătat un caracter efectiv: 14 divizii ale noastre au luptat pe front, alături de trupele sovietice.

In urma înlăturării guvernelor cu majoritate reacționară, care sabotau aplicarea clauzelor armistițiului cu U.R.S.S. și participarea României la războiul antihitlerist, în politica externă a României s'a produs o cotitură istorică in direcția stabilirii relațiilor de prietenie cu Uniunea Sovietică.

România democrată a căpătat posibilitatea de a se bucura de sprijinul Uniunii Sovietice. In timpul guvernărilor reacționare, Guvernul Sovietic, drept răspuns la desordinile provocate de bandele fasciste în Transilvania, a ordonat retragerea autorităților reacționare române din Transilvania. A treia zi după instaurarea guvernului Groza, tovarăşul Stalin, ca răspuns la o scrisoare a guvernului român, şi-a dat consimțimântul ca în Transilvania să fie restabilită administrația românească.

S'a pus în aplicare o politică națională democratică, bazată pe egalitatea în drepturi a naționalităților conlocuitoare, creându-se condițiile lichidării antagonismului secular dintre Români şi Unguri în Ardeal. Guvernul nostru a condamnat deschis actul imperialist de răpire a Cadrilaterului dela Bulgaria în 1913, înlăturând orice litigiu între relațiile dintre România şi Bulgaria.

Guvernul a trecut la defascizarea aparatului de stat. Au fost judecați şi executați principalii criminali de război.

Aparatul Ministerului de Interne a fost complect reorganizat. In organele Ministerului de Interne au fost înlocuite cadrele vechi cu numeroase elemente democratice active, recrutate din păturile muncitoare ale populației.

Din armată au fost înlăturați numeroşi generali şi ofițeri reacționari. S'a creat şi a fost trecut prin lege aparatul de educație politică a armatei.

S'a făcut reforma electorală, prin care se desființa Senatul şi se acorda dreptul de vot femeilor şi militarilor.

A început acțiunea de refacere economică. Indeosebi s'a reuşit să se refacă căile de comunicație, care au avut mai mult de suferit de pe urma distrugerilor provocate de război.

Partidul nostru a jucat rolul de inițiator şi factorul cel mai dinamic al acțiunii de ajutorare a regiunilor lovite de secetă. S'a reuşit să se evite ravagiile foametei de mari proporții.

In acest scop a fost creată o organizație specială, cu participarea organelor de stat şi a numeroase organizații de massă, în care rolul conducător l-a jucat partidul nostru. Indeosebi pentru salvarea copiilor din regiunile infometate s'au făcut eforturi mari cu rezultate pozitive.

Aceste reforme şi măsuri s'au înfăptuit în condițiile unei lupte ascuțite între forțele democrației şi reacțiunea internă, activ susținută şi inspirată de cercurile reacționare externe.

Sub influența acestora din urmă, curând după venirea la putere a guvernului Groza, regele a cerut guvernului să plece. El a declarat că nu mai recunoaşte guvernul, a rupt cu acesta toate relațiile şi a refuzat să semneze legile şi decretele guvernului, pentru a le da caracterul de acte „neconstituționale".

In această situație, guvernul Groza a guvernat timp de 5 luni, continuând a traduce în viață programul de prefaceri democratice.

Paralel cu aceasta, cercurile reacționare anglo-americane au încercat pe cale de presiune diplomatică să înlăture noul guvern ca nereprezentativ şi să redea partidelor reacționare locul conducător în guvern. Datorită sprijinului energic al Guvernului Sovietic, reprezentanții Angliei şi ai Statelor Unite ale Americii au fost siliți să accepte soluția dată de acordul dela Moscova din Ianuarie 1946. Guvernul Groza a rămas la putere. Reacțiunea nu a obținut decât posibilitatea de a avea câte un ministru fără portofoliu din fiecare din cele două partide reacționare: P.N.Ț. şi P.N.L. Dar şi aceşti doi miniştri urmau să fie acceptați de guvernul Groza.

După luarea acestei hotărîri, regele a reluat contactul cu guvernul democratic.

O nouă încercare de amestec direct în treburile interne ale țării noastre a fost făcută de guvernele Angliei şi Statelor Unite ale Americii in preajma alegerilor, când au cerut revizuirea legii electorale. Această cerință a fost categoric respinsă de guvernul nostru.

La Conferința de pace dela Paris, delegațiile engleză şi americană şi delegațiile care lucrau din însărcinarea lor au căutat să impună României condiții foarte grele, care puneau în primejdie independența noastră politică şi economică.

Grație sprijinului delegației sovietice, intențiile lor nu au putut fi realizate in întregime. Ei au reușit totuși să includă în tratatul de pace cu România unele clauze grele, privind compensarea pierderilor suferite de capitalul anglo-american in România in timpul războiului.

In interiorul țării, rolul de focar principal al luptei duse de reacțiune contra regimului democratic și reformelor sale l-a jucat P.N.Ț.

Partidele reacționare au recurs in lupta lor împotriva noului regim la metode extreme. Afară de o intensă propagandă anticomunistă, antisovietică și șovină, de lansarea unor svonuri provocatoare etc., partidele reacționare au trecut la asasinate, atacuri împotriva activiștilor de partid și sindicali, împotriva președinților comitetelor de reformă agrară etc. In Noembrie 1945 bandele fasciste au tras in muncitori, omorind 9 oameni. A fost descoperită o rețea intreagă de organizații fasciste subversive, care plănuiau organizarea unei răscoale armate.

Impotriva acestei activități a partidelor reacționare s'a făcut uz de severe măsuri represive.

Am reușit să zădărnicim încercările reacțiunii, atât a celei interne cât și a celei externe, de a provoca sciziunea in lagărul guvernamental și de a izola partidul nostru de aliații săi. Reacțiunea a mizat pe președintele Partidului Social-Democrat, Titel Petrescu, care a luat pe față atitudine împotriva conlucrării între P.S.D. și P.C.R. și a incheiat un acord secret cu partidele reacțiunii. La Congresul P.S.D., din Martie 1946, Titel Petrescu a fost demascat și exclus din rândurile P.S.D.-ului. El a incercat să creeze un partid social-democrat „independent", dar nu a fost urmat decât de foarte puțini social-democrați, din aripa de dreapta a partidului. Frontul unic și coaliția guvernamentală au fost menținute, Titel Petrescu și grupul lui au fost izolați, demascați ca unelte directe ale reacțiunii.

Reacțiunea internă și externă a făcut presiuni serioase și asupra partidului lui Tătărăscu. Un grup de fruntași ai acestui partid au trecut la vechiul partid liberal reacționar, pronunțându-se impotriva participării P.N.L.-Tătărăscu în Blocul Partidelor Democrate.

Dar încercările de a scinda guvernul nu au fost încununate de succes. Faptul că massele muncitoare au acordat un sprijin activ politicii noastre de luptă hotărită împotriva reacțiunii, ne-a permis să păstrăm stabilitatea politică și să evităm orice criză de guvern, în ciuda situației economice grele. In Aprilie 1946, în vederea alegerilor parlamentare, s'a format Blocul Partidelor Democrate și s'a hotărît ca toate partidele guvernamentale să candideze pe liste unice în alegerile parlamentare.

La obținerea acestor rezultate, o contribuție extrem de prețioasă a adus-o sprijinul de care ne-am bucurat din partea Statului Sovietic. Afară de sprijinul diplomatic, care ne-a ferit de grave imixtiuni ale imperialismului anglo-american în treburile noastre interne, Guvernul Sovietic a acceptat o serie de reduceri la obligațiile de armistițiu ale României. Deasemenea ajutoarele în grâne ce ne-au fost acordate de U.R.S.S. ne-au permis să facem față situației grave ce se crease în regiunile lovite de secetă.

In aceste împrejurări, am intrat într'una din cele mai intense campanii politice pe care le-a dus partidul nostru în acești trei ani, campania pentru consolidarea regimului democratic prin obținerea victoriei care să ne dea o serioasă majoritate în alegerile parlamentare.

II

TRANSFORMARILE DEMOCRATICE DIN ȚARA NOASTRA

Victoria repurtată de partidele democratice în alegerile parlamentare din Noembrie 1946 a contribuit la intensificarea procesului de desvoltare democratică a României.

Ne-am prezentat în aceste alegeri în cadrul Blocului Partidelor Democrate, din care făceau parte P.C.R., P.S.D., P.N.L.-Tătărăscu, Frontul Plugarilor, P.N.P., P.N.Ț.-Alexandrescu. Colaborarea noastră cu aceste partide în alegeri a purtat un caracter principial. Noi am elaborat, iar celelalte partide au acceptat o platformă program al Blocului Partidelor Democrate, care schița programul de acțiune guvernamentală în toate domeniile și preconiza o serie de reforme importante — etatizarea B.N.R., democratizarea sistemului fiscal, reforma justiției, reducerea stagiului militar etc. In campania electorală am avut de dus o luptă îndârjită împotriva partidelor reac-

ționare coalizate, susținute pe față de anumiți reprezentanți ai Angliei și ai Statelor Unite în România. Aceste partide mai păstrau o oarecare influență îndeosebi printre păturile avute ale țărănimii. Ele încercau să utilizeze în avantajul lor situația materială extrem de grea a populației. Campania noastră electorală a cuprins masse foarte largi ale populației. Am avut pe teren peste 20.000 de îndrumători. Toate forțele partidului nostru, alături de alte forțe democratice, au fost mobilizate pentru asigurarea victoriei în alegeri.

Succesul repurtat în alegeri a însemnat întărirea poziției regimului democrat și a guvernului. Blocul Partidelor Democrate, în ciuda încercărilor din interiorul și dinafara țării de a-l destrăma, a fost menținut. Campania electorală a arătat din nou că forța principală în țara noastră este clasa muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare și intelectualitatea progresistă, sub conducerea partidului comunist. In noul parlament există o majoritate democratică stabilă. Și în guvern pozițiile noastre s'au întărit. La ministerele pe care le aveam până atunci s'a adăugat Ministerul Industriei și Comerțului, deținut înainte de liberalii lui Tătărăscu.

După alegeri, în fața partidului și a întregului popor s'a pus problema trecerii la refacerea economică a țării. Era necesar să se ia măsuri radicale împotriva acțiunii de subminare a monetei, dusă de cercurile capitaliste, de a curma inflația, de a scoate economia din haosul în care se găsea.

Intr'o perioadă de timp relativ scurtă au fost adoptate o serie de legi economice de mare însemnătate. A fost etatizat Institutul de emisiune, B.N.R., care se afla până atunci în mâinile capitalului brătienist. S'a votat legea de reorganizare a Ministerului Industriei și Comerțului, care extindea sfera de activitate a acestui minister. S'a votat legea Oficiilor industriale, constituite pe principalele ramuri de producție, care dau statului posibilitatea de a îndruma și controla activitatea industrială și comercială a întreprinderilor private. In Iunie a. c. partidul nostru și-a publicat propunerile pentru îmbunătățirea situației economice și financiare. Aceste propuneri, care au fost însușite de guvern, cuprind un program de activitate industrială pe timp de 6 luni, în vederea atingerii a circa 70% din nivelul producției din anul 1938. Propunerile au pus ca o sarcină de bază a guvernului și a forțelor democratice efectuarea reformei monetare și a stabilizării.

O serie de legi democratice noi privesc sectorul agricol, unde recolta bună a acestui an creează perspective îmbucurătoare pentru întreaga noastră economie. S'a introdus predarea unei cote obligatorii de grâne către stat pentru a asigura pâinea populației orășănești. S'a votat legea circulației bunurilor agricole, care pune piedici concentrării de pământuri țărănești în mâinile chiaburilor și stabilește dreptul de preemțiune al statului. Vânzările făcute de țăranii nevoiași sub imperiul foametei au fost anulate. A fost desființată una din rămășițele feudale în economia noastră agrară, dijma. In vederea întăririi și raționalei exploatări a proprietăților agricole ale statului (ferme de stat etc.), a fost înființată o instituție specială — R.E.A.Z.I.M.

Concomitent cu aceste legi și măsuri, care urmăresc întărirea democrației noastre în domeniul economiei naționale, am izbutit să traducem în viață noi măsuri de democratizare a aparatului de stat. Comprimările de funcționari publici au dus la înlăturarea din instituțiile de stat a unor elemente necinstite și reacționare.

In urma alegerilor s'au consolidat legăturile dintre partidul nostru și aliații săi cei mai apropiați. Bătălia alegerilor a fost pentru clasa muncitoare și partidul comunist o bătălie pentru aliați, îndeosebi pentru aliatul principal, țărănimea muncitoare. In această bătălie un rol mare îl are Frontul Plugarilor. Pe alocuri, în organele de conducere a Frontului Plugarilor se infiltraseră elemente chiaburești, antimuncitorești și anticomuniste. După alegeri, conducerea Frontului Plugarilor a hotărît înlăturarea din organele de conducere a Frontului Plugarilor a elementelor chiaburești și transformarea Frontului Plugarilor în organizația țărănimii muncitoare.

In rezoluția conducerii Frontului Plugarilor se subliniază necesitatea alianței dintre proletariat și țărănimea muncitoare, recunoscându-i-se proletariatului rolul de conducere, precum și necesitatea strânsei colaborări între P.C.R. și Frontul Plugarilor.

Un proces analog de democratizare a compoziției organelor de conducere a avut loc și la U.P.M., gruparea democratică a Ungurilor din Transilvania, care are 29 de deputați în parlament.

Activitatea în rândurile tineretului a fost multă vreme unul din sectoarele înapoiate ale muncii noastre. Anul acesta a fost organizată Uniunea Tineretului Muncitoresc. In scurtă vreme U.T.M. a

devenit cea mai numeroasă și influentă organizație de tineret din țară.

U.T.M.-ul, Tineretul Plugăresc și organizația democrată a studențimii joacă rolul preponderent în Federația Națională a Tineretului, care grupează toate organizațiile de tineret din țară.

In domeniul muncii printre femei, Federația Democrată a Femeilor grupează toate organizațiile feminine din țară. Cea mai numeroasă și mai influentă organizație feminină este Uniunea Femeilor Antifasciste Române (U.F.A.R.).

In rândurile intelectualilor, reacțiunea are încă rădăcini puternice. In universități au mai rămas mulți profesori reacționari. Dar totodată printre intelectuali capătă avânt curentul progresist. Foarte mulți intelectuali marcanți, savanți, scriitori, artiști, au intrat în partidul nostru sau stau aproape de el.

Măsurile de întărire a pozițiilor democrației au fost puse în practică în condițiile unei mari ascuțiri a luptei duse împotriva reacțiunii.

P.N.Ț. și-a intensificat acțiunea complotistă și de provocare a intervenției străine. Intr'un interview cu un ziarist american, Maniu a cerut deschis intervenția armată împotriva guvernului Groza. Un grup de principali fruntași ai P.N.Ț. au încercat să fugă în străinătate pentru a forma acolo un guvern de emigrație.

Activitatea P.N.Ț. constituia o piedică în desvoltarea democratică a României. Existența acestei piedici nu mai putea fi tolerată. Recent, guvernul nostru a dizolvat P.N.Ț. Mandatele deputaților P.N.Ț. au fost anulate, iar parte din deputați și conducători ai partidului au fost arestați. Procesul lui Maniu și al complicilor săi va constitui o lovitură nu numai pentru reacțiunea internă, dar și pentru cercurile reacționare anglo-americane.

Desființând P.N.Ț., regimul nostru democrat a dat o grea lovitură politică părții celei mai reacționare și agresive a marelui capital și a moșierimii expropriate, al cărei exponent este P.N.Ț.

In interiorul B.P.D., partidul comunist și celelalte partide democratice au trebuit să lupte împotriva manifestăriior antidemocratice ale liberalilor lui Tătărăscu. Tătărăscu, judecând după propriile sale manifestări, intenționează să-și transforme partidul într'un centru de raliere a grupărilor burgheze dușmănoase regimului democrat.

Incercările sale de a manevra în interiorul blocului guvernamental, pentru a sparge unitatea forțelor democrate și a izola partidul nostru, n'au fost încununate de succes.

La Paris, cu ocazia Conferinței de Pace, Tătărăscu a luat în mod deschis poziție împotriva politicii interne și externe a guvernului, căutând să impună punctul său de vedere celorlalți membri ai delegației trimise de guvern pentru a apăra interesele economice, politice și naționale ale poporului român.

După Conferința de Pace, Tătărăscu și-a intensificat activitatea înlăuntrul și înafara Blocului guvernamental, concretizând poziția partidului liberal, pe care-l prezidează, într'un „memoriu" inspirat de aceleași cercuri care au obținut îndepărtarea comuniștilor din guvern în Franța și Italia.

Acest „memoriu" lua apărarea dușmanilor regimului democrat și cerea revizuirea întregii politici interne și externe a României.

Deși „memoriul" era prezentat formal ca o bază de discuție în interiorul Blocului Partidelor Democrate, el era de fapt destinat cercurilor reacționare din țară și străinătate, pentru a le servi drept armă împotriva guvernului și statului român.

In August 1947 Tătărăscu a organizat la Craiova o întrunire cu ocazia împlinirii a 4 ani de când și-a lansat scrisoarea circulară către aderenți. Este cazul să amintim că în această scrisoare Tătărăscu se abținea dela atacuri la adresa Nemților și formula o serie de lozinci demagogice. Scrisoarea aceasta era răspândită sub privirea binevoitoare a autorităților antonesciene. Luând cuvântul la Craiova, Tătărăscu și-a caracterizat punctul său de vedere asupra politicii externe a României, în sensul că în timp ce noi suntem legați de Uniunea Sovietică prin situația noastră geografică, de puterile occidentale ne leagă îndelungate tradiții și simpatii.

Astfel pare evident că relațiile de colaborare cu grupul Tătărăscu se apropie de sfârșit.

In lagărul guvernamental s'a petrecut o regrupare a forțelor legate de o linie politică mai fermă.

In colaborarea noastră cu P.S.D. am avut de întâmpinat anumite dificultăți, datorită poziției reacționare, anticomuniste și antisovietice a elementelor de dreapta. Din vina acestora din urmă, Frontul Unic Muncitoresc nu a funcționat un timp oarecare. Parti-

dul comunist a deschis focul împotriva aripii drepte a partidului social-democrat.

Pe de altă parte, într'o serie de centre industriale muncitorii social-democrați au luat o atitudine energică împotriva dreptei.

Comitetul Central al P.S.D. a exclus din partid o serie de conducători ai aripei drepte, iar doi dintre ei au fost destituiți și din posturile pe care le ocupau în guvern.

Aceste măsuri au dus la întărirea frontului unic al comuniștilor și al social-democraților.

In alegerile sindicale care au avut loc recent în România, alegeri efectuate pe baza autonomiei sindicale, majoritatea muncitorilor au votat pentru comuniști, care se află pretutindeni în fruntea luptei pentru ridicarea producției și a activității obștești, și au cucerit popularitate și autoritate în rândurile masselor muncitoare.

Trebue spus că, în ciuda tuturor dificultăților avute în relațiile cu P.S.D., ambele partide au activat de comun acord în toate chestiunile hotărîtoare.

Acțiunea comună a celor două partide, P.C.R. și P.S.D., faptul că aripa dreaptă a social-democraților a fost demascată și în fine faptul că partidul nostru a fost inițiatorul tuturor realizărilor principale ale regimului democratic, au dus la formarea în rândurile P.S.D.-ului a unui puternic curent în favoarea unității cu comuniștii. In urma succesului reformei monetare, acest curent a crescut simțitor în sânul masselor social-democrate și în special printre muncitori.

Dorința de unitate a masselor muncitoare pune pe ordinea de zi crearea Partidului Unic Muncitoresc.

Crearea partidului unic va fi precedată de o largă campanie de lămurire ideologică. Realizarea unui partid muncitoresc unic, întemeiat pe doctrina lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, va aduce o și mai mare întărire a rolului conducător al clasei muncitoare.

Lichidarea influenței străine în mișcarea muncitorească va fi ușurată. Va fi creată României, prin democrație, una din premizele desvoltării României, prin democrație populară, către socialism.

Elaborăm un proiect de platformă pentru partidul muncitoresc unic, platformă care va fi supusă unei discuții publice.

O și mai mare întărire a prestigiului de care se bucură partidul nostru a fost determinată de reforma monetară. Această reformă, care reprezintă un pas important făcut în drumul realizării propunerilor P.C.R. în vederea refacerii economice a țării, a lovit puternic în capitalul speculativ, care a acumulat în perioada inflației câștiguri enorme.

Reforma monetară a dus la o simțitoare creștere a nivelului de trai al salariaților.

E necesar să subliniem că această reformă a fost făcută fără credite anglo-americane, în ciuda afirmațiilor partidelor reacționare, inclusiv ale liberalilor lui Tătărăscu, că aceste credite constitue o condiție neapărat necesară pentru refacerea economică a României.

III

PENTRU DESVOLTAREA DEMOCRAȚIEI NOI

In urma succesului reformei monetare și a întăririi prestigiului și influenței partidului nostru, în fața noastră se pun o serie de noi sarcini politice și economice.

Mai avem foarte mult de făcut. Sectorul de stat în industrie și comerț este slab. Productivitatea muncii și nivelul producției mai sunt scăzute. Aparatul administrativ n'a fost democratizat decât în parte.

Voi enumera câteva sarcini la a căror îndeplinire pornim:

Ducerea la bun sfârșit a operei de stabilizare, sporirea producției industriale, treptata ridicare a nivelului de trai al masselor muncitoare prin scăderea prețurilor.

Intărirea și lărgirea sectorului de stat în industrie.

Controlarea și îndrumarea sectorului privat prin oficiile industriale.

Frânarea beneficiilor excesive în sectorul privat prin măsuri fiscale, politica de credite, control de stat, aplicarea legii sabotajului.

Concentrarea bancară, controlul asupra creditelor și depunerilor prin B.N.R.

Inzestrarea țărănimii, în primul rând a celei împroprietărite, cu unelte și mașini agricole. Atenție deosebită fermelor de stat. Folosirea dreptului de preemțiune a statului pentru cumpărarea pă-

mânturilor. Lărgirea cooperaţiei de consum şi a cooperaţiei de producţie.

Dirijarea de către stat a comerţului exterior. Crearea magazinelor de stat pentru comerţul interior. Extinderea cooperaţiei de consum muncitoreşti.

Reforma administrativă.

Reforma justiţiei — asesori populari, dela judecătoriile de ocol până la Curţile de Apel.

Reforma fiscală.

Democratizarea învăţământului.

Elaborarea unei noi constituţii, care să corespundă schimbărilor petrecute.

O ultimă sarcină asupra căreia doresc să insist este aplicarea fermă a politicii noastre externe, şi mai ales întărirea relaţiilor de prietenie cu ţările vecine democrate.

Politica noastră externă poartă un caracter nou. Aceasta nu mai este politica de dependenţă a României faţă de ţările imperialiste. La baza politicii noastre stă prietenia cu Statul Sovietic socialist. Perspectiva încheierii unui tratat de asistenţă mutuală cu U.R.S.S. este privită de poporul nostru ca garanţia independenţei şi suveranităţii noastre, ca un important aport la cauza păcii.

Noi ducem o permanentă acţiune de ancorare in masse a dragostei şi recunoştinţei pentru Uniunea Sovietică. Asociaţia română de strângere a legăturilor cu Uniunea Sovietică (A.R.L.U.S.) este una din cele mai numeroase şi active organizaţii de massă din ţară.

In ceeace priveşte relaţiile noastre cu ceilalţi vecini, delegaţiile noastre guvernamentale au vizitat în ultimul timp Sofia, Belgradul şi Praga, luând în examinare problema strângerii relaţiilor noastre cu aceste ţări. Există bune perspective de intensificare a relaţiilor comerciale şi culturale cu toţi vecinii noştri: Bulgaria, Iugoslavia, Ungaria, Cehoslovacia, Polonia.

Sarcini serioase stau în faţa noastră în domeniul muncii de partid. Dintr'un partid cu cadre puţin numeroase, ne-am transformat în cel mai mare partid politic din ţară. P.C.R. numără în prezent 710.000 de membri, dintre care 44% muncitori şi 39% ţărani. In judeţele industriale, procentul de muncitori este de 60—78%.

Aceste cadre tinere atât de numeroase trebue să fie educate şi ridicate politiceşte. La noi funcţionează o reţea ramificată de şcoli de diferite grade:

Şcoala superioară de partid (6 luni).

Şcoala centrală de cadre (4 luni).

Şcoala centrală de gazetari (3 luni).

Şcoala centrală în limba maghiară.

Şcoala centrală pentru activiste.

Şcoala centrală pentru activiştii tineri.

21 de şcoli de cadre judeţene.

Avem aproape 32.000 de îndrumători, care capătă pregătirea în şcoli de scurtă durată, fără scoatere din producţie.

P.C.R. are în toată ţara o serie de ziare cotidiene şi săptămânale. Ziarul central „Scânteia" este cel mai răspândit ziar din ţara noastră.

Partidul nostru desfăşoară o largă activitate editorială. S'au editat multe lucrări ale clasicilor marxism-leninismului. In luna August 1947 a apărut pentru prima oară în traducere românească „Capitalul". Apare în mare tiraj literatura sovietică.

Partidul nostru este preocupat de intensificarea luptei impotriva influenţelor ideologice străine, şi îndeosebi împotriva influenţei reacţionare a cercurilor imperialiste anglo-americane în literatură, artă, cinematograf, radio, presă.

In activitatea noastră de partid mai există lipsuri serioase, ale căror rădăcini trebue să fie căutate îndeosebi în nivelul ideologic şi politic scăzut al cadrelor noastre. Sunt cazuri când cadrele noastre mijlocii şi de jos utilizează în munca lor metode de comandă, ceeace dăunează organizaţiilor noastre de partid.

O parte din activişti, chiar dintre cei ce au fost ridicaţi din întreprinderi, s'au izolat de masse.

In unele regiuni, mai ales în Ardeal, nu au fost încă lichidate definitiv printre membrii de partid rămăşiţele şovine.

Avem organizaţii unde activiştii noştri au comis greşeli în aplicarea tacticii de front unic. Au fost cazuri de ruptură a colaborării între comunişti şi social-democraţi pe chestiuni neprincipiale.

In sfârşit trebue constatat că în activitatea organizaţiilor noastre de partid nu s'a înrădăcinat încă în destulă măsură metoda criticii şi autocriticii.

O sarcină centrală a organizaţiilor noastre de partid este consolidarea organizatorică a influenţei crescute a partidului şi totodată continuarea muncii începute pentru eliminarea din rândurile P.C.R. a elementelor străine strecurate în partid. Aceasta ne va ajuta să luptăm cu mai mult succes pentru lichidarea lipsurilor care există în munca organizaţiilor noastre de partid.

Considerăm că în actuala etapă şi România a intrat în procesul de construire a democraţiei populare. Intărirea partidului şi a influenţei sale creează perspectiva unei desfăşurări mai rapide a acestui proces.

Partidul nostru a primit cu adâncă satisfacţie iniţiativa tovarăşilor noştri polonezi de a convoca o consfătuire a partidelor comuniste. Noi salutăm propunerea de a găsi formele de permanentizare a schimbului de experienţă şi coordonării acţiunilor între partidele comuniste, şi socotim că acest contact va fi de mare ajutor în lupta noastră pentru cauza democraţiei şi a păcii.

„Scânteia" nr. 1.010
din 31 Decembrie 1947

CUVÂNTARE ROSTITĂ CU PRILEJUL INAPOIERII DELEGAŢIEI GUVERNAMENTALE ROMÂNE DELA MOSCOVA

10 Februarie 1948

Cetăţeni şi cetăţene,
Tovarăşi şi tovarăşe,

Prin semnarea Tratatului de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, aducem poporului nostru sentimentul consolidării stabilităţii politice a regimului democraţiei noastre populare, o întărire a sentimentului de încredere în forţele sale, în perspectivele deschise poporului român prin adâncirea relaţiilor de prietenie şi colaborare dintre Republica Populară Română şi uriaşa forţă economică, politică şi militară care este Uniunea Sovietică.

Tratatul care a fost semnat la Moscova dă o lovitură puternică iluziilor nutrite de cercurile reacţionare din interiorul şi din afara ţării noastre în posibilitatea reintoarcerii regimurilor din trecut, când România era un instrument pus în slujba intereselor unor puteri imperialiste, străine de interesele poporului român.

Prin semnarea Tratatului de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală, Republicii Populare Române îi sunt larg deschise perspectivele desvoltării vieţii economice şi politice.

Acest tratat este menit să prevină eventualitatea unor noi agresiuni ce s'ar putea produce din partea Germaniei sau a celor care s'ar alia cu dânsa şi ar ameninţa astfel independenţa şi suveranitatea noastră.

Acest tratat nu amenință pe nimeni, dar el ne face să privim cu încredere viitorul

Partizanii împărțirii lumii în blocuri, politice sau militare, cercurile imperialiste care întrețin atmosfera de neliniște internațională și focare de război, caută să ațâțe popoarele unul împotriva celuilalt. Forțele democrației, popoarele iubitoare de pace și libertate în frunte cu Uniunea Sovietică sunt în măsură nu numai să prevină, dar să și respingă orice încercare de amenințare a păcii și securității.

Consecventă politicii sale externe, politicii staliniste, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste a fost și este partizana prieteniei între popoare și a colaborării internaționale, hotărîtă să sprijine popoarele doritoare de pace și libertate în apărarea independenței și suveranității lor

In ciuda sforțărilor cercurilor imperialiste și țipetelor lor isterice, în ciuda amenințărilor venite din partea trusturilor, cartelurilor și magnaților capitalismului mondial, U. R. S. S., sub steagul lui Lenin și al lui Stalin, merge înainte pe calea păcii și înțelegerii între popoare, pe calea prieteniei între popoare, pe calea asigurării independenței și suveranității statelor doritoare de pace și libertate. *(Aplauze și ovații prelungite.)*

Nicio forță nu va putea să împiedice mersul puterilor păcii, mersul popoarelor pe drumul libertății și al păcii.

Tovarăși și tovarășe,

Fără să subapreciem — departe de noi această greșală — forțele reacțiunii mondiale și tendințele lor de reaprindere a focarelor războinice, putem totuși să spunem cu încredere că nimeni, nicio forță nu va putea să împiedece mersul puterilor păcii, mersul popoarelor pe drumul libertății și al păcii.

Garanția acestui mers neșovăitor înainte este U.R.S.S., care, în împrejurări când țara noastră își pierduse independența și devenise o colonie a Germaniei hitleriste, ne-a dat tot ajutorul pentru a ne elibera și a oferi poporului român posibilitatea de a-și lua soarta în propriile sale mâini și de a-și făuri regimul care-i convine mai bine. *(Aplauze puternice.)*

Judecând după manifestația voastră și după cele care au avut loc pe întregul parcurs al delegației noastre spre București, judecând după sentimentele majorității poporului Republicii noastre Populare, regimul democrației populare este regimul politic care îi convine poporului nostru și pe care-l va consolida cu toate puterile sale.

Din convorbirile noastre cu reprezentanții U.R.S.S., și în special cu Generalissimul Stalin, am desprins marea sa dragoste și prietenie pentru poporul nostru *(aclamații puternice)*, înalta sa considerație pentru calitățile, pentru aptitudinile, pentru puterea de creație pe care le posedă poporul nostru și pentru viitorul măreț ce i s'a deschis prin înfăptuirea Republicii Populare Române. *(Aplauze puternice.)*

Avem un popor harnic, care și-a câștigat prin jertfe și lupte dreptul de a fi liber, dreptul de a se bucura de roadele muncii sale. Avem un popor a cărui maturitate politică crește în fiecare zi pe măsură ce forțele sale avansate își fac datoria să-i trezească conștiința politică și să-i întărească încrederea în forțele sale proprii, în resursele naturale ale țării noastre și în posibilitățile de a crea o țară bogată și frumoasă, cu un popor ridicat din punct de vedere material și cultural, un popor fericit.

Spre această fericire mergem cu toată hotărîrea, pentrucă suntem convinși că vom ieși victorioși. *(Aplauze puternice.)*

Vorbea d-l ministru Traian Săvulescu în cuvântarea sa, în legătură cu semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală, arătând că acesta este un scut al independenței noastre naționale, al suveranității statului român, un scut al păcii și un instrument al prieteniei între popoare, și adăuga că Iosif Vissarionovici Stalin este străjerul păcii. Dar pentru ca acest Tratat de prietenie, colaborare și asistență mutuală să devină într'adevăr un scut al păcii, al independenței noastre naționale, al suveranității statului român, este necesar ca întregul popor, cu toate forțele sale, să-l facă să devină realitate, adică fiecare în sectorul său de activitate — unii în fabrici și uzine, pe șantierele reconstrucției, alții în birourile instituțiilor de stat sau particulare, ceilalți pe ogoare sau în armată — să-și dubleze și să-și tripleze puterile lor de muncă.

Referindu-mă în această enumerare de preocupări la scumpa noastră armată, cred că sunt în asentimentul colegilor mei din gu-

vern dacă reamintesc cu acest prilej contribuția adusă de diviziile românești, care au luptat alături de eroica Armată Sovietică, pentru sdrobirea hitlerismului.

Armata noastră trebue și poate să devină mândria, fala țării noastre, o armată bine îmbrăcată și bine întreținută, cu rădăcini adânci în popor, educată în spiritul democrației noastre populare, pusă în slujba intereselor poporului muncitor dela orașe și sate, în slujba apărării independenței și suveranității țării noastre, în slujba Republicii noastre Populare. *(Aplauze prelungite.)*

Permiteți-mi, tovarăși și tovarășe, să strig împreună cu d-v. din toată inima:

Trăiască prietenia și colaborarea dintre poporul român și popoarele Uniunii Sovietice! *(Aplauze puternice.)*

Trăiască marea și puternica noastră prietenă, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste! *(Ovații).*

Trăiască marele și genialul conducător al popoarelor U.R.S.S. și prieten al poporului nostru, Generalissimul Stalin! *(Aplauze puternice și aclamații.)*

Trăiască Republica Populară Română! *(Aplauze prelungite și aclamații.)*

„Scânteia" nr. 1.044
din 13 Februarie 1948.

RAPORTUL POLITIC AL COMITETULUI CENTRAL LA CONGRESUL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

21 Februarie 1948

Tovarăși și tovarășe,

Congresul nostru desăvârșește ceeace am realizat încă înainte de congres în domeniul unificării politice și organizatorice. Crearea partidului unic al clasei muncitoare nu este o simplă hotărîre, care abia urmează să fie tradusă în viață într'un viitor mai mult sau mai puțin apropiat, deoarece noi venim la acest congres cu organizații unice și cu conduceri unice ale organizațiilor de partid.

Unitatea organizatorică pe care am înfăptuit-o în organizațiile noastre de partid de întreprinderi și instituții, de sector, locale, de plasă și județ, a izvorît în mod organic din unitatea noastră de acțiune în cadrul Frontului Unic Muncitoresc, din acțiunea de lămurire ideologică și din apropierea tovărășească ce s'a închegat în munca și în lupta dusă în comun. In felul acesta am izbutit să făurim o bază solidă, de nesdruncinat, Partidului Muncitoresc Român — unicul partid al clasei muncitoare — a cărui realizare o vom consfinți aci. Nu numai faptul în sine al creării unui partid muncitoresc unic, dar și felul în care s'a făcut unificarea reprezintă o mare izbândă a muncitorimii din România.

De aci înainte suntem cu toții membri ai aceluiaș partid, iar clasa muncitoare are un singur partid, avangarda sa marxist-leninistă — Partidul Muncitoresc Român!

I

SITUAŢIA INTERNAŢIONALĂ

Imprejurările externe în momentul unificării politice, organizatorice şi ideologice a proletariatului din România constitue o confirmare categorică a aprecierii că în politica internaţională există în prezent două tendinţe profund deosebite — tendinţa imperialistă, antidemocratică, şi cea antiimperialistă, democratică. In lunile ce s'au scurs s'a vădit şi mai mult deosebirea profundă care există între ţările lagărului imperialist şi cele ale lagărului democratic în tot ce priveşte organizarea postbelică a lumii.

Intrucât forţa conducătoare a lagărului imperialist şi antidemocratic este imperialismul american, ale cărui interese şi scopuri determină politica lagărului imperialist, este util să rezumăm obiectivele urmărite în politica internaţională de cercurile imperialiste americane.

Aceste cercuri urmăresc, în primul rând, să cucerească dominaţia mondială, reducând la situaţia de sateliţi ai Statelor Unite toate statele mai slabe, inclusiv Anglia şi Franţa.

Lupta popoarelor pentru suveranitatea şi independenţa lor constitue o piedică în calea transformării întregii lumi în moşia bancherilor şi preşedinţilor de trusturi americane. Crearea de baze militare, jefuirea diferitelor ţări pe cale de credite cămătăreşti, înlăturarea din guverne a forţelor politice credincioase ideii de independenţă naţională, propaganda împotriva ideii de suveranitate naţională, făcută de slugile imperialismului american, dela Churchill la Bevin şi Blum — toate aceste mijloace politice, economice, ideologice urmăresc acelaş scop: de a desfiinţa suveranitatea altor state, pentru a avea pretutindeni „porţi deschise" în faţa expansiunii imperialismului american.

Măreaţa putere socialistă, Uniunea Sovietică, precum şi ţările democraţiei populare, care s'au smuls din cătuşele imperialismului şi şi-au cucerit independenţa, reprezintă îndeosebi un obstacol de netrecut în calea expansiunii imperialiste a noilor pretendenţi la dominaţia mondială

Puternica mişcare muncitorească şi democratică din toate ţările reprezintă o a treia piedică în calea cuceririi dominaţiei mondiale de către imperialismul american. Deaceea imperialismul american joacă rolul de instigator principal al înnăbuşirii şi înnecării în sânge a mişcării democratice, îndeosebi a celei muncitoreşti.

Acestor obiective urmărite de expansioniştii şi aţâţătorii de război imperialişti le slujeşte faimosul plan Marshall. Propagandiştii imperialişti declară că acesta ar fi un plan de ajutorare a ţărilor europene. In realitate însă esenţa planului Marshall constă în organizarea unui bloc al statelor legate prin obligaţiile lor faţă de Statele Unite. Prin acordarea de credite americane, planul acesta urmăreşte ca statele europene să renunţe la independenţa lor economică, iar apoi şi la cea politică.

Diferite ţări ne oferă destule exemple ale „binefacerilor" ajutorului american. Ploaia de dolari nu a putut curma foametea, şomajul şi înspăimântătoarea mizerie a masselor populare din Grecia. In Franţa „ajutorul" american paralizează ramuri întregi ale industriei. Devalorizarea francului, întreprinsă din ordinul bancherilor americani, transformă Franţa, după aprecierea tovarăşilor noştri francezi, într'o sucursală a Wall-Street-ului. In Italia concurenţa produselor americane sileşte o serie de mari întreprinderi ale ţării să-şi închidă porţile sau să-şi restrângă simţitor producţia. Cât despre Anglia, oamenii de afaceri americani obligă această ţară să le cumpere tutun pentru 123.000.000 de lire sterline, pe când valoarea utilajului minier ce va putea fi importat din America nu atinge nici 2.000.000 de lire sterline.

In schimbul tuturor acestora, imperialismul american îşi ia dreptul să dicteze compoziţia guvernelor şi regimul intern din Franţa şi Italia, iar unul din reprezentanţii americani oficiali (ministrul de război, Forrestal) a declarat făţiş că ţările „ajutate" de Statele Unite vor trebui să le pună acestora la dispoziţie baze militare şi chiar să subordoneze forţele lor armate Ministerului de Război american.

Planul Marshall este un plan de subjugare economică şi politică a ţărilor europene, de paralizare a industriei lor naţionale şi de desfiinţare a suveranităţii lor.

Scindarea în două a Germaniei, pe care o săvârşesc imperialiştii anglo-americani, este şi ea strâns legată de planul Marshall, deoarece acest plan prevede transformarea Bizoniei şi îndeosebi a Ruhr-ului în principala bază militară şi economică a expansiunii imperialiste, într'o bază de pregătire a unui nou război. In timp ce milioane de muncitori din zonele engleză şi americană protestează prin greve şi demonstraţii împotriva foametei, monopolurile americane acaparează industria din Germania şi construesc, cu complicitatea naziştilor absolviţi de pedeapsă, un avantpost imperialist în inima Europei.

Acum, după divizarea Germaniei, organizatorii lagărului imperialist încearcă şi divizarea Europei. Fruntaşul laburist Bevin a luat cuvântul în parlamentul englez pentru a proclama necesitatea înfiinţării unui bloc occidental, adică tocmai acel bloc al statelor legate prin obligaţiile lor faţă de Statele Unite ale Americii, despre care am vorbit mai sus. Lacheii europeni ai marilor capitalişti americani vor să le uşureze acestora din urmă sarcina de a stăpâni şi jefui semicoloniile lor europene. Politica blocurilor militare şi politice este politica cercurilor imperialiste, care vor să împingă omenirea într'un nou război. Deaceea acest plan al falsului socialist Bevin a fost salutat cu entuziasm de toţi stâlpii reacţiunii internaţionale — Churchill, Vandenberg, Dulles şi alţii.

Astfel arată în adevărata ei lumină linia politică a lagărului imperialist şi antidemocratic, în frunte cu forţa sa conducătoare — imperialismul american. Popoarele, maturizate în procesul războiului antihitlerist şi al luptei democratice, au învăţat să descifreze adevăratele ţeluri ale celor care încearcă să dea popoarelor libere lecţii de democraţie, iar în realitate visează robirea naţională şi socială a tuturor popoarelor.

Propaganda imperialistă încearcă adeseori să compare „blocul occidental", proiectat de reacţiunea anglo-americană, cu tratatele şi acordurile încheiate între ţările democratice din centrul şi Răsăritul Europei şi să arunce asupra acestor din urmă ţări vina pentru scindarea în două a Europei.

Tratatele încheiate între ţările democratice se bazează pe ideea colaborării internaţionale, pe când blocul occidental se întemeiază pe ideea spargerii colaborării internaţionale. Tratatele încheiate între ţările democratice nu sunt îndreptate împotriva nimănui, ci prevăd asistenţă mutuală între părţile contractante, în eventualitatea repetării agresiunii din partea Germaniei sau vreunei alte ţări ce i s'ar alătura Germaniei în scopuri agresive, iar blocul occidental ascunde în realitate politica de hegemonie mondială a imperialismului american şi englez şi este îndreptat împotriva Uniunii Sovietice şi ţărilor democraţiei noi, forţe puse în slujba păcii şi a securităţii generale.

Tratatele dintre ţările democratice se bazează pe respectarea scrupuloasă a suveranităţii şi intereselor fiecărei ţări şi pe ajutorul reciproc între părţile contractante, pe când planul blocului occidental urmăreşte aservirea mai multor ţări mari şi mici de către un imperialism hrăpăreţ — imperialismul american. In sfârşit, tratatele între ţările democratice se bazează pe respectarea obligaţiilor internaţionale în conformitate cu scopurile şi principiile Organizaţiei Naţiunilor Unite, pe când ideea blocului occidental este legată de călcarea în picioare a obligaţiilor şi acordurilor internaţionale.

Acestea sunt cele două concepţii asupra relaţiilor între popoare — concepţia lagărului democratic, în frunte cu Uniunea Sovietică, şi concepţia lagărului antidemocratic, în frunte cu cercurile imperialiste americane.

Pentru a intimida pe cei cu nervii slabi, propaganda imperialistă caută să prezinte expansiunea imperialistă a Statelor Unite ale Americii şi diversele planuri şi manevre legate de ea drept o manifestare a forţei imperialismului american.

Şi la noi în ţară rămăşiţele fasciste reacţionare caută prin toate mijloacele ce le sunt accesibile să facă reclamă acestei forţe, devenită singura speranţă a tuturor celor care îşi închipue că după ziua de azi ar mai putea urma nu ziua de mâine, ci ziua de ieri.

Acestora noi suntem nevoiţi să le pricinuim o crudă desamăgire. Tonul ţipător al unor anumite discursuri nu poate ascunde neliniştea de care sunt cuprinşi autorii lor în faţa vigoarei crescânde a forţelor antiimperialiste, în faţa ascuţirii tuturor contradicţiilor interne ale sistemului capitalist.

Priviţi tabloul lumii capitaliste. Mult lăudata democraţie burgheză este în stare de total faliment. Ea nu a reuşit, aşa cum

visa clasa capitalistă, să înnăbuşe flacăra luptei de clasă şi să stabilească „pacea socială" între exploatatori şi exploataţi. Massele populare îşi dau tot mai limpede seama de adevăratul conţinut al democraţiei burgheze ca o formă a *dictaturii* burgheze. Vălurile sunt aruncate de o parte. In ţările clasice ale democraţiei parlamentare burgheze, ca Franţa, cele mai elementare principii parlamentare sunt călcate în picioare. In numeroase ţări, poliţia, din ordinele unor miniştri ce-şi zic socialişti şi democraţi, trage în muncitori cu un zel demn de echipele SS.

Pseudodemocraţii americani desfiinţează fără jenă până şi libertatea conştiinţei. Se adânceşte contrastul dintre situaţia clasei dominante şi a celei asuprite. In timp ce numărul şomerilor totali şi parţiali din Statele Unite se cifrează la mai multe milioane, Truman a mărturisit că beneficiile nete ale monopolurilor americane au atins în anul 1947 cifra de 17 miliarde de dolari, faţă de 12½ miliarde în anul 1946.

Dar şi mai evident este falimentul sistemului economic capitalist. Pe când ţările democraţiei noi îşi reconstruesc în mod planificat economia naţională şi aplică cu succes reforma monetară, economia ţărilor capitaliste este cufundată în haos, iar inflaţia a lovit direct în interesele oamenilor muncii nu numai în Anglia, Franţa, Italia, dar chiar şi în Statele Unite.

In Statele Unite cresc stocurile de mărfuri ce putrezesc în depozite, a izbucnit un crah bursier, se devalorizează dolarul. Toate acestea prevestesc apropiata criză economică. Această criză este aşteptată cu spaimă nu numai în Statele Unite, ci şi în toate ţările legate economiceşte de acestea. Niciodată nu a fost atât de vizibil ca acum că regimul capitalist este neputincios de a soluţiona problemele vitale sociale şi economice ce se pun în faţa popoarelor, că el reprezintă o piedică gravă în calea progresului omenirii, că este necesară înlocuirea lui printr'o orânduire socială superioară, orânduirea socialistă.

După cel de al doilea război mondial, pe arena internaţională s'au petrecut deplasări în favoarea forţelor democraţiei şi socialismului. Mersul evenimentelor arată partidelor muncitoreşti că dacă ele vor sta ferm pe poziţiile lor, dacă ele nu se vor lăsa intimidate

şi şantajate, dacă ele vor şti să se pună în fruntea tuturor forţelor ce sunt gata să apere onoarea şi independenţa naţională, atunci planurile imperialiştilor sunt sortite eşecului.

Noi asistăm în momentul de faţă la un avânt al luptei duse de mişcarea muncitorească şi democratică de pretutindeni. Marile greve ale muncitorimii franceze şi italiene au constituit o demonstrare a forţei combative a proletariatului din ambele ţări. Forţele populare din ţările capitaliste opun o rezistenţă crescândă înrobitorilor americani şi guvernelor ce li s'au vândut.

Datorită acestei rezistenţe, în prima etapă a bătăliei pentru Europa imperialiştii americani nu au reuşit să atingă obiectivele pe care le urmăreau.

Chiar în Statele Unite, în ciuda sgomotoaselor campanii anticomuniste şi a barbarelor măsuri antimuncitoreşti şi antidemocratice, forţele democraţiei se înmulţesc, se întăresc şi capătă tot mai multă coeziune. In Anglia, ca răspuns la campania anticomunistă a conducerii laburiste, muncitorii realeg pe comunişti în fruntea organelor sindicale. In Franţa, încercările trădătorului Jouhaux de a sparge mişcarea sindicală au dat greş.

Manevrele socialiştilor de dreapta şi ale altor agenţi ai imperialismului din Statele Unite, Anglia şi Franţa de a sparge Federaţia Sindicală Mondială sunt demascate şi înfierate de massele muncitoreşti, care văd în Federaţia Sindicală Mondială un puternic instrument de luptă al clasei muncitoare din întreaga lume pentru interesele ei, pentru pacea generală, împotriva imperialismului şi instigatorilor la un nou război.

In Grecia, nici avioanele şi tancurile engleze, nici dolarii americani nu au putut frânge voinţa poporului grec de a-şi cuceri libertatea. Armata democratică controlează în prezent aproape jumătate din teritoriul ţării. Cea mai mare parte a poporului grec este strâns unită în jurul forţelor democratice şi-şi manifestă nesdruncinata hotărîre de a se elibera de sub jugul invadatorilor imperialişti.

In China, armata de eliberare naţională, condusă de tovarăşul Mao Ţze-dun, a trecut la ofensivă aproape pe tot teritoriul acestei imense ţări. Manciuria şi Nordul Chinei au fost aproape complect eliberate. Lupte mari se dau nu numai în centrul, dar şi în Sudul Chinei. Armatele populare se află în nemijlocita apropiere a centre-

lor vitale ale Chinei. Strălucitele succese ale poporului chinez în lupta împotriva regimului antipopular al lui Cian Kai Şek dau un nou avânt luptei de eliberare a popoarelor coloniale din Asia.

In Spania, cu toate spânzurătorile şi ocnele, eroicul popor spaniol îşi intensifică lupta împotriva călăului Franco. Regimul lui Franco este sprijinit de cercurile imperialiste din Statele Unite, Anglia şi Franţa, dar el este urît şi dispreţuit de popoarele întregii lumi.

Un însemnat aport la întărirea lagărului democratic îl aduc ţările democraţiei noi. Asemenea evenimente ca naţionalizarea industriei în Bulgaria, încheierea unei serii de tratate de prietenie şi asistenţă mutuală între ţările de democraţie populară, înlăturarea monarhiei în România arată în mod elocvent că în timp ce lumea capitalistă este cuprinsă de puternice sguduiri sociale şi economice, ţările democraţiei noi înaintează pe drumul spre socialism, rezolvând cu deplin succes problemele în faţa cărora s'a dovedit complect neputincios sistemul capitalist şi democraţia burgheză.

Un factor hotăritor în raportul de forţe pe arena internaţională îl constitue continua consolidare a forţei politice şi economice a marelui stat socialist — Uniunea Sovietică.

Popoarele sovietice au repurtat în ultimele luni o mare victorie: în Octombrie 1947 nivelul producţiei industriale din U.R.S.S. a atins pe cel dinainte de război. Reforma monetară şi desfiinţarea raţionării produselor a fost o nouă demonstraţie a covârşitoarei superiorităţi a regimului socialist asupra celui capitalist. La îndemnul muncitorilor din Leningrad, milioane de muncitori sovietici îşi iau obligaţia de a realiza planul de cinci ani în patru ani. Prevederile primilor doi ani ai celui de al patrulea plan cincinal au şi fost realizate cu deplin succes. Acţiunea dusă în Consiliul Miniştrilor de Externe şi la O.N.U. de delegaţii sovietici, călăuziţi de politica de pace stalinistă, a însemnat o serioasă lovitură dată instigatorilor de război şi o nouă întărire a prestigiului internaţional al Uniunii Sovietice.

Acest bilanţ sumar al evenimentelor din ultimele luni arată clar că raportul de forţe favorabil lagărului democratic nu este un fenomen accidental, ci efectul unei legi a desvoltării istorice.

Tăria lagărului antiimperialist şi slăbiciunea celui imperialist

constă în aceea că *lupta dintre aceste două lagăre are loc în condiţiile continuei ascuţiri a crizei generale a capitalismului, ale slăbirii forţelor capitalismului şi ale întăririi forţelor socialismului şi democraţiei.*

Reacţionarii americani şi-au asumat sarcina de salvare a sistemului capitalist, care trozneşte din încheieturi. Dar imperialismul este *ultimul* stadiu al capitalismului. Imperialismul este capitalismul în putrefacţie, în agonie, şi sfârşitul său, cu toate svârcolirile sale, este inevitabil.

Imperialiştii de dincolo de Ocean şi cei de mai aproape sunt secundaţi în sforţările lor de a salva capitalismul de vechii specialişti în domeniul încercărilor de această natură — socialiştii de dreapta: Attlee şi Bevin, Blum şi Ramadier, Saragat şi Renner. Dar legile desvoltării istorice sunt mai puternice decât gloanţele lui Ramadier şi Moch, decât zăngănitul de arme al lui Bevin şi Attlee, decât încercările ridicole de falsificare a marxismului, făcute de trădătorul Léon Blum.

Eforturile unite ale imperialiştilor şi ale vătafilor lor — social-democraţii de dreapta — de a izola partidele comuniste şi de a le compromite în ochii poporului dau greş. In toate ţările lumii, partidele comuniste, oricât de grele ar fi condiţiile în care activează, se află în fruntea luptei populare pentru libertate, împotriva exploatării capitaliste, împotriva jugului imperialist, pentru o pace trainică.

Pe de altă parte, într'o serie de ţări are loc apropierea de partidele comuniste a acelor social-democraţi care văd că reformismul duce direct în braţele imperialismului. Hotărîrea Congresului Partidului Socialist Italian de a se prezenta în alegeri pe liste unice cu comuniştii, recenta hotărîre a Partidului Social-Democrat Bulgar de a porni pe drumul unificării cu Partidul Muncitoresc (Comunist) Bulgar, unitatea de acţiune între comuniştii şi socialiştii din Polonia şi Ungaria etc., — toate acestea demonstrează odată mai mult justeţea drumului nostru.

Acestea sunt împrejurările internaţionale în care noi înfăptuim în România Partidul Muncitoresc Român ca partid unic al clasei muncitoare.

Analiza acestor împrejurări arată limpede că viitorul este de partea forţelor democraţiei şi socialismului. Popoarele pun la or-

dinea zilei transformarea socialistă a societăţii. Lagărul imperialist nutreşte speranţa de a putea împiedica acest lucru prin deslănţuirea unui nou război mondial. Dar forţele muncitoreşti şi democratice luptă cu hotărîre pentru salvgardarea păcii împotriva capitalismului generator de războaie.

II

REALIZĂRILE REGIMULUI DEMOCRATIC

Inainte de a trece la analizarea împrejurărilor interne în care are loc realizarea Partidului Muncitoresc Român, daţi-mi voie să aruncăm o privire asupra trecutului, pentru ca în lumina transformărilor din ultima vreme să adâncim semnificaţia etapelor principale ale luptei duse dela 23 August încoace de forţele noastre democratice.

In massa poporului nostru — muncitori, ostaşi, ţărani nevoiaşi, partea cea mai bună a intelectualităţii — răsturnarea dictaturii lui Antonescu a produs o răscolire profundă şi a stârnit un puternic avânt de luptă. Datorită acestui lucru, noi am putut avea pe front după 23 August numeroase divizii, care şi-au demonstrat combativitatea pe câmpul războiului antihitlerist. Aceasta n'a fost, fireşte, meritul lui Mihai I şi nici al guvernului Sănătescu sau Rădescu, ci meritul forţelor democratice ale ţării noastre, care, în ciuda piedicilor ce le puneau guvernele reacţionare şi sabotoare, au ştiut să imprime elan şi voinţă de luptă atât trupelor noastre de pe front, cât şi masselor muncitoare din spatele frontului.

Reacţiunea din ţara noastră a simţit curând vigoarea acestei voinţe de luptă a masselor muncitoare.

Schimbarea dela 6 Martie, hotărîtoare pentru soarta democraţiei noastre, n'a fost obţinută prin pertractări, ci smulsă prin luptă populară regelui şi reacţiunii grupate în jurul lui.

Acelaş caracter de acţiune de luptă a forţelor populare l-a avut şi una din reformele fundamentale ale regimului nostru democratic — reforma agrară. Să ne amintim că reforma agrară a început să fie aplicată pe teren cu mult înainte de legiferarea ei, în urma apelului către ţărani lansat de partidul comunist la 11 Februarie, de a trece cu dela sine putere la înfăptuirea reformei agrare pe teren. In acelaş timp, în diferite părţi ale ţării massele populare au înlăturat prin luptă pe reacţionarii din fruntea prefecturilor şi primăriilor, înlocuindu-i cu elemente democratice. Guvernul dela 6 Martie s'a sprijinit în acţiunea sa de realizare a reformei agrare pe activitatea comitetelor ţărăneşti de reformă agrară, care au luptat împotriva moşierimii şi tuturor celor ce căutau s'o salveze de lichidare.

23 August, 6 Martie, participarea la războiul antihitlerist, reforma agrară, alegerile parlamentare, transformările petrecute în ţara noastră în a doua jumătate a anului ce s'a scurs sunt verigi ale unui acelaş lanţ, etape diferite ale aceluiaş proces de făurire prin lupta poporului muncitor a unui regim de democraţie populară în ţara noastră.

Rezultatul acestui proces este Republica Populară Română!

Noua Constituţie pe care o va căpăta în curând Republica noastră Populară — Constituţia unui regim născut şi închegat în luptă — va trebui să consemneze că puterea populară în ţara noastră a fost cucerită în urma luptei duse împotriva fascismului, reacţiunii şi imperialismului, de muncitorimea aliată cu ţărănimea muncitoare, precum şi cu intelectualitatea înaintată.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Perioada de pregătire a partidului muncitoresc unic a fost deosebit de bogată în evenimente, care au avut adânci urmări în viaţa noastră de stat. Aceasta nu este, desigur, o simplă coincidenţă. Tocmai pentrucă transformările interne puri sarcini noi în faţa proletariatului, în calitatea lui de forţă conducătoare a democraţiei din ţara noastră, a fost nevoie să se grăbească făurirea acestei admirabile arme de luptă a clasei muncitoare, care este Partidul Muncitoresc Român.

Transformările la care mă refer se plasează în scurta perioadă de 7 luni: Iulie 1947—Ianuarie 1948. Ajunge să comparăm situaţia politică şi economică de acum 7 luni cu cea pe care o avem astăzi, pentru a ne da seama că în acest răstimp atât de scurt ţara noastră a săvârşit în evoluţia ei ceeace e denumit în teoria marxistă un salt calitativ. Momentul de cotitură l-au constituit propunerile Partidului Comunist Român pentru îmbunătăţirea situaţiei economice şi financiare a ţării, şi îndeosebi reforma monetară.

In pofida tuturor scepticilor, răuvoitorilor şi clevetitorilor, în pofida sabotajului şi acţiunii de subminare a monetei noastre na-

ționale din partea dușmanilor regimului democratic, dinlăuntru și dinafară, am izbutit să realizăm reforma monetară, să punem capăt haosului monetar, să curmăm inflația, să dăm stabilitate prețurilor. Această reformă noi am înfăptuit-o fără împrumuturi externe, fără știrbirea independenței economice a țării, în deplin contrast cu reformele monetare efectuate de regimurile reacționare.

Am reușit să obținem schimbări în situația industriei. Cu toate piedicile de care ne izbim din partea multor întreprinzători, volumul producției noastre industriale crește și se apropie de nivelul anului 1938. Bugetul statului a fost echilibrat. Aceasta în timp ce în țările conduse de cozile de topor ale imperialiștilor economia se cufundă tot mai mult în marasm.

Lichidarea complotului organizat de conducerea fostului partid național-țărănesc a reprezentat, din punctul de vedere al însemnătății sale pentru desvoltarea democrației populare în România, un mare succes al regimului democratic.

Luați materialele procesului complotiștilor. Aceste materiale au arătat întregii lumi în ce cloacă a trădării de țară s'au bălăcit acei pe care oficinele reacționare străine încearcă să-i prezinte drept „democrați" și „patrioți".

E lesne de închipuit ce soartă ar fi avut tânăra noastră democrație populară dacă nu am fi retezat tentaculele pe care le întindeau spre noi serviciile de spionaj și diversiune, dacă am fi lăsat pleava fascistă să înjghebe din nou bande teroriste.

Lichidarea bandei complotiste și pedeapsa meritată dată trădătorilor țării și ai poporului nostru au fost o manifestare a vigoarei regimului de democrație populară din România.

Demascarea și pedepsirea criminalilor complotiști a însemnat falimentul partidelor burghezo-moșierești, falimentul vechilor clase dominante din România, al marilor capitaliști și al moșierilor. După primul război mondial, aceste clase transformaseră România, cu toată Constituția ei „belgiană", într'una din cele mai înapoiate țări. Bogățiile țării încăpuseră în scurtă vreme în mâinile capitaliștilor englezi, americani, francezi, germani, olandezi, belgieni. Creditorii străini dictau țării politica ei economică, iar statele-majore ale țărilor imperialiste — politica ei externă. Când münchenezii anglo-francezi au cedat lui Hitler „sfera de influență" din această parte a Europei, fostele clase dominante s'au reorientat foarte repede și au slujit pe Hitler și marele capital german cu aceeași servilitate cu care slujeau înainte pe reacționarii și marii capitaliști anglo-franco-americani.

In timpul când poporul era aruncat într'un război criminal, iar tineretul țării era transformat în carne de tun pentru interesele imperialismului german, exponenții claselor dominante făceau afaceri mănoase cu trusturile și băncile hitleriste și se îmbogățeau din jefuirea teritoriilor sovietice cotropite. După sdrobirea Germaniei hitleriste, acești veșnici vânzători ai independenței naționale, acești sângeroși spoliatori ai poporului și profitori ai mizeriei materiale și culturale în care se afla poporul, sperau să poată continua vechiul joc, sub ordinele imperialiștilor străini, făcând negoț cu interesele țării, cu avuțiile ei, cu neatârnarea ei. Dar s'a schimbat ceva în țara noastră. Ceeace era posibil în România de ieri nu mai era posibil după prăbușirea Germaniei hitleriste, după eliberarea României de sub jugul hitleristo-antonescian și trezirea masselor largi ale muncitorimii la o viață politică activă. Desvăluirea complotului a discreditat în ochii poporului pe autorii lui, care, voind să readucă România la rolul de pion al politicii imperialiste, au decăzut până la cea mai nedeghizată trădare națională.

Procesului complotiștilor i-a urmat curând înlăturarea dela guvern a celeilalte grupări politice exponente a intereselor marelui capital și a moșierimii expropriate — gruparea lui Tătărăscu.

Nu insistăm asupra nefastei activități depuse de reprezentanții acestei grupări la departamentele pe care le-au condus, îndeosebi la Externe și Finanțe. Faptele sunt cunoscute și mai sunt vii în memoria tuturor. Important este că, prin înlăturarea tătărăscienilor din guvern, forțele sociale principale din țara noastră — clasa muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare — și-au afirmat hotărîrea de a nu mai permite niciodată claselor exploatatoare și exponenților lor de a lua parte la conducerea treburilor statului.

Precum vedeți, înlăturarea tătărăscienilor n'a fost o remaniere oarecare de guvern, ci o fundamentală schimbare a caracterului pe care-l are guvernul nostru, o schimbare a caracterului puterii de stat. *Guvernul nostru în noua lui structură este un guvern care exprimă fidel interesele clasei muncitoare, interesele țărănimii muncitoare și ale intelectualității înaintate.*

Dar mai era necesar să se lichideze adânca nepotrivire care exista între caracterul nou al puterii de stat și forma de stat. Era necesar să înlăturăm o formă de stat care nu numai că era învechită și cu totul nepotrivită noilor condiții sociale și politice din țara noastră, dar constituia o piedică gravă în drumul desvoltării noastre democratice.

Nu era cu putință să consolidezi puterea oamenilor muncii atâta vreme cât în fruntea statului se afla cel mai mare moșier și unul din cei mai bogați capitaliști ai țării, care păstra o parte însemnată a puterii în stat.

Nu era posibil să pornești la construirea temeliilor unei orânduiri sociale superioare, câtă vreme statul mai avea o formă moștenită din timpurile întunecate ale evului mediu.

Monarhia a fost un parazit uriaș pe corpul țării noastre. Fosta familie regală poseda nenumărate moșii, vii, păduri, livezi, însumând sute de mii de hectare.

Membrii ei dețineau acțiunile mai multor întreprinderi mari.

Cât despre rolul politic jucat de monarhie în România, acesta este bine cunoscut de fiecare dintre cei prezenți.

In anii de luptă pentru construirea democrației populare, palatul devenise centrul de atracție a tuturor forțelor reacționare. De el își legau speranțele dușmanii imperialiști ai suveranității și independenței noastre de stat. Nu odată măsuri democratice de o importanță vitală pentru țară întâmpinau la palat o îndârjită și îndelungată rezistență.

Adânca nepotrivire în viața interioară a statului nostru, pricinuită de existența monarhiei, a fost lichidată prin actul istoric al înlăturării monarhiei.

Locul regatului l-a luat în țara noastră o formă de stat nouă, înaintată — republica populară.

Dece-i zicem noi republicii noastre *republică populară?*

Noi îi zicem republică *populară* pentrucă ea nu are nimic comun cu republicile capitaliste, care formal sunt conduse de un președinte ales, dar care în realitate sunt stăpânite de câteva sute de familii de mari bancheri, mari industriași și conducători de monopoluri capitaliste.

Ea este o formă nouă de stat, deoarece nu numai în comparație cu monarhia, dar și în comparație cu orice republică burgheză, republica populară reprezintă un nou pas înainte în evoluția socială

Republicile burgheze, oricât de democratice s'ar pretinde ele, sunt chemate să apere privilegiile claselor exploatatoare împotriva masselor exploatate. Acest caracter al republicilor burgheze se oglindește în întreaga lor suprastructură socială, politică, juridică, morală etc.

Lenin scrie: „...Democrația burgheză rămâne întotdeauna — și în timpul capitalismului nu poate să nu rămână — strâmtă, ciuntită, falsă, ipocrită, o capcană și o minciună pentru cei exploatați și săraci și un paradis pentru cei bogați"[1].

Cu totul alt caracter are republica populară.

Ceeace este nou în republica noastră e faptul că ea se află în slujba majorității poporului în lupta lui pentru bunul trai, pentru un viitor fericit. Republica noastră populară este un instrument de apărare a poporului muncitor împotriva oricărei exploatări și asupriri.

Marele Lenin prevedea încă în anul 1916 că „toate națiunile vor veni la socialism, dar într'un mod nu tocmai identic, fiecare va da un caracter specific unei sau altei forme a democrației... unui sau altui ritm al transformărilor socialiste ale diverselor laturi ale vieții sociale".

Republica populară este forma de stat prin care noi mergem spre realizarea mărețului țel: desființarea exploatării și a claselor exploatatoare și instaurarea orânduirii socialiste în țara noastră.

Tovarăși,

Politica națională a regimului nostru democratic reprezintă o realizare a democrației populare din țara noastră, de care ne putem mândri.

Forțele muncitorești sunt inițiatoarele liniei democratice consecvente în politica națională. Egala îndreptățire a țăranilor nevoiași de orice naționalitate la reforma agrară, susținerea de către stat a școlilor naționale, crearea universității maghiare, dreptul de a folosi limba maternă în administrație și justiție, participarea efectivă, bazată pe deplina egalitate în drepturi a naționalităților conlocui-

[1] *V. I. Lenin:* „Revoluția proletară și renegatul Kautsky", ed. P.M.R. 1950, ediția a III-a, pag. 21.

toare și a organizațiilor lor democratice, la viața politică — toate acestea caracterizează politica națională a Republicii Populare Române.

Printre realizările regimului nostru democratic, un loc de cinste îl ocupă rezultatele obținute de noi în domeniul politicii externe.

Este lesne de înțeles câtă importanță prezintă faptul că în tot lungul granițelor noastre, de jur împrejurul țării noastre, nu avem decât țări prietene. In trecut, când țara noastră era condusă de guverne aservite imperialiștilor străini, aceștia din urmă aveau putința de a provoca conflicte și încordare între România și vecinii ei. Scopul acestei politici a puterilor imperialiste era clar: pentru a putea fi dominați, trebuia să fim slabi și izolați. Incheierea de tratate de prietenie și asistență mutuală între România și Iugoslavia, România și Bulgaria, România și Ungaria și, recent, între România și Uniunea Sovietică demonstrează că acestor stări de lucruri li s'a pus capăt pentru totdeauna. Noi nu avem nevoie de blocuri. Respingem ideea blocurilor pentrucă ele ascund idei agresive, iar nouă ne sunt cu desăvârșire străine astfel de idei. Noi respingem ideea blocurilor și pentrucă ea ascunde renunțarea țărilor mai mici la suveranitatea lor în favoarea puterilor imperialiste.

Activitatea diplomatică a guvernului nostru izvorăște din dorința firească de a avea legături de strânsă prietenie cu toate statele realmente dornice de pace și de a preveni eventualitatea unei noi agresiuni din partea Germaniei sau a altor țări care s'ar alătura Germaniei în scopuri agresive. Această activitate a noastră nu poate să displacă decât acelora care nutresc intenția de a încuraja sau provoca o astfel de agresiune, reeditând nefasta politică de încurajare a agresorului hitlerist. In schimb, politica noastră este privită cu simpatie și înțelegere de toți cei care vor să vadă cimentată pacea între popoare și colaborarea bazată pe egalitatea în drepturi, pe respectarea reciprocă a independenței și suveranității.

O importanță deosebită reprezintă pentru țara noastră Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală încheiat între Republica Populară Română și Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Vreme îndelungată țara noastră a fost folosită de imperialiști drept parte integrantă a „cordonului sanitar" în jurul Uniunii Sovietice, apoi drept bază de operațiuni pentru atacul direct împotriva ei. Trecutul acesta nu se va mai întoarce niciodată.

Conținutul recentului tratat, ca, în genere, conținutul relațiilor politice și economice între țara noastră și Uniunea Sovietică, prezintă un izbitor contrast cu tratatele și acordurile de „prietenie", „ajutor", sau oricum le-ar zice, încheiate între statele imperialiste și vasalii lor. Relațiile de prietenie româno-sovietice contribue la consolidarea suveranității noastre, ne ajută să ne desvoltăm economia, ne ajută să întărim independența noastră politică și economică.

Semnarea tratatului de prietenie cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, cât și încheierea de tratate de prietenie cu alte țări democratice și doritoare de pace din vecinătatea noastră sunt acte de întărire a păcii generale și a independenței noastre, acte de asigurare a condițiilor externe favorabile pentru nestingherita continuare a operei de desvoltare democratică și de ridicare economică a României.

III

REFORMELE CE AVEM DE INFAPTUIT

Cuceririle regimului nostru de democrație populară trebue să capete o consfințire într'o nouă Constituție, în care aceste cuceriri să fie consemnate.

Ce trăsături caracteristice trebue să aibă Constituția Republicii Populare Române?

Inainte de toate, această Constituție trebue să exprime caracterul nou al statului nostru — *stat al oamenilor muncii manuale și intelectuale dela orașe și sate, unde toată puterea emană dela popor, fiind exercitată prin organe alese de popor.*

In al doilea rând, Constituția va trebui să oglindească schimbările petrecute în structura social-economică a țării. Ea trebue să consemneze existența, în afară de proprietatea particulară și proprietatea cooperativă, a unei forme noi de proprietate — proprietatea obștească — bun comun al întregului popor.

In al treilea rând, noua Constituție, lege fundamentală a unui stat popular, nu se va mărgini să proclame în mod pur formal diferite drepturi și libertăți cetățenești. Se știe care a fost în trecut soarta acestor libertăți. In realitate, în țările capitaliste, marii

masse a poporului îi este răpită posibilitatea materială de a-şi exercita nestingherit drepturile. In Constituţia noastră, Constituţie a regimului de democraţie populară, vor fi înscrise nu numai drepturile cetăţeneşti, ci şi *garantarea lor materială*. Datorită faptului că puterea în Republica Populară Română aparţine poporului, libertatea scrisului este garantată prin faptul că mijloacele de tipărire, hârtia, clădirile necesare se află la dispoziţia oamenilor muncii. Libertatea cuvântului şi a întrunirilor este garantată pentru toţi cei ce muncesc prin faptul că ei au la dispoziţie săli sau alte locuri de întrunire etc. Aceasta este una din marile realizări ale regimului nostru democratic.

Noi dorim să asigurăm poporului drepturi care nu figurează în nicio Constituţie à ţărilor pseudodemocraţiei capitaliste: dreptul la muncă, dreptul la odihnă, dreptul la învăţătură. In ţările capitaliste, statul — arma de exploatare şi asuprire a celor ce muncesc — le refuză până şi simpla recunoaştere a acestor drepturi. La noi în ţară, în ciuda dificultăţilor mari pe care le avem, statul democrat va depune mari eforturi pentru a traduce în viaţă dreptul la muncă, învăţătură, odihnă, ocrotire socială.

In sfârşit, Constituţia noastră trebue să proclame deplina egalitate în drepturi între toţi cetăţenii Republicii Populare Române, fără deosebire de sex, naţionalitate, rasă, religie, grad de cultură sau stare materială. Noi vom înscrie în Constituţie dreptul pe care-l au în ţara noastră cetăţenii aparţinând naţionalităţilor conlocuitoare de a avea şcoli de orice grad în limbă proprie, de a folosi limba lor maternă în administraţie şi justiţie etc. Pentru a putea pune capăt inegalităţii în drepturi între femee şi bărbat, noi vom consfinţi prin Constituţie deplina egalitate politică, economică, socială, juridică de care se bucură femeia în statul nostru democrat şi vom asigura o protecţie specială femeii mame, femeii gravide şi copilului.

Din cele spuse reiese clar că noua noastră Constituţie se va deosebi ca cerul de pământ de Constituţiile impuse popoarelor de clasele asupritoare din ţările imperialiste.

Una din reformele cele mai mari pe care vom avea să le înfăptuim în scurtă vreme şi care va trebui să fie încadrată în noua Constituţie este reforma administrativă. Trebue create în ţara

noastră organe ale puterii locale, care să ia locul învechitelor organe administrative, moştenite de pe vremea lui Napoleon.

Aceste organe ale puterii locale vor fi consiliile populare, alese de populaţie prin vot universal pe sate, comune, plăşi, judeţe.

Consiliile populare vor avea atribuţii largi şi multilaterale. Ele vor îndruma activitatea administrativă locală, vor asigura respectarea legilor şi a drepturilor cetăţeneşti, vor întocmi bugetele şi planurile locale, vor îngriji de administrarea bunurilor comunale.

Noile organe vor uşura mobilizarea tuturor energiilor şi a resurselor materiale locale în vederea reconstrucţiei. Crearea unor astfel de organe ale puterii locale va însemna atragerea la opera de conducere a treburilor statului a masselor populare. Ea va însemna crearea unei adevărate şcoli, la care se vor forma oamenii de stat de tip nou, ieşiţi din adâncurile poporului.

In trecut, sub regimurile capitalisto-moşiereşti, un adevărat zid chinezesc se ridica între cetăţean şi aparatul de stat — unealta claselor exploatatoare. Acum, sub regimul de democraţie populară, zidul acesta este surpat. Vom avea organe locale, legate prin mii de fire de masse, răspunzătoare în faţa lor pentru activitatea pe care o depun.

Infiinţarea noilor organe locale ale puterii poporului va avea ca efect un nou avânt în munca de refacere economică şi de întărire a temeliilor democraţiei.

Reforma justiţiei este astăzi un fapt împlinit. Această reformă duce la o democratizare profundă a justiţiei noastre prin prezenţa şi activitatea judecătorului popular, ales de masse, în toate instanţele de judecată, prin apropierea aparatului justiţiei de popor, prin simplificarea întregului mecanism al justiţiei.

Deasemeni avem în pregătire reforma învăţământului, care trebue să deschidă elementelor celor mai valoroase şi înzestrate ieşite din popor calea spre cele mai înalte trepte ale ştiinţei.

Socot că este necesar să ne oprim în mod deosebit asupra îndatoririlor pe care le avem faţă de armată.

Pentru ţara noastră profund pacifică şi pentru poporul ei, armata pusă în slujba întăririi republicii populare este apărătoarea cuceririlor democratice ale poporului nostru, apărătoarea independenţei şi suveranităţii noastre.

Dar nu numai atât. Pentru massa de tineri cetățeni care trec prin perioada de stagiu militar, ea trebue să devină o adevărată instituție de cultură, o adevărată școală de educație cetățenească, patriotică și democratică. Educând pe ostaș în spiritul devotamentului nețărmurit pentru patria democrată și pentru poporul muncitor, ridicând nivelul de cultură al ostașului român, armata are misiunea să contribue la creșterea cetățeanului nou al Republicii noastre Populare.

Nu există sacrificiu prea mare pentru noi când este vorba de armată și de nevoile ei. Dorim s'o vedem bine dotată, bine îmbrăcată, bine hrănită, perfect instruită. Să rămână o rușinoasă amintire vremurile când soldatul și ofițerul român, prost îmbrăcați, umiliți, erau puși să slujească nu interesele adevărate ale țării și ale poporului, ci interesele claselor exploatatoare.

Scut al intereselor poporului și al Republicii Populare Române, școală a poporului — astfel concepem noi misiunea armatei în Republica Populară Română.

IV

SARCINILE NOASTRE IN DOMENIUL ECONOMIC

In ceeace privește problemele economice, ele trebue să se găsească în centrul preocupărilor noastre.

Pentru a înțelege mai just trăsăturile specifice ale procesului de desvoltare democratică a țării noastre, este necesar să ținem seama de faptul că în domeniul politic noi am evoluat mai repede pe drumul democrației populare decât în domeniul economic.

Această rămânere în urmă se explică printr'o serie de cauze.

23 August a însemnat prăbușirea politică a regimului de dictatură fascistă, dar structura economică n'a suferit modificări esențiale. Pozițiile de comandă ale vieții noastre economice au rămas în mâinile aceleiași clase și ale acelorași oameni care dispuneau de ele și înainte de 23 August.

Această împrejurare a constituit piedica principală în drumul refacerii economice a țării, întrucât pentru marele capital, pentru moșierime, pentru cercurile reacționare în general, ruina economică era o armă de luptă împotriva forțelor democratice.

La aceasta se adaugă situația precară a industriei, a transporturilor, a rezervelor de materii prime, datorită războiului hitlerist.

Cei doi ani de secetă au avut ca urmare, pe lângă foametea din anumite regiuni ale țării, și o desorganizare a comerțului exterior, lipsind țara de posibilitățile de import de utilaj și materii prime.

Din cauza inflației, care luase proporții considerabile de pe urma nivelului scăzut al producției agricole și industriale și a desorganizării sectorului economic în general, nu se putea depune un efort perseverent de redresare economică.

Scopul principal al luptei noastre împotriva inflației și pentru reforma monetară a fost acela de a crea condițiile redresării economice pentru a putea făuri o viață mai bună poporului nostru.

Punerea în aplicare a propunerilor Partidului Comunist Român pentru îmbunătățirea situației economice a țării ne-a adus o serie de succese serioase atât în domeniul industrial, cât și în domeniul financiar, dar care nici pe departe nu ne pot mulțumi.

Cu toate fluctuațiile care se mai observă într'o serie de ramuri industriale și cu toate că ritmul de creștere a producției încă nu este satisfăcător, nivelul producției industriale începe să se apropie de 1938.

Acordurile economice din 20 Februarie 1947 și 18 Februarie 1948 între U.R.S.S. și România au contribuit mult la redresarea producției noastre, asigurând o însemnată parte din cocsul, oțelul, fonta, feroaliajele, bumbacul și alte materii prime necesare industriei noastre.

Astfel, în al doilea semestru al anului 1947 s'au obținut următoarele cifre de producție față de a doua jumătate a anului 1938:

la fontă	86%
„ oțel	79%
„ industria chimică de bază . .	100%
„ ciment	105%
„ hârtie	94%
„ plumb	93%

In August 1947 am efectuat reforma monetară. Efectul ei binefăcător îl poate aprecia oricine. Acoperirea în mărfuri și aur a

monetei noastre este în prezent dintre cele mai solide, iar prețurile produselor de primă necesitate manifestă o puternică tendință de scădere.

Aceasta se întâmplă în timp ce în țările infeudate imperialismului american — Franța, Belgia etc. — situația valutei devine tot mai șubredă. Lucrul acesta demonstrează odată mai mult cât de strâns este legată economia de politică. Aceasta demonstrează că o orientare politică democratică constitue condiția necesară pentru o politică economică corespunzătoare atât intereselor vitale ale masselor populare, cât și intereselor naționale ale țării respective.

Am înregistrat un deosebit succes și în domeniul financiar prin realizarea — pentru prima oară după decenii — a echilibrului bugetar.

Ritmul încasărilor bugetare este în continuă creștere după schimbarea conducerii Ministerului de Finanțe, produsă la 7 Noembrie 1947.

Aceasta se datorește în bună parte măsurilor severe de combatere a evaziunii fiscale din partea capitalului industrial și comercial, măsuri îmbinate cu epurarea aparatului fiscal.

Precum se știe, noi am renunțat acum, pentru prima oară după 23 August, de a recurge la emisiunea B.N.R. pentru acoperirea nevoilor bugetare. Cheltuelile statului, precum și obligațiile sale, se împlinesc din veniturile ordinare.

Deasemeni, deși mai sunt unele lipsuri și dificultăți, trebue să menționăm că aprovizionarea orașelor cu produse agricole și a satelor cu mărfuri industriale s'a îmbunătățit considerabil.

Toate aceste rezultate dobândite în sectoarele industrial și financiar au făcut să apară în economia noastră puternice elemente de stabilitate, care formează o bază sănătoasă pentru acțiunea noastră de lichidare a rămânerii în urmă a regimului nostru de democrație populară în domeniul economic.

In economia noastră coexistă mica producție de mărfuri, sectorul capitalismului privat, sectorul capitalismului de stat și elemente socialiste în diversele compartimente ale economiei.

Cu toate că sectorul particular este încă predominant în economie, totuși, datorită pozițiilor politice deținute de proletariat și de aliații săi și datorită măsurilor de dirijare, control și limitare a beneficiilor, capitalismul este îngrădit de limitele fixate de stat.

Dar, deși aceste măsuri lasă capitalului particular posibilitatea recuperării unui profit legal, burghezia a acționat în sensul sabotării și desorganizării producției, al evaziunii capitalurilor din întreprinderi. S'au înmulțit cazurile de abandonare directă a întreprinderilor, ceeace impune statului măsuri de salvare a acestor întreprinderi.

Micii producători, meșteșugarii, meseriașii joacă și au de jucat și pe viitor un rol de seamă în ansamblul economiei noastre. Deaceea ei trebue să găsească sprijin la organele noastre de stat.

In ceeace privește industria noastră de stat, ea se compune dintr'un număr de întreprinderi construite sau cumpărate de regimurile trecute în special în vederea producției de război.

La crearea lor nu s'a ținut seamă de problema rentabilității. Mai ales după război ele au devenit, prin deficitele lor, o sarcină pentru bugetul statului.

Din aceste cauze, aceste întreprinderi nu erau organic legate între ele, iar integrarea lor în economia de pace cere o regrupare și complectare a utilajului, precum și noi investiții.

In cadrul efortului de redresare economică, contribuția industriei de stat s'a manifestat în special în sectorul metalurgic, unde greutatea ei specifică poate fi evaluată la 20% în siderurgie și între 30—40% în industria metalurgică prelucrătoare.

Dar importanța industriei de stat constă nu atât în greutatea ei specifică actuală, ci în perspectivele ei de desvoltare, cât și de formare a cadrelor tehnice și administrative, și de găsire a celor mai raționale forme de organizare, care să permită desvoltarea industrială a țării.

Condițiile naturale pentru desvoltarea industriei sunt foarte favorabile în țara noastră. Ele ne permit crearea unei puternice industrii chimice, bazată pe gazul metan, țiței, cărbuni și sare.

Avem posibilitatea să dăm o mare desvoltare unuia din sectoarele hotărîtoare ale industriei, industria siderurgică, introducând metode moderne de lucru și utilizând minereurile neîntrebuințate până acum.

De egală importanță este reorganizarea producției de țiței, pentru care măsurile sunt în curs. Lucrările sistematice de prospecții și explorări pe care va trebui să le întreprindem ne vor per-

mite să cunoaştem mai precis bogăţiile naturale ale ţării şi să intensificăm exploatarea lor.

Bogate perspective de desvoltare are la noi în ţară industria forestieră.

Avem tot ce ne trebue pentru indeplinirea misiunii istorice pe care şi-a luat-o regimul nostru democratic, forţele noastre democratice: lichidarea înapoierii noastre economice, transformarea României intr'o ţară industrial-agrară înaintată şi asigurarea unui nivel de trai ridicat masselor muncitoare.

Pentru a face faţă acestei misiuni, statul nostru democratic, statul celor ce muncesc cu braţele şi cu mintea, va trebui să-şi lărgească şi să-şi întărească rolul de conducere în diversele compartimente ale vieţii economice.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Probleme importante stau în faţa noastră în sectorul industrial: realizarea de investiţii pentru refacerea şi desvoltarea sa, asigurarea rentabilităţii întreprinderilor şi organizarea producţiei, raţionalizarea muncii, mărirea productivităţii muncii şi scăderea preţului de cost.

Desvoltarea industrială a ţării nu se poate realiza fără un efort considerabil de investiţii. Noi stăm pe punctul de vedere că investiţiile necesare industriei noastre trebue şi pot fi făcute din rezervele pe care le va acumula statul.

Sursele acestei acumulări sunt:

1. O politică de economisire.

2. Utilizarea braţelor de muncă disponibile, în special pentru marile lucrări publice.

3. Mărirea productivităţii muncii.

4. Mărirea volumului şi extinderea numărului de produse exportate, care să asigure posibilităţi noi de importare a utilajului necesar.

5. O politică fiscală aşezată pe temelii noi, care să asigure statului sume importante pentru investiţii şi să contribue la introducerea unei noi repartizări a venitului naţional.

Viitorul buget va trebui să fie alcătuit pe baza principiului economiilor la capitolul cheltuelilor statului. O reformă fiscală democratică, pe care intenţionăm s'o realizăm, trebue să se bazeze pe principiul progresivităţii după venit a impozitelor.

O altă problemă centrală a industriei noastre este problema rentabilităţii întreprinderilor. Ea trebue asigurată atât prin mărirea volumului producţiei, cât şi prin raţionalizarea procesului tehnic de producţie, prin buna gospodărire a întreprinderilor şi îndeosebi prin ridicarea productivităţii muncii — factori esenţiali în scăderea preţului de cost.

Preţul de cost al produselor noastre este încă foarte ridicat. Această situaţie frânează acţiunea de redresare economică şi loveşte în interesele populaţiei muncitoare. Sunt necesare măsuri energice pentru a realiza o scădere a preţului de cost al produselor industriale.

Disciplina muncii lasă încă foarte mult de dorit. Absenţele şi întârzierile dela lucru, nerespectarea ierarhiei în întreprinderi nu au fost lichidate.

Este nevoie, pe de o parte, de o serie de măsuri administrative în direcţia accelerării operaţiunilor de distribuire raţională a mâinii de lucru. Pe de altă parte, însă, o mare răspundere le revine organizaţiilor Partidului Muncitoresc Român. Problemele producţiei trebue să stea în centrul preocupărilor fiecărei organizaţii de întreprindere, ale fiecărui organ de partid.

Sindicatele au, la rândul lor, de jucat un rol de mare însemnătate în acest domeniu. Trebue să se dea o extindere mare şi să se asigure o bună organizare întrecerilor în producţie, care au început să prindă teren în industria noastră. Astfel de exemple ca apelul muncitorilor din Lupeni şi ecoul stârnit de el printre muncitorii din industria carboniferă, ca întrecerea între o serie de întreprinderi metalurgice, sau ca întrecerea dintre 21 de filaturi, sunt vlăstare tinere, dar cu atât mai preţioase, ale unei noi atitudini faţă de muncă. Aceste întreceri stimulează producţia, iar creşterea producţiei înseamnă posibilitatea de a îmbunătăţi viaţa masselor.

Sindicatele trebue să privească sarcina intronării unei stricte discipline în producţie drept o sarcină permanentă ce le-a fost încredinţată de regimul democratic al ţării noastre.

Tineretul, şi îndeosebi Uniunea Tineretului Muncitoresc, ne-a arătat şi ne arată şi el, pe şantierele de muncă voluntară, un exemplu al unei astfel de atitudini noi faţă de muncă.

Cele trei mari lucrări realizate prin muncă voluntară, conducta Agnita—Botorca, sanatoriul Marila și conducta Ceanul-Mare—Cluj, sunt pilde strălucite ale spiritului și atitudinii acesteia noi.

Aceste două mișcări înrudite între ele — întrecerile în producție și munca voluntară — trebue încurajate și stimulate prin toate mijloacele. Ar fi inadmisibil să subapreciem rezultatele politice, morale și economice ale acestor noi fenomene ale vieții noastre. Prin măsurile de redresare luate până acum și cele ce urmează să fie luate, împletite strâns cu mobilizarea energiei creatoare a muncitorimii noastre, a tineretului nostru, se creează premizele pentru realizarea în timpul apropiat a obiectivului nostru nemijlocit în sectorul industrial — atingerea și depășirea nivelului producției din anul 1938. Se creează premizele pentru organizarea planificată a economiei noastre. Este necesar să ne pregătim de a face noi pași înainte în desvoltarea noastră economică, trecând dela programele de producție, pe baza cărora lucrăm acum, la forme superioare de planificare, pentru a concentra toate forțele materiale, financiare și omenești în vederea refacerii rapide a desvoltării economice a țării și a creării unor condiții de viață fericite pentru toți cei ce muncesc în țara noastră.

Am arătat mai sus că noi dorim să asigurăm desvoltarea industrială a țării noastre. Este evident că aceasta nu înseamnă să atingem acest scop desvoltând industria în detrimentul agriculturii. Dimpotrivă, aceasta înseamnă că, odată cu desvoltarea intensă a industriei, și agricultura noastră va trebui scoasă din starea de înapoiere, modernizată, înzestrată cu mijloacele tehnice necesare, cu semințe selecționate și vite de soi.

In urma reformei agrare, în sate predomină numeric mica proprietate țărănească. Alături de ea există la țară elemente capitaliste care, folosind mâna de lucru salariată și dispunând de mijloace de producție, își mențin o poziție economică preponderentă în aprovizionarea cu produse agricole a orașelor.

Este necesară întărirea economică a micului producător, apărarea lui împotriva exploatării sub toate formele multiple în care ea se manifestă la țară, sporirea părții lui în schimbul de produse cu orașul și desvoltarea cooperării și ajutorului reciproc între țăranii săraci.

Trebue dată o deosebită atenție fermelor de stat, cărora li se adaugă acum domeniile coroanei. Rolul lor este nu numai de a contribui direct la mai buna aprovizionare a orașelor, dar și de a servi drept educator și îndrumător al micilor gospodării prin utilizarea rațională a mijloacelor moderne de producție agricolă și — lucru deosebit de important — prin organizarea stațiunilor de mașini.

Indeosebi este nevoie de sprijinirea și încurajarea cooperației la sate. In condițiile unui regim de democrație populară, cooperația trebue să promoveze interesele țăranului muncitor, să-l apere împotriva exploatării și sărăcirii, să contribue la modernizarea agriculturii, la sporirea productivității solului, la ridicarea bunului trai material și cultural al țărănimii muncitoare.

Câteva cuvinte cu privire la circulația mărfurilor.

In acest domeniu, sectorul de stat a făcut progrese simțitoare în ultimul timp.

Astfel a fost în mare măsură eliminat capitalul particular din comerțul cu ridicata, atât prin regimul colectorului unic al celor mai însemnate produse agricole, cât și prin crearea societăților de stat pentru distribuirea mărfurilor manufacturate.

Comerțul exterior, care constituia o sursă de beneficii importante pentru capitalul particular, pe lângă marile posibilități de evaziune pe care le oferea, a fost fie preluat de stat, fie pus sub directul și nemijlocitul său control.

In ce privește comerțul cu amănuntul, sectorul particular este predominant. Și aici statul, prin înființarea magazinelor de stat, a apărut ca un factor regulator în domeniul circulației și al prețurilor.

Dar înființarea magazinelor de stat nu înseamnă și nu trebue interpretată ca o lichidare a sectorului particular în domeniul comerțului cu amănuntul.

Dimpotrivă, noi socotim că în acest domeniu coexistența sectorului de stat și a sectorului particular este posibilă și necesară pentru întronarea unei bune circulații a mărfurilor. Micul comerciant, cinstit față de stat și client, are de îndeplinit un rol de seamă în procesul de circulație a mărfurilor și poate conta pe înțelegere din partea regimului democratic.

Precum vedeţi, tovarăşi delegaţi şi delegate, sarcinile care stau în faţa noastră în domeniul economic sunt extrem de vaste. Ele vor necesita eforturi serioase pentru aducerea lor la îndeplinire. Dar noi avem încrederea fermă că aceste sarcini vor fi traduse cu deplin succes în viaţă.

Muncitorii, ţăranii, intelectualii, călăuziţi de Partidul Muncitoresc Român, devin tot mai conştienţi de faptul că *ei* sunt stăpâni în această ţară, stăpâni peste bunurile şi bogăţiile ei, şi, ca buni gospodari, au datoria să îngrijească şi să înmulţească aceste bunuri, cu toate forţele lor, spre folosul lor.

Acesta este izvorul încrederii noastre în succesul operei de redresare economică.

V

REALIZAREA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Tovarăşi şi tovarăşe,

Realizarea Partidului Muncitoresc Român — partidul unic al clasei muncitoare — trebue privită ca o nouă izbândă mare a proletariatului din România în munca lui de clădire a democraţiei populare.

Cunoaştem cu toţii ce urmări păgubitoare a avut pentru muncitorime şi pentru tot poporul sciziunea în rândurile clasei muncitoare. Omenirea ar fi ajuns mult mai departe pe drumul progresului dacă muncitorimea nu ar fi fost scizionată, dacă elementele de dreapta, vândute clicilor capitalisto-moşiereşti şi guvernelor lor, nu ar fi avut posibilitatea să descompună şi să desorganizeze rândurile proletariatului.

Unitatea muncitorimii este deosebit de necesară atunci când o ţară are de înfăptuit, sub conducerea proletariatului, prefaceri adânci de ordin social şi economic. Aşa cum arăta tovarăşul Stalin, „pentru ca muncitorii să poată învinge, trebue să-i însufleţească o singură voinţă, trebue să-i conducă un singur partid, ce se bucură de încrederea netăgăduită a majorităţii clasei muncitoare". Această idee este rezultatul experienţei istorice a clasei muncitoare din întreaga lume. Experienţa noastră proprie constitue încă o confirmare a justeţei ei.

Pentru a putea îndeplini cu succes rolul său de forţă conducătoare, de hegemon al lagărului democratic, pentru a putea antrena întregul popor în opera de desvoltare democratică şi reconstrucţie economică a României, proletariatul trebue să fie condus de un singur stat-major.

Acest stat-major al clasei muncitoare este astăzi Partidul Muncitoresc Român.

Realizarea unităţii proletariatului este rezultatul unui proces îndelungat. Nouă nu ne-a fost deloc indiferent *cum* se va ajunge la realizarea unităţii. *Principialitatea de clasă* — iată ce a stat la baza acţiunii de realizare a Partidului Muncitoresc Român. Unitatea s'a făurit în lupta neîmpăcată împotriva social-democraţilor de dreapta — agenţi ai duşmanului de clasă în rândurile muncitorimii şi duşmani ai unităţii proletare. Social-democraţii de dreapta, fideli instrucţiunilor şi sugestiilor primite din afară, urmăreau să izoleze P.S.D. de restul forţelor democratice, şi în primul rând de P.C.R., şi să transforme P.S.D. într'un instrument al claselor posedante. Fără demascarea şi izolarea lor, fără plivirea buruienilor de felul lui Titel Petrescu şi al acoliţilor săi, unitatea politică şi organizatorică a clasei muncitoare ar fi fost îngreunată şi întârziată. Este bine să cercetăm cu băgare de seamă grădina noastră, ca niciun fir de rădăcină a acestor buruieni să nu rămână printre brazdele ei.

Principiul unităţii organice — aceasta este a doua idee ce ne-a călăuzit în acţiunea de realizare a Partidului Muncitoresc Român. Nu se putea merge pe linia creării unui partid de tip laburist, alcătuit din diferite organisme autonome şi eterogene. Nu se putea înfăptui o unitate formală, care să lase câmp liber existenţei a tot felul de grupuri şi grupuleţe în interiorul partidului.

Deaceea congresul acesta a fost precedat de o îndelungată perioadă de lămurire ideologică, de apropiere tovărăşească şi de acţiune practică comună. Unitatea organică a rândurilor partidului nostru muncitoresc este astăzi un fapt. Datoria noastră primă este de a o consolida şi a o păzi ca ochii din cap.

Trebue spus că, începând dela cele două Comitete Centrale ale noastre şi dela Comisia centrală de organizare a partidului unic muncitoresc şi sfârşind cu ultima organizaţie de jos, acţiunea de pregătire şi traducere în viaţă a unităţii organizatorice în cadrul

Partidului Muncitoresc Român s'a desfăşurat într'un spirit de conlucrare tovărăşească. Putem să ne felicităm cu toţii pentru acest rezultat al muncii noastre.

Prin convocarea acestui congres, care încheie procesul de unificare organizatorică a proletariatului din România, sarcina încredinţată celor două Comitete Centrale ale noastre — Comitetul Central al Partidului Comunist Român şi Comitetul Central al Partidului Social-Democrat — în domeniul înfăptuirii unităţii organice a clasei muncitoare a fost terminată. Vă revine vouă, tovarăşi delegaţi şi delegate, sarcina de a alege primul Comitet Central al Partidului Muncitoresc Român!

Dacă nu ne-a fost indiferent *cum* să fie realizat partidul unic, cu atât mai puţin ne-a putut fi indiferent *pe ce* baze ideologice să construim Partidul Muncitoresc Român.

Aşa cum s'a văzut şi din platforma partidului unic muncitoresc, adoptată de cele două Comitete Centrale ale noastre, la baza Partidului Muncitoresc Român noi am pus ideologia de clasă a proletariatului — ideologia marxist-leninistă. Noi am declarat că întreaga activitate a Partidului Muncitoresc Român se întemeiază pe glorioasa învăţătură căreia proletariatul de pretutindeni îi datorează toate victoriile lui şi care-i va aduce şi în viitor noi victorii strălucitoare — învăţătura lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin.

Partidul Muncitoresc Român se închiagă ca un partid al luptei neîmpăcate împotriva exploatării, împotriva tuturor exploatatorilor muncitorimii şi ai ţărănimii muncitoare, pentru desvoltarea mai departe a democraţiei populare, pe care noi o considerăm ca drum înspre realizarea măreţului nostru scop final — societatea socialistă şi societatea comunistă.

Partidul Muncitoresc Român se închiagă totodată ca un partid al luptei împotriva imperialismului, care primejdueşte independenţa noastră politică şi economică, suveranitatea noastră naţională şi pacea între popoare. Partidul Muncitoresc Român condamnă şi combate cu tărie pe trădătorii social-democraţi de dreapta, care, otrăvind conştiinţa muncitorimii, urmăresc — aşa cum just arată platforma P. U. M. — „întărirea forţelor imperialismului şi slăbirea forţelor democratice şi ale clasei muncitoare..." [1].

[1] „Platforma partidului unic muncitoresc", Bucureşti 1947, pag. 8.

Consfătuirea informativă a celor nouă partide comuniste a arătat necesitatea ca „lagărul antiimperialist, democratic, să-şi strângă rândurile, să elaboreze o platformă de acţiune coordonată, să-şi elaboreze tactica sa împotriva principalelor forţe ale lagărului imperialist, împotriva imperialismului american, împotriva aliaţilor săi englezi şi francezi, împotriva socialiştilor de dreapta, în primul rând a celor din Anglia şi din Franţa" [1].

Partidul Muncitoresc Român trebue să fie un activ participant al acestei acţiuni coordonate împotriva imperialismului şi instigaţiilor la un nou război.

Acestea sunt bazele ideologice şi politice ale Partidului Muncitoresc Român, dela care s'a pornit la elaborarea proiectului de statut al partidului ce va fi supus aprobării congresului nostru.

Statutul va trebui să fie legea fundamentală a partidului nostru muncitoresc, constituţia sa. Sarcina de a vă prezenta mai în amănunţime acest statut îi revine unui alt tovarăş. Eu mă voi ocupa de câteva trăsături esenţiale ale lui.

In determinarea caracterului Partidului Muncitoresc Român, proiectul de statut se inspiră din teoria leninist-stalinistă a partidului de tip nou. In celebra sa lucrare „Despre bazele leninismului", Stalin arată că în împrejurările stadiului imperialist al capitalismului, când în faţa proletariatului se pun sarcini noi şi mărețe, a crede că aceste sarcini noi pot fi îndeplinite de partidele vechi social-democrate ar însemna să te osândeşti la o înfrângere inevitabilă. In asemenea condiţii este nevoie de un partid de luptă revoluţionară, înarmat cu teoria marxist-leninistă, care să-i permită să cunoască legile de desvoltare a istoriei. Partidul acesta trebue să fie detaşamentul de avangardă al proletariatului, adică un partid care nu se mărgineşte să înregistreze ce simte şi ce gândeşte massa clasei muncitoare şi care nu se târăşte în coada mişcării spontane sau a unor stări de spirit înapoiate, ci ştie să se ridice deasupra intereselor de moment ale proletariatului şi să ridice massele la nivelul intereselor de clasă ale proletariatului, aşa cum a ştiut s'o facă şi avangarda celor ce muncesc din ţara noastră în multe momente complicate ale ultimilor ani.

Un partid de avangardă al clasei muncitoare, partid alcătuit

[1] „Declaraţia Consfătuirii informative a reprezentanţilor unor partide comuniste asupra situaţiei internaţionale", ed. P.C.R. 1947, pag. 9.

din cele mai hotărîte, cele mai gata de sacrificiu şi cele mai luminate elemente ale clasei muncitoare, elemente devotate cu trup şi suflet cauzei noastre — aşa trebue să fie Partidul Muncitoresc Român.

Pentru a asigura un asemenea caracter partidului, proiectul de statut prevede că elemente aparţinând claselor exploatatoare nu pot fi membri ai partidului. Deasemenea proiectul de statut introduce pentru toţi cei ce doresc să intre de acum înainte în partid un stagiu de candidat de 6 luni, pentru a lua cunoştinţă de programul, statutul şi tactica partidului şi pentru a da organizaţiilor partidului posibilitatea verificării însuşirilor candidatului.

Trebue verificată situaţia fiecăruia, trecutul lui, activitatea şi devotamentul lui. Elemente străine de clasa muncitoare, strecurate în rândurile noastre, elemente care au activat în mişcarea legionară, diverşii afacerişti şi carierişti, oameni cu o atitudine necorespunzătoare moralei proletare nu au ce căuta în partid. Curăţirea rândurilor partidului de elementele duşmănoase, străine, necinstite nu poate decât să-i întărească prestigiul în ochii întregului popor şi să-i cimenteze şi mai mult rândurile.

O altă problemă importantă de care se ocupă statutul este cea a îndatoririlor membrului de partid. Principiul organizatoric de bază al Partidului Muncitoresc Român este centralismul democratic. Acest principiu, de un democratism autentic, prevede largi drepturi pentru oricare membru al partidului, indiferent de situaţia pe care o ocupă în partid. Dar totodată el prevede şi îndatoriri, obligatorii pentru toţi membrii, fără excepţie, — aceasta deasemeni indiferent de situaţia pe care o ocupă în partid.

Partidul este unitatea de voinţă şi acţiune. Deaceea datoria sfântă a membrului de partid este să păstreze cu stricteţe disciplina de partid şi să apere cu străşnicie unitatea partidului împotriva tuturor celor ce ar ameninţa-o. Muncitorul conştient nu se teme de disciplină. Numai elementelor anarhice, străine de clasa muncitoare, păstrarea strictă a disciplinei li se pare o îndatorire prea grea. Dar asemenea elemente se pun ele însele înafara partidului. Cu atât mai mult n'au ce căuta în partid cei ce ar încerca să aducă cea mai mică atingere unităţii partidului. Niciun fel de fracţiuni şi grupuleţe nu pot fi admise în partidul revoluţionar al proletariatului, avangardă a întregului popor.

O altă îndatorire a membrului de partid este de a lua parte activă la viaţa politică a partidului şi a statului. El este dator să-şi întărească permanent legătura cu massele, să le antreneze în activitatea politică şi obştească, să le fie, cum spune proiectul de statut, sfătuitor şi conducător devotat.

Un exemplu de înţelegere a acestei îndatoriri ne dau îndrumătorii partidului nostru. Noi ne-am pus acum ca sarcină să dobândim ca numărul îndrumătorilor de partid să treacă de 100.000; aceasta în afară de îndrumătorii din sindicale şi alte organizaţii de massă. Avem credinţa că această sarcină va fi îndeplinită şi, poate, chiar depăşită de organizaţiile noastre de partid. Dar aceasta nu ajunge. Trebue să tindem ca, până la urmă, fiecare membru al Partidului Muncitoresc Român să devină un îndrumător.

Indatorirea membrilor de partid este de a fi forţa motrică a organizaţiilor de massă.

Avem în ţara noastră o puternică mişcare sindicală. Organizarea sindicatelor unite pe baza principiilor unităţii de clasă şi a luptei de clasă a uşurat înfăptuirea unităţii organice a clasei muncitoare în cadrul Partidului Muncitoresc Român. Confederaţia Generală a Muncii, cu cei peste 1.300.000 de membri ai ei, reprezintă un reazim al regimului de democraţie populară. Ea joacă un mare rol în opera de reconstrucţie economică. Prin rolul lor de educator al masselor muncitoare, sindicatele noastre îndeplinesc funcţia de şcoală a socialismului.

Avem, deasemenea, o mişcare feminină, care se lărgeşte şi se întăreşte. Recenta unificare a organizaţiilor de femei şi organizarea Uniunii Femeilor Democrate vor face posibilă o mai largă mobilizare a marii forţe obşteşti pe care o reprezintă massele de femei la munca de întărire a Republicii Populare Române.

Tineretul muncitor a izbutit să-şi făurească o organizaţie a lui, în jurul căreia se strâng tot mai mult massele de tineri — Uniunea Tineretului Muncitoresc. Mari sunt sarcinile care stau în faţa tineretului muncitor şi a organizaţiei sale. Ea trebue să dea un larg avânt mişcării de muncă voluntară, să mobilizeze energia şi entuziasmul tineresc pentru refacerea economică, să antreneze alături de el tineretul sătesc, şcolăresc, universitar, să reeduce tineretul în spirit marxist-leninist.

Membrii Partidului Muncitoresc Român sunt datori să muncească pentru întărirea organizaţiilor de massă, care, după clasica expresie a lui Stalin, reprezintă curelele de transmisie care leagă partidul de masse.

Este necesar să ne educăm membrii de partid în spiritul unei noi atitudini faţă de stat şi faţă de aparatul de stat. Statul nostru nu mai poate fi privit, ca înainte, drept unealta de exploatare şi asuprire a celor ce muncesc. Trebue lichidate rămăşiţele vechii atitudini faţă de stat şi aparatul lui pe care o păstrează unii tovarăşi. Organele statului democrat, organele chemate să apere securitatea Republicii noastre Populare împotriva duşmanilor ei dinlăuntru şi din afară, organele chemate să descopere pe cei ce sabotează refacerea sau vor să frustreze sub orice formă statul, într'un cuvânt toate organele aparatului de stat, toate măsurile gospodăreşti şi administrative ale statului, trebue să găsească un sprijin activ la orice membru al P. M. R.

Statutul nostru va trebui să-l oblige pe membrul de partid să fie exemplu în păstrarea disciplinei în muncă. El trebue să fie intolerant faţă de actele de indisciplină, faţă de lenevie, faţă de furt şi înşelăciune. Cel care are o atitudine nepăsătoare faţă de maşini şi scule, cel care risipeşte materialele, cel care înstrăinează bunul obştesc — împiedică ridicarea nivelului de trai al poporului. Membrii P. M. R. trebue să creeze un adevărat curent al opiniei muncitoreşti împotriva unor astfel de oameni. Ei trebue să fie promotorii noii atitudini a muncitorilor şi funcţionarilor faţă de muncă şi faţă de bunul obştesc.

Enumerarea de îndatoriri ale membrului de partid începe în statut cu îndatorirea de a-şi ridica necontenit nivelul politic, însuşindu-şi principiile de bază ale învăţăturii lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin. Trebue să recunoaştem că mai sunt încă mulţi tovarăşi care neglijează această îndatorire şi care nu-şi dau seama, sau îşi dau seama numai formal, că neglijarea acestei îndatoriri primejdueşte creşterea şi desvoltarea lor şi poate primejdui creşterea partidului însuşi.

Organizaţiile de partid trebue să se preocupe în mod serios de această problemă. Trebue acordată atenţia cuvenită învăţământului de partid, în vederea ridicării de cadre cinstite şi verificate şi totodată solid pregătite din punct de vedere ideologic. Numai aşa vom evita greşelile şi chiar abaterile primejdioase în activitatea organizaţiilor noastre de partid. Numai aşa vom învăţa cadrele noastre să se orienteze în mod independent în problemele practice care stau în faţa lor.

Influenţele străine se refugiază cu deosebită uşurinţă în domeniul ideologiei, în literatură, în artă, în ştiinţă. Deaceea continuarea activă a luptei pe frontul ideologic împotriva influenţelor imperialiste, împotriva atitudinii admirative în faţa culturii în putrefacţie din ţările capitaliste, împotriva influenţelor reformiste şi revizioniste în teorie şi politică — reprezintă o sarcină extrem de însemnată a partidului nostru.

Vom face totul pentru ca partidul nostru să fie puternic din punct de vedere organizatoric şi tot atât de puternic şi din punct de vedere ideologic. Cunoaştem interesul cu care realizarea P. M. R. este urmărită de muncitorimea din străinătate. Partidele muncitoreşti din alte ţări vor profita atât de învăţămintele care se desprind din succesele noastre, cât şi de cele care se desprind din greşelile noastre. Din partea noastră vom căuta ca greşelile noastre să fie mai puţin numeroase decât succesele. Avem o armă minunată — arma criticii şi autocriticii. Ea este mijlocul principal de lichidare a greşelilor şi de îmbunătăţire a muncii. Dacă vom mânui cu îndrăzneală această armă minunată, vom şti să creştem şi să desvoltăm tot mai mult unicul partid al clasei muncitoare din România, statul ei major — Partidul Muncitoresc Român.

VI

FRONTUL DEMOCRAŢIEI POPULARE

Una din problemele fundamentale care va trebui să preocupe Partidul Muncitoresc Român este problema întăririi relaţiilor cu aliaţii proletariatului, şi în primul rând cu ţărănimea muncitoare.

Încă dascălii noştri Marx şi Engels arătau în scrierile lor că pentru cucerirea puterii politice partidul trebue să devină puternic la sate. Engels a definit cu o clarviziune genială atitudinea partidului proletar faţă de ţărănimea muncitoare. El scria: „Noi suntem in mod hotărît de partea ţăranului cu gospodărie mică ; vom face tot ce se poate ca să trăiască mai uşor, ca să-i înlesnim trecerea la

asociere, în caz că el se va hotărî la aceasta; iar dacă nu va fi încă în stare să ia această hotărîre, vom căuta să-i dăm cât mai mult timp să se gândească pe petecul său de pământ"[1].

Problema alianței dintre muncitorime și țărănime a fost întotdeauna una din problemele fundamentale ale politicii noastre. Datorită luptei dârze duse de partidul de avangardă al proletariatului, partidul comunist, pentru interesele vitale ale țărănimii muncitoare, proletariatul a câștigat rolul de forță conducătoare a alianței muncitorești-țărănești. Orice țăran muncitor cu mintea limpede știe că sângeroasa înfrângere suferită de țărănime în răscoala din 1907 împotriva boierilor se datorește faptului că această mișcare nu a avut sprijinul și îndrumarea unei mișcări muncitorești revoluționare. După primul război mondial, când regele Ferdinand și partidul brătienist au înșelat țărănimea prin reforma ciuntită din anul 1922, partidul comunist a fost singurul care a avut curajul să ceară o nouă și adevărată reformă agrară, iar mai târziu tot el a fost acela care a dus lupta împotriva criminalei legi a circulației bunurilor agricole a „țărănistului" Mihalache, care răpea pământul țăranilor nevoiași în favoarea moșierilor și chiaburilor. In 1933 muncitorimea ceferistă și petrolistă, ridicându-se împotriva faimosului plan dela Geneva, impus de bancheri străini și acceptat cu slugărnicie de guvernarea manistă, a luptat nu numai pentru propriile ei revendicări, ci și pentru interesele masselor țărănimii, împotriva desmățului scumpetei și impozitelor care-l sărăceau pe țăran.

După 23 August 1944 partidul de luptă al proletariatului a fost acela care a chemat țăranii să pășească cu dela sine putere, peste capul guvernului Rădescu, la înfăptuirea reformei agrare. Țărănimea muncitoare ține minte frățescul ajutor ce i-a fost dat de muncitori în vederea realizării reformei agrare pe socoteala moșierimii. Țărănimea mai ține minte și marele ajutor ce i-a fost acordat de muncitorime în muncile agricole în perioada grea a secetei și în multe alte ocazii. Ea vede statornicia cu care muncitorimea și avangarda ei luptă pentru a da satelor produse industriale mai multe și mai ieftine, pentru a înzestra agricultura cu mașini și unelte.

[1] *F. Engels*: „Problema țărănească în Franța și Germania", ed. rusă 1922, pag. 66. Vezi *I. Stalin*, Opere, vol. 6, ed. P.M.R. 1950, pag. 145.

Iată dece marea massă a țărănimii muncitoare recunoaște în muncitorime și în partidul ei pe fratele ei, pe sprijinitorul credincios al intereselor ei, pe călăuza ei în drumul spre un viitor mai bun, mai înstărit și mai luminos.

Zadarnic au încercat politicienii reacționari, îmbrăcând straie țărănești, să despartă țărănimea de muncitorime pentru ca țăranul să rămână și pe viitor rob al moșierilor, al bancherilor și cămătarilor, al industriașilor și marilor comercianți.

Nu există și nu pot exista în țara noastră două drumuri deosebite — unul pentru țărănime și altul pentru muncitorime. Drumul lor este acelaș. Țăranul muncitor este și el interesat în întărirea și desvoltarea regimului de democrație populară, care i-a dat pământ, i-a dat dreptul de a lua parte prin reprezentanții lui la conducerea treburilor statului. Țăranul muncitor este și el interesat în înlăturarea oricărei forme de exploatare a omului de către om în țara noastră.

Partidul Muncitoresc Român, fiind partidul proletariatului, este totodată apărătorul intereselor țărănimii muncitoare, călăuzitorul ei.

Tocmai deaceea există o strânsă conlucrare între partidul nostru și Frontul Plugarilor — organizația țărănimii muncitoare, prezidată de șeful guvernului nostru democratic, doctorul Petru Groza.

Se știe că Frontul Plugarilor, așa cum se subliniază în hotărîrile conducerii sale, este o organizație a țărănimii muncitoare, adică a țărănimii care nu exploatează munca altuia. Frontul Plugarilor evidențiază în documentele sale rolul conducător al muncitorimii și proclamă necesitatea unei cât mai mari consolidări a alianței dintre muncitorime și țărănimea muncitoare.

Statornicită pe astfel de temelii, colaborarea strânsă dintre P.M.R. și Frontul Plugarilor este o formă esențială de manifestare a alianței dintre muncitorime și țărănime.

Această strânsă conlucrare trebue să ne ajute să-l apărăm pe țăranul muncitor împotriva exploatării din partea elementelor capitaliste ale satului, să dăm cooperației un conținut corespunzător intereselor țărănimii muncitoare, să modernizăm agricultura noastră, să dăm o largă răspândire culturii la țară.

Niciun efort nu trebue cruţat pentru a întări alianţa dintre muncitorime şi ţărănimea muncitoare — unul din fundamentele regimului de democraţie populară, una din principalele garanţii ale succesului în lupta pentru definitiva lichidare a poziţiilor reacţiunii atât în domeniul politic, cât şi în domeniul economic.

Proletariatul ţării noastre este deasemenea urmat şi de alte straturi sociale. Partea cea mai bună a intelectualităţii noastre vede în proletariat clasa cea mai avansată a societăţii.

Ea îşi dă seama că proletariatul, prin lupta sa, creează condiţiile pentru înflorirea culturii, adusă la degradare şi putrefacţie de burghezie.

Ea îşi consacră eforturile creatoare poporului şi participă în mod activ la opera de reconstrucţie economică, la combaterea ideologiei burgheze reacţionare, la ridicarea nivelului cultural al poporului.

Călăuzită de partidul său în spiritul nobilei ideologii a frăţiei între popoare, muncitorimea din România a făcut mult pentru a desrădăcina şovinismul şi neîncrederea reciprocă pe care au cultivat-o clasele exploatatoare în rândurile populaţiei ţării noastre. In România democrată, oamenii muncii, indiferent de naţionalitate, muncesc umăr la umăr pentru ridicarea Patriei lor comune şi luptă cot la cot împotriva duşmanilor lor comuni — reacţionarii şi exploatatorii de orice neam, din interiorul şi dinafara ţării.

In sfârşit, meseriaşii, pensionarii, micii întreprinzători formează o altă categorie numeroasă care consideră democraţia populară ca singurul regim capabil să salveze aceste straturi ale populaţiei de ruină şi lipsă de drepturi, la care le osândeau regimurile politice aflate în slujba marelui capital industrial şi bancar şi a moşierimii.

Muncitorimea, ţărănimea muncitoare, meseriaşii, intelectualii — toate aceste clase şi straturi sociale care formează covârşitoarea majoritate a poporului nostru — sunt vital interesate ca Republica noastră Populară să se desvolte şi să se întărească.

Este neapărat necesar un larg organism politic care să înmănuncheze toate aceste clase şi straturi într'o singură mişcare viguroasă, largă, puternică prin sudura ei lăuntrică.

Acest organism va fi Frontul Democraţiei Populare.

Alcătuit din Partidul Muncitoresc Român, din Frontul Plugarilor, din Partidul Naţional Popular şi din Uniunea Populară Maghiară, Frontul Democraţiei Populare va fi expresia politică a unităţii de voinţă a întregului popor muncitor din ţara noastră in lupta sa pentru întărirea Republicii Populare Române.

In cadrul acestui front se vor prezenta partidele şi organizaţiile democratice în apropiatele alegeri pentru Marea Adunare Naţională, menită să dea ţării o nouă Constituţie, o Constituţie democratică.

Dar Frontul Democraţiei Populare nu va fi o simplă formaţie electorală. El nu poate fi asemuit cu celelalte blocuri de partide la care am participat în trecut. Nu mai vorbim de Blocul Partidelor Democratice, unde am fost nevoiţi să tolerăm vremelnic, alături de noi, o grupare politică capitalisto-moşierească — gruparea lui Tătărăscu. Dar să luăm Frontul Naţional Democrat, format în Septembrie 1944. Din acest front făceau parte cam aceleaşi partide care vor forma acum Frontul Democraţiei Populare. Dar de atunci ţara noastră a trecut printr'un adânc proces de desvoltare democratică.

Având drept forţă conducătoare P.M.R., Frontul Democraţiei Populare va constitui un minunat mijloc de mobilizare a celor mai largi masse populare la munca de refacere economică, un mijloc de activizare politică a masselor orăşăneşti şi, ceeace este deosebit de important, a celor săteşti, un mijloc de antrenare a masselor cât mai largi la lupta împotriva reacţiunii.

Frontul Democraţiei Populare va fi armă de făurire a unităţii politico-morale a întregului popor muncitor din ţara noastră. Reacţiunea nu se dă înapoi dela niciun mijloc pentru a submina această unitate. Voi da în această privinţă un exemplu caracteristic. O parte din credincioşi aparţin în ţara noastră bisericii catolice. Suntem nevoiţi să constatăm că cercurile clerului catolic nu au o atitudine potrivită cu regimul democratic al României, cu interesele ţării şi ale poporului. In întreaga lume clerul catolic ascultă de ordinele Vaticanului, a cărui furibundă activitate reacţionară şi proimperialistă este bine cunoscută. Nu este admisibil ca cercurile clerului catolic să abuzeze de posibilităţile pe care le au

de a-i influența pe credincioși, pentru ca, urmând directivele Vaticanului, să utilizeze biserica drept mijloc de propagandă îndreptată împotriva orânduirii democratice și menită să slăbească voința poporului de a-și apăra independența împotriva imperialiștilor străini.

Noi credem că această atitudine a clericilor catolici, potrivnică intereselor întregului popor, inclusiv ale credincioșilor catolici, nu poate lăsa indiferent nici clerul bisericii ortodoxe și nici pe credincioșii aparținând bisericii catolice.

Tovarăși delegați și delegate,

Succesele repurtate de regimul nostru democratic sunt mari și însemnate. Dar trebue să îndepărtăm din noi orice sentiment de mulțumire de sine. Se întâmplă câteodată că tovarăși buni de ai noștri, îmbătați de succese, fac uz de o frazeologie ușuratică, declarând că „reacțiunea a fost *complect* lichidată", că „ultimele citadele ale reacțiunii s'au prăbușit" etc. O asemenea atitudine nu poate duce decât la demobilizare și la pierderea vigilenței față de dușmanii democrației

Da, reacțiunea internă și externă a suferit înfrângeri grele la noi în țară. Dar ar fi ridicol să ne închipuim că ea nu va face încercări de a ridica din nou capul, că reacționarii, legionarii, spionii și diversioniștii vor renunța la josnicele lor arme de luptă împotriva poporului și libertăților sale.

Frontul Democrației Populare, odată creat, va deveni expresia voinței neclintite a întregului popor muncitor de a ridica economia țării și odată cu aceasta bunul trai al celor ce muncesc. El va fi expresia voinței poporului de a apăra cu cea mai mare străşnicie independența sa și cuceririle sale democratice împotriva imperialiștilor și celor ce le sunt vânduți, de a strivi în germene orice încercare a reacțiunii de a scoate din nou capul. Astfel va asigura condițiile necesare pentru munca creatoare în care suntem angajați.

Tovarăși și tovarășe,

Realizarea partidului unic al proletariatului din România coincide cu împlinirea a 100 de ani dela două mari evenimente istorice: apariția „Manifestului Partidului Comunist" al lui Marx și Engels și revoluția din 1848.

Sărbătorim anul acesta 100 de ani dela apariția Manifestului Comunist, prin care Marx și Engels au transformat socialismul din utopie în știință. Cu o pătrundere genială, dascălii noștri au descoperit contradicțiile de nerezolvat ale sistemului capitalist, demonstrând că prăbușirea lui este inevitabilă și că proletariatul va fi groparul lui. Expunând teoria marxistă, Friedrich Engels scrie aceste cuvinte care sună atât de actual: „Forțele productive sociale — care nu mai pot încăpea în mâinile burgheziei — nu așteaptă decât luarea lor în stăpânire de către proletariatul asociat, spre a înfăptui o orânduire care să dea posibilitate fiecărui membru al societății să ia parte nu numai la producerea, dar și la împărțirea și administrarea bogățiilor sociale, și care să înmulțească întru atât forțele sociale productive și roadele lor, prin conducerea planificată a întregii producții, încât îndestularea tuturor trebuințelor raționale să fie asigurată fiecăruia într'o măsură mereu crescândă".

După un secol, justețea ideilor lui Marx și Engels este mai evidentă ca oricând.

A trecut deasemenea un secol de când Bălcescu și alți conducători ai revoluției din 1848 au formulat programul lor de prefaceri democratice. Nu era vorba deloc în acest program despre prefaceri cu caracter socialist. Reformele cerute de el purtau un caracter burghezo-democratic. Dar cele mai multe din aceste cerințe, cu tot caracterul lor limitat, nu au putut fi traduse în viață, deoarece revoluția din 1848 s'a săvârșit sub hegemonia burgheziei. Aripa stângă a burgheziei, în frunte cu Bălcescu, a fost nevoită, după revoluție, să ia drumul exilului.

Desăvârșirea revoluției burghezo-democratice în România a devenit posibilă numai sub hegemonia proletariatului, atunci când clasa muncitoare a României, punându-se în fruntea celorlalte forțe populare, a cucerit un rol hotărîtor în viața de stat. Exponenții claselor exploatatoare au căutat adeseori să se proclame păstrători ai tradițiilor naționale. Dar istoria ne învață că păstrătorii și moștenitorii adevăratelor tradiții naționale ale poporului nostru, ai tradițiilor luptei sale pentru un viitor mai luminos, suntem noi oamenii muncii, noi — partidul oamenilor muncii — și nu exponenții acelor clase care au trădat revoluția în 1848, iar apoi, timp de un veac, au împiedicat realizarea cerințelor ei.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Ideile lui Marx şi Engels, desvoltate şi îmbogăţite de Lenin şi Stalin, au devenit realitate în Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste — primul stat socialist din lume. Aceste idei însufleţesc popoarele democraţiei noi în munca lor de construire a socialismului. Ideea necesităţii înlocuirii capitalismului printr'o orânduire superioară — orânduirea socialistă — a pătruns adânc în conştiinţa a zeci de milioane de oameni din întreaga lume.

Trăim într'un secol care deschide o eră nouă în viaţa omenirii. Avem putinţa să urmărim măreţul tablou al descătuşării forţelor creatoare ale omului acolo unde socialismul a învins şi unde se construesc temeliile societăţii comuniste — Uniunea Sovietică. Avem putinţa să profităm de uriaşa experienţă şi înţelepciune a gloriosului partid care conduce poporul sovietic din izbândă în izbândă, Partidul Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice, partid care are în frunte pe genialul învăţător al oamenilor muncii de pretutindeni, continuatorul nemuritoarei opere a lui Marx, Engels şi Lenin — Iosif Vissarionovici Stalin.

De treizeci de ani învăţătura lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin serveşte avangărzii proletare din România drept călăuză în acţiune.

Succesele pe care le-a dobândit în opera de desvoltare şi întărire a democraţiei noastre se datoresc faptului că avangarda proletară s'a străduit întotdeauna să aplice în mod creator teoria marxist-leninistă la condiţiile specifice ale ţării noastre.

Învăţătura lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin este acel far strălucitor care va lumina drumul Partidului Muncitoresc Român, drumul ce duce spre noi victorii ale democraţiei populare, spre România socialistă !

„Scânteia" nr. 1.053
din 23 Februarie 1948.

CUVÂNTARE ROSTITĂ ÎN FAŢA ALEGĂTORILOR DIN BUCUREŞTI ÎN ZIUA DE 26 MARTIE 1948

Cetăţeni, cetăţene, tovarăşi,

Nu ne mai despart decât două zile de alegerile în care massele largi populare sunt chemate să-şi trimită pe aleşii lor pentru a le reprezenta interesele şi năzuinţele în Marea Adunare Naţională.

Consider ca o datorie faţă de partidul nostru, faţă de clasa muncitoare şi de massele de alegători din Capitală care mi-au dat încrederea şi m'au ales la 19 Noembrie 1946 ca deputat în parlamentul Ţării, să fac o scurtă dare de seamă de felul în care noi am înţeles să îndeplinim angajamentele luate în perioada scursă dela alegerile trecute.

Au trecut vremurile când promisiunile făcute în preajma alegerilor nu serveau decât să aducă la putere elemente puse în slujba moşierimii şi capitaliştilor, pentru ca aceştia, folosindu-se de încrederea poporului, să lupte împotriva intereselor sale.

Ceeace deosebeşte regimul nostru de năravurile partidelor politice din trecut, constă în faptul că noi putem să venim în faţa poporului ca să arătăm ceeace am făcut în raport cu angajamentele pe care le-am luat. Dar mai mult încă, noi am venit în acelaş timp să scoatem în evidenţă lipsurile muncii noastre şi să subliniem ceeace nu am realizat, pentru ca în activitatea noastră viitoare să înlăturăm greşelile pe care le-am comis.

Acest fel de a munci şi de a pune sub focul criticii masselor populare activitatea regimului nostru, reprezintă unul din elementele tăriei noastre. Critica deschisă, constructivă, trebue să fie pen-

tru noi un ajutor permanent pentru a duce munca noastră mai bine, pentru a lichida lipsurile şi greşelile.

Cetăţeni şi tovarăşi,

Dela ultimele alegeri din ţara noastră au fost înfăptuite o serie de transformări importante politice şi economice. Forţele democratice care şi-au asumat conducerea treburilor obşteşti au avut de rezolvat mari probleme de ordin politic, economic şi social.

Toate aceste transformări s'au produs în cadrul unei lupte îndârjite împotriva reacţiunii interne şi internaţionale. Nicio realizare mare, atât pe plan politic pentru asigurarea independenţei şi suveranităţii ţării noastre, cât şi pe plan economic pentru ridicarea nivelului de trai al masselor populare, nu se putea face atâta vreme cât forţele reacţionare mai deţineau posturi de comandă în stat şi mai aveau posibilitatea să uneltească şi să acţioneze împotriva intereselor poporului.

O lovitură hotăritoare a fost dată reacţiunii prin procesul conducătorilor fostului partid naţional-ţărănesc, demascat ca o agentură de spionaj şi diversiune a imperialismului american în România. Cu prilejul acestui proces s'a dovedit şi strânsa legătură dintre grupul Tătărăscu cu acele forţe care căutau să submineze independenţa ţării noastre şi s'o pună la cheremul monopoliştilor americani.

Prin eliminarea din guvern a grupului Tătărăscu, forţele democratice în frunte cu clasa muncitoare au devenit mai puternice, mai unite şi au smuls în mod definitiv din mâna claselor exploatatoare posibilitatea de a mai conduce politica internă şi externă a statului român.

Dinastia Hohenzollern, cea mai puternică rămăşiţă a regimurilor din trecut, care era o piedică în desvoltarea ţării noastre pe calea democraţiei, a fost înlăturată definitiv — prin actul dela 30 Decembrie 1947 — din calea propăşirii noastre politice, economice şi sociale.

Prin realizarea Partidului Muncitoresc Român, clasa muncitoare şi-a creat unitatea sa politică şi organizatorică, şi prin aceasta şi-a întărit rolul de conducător al regimului nostru de democraţie populară, iar agenţilor imperialişti camuflaţi în rândurile fostului partid social-democrat li s'a luat definitiv posibilitatea de a unelti împotriva unităţii forţelor muncitoreşti.

Perioada scursă dela alegerile trecute a adus ţării noastre pe plan internaţional înfăptuiri şi progrese însemnate.

După semnarea şi ratificarea tratatului de pace, România a încheiat o serie de tratate de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală, precum şi acorduri economice cu ţările prietene şi vecine, care consfinţesc relaţiile noi, frăţeşti, care s'au stabilit pentru totdeauna între popoarele noastre.

Aceste relaţii au putut fi stabilite datorită prefacerilor adânci democratice înfăptuite în ţara noastră.

Tratatul de prietenie, colaborare şi asistenţă mutuală încheiat la 4 Februarie 1948, la Moscova, cu marea şi puternica noastră prietenă Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste constitue un factor hotăritor în apărarea independenţei şi suveranităţii noastre naţionale.

Prin aceste tratate România a devenit un factor activ al lagărului democratic şi antiimperialist în lupta pentru apărarea păcii şi a progresului, împotriva aţâţătorilor la un nou război.

Cetăţeni şi tovarăşi,

Paralel cu transformările politice care au dus la întărirea regimului democratic în ţara noastră, poporul nostru şi-a îndreptat forţele către întărirea puterii economice a României. In rezolvarea grelelor probleme economice datorite războiului şi anilor de secetă, preocuparea noastră permanentă a fost aceea de a satisface nevoile marii majorităţi a poporului nostru, de a-i îmbunătăţi traiul, pentrucă noi apărăm interesele majorităţii acestui popor, a muncitorilor, ţăranilor şi intelectualilor.

Prin aceasta ne deosebim noi de toate partidele din trecut, care, în rezolvarea problemelor obşteşti, urmăreau satisfacerea intereselor claselor exploatatoare, a moşierilor, bancherilor şi fabricanţilor din ţară şi din străinătate.

Situaţia economică a ţării noastre s'a îmbunătăţit simţitor dela alegerile din 1946.

Datorită măsurilor de organizare şi intensificării efortului în muncă al muncitorilor, tehnicienilor şi inginerilor, producţia noastră industrială a crescut, atingând în primul trimestru al acestui an, în medie, circa 80% faţă de producţia industrială din 1938. In unele sectoare industriale această cifră medie a fost depăşită, întrecând

chiar nivelul din 1938. Astfel producţia de fontă in luna Februarie 1948 a fost de 102%, la oţel 101%, la sodă caustică 154% şi la hârtie 104% faţă de media lunară a anului 1938.

In alte sectoare, chiar dacă nu au fost încă complect atinse cifrele din 1938, totuşi programele de producţie ale Ministerului Industriei şi Comerţului au fost sensibil depăşite. Astfel la ţevi şi tuburi s'a depăşit cu 26% programul stabilit, la ciment cu 4%, la zahăr cu 56% şi la uleiuri vegetale cu 26%.

Un capitol deosebit în sectorul industrial îl formează industria noastră de stat. Ea este pentru noi un sector de producţie important în special in domeniul siderurgic şi metalurgic, care ne dă posibilitatea să urmărim îndeaproape punerea în aplicare şi rezultatele măsurilor luate.

Punând accentul pe răspunderea directă a tuturor elementelor de conducere şi execuţie, am ajuns să scoatem astăzi industria de stat din situaţia în care se găsea, care însemna pentru bugetul statului pierderea a sute de milioane de lei pe an. Ea produce astăzi pentru economia românească fontă şi oţel, tractoare, pluguri, semănătoare şi alte maşini şi produse importante.

In domeniul comerţului interior lipsa de mărfuri a creat mari greutăţi în aprovizionarea populaţiei dela oraşe şi sate şi a favorizat, în special în perioada inflaţiei, specula care scădea nivelul de trai al populaţiei cu venituri fixe.

Mărirea producţiei industriale şi agricole precum şi reforma monetară dela 15 August 1947 au determinat o înviorare a activităţii economice generale. Pe lângă comerţul cooperatist şi particular, pe care îl socotim ca un factor important în asigurarea unei bune circulaţii a mărfurilor, au apărut ca un factor nou societăţile comerciale ale statului, care s'au impus din primul moment prin organizarea şi modul lor de funcţionare.

Ca un rezultat al înviorării comerţului s'a intensificat schimbul dintre oraş şi sat, asigurându-se o mai bună alimentare a populaţiei dela oraşe, iar ţărănimii, care nu a primit în perioada dela 15 August până la 1 Noembrie 1947 decât o cantitate de mărfuri în valoare de 42.000.000 de lei, i s'au repartizat de atunci şi până astăzi mărfuri în valoare de peste 3.300.000.000 de lei.

In relaţiile de schimb cu ţările străine, România a încheiat o serie de acorduri comerciale, în primul rând cu Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste şi cu ţările vecine, care ne-au asigurat materii prime şi utilajul necesar, în special pentru industria siderurgică, petroliferă, textilă şi de pielărie, în valoare de circa 120.000.000 de dolari.

Astfel, aceste acorduri ne-au permis să mărim producţia noastră industrială, să repunem în activitate o serie de sectoare rămase mult în urmă şi să dăm de lucru la zeci de mii de muncitori, mărind cantitatea de bunuri destinate consumului populaţiei.

Agricultura noastră, care a suferit crunt de pe urma anilor de secetă, a lipsei de utilaj şi de vite de muncă, a început să se refacă datorită efortului ţărănimii noastre, stăpână pe pământul pe care-l munceşte, datorită sprijinului dat de guvern, cu sămânţă, alimente, furaje, unelte etc.

Recolta din 1947 a schimbat simţitor situaţia alimentară a ţării, a asigurat aprovizionarea cu produse agricole a oraşelor, a refăcut în mare măsură şi a întărit gospodăria ţărănească.

Datorită producţiei agricole mărite din anul trecut şi datorită volumului de bunuri industriale crescut, şi-a făcut loc un proces de continuă scădere a preţurilor, ceeace a avut ca efect mărirea puterii de cumpărare a monetei noastre naţionale.

Toate aceste îmbunătăţiri în sectorul producţiei industriale şi agricole nu s'ar fi putut produce fără însănătoşirea monetei noastre naţionale, realizată la 15 August 1947 prin reforma monetară.

Reforma monetară, înfăptuită cu sprijinul masselor populare, în lupta împotriva profitorilor, speculanţilor, sabotorilor, nu numai că a creat condiţiile pentru refacerea rapidă a ţării noastre, dar în acelaş timp a asigurat masselor populare o mai dreaptă repartizare a venitului naţional şi o viaţă mai bună decât în perioada inflaţiei.

Mergând pe linia reducerii preţurilor, prin mărirea producţiei industriale şi agricole, ca şi printr'o mai bună organizare a ei, printr'o ridicare continuă a productivităţii muncii, au fost şi sunt în curs de elaborare o serie de măsuri în diferite domenii, care vor avea drept urmare ridicarea nivelului de trai al masselor populare.

In refacerea economiei, noi nu ne-am mulţumit numai să punem ordine în haosul economic moştenit, ci, pe lângă cele realizate, am muncit zi şi noapte, pregătind noi şi importante măsuri care vor

pune în valoare bogățiile noastre naturale și vor crea noi ramuri de producție industrială.

Prin eliminarea evaziunilor fiscale se va putea proceda în curând la reducerea impozitelor, a taxelor și tarifelor de transport în unele sectoare, unde acestea reprezintă un factor important în compunerea prețurilor de cost al mărfurilor.

In momentul de față Ministerul de Finanțe, sub conducerea tovarășului Vasile Luca, lucrează la alcătuirea noului buget, care va ține seama nu numai de satisfacerea nevoilor statului, dar va cuprinde un fond de investiții pentru refacerea și desvoltarea economiei noastre naționale.

Cetățeni și tovarăși,

Toate aceste realizări au fost posibile pentrucă noi am mobilizat marea majoritate a poporului nostru și am apelat la sprijinul masselor populare, convinși că de activitatea lor, de lupta lor depinde în primul rând îmbunătățirea situației economice a țării noastre.

Aceste realizări au fost posibile pentrucă aparatul de stat nu mai este sub tutela directă a marilor capitaliști, care se foloseau de el pentru propriile lor interese, ci a devenit îndrumătorul industriei și comerțului în vederea exploatării și valorificării raționale a tuturor bogățiilor țării.

Cetățeni și tovarăși,

Dacă ne este plăcut să vorbim despre rezultatele bune ale muncii noastre, apoi trebue să ne placă să vorbim și despre lipsuri.

Consider ca o lipsă mare a noastră faptul că în perioada imediat următoare reformei monetare nu am luat din timp măsurile care să asigure o aprovizionare satisfăcătoare a populației dela orașe și sate, deși am prevăzut dificultățile pe care le vom întâmpina în acest domeniu.

Birocratismul, care a domnit și încă mai domnește în diversele ramuri de activitate ale instituțiilor noastre, a dus la o încetinire în aplicarea măsurilor prevăzute atât pentru aprovizionarea populației, cât și pentru organizarea producției industriale.

Au fost și unele acte de sabotaj, provocate de agenții dușmanului, strecurați atât în industrie cât și în aparatul de stat. Trebue

să recunoaștem că unele organe amețite de succes, ca și altele cuprinse de îngâmfare și delăsare, s'au dovedit lipsite de fermitatea și vigilența necesară.

Noi nu am lămurit într'o măsură suficientă massele populare că lupta contra sabotajului trebue să devină o luptă a întregului popor, că sabotorii nu au ce căuta în mijlocul oamenilor care construesc țara nouă, că ei trebue stârpiți fără milă.

Ceeace am realizat până acum a creat condițiile pentru reorganizarea activității noastre în cadrul gospodăriei generale a țării, pentru o mai rațională distribuire a forțelor și mijloacelor de care dispunem, pentru a putea planifica activitatea noastră economică.

Nu ne este permis să facem promisiuni deșarte, așa cum se făceau în trecut. Avem în fața noastră sarcini mari, nenumărate greutăți, care vor trebui învinse. Noi nu spunem nimănui că peste noapte va veni raiul pe pământ. Noi știm că dușmanii noștri vor căuta încă să cârtească, exploatând dificultățile și lipsurile noastre.

Numai printr'o muncă încordată a milioanelor de muncitori, țărani, tehnicieni, intelectuali, femei, tineri, uniți într'un măreț efort patriotic, lucrând fiecare la locul său, folosind toată priceperea, învățând din ce în ce mai mult și mai bine, conștienți că muncim pentru interesul nostru, vom putea obține victorii tot mai mari pe drumul consolidării și desvoltării economice a țării noastre.

Cetățeni și tovarăși,

Această campanie electorală are o însemnătate politică deosebită.

Dacă bătălia alegerilor din Noembrie 1946 a fost dată pentru asigurarea regimului democratic, alegerile de astăzi au ca scop să consfințească realizările regimului nostru de democrație populară. Ele se deosebesc fundamental de alegerile de pe vremea regimurilor reacționare, care se făceau sub semnul demagogiei, al corupției și al cunoscutelor metode ale agenților electorali.

Cu toată strădania forțelor subterane ale reacțiunii, care prin svonuri și minciuni încearcă să desorienteze, să împiedice milioanele de cetățeni de a exercita liber dreptul de vot, asigurat de regimul nostru de democrație populară, la aceste alegeri și la aceste desbateri asupra Constituției iau parte milioane de bărbați, femei și tineri.

Agenţii imperialismului american, ieşiţi din negura trecutului, se strecoară din casă în casă şi răspândesc svonul unei apropiate prăbuşiri a regimului, svonul iminenţei unui nou război, pentru a provoca o stare de nelinişte şi de nesiguranţă, pentru a speria pe cei cu firea slabă.

Aceşti duşmani ai regimului nostru, aceşti trădători îşi pun speranţele lor într'un război pentru a întoarce ţara la timpurile trecute. Ei au devenit astfel colportorii dorinţei cercurilor imperialiste aţâţătoare la război.

In timp ce întregul popor munceşte cu râvnă pentru a lichida înapoierea economică a ţării noastre, pentru a o reface şi desvolta ca ea să devină un stat puternic, bogat, înfloritor, în care fiecare cetăţean să-şi poată desvolta toate facultăţile sale, în care munca sa să dea roade din plin în folosul său şi al ţării, rămăşiţele reacţionare încearcă din umbră să stânjenească elanul întregului popor, încearcă să-i turbure liniştea, să-l împiedice în munca sa, să-l împiedice de a privi viitorul cu încredere.

Aceste metode ne dovedesc cât de departe sunt aceste elemente de poporul nostru, de preocupările şi năzuinţele sale. In timp ce noi ne punem speranţele în munca şi capacitatea creatoare a poporului, ei îşi pun speranţele în război, în distrugerea roadelor muncii noastre.

Mamele, văduvele şi orfanii celor care au pierit în război, mutilaţii şi infirmii ştiu ce înseamnă aceasta. Ei nu vor să mai sacrifice pe cei dragi ca să mai aducă la putere în ţara noastră pe moşierii şi bancherii străini şi pe slugile care îi servesc astăzi ca şi în trecut.

Dar pentrucă aceşti cavaleri ai dolarului, ai serviciilor secrete ale cercurilor imperialiste, această coloană a 5-a înăuntrul tinerei noastre Republici, aceste agenturi ale imperialiştilor aţâţători la război, îşi dau seama că svonurile despre război nu fac decât să întărească ura poporului împotriva provocatorilor de război, să strângă şi mai mult rândurile poporului în jurul regimului care luptă pentru o pace trainică, ei au recurs în ultimele zile la un alt svon: ei spun că peste noapte avioane americane vor împrăştia pe tot cuprinsul ţării gaze adormitoare, iar după 24 de ore populaţia se va trezi în regimul moşierilor, al bancherilor, în frunte cu monarhia.

Aceasta dovedeşte că înseşi rămăşiţele reacţionare din România îşi recunosc neputinţa lor şi nu mai văd posibilitatea reîntoarcerii la trecutul de asuprire decât prin asemenea închipuiri de basm.

Prin aceasta rămăşiţele reacţionare ar vrea să facă să se creadă că războiul nu ar aduce nicio suferinţă pentru massele populare şi că ar dura numai 24 de ore, în care timp toată lumea ar dormi un somn liniştit.

Rămăşiţele reacţionare din România, care duşmănesc de moarte tânăra noastră Republică, se agaţă acum ca de un fir de pai de stăpânii lor din Apus.

Moşierii expropriaţi îşi pun nădejdile în emisarul lor, în cei care au fost cei mai mari moşieri din ţară, în fosta familie regală şi reprezentantul său, Mihai Hohenzollern. Numai că acest reprezentant al lor are în momentul de faţă griji mult mai serioase. Cei care ascultă cu nesaţ vocea dolarului la posturile de radio au aflat, desigur, că el studiază în prezent contractele propuse de casele de filme americane. Intr'adevăr, ce preocupări mai înalte ar putea avea descendentul familiei de negustori ai Hohenzollernilor, în căutare de afaceri şi căpătuială?

Moşierilor din ţara noastră le-a fost necesară la sfârşitul secolului trecut aducerea unui stăpân sub oblăduirea căruia să-şi apere privilegiile împotriva ţărănimii iobage. Aceasta e explicaţia că în istoria dinastiei regale din România nu găsim niciun caz în care regii ce s'au perindat la tronul ei să fi dat un singur loc de casă vreunui ţăran sau să-i fi permis să-şi ducă vitele la păşunile de pe domeniile coroanei. In schimb, regii obişnuiau să dăruiască moşii întregi din averea statului oamenilor lor de casă şi de afaceri. Cei care aşteaptă să le revină stăpânul ca să-şi recapete moşiile prin graţia regală se înşeală, căci — cum spune proverbul — mortul dela groapă nu se mai întoarce...

Cei care-şi pun nădejdea în război şi care sub masca aşa ziselor secte religioase, proaspăt răsărite ca ciupercile după ploaie, acţionează după ordinele papei dela Roma şi a papilor dolarului, care în locul iubirii de oameni propovăduesc ura împotriva muncitorilor şi reprezentanţilor lor, să ştie că uneltirile lor împotriva regimului nostru de democraţie populară nu le vor putea camufla sub masca niciunei firme. Uneltirilor războinice li se opune marea forţă a democraţiei în frunte cu Uniunea Sovietică şi ţările democraţiei popu-

lare, li se opun muncitorii din ţările de sub dominaţia dolarului, li se opune armata milioanelor de şomeri, ale căror posibilităţi de muncă şi de viaţă se înrăutăţesc pe zi ce trece.

Ei trebue să ştie că forţele democraţiei, susţinute de lupta clasei muncitoare din propriile lor ţări, precum şi de lupta de eliberare a popoarelor din coloniile lor, sunt capabile să transforme orice încercare de aventură într'un dezastru pentru cei care ar provoca-o.

Cetăţeni şi tovarăşi,

Poporul nostru nu se lasă intimidat de ţipetele isterice ale provocatorilor de război. El cunoaşte forţa de neînvins a democraţiei, care luptă nu numai la noi, dar şi în alte ţări, împotriva forţelor imperialiste şi clicilor trădătoare. El îşi dă seama de deosebirea fundamentală dintre alegerile libere dela noi şi alegerile măsluite puse la cale de slugile imperialismului american în Italia, care, cu sprijinul baionetelor şi al vaselor port-avion, precum şi cu ajutorul milioanelor de dolari americani, al predicilor, al manifestelor şi al ziarelor tipărite şi răspândite de Vatican, încearcă să împiedice exprimarea liberă a năzuinţei poporului italian spre libertate şi independenţa naţională.

Poporul nostru se simte alături de clasa muncitoare şi de ţărănimea italiană, ca şi de lupta pentru independenţa naţională a eroicului popor grec şi spaniol, a glorioşilor muncitori şi ţărani ai Chinei, care de 21 de ani duc lupta de eliberare de sub jugul imperialismului.

Poporul român ştie că eliberarea tuturor acestor ţări de sub dominaţia imperialismului înseamnă o întărire a lagărului democratic, înseamnă o victorie a forţelor de pace, libertate şi progres.

Cetăţeni şi tovarăşi,

In aceste alegeri noi nu venim în faţa poporului cu svonuri, ci cu înfăptuiri, noi nu discutăm despre gaze adormitoare, ci chemăm întregul popor, tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, să discute şi să facă propuneri în legătură cu proiectul de Constituţie a ţării.

Aceasta dovedeşte încrederea noastră în calităţile recunoscute ale poporului român de chibzuinţă şi maturitate, de interes crescând pentru treburile obşteşti.

Noi dovedim încrederea noastră în forţa uriaşă a poporului

nostru, în puterile sale creatoare, în sentimentele sale patriotice, în elanul constructiv al tineretului, prin chemarea la viaţă politică a întregului popor, a femeilor, ţinute până acum în întuneric, a tinerilor dela 18 ani în sus, a militarilor, a funcţionarilor publici, pe care regimurile din trecut nu-i socoteau capabili să-şi spună cuvântul şi să contribue la propăşirea politică şi economică a ţării noastre.

Noua Constituţie prevede participarea largă a masselor populare la viaţa politică prin crearea organelor locale ale puterii populare, a consiliilor comunale şi judeţene, menite să conducă activitatea multiplă şi gospodăria satelor, oraşelor şi judeţelor.

Poporul nostru întâmpină aceste alegeri cu un avânt necunoscut în muncă şi realizări paşnice. Dovada o fac muncitorii din industria siderurgică şi metalurgică dela Hunedoara şi Reşiţa, care au terminat programul trimestrial de producţie înainte de termen. Dovada o face muncitorimea noastră ceferistă, care prin munca sa asigură circulaţia bunurilor pe întreg cuprinsul ţării, care reface şi desvoltă capacitatea de transport a ţării noastre. Dovada o fac minerii, textiliştii, petroliştii, dovada o fac tinerii voluntari din U.T.M., care într'un termen record de 3 luni de zile construesc o fabrică de confecţiuni ce va putea îmbrăca 400.000 de cetăţeni pe an. Dovada o fac ţăranii noştri care au arat în toamna trecută ogoare pe o suprafaţă de două ori mai mare decât s'a făcut vreodată la noi. Dovada o fac locuitorii dela oraşe şi sate constituiţi în echipe voluntare, care repară drumuri, şosele, poduri, construesc căi ferate şi clădiri. Dovada o fac nenumăratele exemple ale muncitorilor, ţăranilor, tehnicienilor, funcţionarilor, femeilor şi tinerilor, pătrunşi de aceeaşi voinţă şi hotărîre de a face ca ţara noastră, transformată într'un vast şantier, să lichideze înapoierea ei economică, socială şi culturală, de a face ca puterea economică a Republicii Populare Române să se întărească neîncetat, de a face din ţara noastră o ţară a bunei stări, a belşugului şi progresului.

Trăiască victoria Frontului Democraţiei Populare în alegerile pentru Marea Adunare Naţională!

Trăiască Republica Populară Română!

„Scânteia" nr. 1.083
din 28 Martie 1948.

RAPORT ASUPRA PROIECTULUI DE CONSTITUŢIE FĂCUT ÎN FAŢA MARII ADUNĂRI NAŢIONALE

9 Aprilie 1948

Doamnelor şi domnilor deputaţi
ai Marii Adunări Naţionale,

Avem de îndeplinit o misiune măreaţă, care ne-a fost încredinţată de popor, aceea de a da ţării o nouă Constituţie, Constituţia Republicii Populare Române.

Cunoaşteţi Proiectul de Constituţie, elaborat de Frontul Democraţiei Populare. Proiectul acesta, adânc democratic şi bine chibzuit, oglindeşte cu fidelitate schimbările de ordin social şi economic ce s'au produs în ţara noastră în cei peste trei ani de existenţă a regimului democratic.

In ce constau aceste schimbări?

Schimbarea principală care s'a produs în acest răstimp în ţara noastră constă în aceea că forţele populare, reprezentând imensa majoritate a poporului, au smuls puterea de stat din mâna claselor exploatatoare. Caracterul statului nostru este determinat de faptul că puterea politică nu se mai află în mâinile reprezentanţilor marelui capital parazitar sau ai moşierimii, ci în mâinile reprezentanţilor clasei muncitoare, ai ţărănimii muncitoare şi ai intelectualităţii legate de popor.

Acest rezultat istoric al luptei forţelor democratice, având în frunte clasa muncitoare şi partidul ei, ne permite să proclamăm chiar în primul capitol al noii Constituţii că Republica Populară Română este un stat popular, unde întreaga putere de stat emană dela popor şi aparţine poporului.

In vechea Constituţie — care este un adevărat model de făţărnicie, caracteristică democraţiei burgheze — figura un articol în care se declara că „toate puterile statului emană dela naţiune". In realitate însă, sub vechile regimuri, drepturile naţiunii, drepturile poporului, erau uzurpate fără ruşine de către o castă exploatatoare.

Câtă vreme puterea de stat se afla în mâinile marelui capital şi ale moşierimii; câtă vreme guvernele, justiţia, aparatul de stat, armata erau conduse şi dominate de reprezentanţii acestor clase şi folosite împotriva poporului, atâta vreme declaraţia că toate puterile statului emană dela popor, era o vorbă goală, ipocrită, menită să amăgească massele populare. Ea a devenit realitate numai atunci când puterea de stat a trecut în mâinile claselor şi categoriilor sociale reprezentând poporul în imensa lui majoritate, clasa muncitoare, aliată cu ţărănimea muncitoare, cu intelectualitatea înaintată şi cu toate păturile truditoare ale poporului.

Republica noastră Populară nu are şi nu poate avea nimic comun cu republicile burgheze. In practică, acestea din urmă nu sunt decât o formă, mai mult sau mai puţin camuflată, a dictaturii claselor exploatatoare asupra celor ce muncesc. Marii dascăli ai proletariatului, Marx şi Engels, au arătat demult că „cea mai democratică republică burgheză nu este altceva decât o maşină pentru asuprirea clasei muncitoare de către burghezie, a massei de oameni ai muncii de către o mână de capitalişti".

Republicile burgheze, Constituţiile lor, justiţia lor, îşi propun ca scop principal menţinerea exploatării omului de către om. Vorbăria despre „egalitatea cetăţenilor în faţa legii" ascunde o inegalitate socială şi economică strigătoare. Frazele despre „apărarea proprietăţii" ascund cea mai brutală deposedare a massei de ţărani, meseriaşi şi mici comercianţi. Spre deosebire de republicile de tip burghez, Republica noastră Populară îşi propune nu menţinerea şi permanentizarea exploatării, ci desfiinţarea ei.

Această năzuinţă a noastră, care este năzuinţa întregului popor, îşi găseşte oglindirea în art. 12 al Proiectului de Constituţie, în care se spune:

„Munca este factorul de bază al vieţii economice a statului. Ea este o datorie a fiecărui cetăţean. Statul acordă sprijin tuturor

celor ce muncesc, pentru a-i apăra împotriva exploatării şi a ridica nivelul lor de trai".

Smulgând puterea din mâinile claselor stăpânitoare, noi am pus-o în slujba masselor largi ale poporului nostru. Noi folosim această putere în interesul clasei muncitoare, în interesul aliatului ei firesc, ţărănimea muncitoare, în interesul intelectualităţii legate de popor şi al tuturor celor ce muncesc cu braţul sau cu mintea.

Această putere noi o folosim pentru a apăra independenţa şi suveranitatea noastră, pentru a apăra libertăţile cucerite de popor, împotriva duşmanilor Republicii Populare Române, pentru a apăra pacea noastră împotriva aţâţătorilor la război şi pretendenţilor la dominaţia asupra altor ţări şi popoare. Acesta este caracterul statului nostru popular.

Structura economică a statului român, care va trebui consfinţită prin Constituţie, se va deosebi de cea din trecut prin aceea că noua Constituţie constată existenţa în economia noastră a trei feluri de proprietăţi: proprietatea statului ca bun al întregului popor, proprietatea particulară şi proprietatea cooperatistă.

Activitatea industriei, comerţului şi băncilor în cele trei sectoare coexistente — de stat, cooperatist şi particular — este reglementată de stat şi subordonată intereselor poporului, şi nu intereselor claselor exploatatoare, al căror reprezentant era statul în trecut.

Mijloacele de producţie aparţinând statului — ca reprezentant al întregului popor — sunt puse în slujba întăririi puterii economice a statului şi prin aceasta în slujba ridicării nivelului de trai al populaţiei.

Articolul 6 din Constituţie prevede că „bogăţiile de orice natură ale subsolului, zăcămintele miniere, apele, izvoarele de energie naturală, căile de comunicaţie, aparţin statului ca bunuri comune ale poporului", ele fiind temelia materială a propăşirii economice şi a independenţei naţionale a Republicii Populare Române.

In trecut, aceste resurse naturale serveau la îmbogăţirea capitaliştilor români şi străini, în timp ce poporul — care prin munca sa punea în valoare aceste bogăţii naturale — nu beneficia de fructul muncii sale.

Statul acordă o importanţă deosebită întăririi şi desvoltării sectorului cooperatist. Crearea unei mişcări cooperatiste pe baze sănătoase, prin interesarea şi participarea directă a cooperatorilor, a unităţilor cooperatiste, este o sarcină de mare însemnătate, care decurge din Constituţie. Realizarea acestei sarcini va însemna nu numai întărirea economică a cooperatorului prin valorificarea avantajoasă a produselor micului producător, ţăran şi meseriaş, şi aprovizionarea consumatorilor, dar va umple un gol important în sectorul circulaţiei mărfurilor.

Proprietatea particulară şi dreptul de moştenire sunt recunoscute şi garantate de stat.

Statul acordă protecţie iniţiativei particulare puse în slujba intereselor generale. Se creează astfel posibilitatea de valorificare a experienţei acumulate şi a capacităţii individuale, ea putându-se manifesta în folosul general şi fiindu-i asigurat un venit în măsura efortului depus.

Inţelegem să încurajăm iniţiativa particulară care va aduce un real folos economiei naţionale.

Constituţia noastră va consfinţi proprietatea pământului pentru cei ce-l muncesc.

Dreptul de proprietate a pământului pentru ţăranii care-l muncesc a fost asigurat prin reforma agrară înfăptuită la propunerea partidului nostru. Recensământul agricol din luna Ianuarie 1948 arată că acest drept este astăzi o realitate.

Din totalul exploataţiilor agricole în număr de 3.093.000, cele mici şi mijlocii sunt în număr de 2.891.000, reprezentând 93,4% din total.

Stabilindu-se prin evaluare suprafaţa totală a terenului arabil, găsim 9.725.000 ha., din care gospodăriile mici şi mijlocii posedă o suprafaţă de 7.600.000 ha., reprezentând un procent de 78,1% din total.

Politica de îndrumare a vieţii noastre economice în toate sectoarele ne va permite să trecem la planificare, ca formă superioară de desvoltare economică. Prin planificare statul va asigura o desvoltare armonioasă a diferitelor ramuri economice, va putea asigura o exploatare raţională a mijloacelor de producţie existente şi va putea astfel garanta dreptul la muncă pentru fiecare cetăţean al ţării.

Această nouă trăsătură caracteristică organizării noastre economice îşi găseşte expresia în art. 15 al Constituţiei, care sună:

„Statul îndrumează şi planifică economia naţională în vederea desvoltării puterii economice a ţării, asigurării bunei stări pentru popor şi garantării independenţei naţionale".

Doamnelor şi domnilor deputaţi,

Infăţişarea şi compoziţia primului parlament al Republicii Populare Române, Marea Adunare Naţională, constitue o strălucită ilustrare a articolului din Constituţie care proclamă că în Republica Populară Română intreaga putere de stat emană dela popor şi aparţine poporului.

Din cine era compus în trecut parlamentul? Din mari latifundiari şi feciori de bani gata, din feluriţi afacerişti, membri a zeci de consilii de administraţie şi acţionari la tot felul de întreprinderi, din politicieni veroşi, care şi-au făcut o carieră din corupţie şi intervenţionism.

Când în parlament au fost aleşi, în ciuda unei terori sălbatice, câţiva reprezentanţi ai muncitorimii, ei au fost chiar în prima şedinţă aruncaţi afară din parlament. Iar când pe lista unuia din partide a fost ales un ţăran — ce-i drept şi el foarte înstărit — în această incintă, unde azi vedem atâţia reprezentanţi şi reprezentante ale plugărimii, au răsunat glasuri de protest ale domnilor parlamentari care strigau că „în sală miroase a opinci".

Nu este nevoie să mai spunem că Marea Adunare Naţională a Republicii Populare Române se deosebeşte ca dela cer la pământ de vechile parlamente ale regimurilor reacţionare, ca şi de cele ale ţărilor democraţiei burgheze.

Poftească oricine să privească în această incintă şi să examineze compoziţia parlamentului nostru.

Nu va găsi în această incintă, printre deputaţii Frontului Democraţiei Populare, niciun moşier, niciun bancher sau mare capitalist. In schimb, va găsi sute de muncitori şi de ţărani, va găsi numeroşi reprezentanţi străluciţi ai culturii române, militari dela generali până la grade inferioare, zeci de femei, tineri, reprezentanţi ai naţionalităţilor conlocuitoare, meseriaşi, mici comercianţi. Aceştia sunt reprezentanţii autentici ai poporului, os din osul poporului, — şi când arunci o privire în această sală, parcă vezi în spatele deputaţilor de azi milioanele de oameni, muncitori, ţărani şi intelectuali, care i-au trimis aci ca purtători ai voinţei lor nestrămutate de a desvolta şi întări Patria noastră scumpă, Republica Populară Română.

Avem printre deputaţii noştri numeroşi muncitori şi muncitoare, oameni care s'au remarcat prin lupta lor plină de avânt pentru ridicarea producţiei industriale, la C. F. R., în Valea Jiului, în întreprinderile metalurgice, textile şi altele, oameni cunoscuţi şi iubiţi de massele muncitoare ca luptători devotaţi pentru cauza poporului.

Noi nu am auzit ca vreun muncitor american să fie membru al Congresului Statelor Unite ale Americii. Dar în Anglia, unde majoritatea o deţin pseudosocialiştii lui Bevin şi Attlee, câţi muncitori veritabili se numără printre membrii Camerei Comunelor?

Situaţia muncitorimii din ţările democraţiei burgheze se caracterizează printr'o exploatare nestăvilită şi prin lipsa de drepturi şi libertăţi reale. Cercurile imperialiste elaborează şi pun în aplicare legi fasciste contra muncitorimii, condamnă şi deportează pe fruntaşii ei.

In Italia reacţiunea deslănţue o teroare sângeroasă împotriva fruntaşilor sindicali.

In Franţa are loc o scădere catastrofală a salariilor reale.

In Anglia, după mărturisirea unor cercetători englezi competenţi, muncitorii se hrănesc mai rău decât se hrăneau strămoşii lor în secolul al XVII-lea.

La noi în ţară n'am izbutit încă, desigur, să înlăturăm toate dificultăţile de ordin material. Mai avem încă de muncit mult pentru a asigura muncitorimii noastre un trai îndestulat.

Dar în timp ce muncitorii altor ţări sunt jefuiţi de drepturile lor şi legaţi de mâini şi de picioare, în Republica Populară Română muncitorimea este forţa conducătoare care joacă un rol hotăritor în conducerea treburilor statului şi care în deplină libertate îşi construeşte un viitor de bunăstare şi cultură.

Cot la cot cu muncitorii stau în Marea Adunare Naţională numeroşi reprezentanţi ai ţărănimii muncitoare, ţărani şi ţărance.

Cei mai mulţi sunt veniţi în această incintă direct dela coarnele plugului. In ce ţară, cu excepţia Uniunii Sovietice şi a ţărilor democraţiei noi, este posibil un lucru ca acesta?

Se pare că ţărănimea noastră preocupă în mod deosebit pe imperialiştii şi pe aţâţătorii de război din străinătate. Sub patronajul lor a fost creat chiar un comitet de trădători fugiţi din diferite ţări, denumit de ei „Comitetul ţărănesc internaţional", în care figurează drept reprezentant al ţărănimii române moşierul şi trădătorul de ţară Niculescu-Buzeşti.

Noi avem dreptul să ne întrebăm: dacă pe marii capitalişti, pe marii proprietari de pământ şi marii bancheri din America sau de aiurea îi interesează atât de mult soarta ţărănimii, dece în Congresul american — ca de altfel şi în parlamentul englez — nu figurează nici măcar un singur ţăran ?

Zeci de mii de ţărani (fermieri) americani sunt jefuiţi de pământul lor de către marii capitalişti. Patru milioane de muncitori agricoli americani, trăind în cea mai neagră mizerie, rătăcesc în tot timpul anului din stat în stat în căutarea unei bucăţi de pâine.

De aceşti ţărani ar trebui să aibă grijă cercurile conducătoare din Statele Unite.

Cât despre ţărănimea noastră, situaţia este cu totul alta. Regimul nostru democratic, noua Constituţie democratică, politica guvernului nostru, masiva participare a reprezentanţilor ţărănimii muncitoare la conducerea treburilor statului, îi asigură ţărănimii noastre, strâns aliată cu clasa muncitoare, călăuzită şi sprijinită de ea, drumul spre bunăstarea şi înflorirea gospodăriei agricole ţărăneşti.

Avem printre deputaţii Marii Adunări Naţionale zeci de reprezentanţi proeminenţi ai scrisului, ai artei, ai ştiinţei. In numeroase judeţe, capi de liste au fost profesori universitari, oameni de ştiinţă, scriitori. Această cinstire a culturii şi a reprezentanţilor ei nu este întâmplătoare, ci decurge din întreaga politică a regimului nostru democratic, a Frontului Democraţiei Populare, a Partidului Muncitoresc Român, ca forţa sa conducătoare.

Regimul nostru poate şi în acest domeniu să înfrunte comparaţia cu oricare din mult lăudatele regimuri ale democraţiei occidentale, unde oamenii de ştiinţă celebri sunt trataţi cu metode hitleriste, arestaţi şi deportaţi, unde marii artişti sunt judecaţi pentru activitatea lor progresistă, unde cheltuielile de război întrec de multe ori cele pentru nevoi culturale, unde şcoala este inaccesibilă milioanelor de tineri.

Eforturile — pe care n'am încetat să le facem în momentele cele mai grele — pentru promovarea culturii şi artei, locul de cinste pe care-l ocupă în Republica Populară Română slujitorii culturii, consacrarea prin Constituţie a politicii noastre de desvoltare şi promovare a culturii constitue o mândrie a regimului nostru popular, o mărturie a caracterului său profund progresist şi profund democrat.

Cu deosebită căldură, cu deosebită emoţie şi mulţumire, noi relevăm prezenţa printre deputaţii Marii Adunări Naţionale a reprezentanţilor armatei noastre.

Sub trecutele regimuri armata era denumită „marea mută". Ostaşilor şi ofiţerilor, fii ai poporului, cetăţeni ai ţării deopotrivă cu alţii, li se răpeau cele mai elementare drepturi cetăţeneşti. Noi am curmat această situaţie ruşinoasă. Cum ar putea oare armata să se desintereseze de drepturile obşteşti, când ea însăşi este o preocupare a întregului popor ? Cum s'ar putea refuza drepturile cetăţeneşti celor care sunt chemaţi să exercite cea mai înaltă îndatorire cetăţenească, aceea de apărare a Patriei democrate? Să luăm exemplul Armatei Sovietice. Cum a putut această armată să salveze omenirea întreagă dela pericolul scufundării în întuneric, pericolul sclaviei hitleriste ?

Armata Sovietică a putut să-şi îndeplinească această misiune măreaţă tocmai datorită înaltei conştiinţe cetăţeneşti, datorită neasemuitului nivel moral al ofiţerului şi ostaşului sovietic, datorită înflăcăratului lor patriotism şi dragostei lor de libertate. O forţă care reprezintă însuşi poporul nu poate fi învinsă. Ea impune respect tuturor amatorilor de aventuri războinice, stârnind admiraţia milioanelor de proletari şi a tuturor celor ce iubesc pacea şi libertatea în întreaga lume.

Este firesc că ostaşii şi ofiţerii acestei armate, ai glorioasei şi invincibilei Armate Sovietice, se bucură de plinătatea drepturilor cetăţeneşti, inclusiv dreptul de a alege şi a fi aleşi. Deasemenea şi în ţările democraţiei noi, militarii se bucură de dreptul de a alege şi a fi aleşi.

Faptul că regimurile de democraţie burgheză refuză acest drept militarilor, reprezintă în realitate o recunoaştere a inferiorităţii acestor regimuri, care îşi zic democratice, dar care consideră o mare parte a poporului inaptă de a-şi spune părerea.

Noua Constituție consfințește, la rând cu alte cuceriri noi ale regimului democratic, dreptul la vot al militarilor de toate gradele. Acestui principiu adânc democratic îi datorăm prezența, printre alți reprezentanți ai poporului, și a deputaților militari.

Femeile reprezintă o altă parte și mai numeroasă a populației, căreia în multe țări nu i se recunoaște aptitudinea de a lua parte la viața cetățenească. Luați orice țară a democrației burgheze, literatura, arta ei. Clasele dominante din aceste țări privesc femeia drept obiect de desfătare, drept bibelou sau drept servitoare. Cu ipocrizia caracteristică lumii capitaliste, poeții burghezi cântă și proslăvesc femeia. In realitate, femeia muncitoare, femeia mamă, femeia soție, este ținută în condiții umilitoare de inferioritate socială, juridică, economică față de bărbat.

Noi însă ne călăuzim de alte principii decât de principiile, demne de evul mediu, pe care le aplică în practică regimurile de democrație burgheză. La noi în țară toate drumurile sunt deschise femeii: femeia poate deveni orice, dela mecanic până la ministru. Vedem crescând din sânul poporului, din rândurile muncitorimii și țărănimii, femei cu un larg orizont politic, cu o energie clocotitoare, cu conștiința limpede, femei oameni de stat cum nu are și nu a avut nicio țară din lume, cu excepția țărilor democrației noi, dar mai ales a acelei țări al cărei exemplu luminos călăuzește întreaga omenire progresistă: Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Printre deputații Marii Adunări Naționale avem numeroși reprezentanți ai tineretului. Tristă ar fi fost soarta acestor tineri sub regimurile de pseudodemocrație capitalistă, unde unei mari părți a tineretului muncitor i se refuză dreptul la carte, unde numai cei cu dare de mână pot spera într'un viitor mai bun și unde tineretul, din fragedă vârstă, este otrăvit cu propagandă șovină, războinică, fiind privit de către stăpânitorii imperialiști, în primul rând, drept carne de tun.

La noi în țară, sub soarele regimului democratic, tineretul are putința să-și dea energia și avântul pentru a construi o viață mai bună pentru el și întregul popor. In fiecare kilometru de șosea, în fiecare cărămidă pusă, tinerii noștri văd chezășia viitorului luminos care se deschide în fața țării noastre.

Noi nu ne educăm tineretul în spiritul huliganismului, în spiritul admirației față de gangsteri, noi nu propovăduim măciuca, stiletul și pistolul. Noi nu împingem tineretul pe calea distrugerii și a vandalismului, așa cum îl împingea fascismul și cum îl împing astăzi imperialiștii de peste mări și oceane, ci noi îndrumăm tineretul pe calea muncii constructive. Noi construim nu numai o țară nouă, ci și un tineret nou, un cetățean nou al țării noastre.

Astăzi munca constructivă a tineretului clocotește pe numeroase șantiere. Datorită acestei munci creatoare, tineretul crește în ochii celor vârstnici, dispar prejudecățile, se surpă zidul ce era în mod artificial ridicat între generații. Mai mult decât atât. Avântul cu care tineretul participă la bătălia reconstrucției molipsește și pe vârstnici, dând naștere unei largi mișcări populare de muncă voluntară.

Avem în rândurile deputaților noștri reprezentanți ai naționalităților conlocuitoare din țara noastră. Noi ne mândrim de faptul că în timp ce în lumea capitalistă bântue propaganda șovină, crimele rasiale sunt privite drept virtute, iar asuprirea națională este privită drept atribut necesar al politicii de stat, la noi în țară, poporul, fără deosebire de naționalitate, muncește cot la cot pentru desvoltarea Republicii Populare Române. Iar noua Constituție garantează naționalităților conlocuitoare drepturi pe care nu pot decât să le viseze popoarele și naționalitățile asuprite din lumea dominată de imperialiști. In acest fel este format organul suprem al puterii de stat în Republica Populară Română.

Marea Adunare Națională, alcătuită din muncitori, țărani, femei, tineri, militari, intelectuali și reprezentanți ai categoriilor mijlocii, reprezintă imaginea fidelă a întregului popor al țării noastre, în tot ce are el creator și constructiv.

Doamnelor și domnilor deputați,

Dacă prin compoziția sa Marea Adunare Națională se deosebește fundamental de vechile parlamente, apoi și în ceeace privește modul ei de activitate deosebirea este profundă.

Lucrările Marii Adunări Naționale nu pot avea nimic comun cu pălăvrăgeala ce se practica în parlamentele vechi. Noii deputați vin să aducă cuvântul greu și cântărit al masselor de alegători. Ei se vor aduna pentru ca să conlucreze, într'un spirit de muncă constructivă intensă, la elaborarea hotăririlor de ordin politic, social

şi economic, iar apoi se vor întoarce fiecare la preocupările lui, pentru a urmări şi verifica cum se aplică hotărîrile luate, până în cel mai îndepărtat cătun, pentru a păstra un strâns contact cu massa de alegători şi a îndeplini în mijlocul lor o muncă de lămurire, de mobilizare şi de îndreptare a lipsurilor şi neajunsurilor.

Constituţia noastră consfinţeşte desfiinţarea uneia din principalele piedici în calea desvoltării democratice a României : monarhia.

Ea consfinţeşte desfiinţarea instituţiilor reacţionare şi arhaice, cum a fost Senatul.

Ea stabileşte o unitate deplină în exercitarea puterii de stat în Republica Populară Română, proclamând Marea Adunare Naţională drept singurul organ suprem al puterii de stat, drept unicul organ legislativ al Republicii Populare Române, drept organul în faţa căruia răspund toate celelalte organe ale statului, inclusiv prezidiul şi guvernul.

Constituţia noastră se inspiră totodată din principiul profund democratic al răspunderii reprezentanţilor poporului în faţa poporului, prevăzând că deputaţii pot fi revocaţi şi înainte de termen prin voinţa alegătorilor.

Astfel se traduce în practică unul din principiile fundamentale ale Constituţiei noastre, anume că puterea emană dela popor şi este exercitată de popor.

Doamnelor şi domnilor deputaţi,

Un alt principiu care deosebeşte Constituţia noastră de cele ale regimurilor democraţiei burgheze este acela al garantării materiale a exercitării drepturilor cetăţeneşti.

In vechea Constituţie figurau o serie de articole prin care se proclama „libertatea tuturora de a comunica şi publica ideile şi opiniile lor, prin grai, prin scris sau prin presă", libertatea întrunirilor etc. In realitate aceste articole cuprindeau minciuna cea mai abjectă.

13 Decembrie 1918, Lupeni, Griviţa nu s'au şters şi nu se vor şterge niciodată din amintirea muncitorimii şi a întregului popor ca o mărturie a felului cum clasele dominante traduceau în viaţă prevederile constituţionale.

In timp ce Constituţia proclama că „niciun ziar sau publicaţie nu va putea fi suspendată sau suprimată", presa muncitorească şi democratică era supusă prigoanei celei mai feroce.

In timp ce Constituţia proclama în vorbe libertatea de asociaţie, partidul clasei muncitoare, partidul comunist, era alungat în adâncă ilegalitate, activiştii lui schingiuiţi în camerele de tortură ale Siguranţei, condamnaţi la ani grei de ocnă sau închisoare, adeseori asasinaţi. Se guverna prin legi excepţionale, se reprima în mod sălbatic orice mişcare a ţărănimii pentru pământ, se înnăbuşea prin mijloacele cele mai barbare mişcarea democratică şi antifascistă.

Poporul nostru n'are poftă de a se întoarce la aceste stări de tristă pomenire.

Prin trecerea puterii de stat în mâna poporului, libertăţile cetăţeneşti ale poporului muncitor au devenit din ficţiune o realitate. Această cucerire istorică este înscrisă în noua noastră Constituţie, unde fiecare articol privitor la drepturi şi libertăţi indică şi garanţiile materiale de exercitare a lor, create de regimul democraţiei populare.

Totodată în Constituţia noastră figurează drepturi cetăţeneşti noi, pe care nu le proclamă şi nu le garantează decât Constituţia Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste şi, după exemplul ei, cele ale ţărilor democraţiei noi: dreptul la muncă, dreptul la învăţătură, dreptul la odihnă, dreptul la ocrotire socială.

Ce ar putea opune acestor drepturi aşa numitele mari democraţii occidentale, Anglia, Franţa şi Statele Unite? Dreptului la muncă ele pot opune doar dreptul de a muri de foame; dreptului la învăţământ — dreptul la ignoranţă pentru fiii păturilor muncitoare.

Noi considerăm înscrierea drepturilor pe care le-am enumerat în noua noastră Constituţie, ca şi numeroasele măsuri practice de ordin legislativ şi economic care s'au luat pentru garantarea lor, drept una din cuceririle cele mai însemnate ale democraţiei populare.

Mai există, doamnelor şi domnilor deputaţi, un drept care ne este deosebit de scump şi de preţios. Acesta este dreptul la existenţa independentă şi suverană a statului nostru.

Este cât se poate de caracteristic că vechea Constituţie din 1923 nu pomenea niciun cuvânt despre independenţa statului. Aceasta, pe bună dreptate, deoarece sub dominaţia marelui capital şi a mo-

şierimii, ţara noastră era lipsită de independenţa reală, atât politică cât şi economică.

Ţara noastră a fost satelit al marilor puteri imperialiste, începând cu Anglia şi Franţa şi terminând cu Germania nazistă.

Puterile imperialiste îi atribuiau ţării noastre rolul de jandarm la graniţa Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, pentru a o transforma până la urmă în bază de atac împotriva marelui stat vecin şi a împinge România la criminala agresiune antisovietică.

Noi am curmat astăzi această situaţie şi declarăm sus şi tare, pentru aventurierii imperialişti de pretutindeni, că am curmat-o pentru totdeauna.

Aşa cum glăsueşte art. 1 al Constituţiei noastre: „Republica Populară Română este un stat popular, unitar şi independent", şi această independenţă a noastră noi vom şti s'o apărăm împotriva oricăror duşmani imperialişti ai suveranităţii popoarelor.

Astăzi independenţa multor ţări ale Europei, inclusiv a unor ţări mari ca Franţa şi Italia, se află într'o gravă primejdie.

Guvernele trădătoare, în care joacă un rol de frunte socialiştii de dreapta, aruncă pe umerii propriilor lor popoare jugul imperialismului american.

Sub paravanul faimoasei doctrine Truman şi al nu mai puţin faimosului plan Marshall se ascunde pierderea suveranităţii naţionale de către statele victime ale aşa zisului „ajutor american", transformarea lor în unelte ale imperialismului american, amestecul cel mai brutal al imperialiştilor străini în treburile interne ale acestor ţări, subordonarea intereselor lor economice celor ale marilor trusturi monopoliste, care subjugă economiceşte alte ţări şi înnăbuşă economia lor naţională.

Cât de jos au căzut în zelul lor slugarnic lacheii europeni ai imperialismului american de teapa lui Léon Blum sau a fruntaşilor laburişti englezi, se poate vedea din faptul că ei încearcă chiar să justifice „în mod teoretic" renunţarea ţărilor europene la suveranitatea şi independenţa lor.

In ceeace ne priveşte, noi nu suntem dispuşi să renunţăm, nici în teorie şi nici în practică, la niciun dram al independenţei naţionale şi suveranităţii de stat ale Republicii Populare Române.

Smulgerea puterii din mâinile acelor clase care erau legate politiceşte şi economiceşte de imperialismul străin, conştiinţa adâncă

a majorităţii mari a poporului că el are ce apăra, consolidarea tot mai mare a unităţii politice şi morale a poporului, desvoltarea planificată a economiei noastre în vederea lichidării înapoierii economice, toate acestea constitue chezăşia sigură a independenţei noastre naţionale.

Un factor de seamă în opera de asigurare a independenţei Republicii Populare Române îl constitue politica noastră de pace şi înţelegere între popoare, tratatele de prietenie încheiate cu ţările vecine, în primul loc tratatul de prietenie şi asistenţă mutuală între Republica Populară Română şi invincibila U.R.S.S., precum şi rodnicele relaţii economice cu U.R.S.S. şi alte ţări vecine, relaţii bazate pe respectarea reciprocă a intereselor fiecărei ţări.

Aţâţătorilor de război, provocatorilor de panică, celor ce caută să intimideze şi să terorizeze popoarele democratice, noi le opunem calmul nostru, conştiinţa forţei pe care o reprezintă popoarele iubitoare de pace, hotărîrea de fier a întregului popor de a sta de pază independenţei, suveranităţii şi securităţii statului nostru.

Acestea sunt câteva din trăsăturile fundamentale ale noii Constituţii pe care o supunem Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Române.

Desigur, Constituţiei noastre nu-i lipsesc şi nu-i vor lipsi criticile.

Posibil că dincolo de Canalul Mânecii ni se va reproşa că nu avem şi noi o Cameră a Lorzilor şi că deci Constituţia noastră nu este destul de democratică. Posibil că dincolo de Ocean ni se va reproşa că n'am adoptat sistemul potrivit căruia la putere se succed două clici politice deopotrivă străine de interesele poporului muncitor. Poate că ni se va reproşa că în parlamentul nostru nu figurează oamenii de încredere ai arhimiliardarilor, ai regilor oţelului, petrolului sau ai conservelor de carne, sau că nu avem respect faţă de interesele trusturilor monopoliste internaţionale petrolifere sau de altă natură. Nu ne-ar mira dacă dincolo de mări şi oceane s'ar contesta caracterul democratic al regimului nostru pe motiv că n'am recurs la cumpărarea de voturi, la corupţia în massă şi la ajutorul gangsterilor pentru a asigura succesul alegerilor, aşa cum se obişnueşte în campaniile electorale din Statele Unite. Nu ne-ar surprinde dacă d-l De Gasperi ar pune la îndoială democratismul nostru pe motiv că noi n'am trimis în toată ţara 300.000 de

polițiști înarmați cu mitraliere americane, așa cum a făcut d-sa în vederea apropiatelor alegeri.

In schimb, am trimis 350.000 de îndrumători, care au luminat massa poporului, având drept singură armă cartea cu textul Constituției noastre.

Și Papa dela Roma va găsi, fără îndoială, motive să critice Constituția noastră pentrucă ea nu concordă cu tendința Vaticanului de a se amesteca în treburile interne ale diferitelor țări sub pretext de păstorire a drept-credincioșilor catolici. Cine știe dacă Vaticanul, care a supus unui fel de excomunicare religioasă milioanele de catolici italieni aderenți ai Frontului Popular, nu se va gândi să arunce afurisenia și asupra noastră, pe motiv că noua noastră Constituție nu prevede supunerea cetățenilor noștri de religie catolică față de directivele politice ale Vaticanului, sau pentrucă nu ne-am lăsat ispitiți de strălucirea vițelului de aur american, la ale cărui picioare vrea Vaticanul să-și aducă drept-credincioșii.

Supărarea Vaticanului constă în aceea că sutele de mii de cetățeni de religie catolică din țara noastră n'au dat ascultare enciclicelor și îndemnurilor pornite dela Vatican și că acești catolici în frunte cu o parte a clerului catolic de jos au venit să voteze listele Frontului Democrației Populare și să aprobe Proiectul noii Constituții.

Massele de credincioși de orice religie din țara noastră știu că noua Constituție le acordă dreptul de exercitare nestingherită a confesiunii lor. In locul prigoanei religioase, al cărei focar este de secole Vaticanul, Constituția Republicii Populare Române proclamă libertatea religioasă.

Deaceea credincioșii de orice religie privesc cu încredere regimul democratic popular și Constituția lui.

Tocmai acest lucru îi supără și îi nemulțumește pe cei dela Vatican. Noi rămânem însă nepăsători față de „criticile" și supărările imperialiștilor și slugoilor lor, ale marilor capitaliști și ale Vaticanului.

Ceeace contează pentru noi este părerea poporului. Această părere, poporul și-a exprimat-o cu prilejul alegerilor pentru Marea Adunare Națională.

In noua Constituție, poporul nostru vede întruchiparea voinței și a intereselor sale, garanția desvoltării tot mai mari a țării noastre pe drumul democrației populare, pe drumul asigurării bunului trai al celor mulți.

Niciodată în țara noastră un document nu a pătruns atât de adânc în conștiința masselor celor mai largi ale poporului.

Milioane de oameni, în orașe și în sate, au citit și desbătut Constituția.

Ea însăși a fost un mijloc de ridicare politică a poporului, o armă de luptă admirabilă contra celor ce lucrează din întuneric împotriva intereselor poporului și Republicii Populare Române.

Noi am făcut alegerile fără butoaie cu țuică, fără agenți electorali, fără asasinate electorale, fără furt de urne.

Rămășițele reacțiunii, de a căror existență nu avem voie să uităm, au încercat să provoace abținerea cetățenilor dela vot. Infrângerea le-a fost sdrobitoare. Poporul a respins manevrele celora care au căutat întotdeauna să împiedice massele populare dela participarea activă la viața politică.

Participarea fără precedent a populației la vot este o dovadă elocventă a activizării și a conștiinței politice a celor mai largi masse ale poporului, ținute în trecut în ignoranță și întuneric.

Iată un rezultat al muncii forțelor noastre democratice în frunte cu Partidul Muncitoresc Român.

Alegerile s'au transformat într'o entuziastă manifestare a adeziunii poporului la noua Constituție. In felul acesta, încă înainte de a fi supusă Marii Adunări Naționale, poporul, în covârșitoarea sa majoritate, s'a pronunțat în favoarea Constituției.

Nenumărați cetățeni și grupuri de cetățeni au luat parte la discutarea largă cu adevărat populară a Constituției și și-au trimis propunerile și sugestiile. In redactarea textului definitiv al Proiectului care vă este supus, s'a ținut seama de multe din aceste propuneri. Vă revine acum d-v., doamnelor și domnilor deputați, de a da forma definitivă Proiectului de Constituție și de a-l transforma dintr'un proiect în legea fundamentală a Republicii Populare Române.

Nu peste mult timp vom fi chemați să realizăm, așa cum glăsuește Constituția, organele locale ale puterii populare.

Prin această reformă se va da Republicii Populare Române un nou instrument puternic de exercitare a puterii de către popor, de

atragere a masselor populare largi la opera de conducere a statului.

In fața Republicii noastre Populare se deschid perspective noi, strălucite.

Noua Constituție, reformele democratice ce decurg din ea, vasta operă de reconstrucție economică pe care am inițiat-o duc țara noastră înainte, spre trepte superioare ale desvoltării sociale pentru binele poporului, pentru propășirea Patriei noastre.

In mersul acesta înainte, reprezentanții poporului, deputații Marii Adunări Naționale, au un rol însemnat de îndeplinit. Nu mă pot opri să nu profit de acest prilej, ca în numele Partidului Muncitoresc Român, forța conducătoare a Frontului Democrației Populare, exponent al clasei celei mai avansate a societății, să felicit pe reprezentanții poporului aleși în alegerile din 28 Martie și prin ei milioanele de alegători care au știut să aleagă o astfel de reprezentanță populară, una din garanțiile desvoltării democratice a Republicii noastre Populare. *(Aplauze furtunoase, îndelung repetate: membrii Adunării ovaționează în picioare.)*

„Scânteia" nr. 1.096
din 11 Aprilie 1948.

EXPUNERE DE MOTIVE LA PROIECTUL DE LEGE PENTRU NAȚIONALIZAREA INTREPRINDERILOR INDUSTRIALE, MINIERE, BANCARE, DE ASIGURĂRI ȘI DE TRANSPORT

11 Iunie 1948

Domnule Președinte,
Onorat Prezidiu,
Doamnelor și domnilor miniștri,
Doamnelor și domnilor deputați,

Incepând cu victoria dela 6 Martie 1945, democrația a înregistrat în țara noastră o serie de succese dintre cele mai importante pe tărâm economic, dar mai ales pe tărâm politic.

După reforma agrară, măsurile de refacere economică au fost urmate de reforma monetară din 15 August 1947, reformă care a pus capăt haosului provocat de inflație și a dus la stabilizarea și consolidarea situației noastre economice. Succesele obținute însă pe tărâmul politic, cum au fost: eliminarea reprezentanților burgheziei din guvern, trecând răspunderea guvernării în mâinile clasei muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, precum și îndepărtarea monarhiei odată cu proclamarea Republicii Populare Române, au deschis posibilități largi pentru a putea face noi pași importanți pe tărâmul consolidării pozițiilor cucerite, precum și al cuceririi de poziții noi.

Situația creată în urma transformărilor petrecute impune o schimbare structurală în domeniul economiei naționale, pentru a putea pune toate forțele productive ale țării în slujba ridicării nivelului politic, economic și cultural al poporului nostru.

Această schimbare structurală este trecerea în mâinile statului,

ca bun comun al poporului, a celei mai importante părţi din mijloacele de producţie. *(Aplauze prelungite.)*

Incă dela 23 August 1944 reprezentanţii burgheziei au căutat atât pe teren economic cât şi pe teren politic, atât înlăuntrul guvernului cât şi dinafara lui, să lupte cu toate mijloacele contra întăririi regimului de democraţie şi să saboteze din toate puterile măsurile lui.

In cele mai importante sectoare industriale am avut de luptat cu sabotarea producţiei, degradarea utilajului, vânzarea la negru şi sărăcirea intreprinderilor prin stoarcerea lor pentru beneficii personale, care luau drumul străinătăţii.

Niciunul dintre producătorii particulari nu producea cu capital propriu. Toţi se foloseau de creditele Băncii Naţionale, utilizând aceşti bani pentru a plăti consiliilor de administraţie sume mari drept tantieme, iar mulţi cumpărau cu ei propriile lor case sau propriile lor acţiuni.

Trecerea celei mai importante părţi a mijloacelor de producţie în mâna statului este o necesitate, deoarece aceste arme economice se smulg din mâinile acelora dela care am smuls armele politice.

Lăsând mai departe uneltele de producţie în aceste mâini, ar însemna să permitem burgheziei înlăturarea poporului dela conducerea politică, să permitem burgheziei continuarea politicii ei de a desorganiza viaţa noastră economică pentru a compromite regimul în ochii poporului; ar însemna să-i permitem să folosească mai departe aceste unelte ca mijloace de manevră în scopul de a restaura vechiul regim.

Trecându-le în mâna statului, la cârma căruia stă guvernul reprezentând interesele poporului, înseamnă a lărgi în sectorul economic al Republicii noastre Populare succesele obţinute pe teren politic.

Este evident că nici planificarea economiei naţionale nu poate fi concepută atâta timp cât cele mai importante mijloace de producţie sunt în mâna capitalului particular.

Pentru a putea trece la o economie planificată, pe care cea mai mare parte a poporului o aşteaptă din partea guvernului, este necesar a trece aceste mijloace în mâinile statului.

Infăptuind acest act revoluţionar, vom putea stimula toate energiile creatoare ale poporului nostru printr'o muncă conştientă şi însufleţită. Prin consolidarea puterii economice a Republicii Populare Române vom putea asigura un ritm încă necunoscut în desvoltarea economică, politică şi socială a Republicii noastre Populare.

Permiteţi-mi, doamnelor şi domnilor deputaţi, să dau citire proiectului de lege pentru naţionalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere şi de transporturi. (Se dă citire proiectului de lege.)

Inchei prezentarea legii de naţionalizare a întreprinderilor industriale, cu rugămintea de a da urgenţă votării acestei legi. *(Aplauze prelungite.)*

„Scânteia" nr. 1.144
din 13 Iunie 1948.

EXEMPLUL MĂREŢ DE CONSTRUIRE A SOCIALISMULUI

Comuniştii din întreaga lume şi odată cu ei toţi oamenii muncii sărbătoresc la 1 Octombrie 1948 împlinirea a 10 ani dela apariţia lucrării tovarăşului Stalin: „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice".

In arsenalul ideologic al partidelor marxist-leniniste din lumea întreagă, această operă a tovarăşului Stalin este una din armele cele mai puternice în lupta dusă pentru triumful comunismului. Făcând o genială generalizare a experienţei Partidului Bolşevic, care în tot decursul istoriei sale deţine rolul de avantgardă în mişcarea revoluţionară a proletariatului din întreaga lume, tovarăşul Stalin a creat o veritabilă enciclopedie a marxism-leninismului, care serveşte drept călăuză în acţiunea comuniştilor din întreaga lume.

Insemnătate covârşitoare are „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice" şi pentru Partidul Muncitoresc Român. Din clipa în care partidul nostru, activând în adâncă ilegalitate, a pus în circulaţie primele exemplare ale „Istoriei Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice" care ne-au parvenit, precum şi primele traduceri manuscrise, iar apoi şi tipărite, din această lucrare, „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice" a devenit pentru noi un îndreptar în toate problemele strategiei şi tacticii de partid, ca şi în cele ale vieţii interne a partidului.

Istorica experienţă a partidului lui Lenin şi Stalin ne este deosebit de preţioasă acum, când la noi în ţară s'a instaurat un regim de democraţie populară şi când partidul nostru joacă rolul determinant în întreaga viaţă de stat.

Pentru ţara noastră socialismul nu mai este astăzi un ţel îndepărtat. Sarcina construirii socialismului este la ordinea de zi. Partidul nostru îndreaptă toate eforturile şi toată energia oamenilor muncii spre reorganizarea pe baze socialiste a economiei ţării, spre făurirea unei vieţi noi. Marea experienţă a Uniunii Sovietice ne ajută să rezolvăm problemele cele mai complexe, de importanţă primordială pentru reuşita construirii socialismului. Această experienţă ne ajută să evităm greşelile şi să scurtăm drumul care duce la această ţintă.

Crearea unei industrii socialiste desvoltate este una din sarcinile esenţiale ale construirii socialismului în ţara noastră. Statul popular a moştenit dela vechiul regim o economie extrem de înapoiată. Imperialiştii englezi, francezi şi americani, care porunceau în ţara noastră încă din vremea primului război mondial, duceau o politică ce urmărea menţinerea artificială a României într'o stare de înapoiere şi de complectă dependenţă economică faţă de statele străine. Imperialiştii germani, care în ajunul agresiunii antisovietice luară locul imperialiştilor anglo-franco-americani, hărăzeau României rolul de hinterland agricol al economiei de război a Germaniei. Pentru tânărul stat democratic s'a pus problema lichidării cât mai grabnice a înapoierii economice a ţării şi a creării unei baze materiale solide care să-i asigure independenţa economică, s'a pus problema desvoltării rapide a marii industrii. Dacă nu ne-am fi călăuzit după experienţa Uniunii Sovietice şi a Partidului Bolşevic, ne-am fi văzut puşi în faţa unei serioase primejdii, deoarece elementele oportuniste au încercat nu odată să impună ţării noastre calea desvoltării industriale obişnuite a statelor capitaliste, cale care începe cu desvoltarea industriei uşoare.

Dar partidul nostru, înarmat cu experienţa Partidului Bolşevic, a respins şi respinge asemenea încercări. Noi ţinem minte bine cuvintele tovarăşului Stalin, care spune că o asemenea cale de industrializare este „un proces îndelungat, care necesită termene lungi, de câteva decenii, în cursul cărora trebue să aştepţi desvoltarea industriei uşoare şi să vegetezi fără industrie grea" [1].

Tovarăşul Stalin arată că Partidul Comunist al U.R.S.S. „a

[1] *I. Stalin:* „Cuvântare rostită la întrunirea electorală a alegătorilor din circumscripţia electorală «Stalin» din oraşul Moscova în ziua de 9 Februarie 1946", ed. P.M.R. 1948, pag. 21.

respins calea «obişnuită» a industrializării şi a început opera de industrializare a ţării prin desvoltarea industriei grele. Lucrul acesta a fost foarte greu, dar realizabil. In această operă, naţionalizarea industriei şi a băncilor a fost de un mare ajutor, pentrucă a dat posibilitatea ca mijloacele să fie adunate repede la un loc şi transferate în industria grea"[1].

Aceste teze ale tovarăşului Stalin stau la baza politicii noastre de reconstrucţie a economiei pe baze socialiste.

Incă în 1945, rezoluţia Conferinţei naţionale a Partidului Comunist Român a subliniat că „pentru a pune în valoare toate bogăţiile pământului ţării noastre, pentru a înzestra economia noastră agricolă cu maşini moderne, pentru a utiliza la maximum capacitatea industriei noastre, este în primul rând necesară refacerea şi desvoltarea industriei grele, metalurgice şi extractive".

Partidul Muncitoresc Român vede în desvoltarea industriei grele veriga hotărîtoare a operei de reconstrucţie economică şi de industrializare a ţării noastre.

Invingând greutăţile provenite din existenţa încercuirii capitaliste, luptând împotriva duşmanilor socialismului de teapa lui Troţchi, Zinoviev, Râcov, Buharin, lichidând moştenirea grea lăsată de regimul capitalist-moşieresc, partidul lui Lenin şi Stalin a rezolvat cu succes toate problemele esenţiale ale construirii socialismului. Acest fapt este de o importanţă imensă nu numai pentru U.R.S.S., pentru clasa muncitoare sovietică, dar şi pentru clasa muncitoare a oricărei ţări care merge pe calea construirii socialismului.

O problemă deosebit de complexă pentru partidul nostru, ca şi pentru celelalte partide comuniste şi muncitoreşti frăţeşti, este construirea socialismului la ţară. Dacă la oraş, cu toată împotrivirea înverşunată a duşmanului de clasă, am izbutit să smulgem relativ uşor puterea economică din mâinile clasei exploatatoare, a clasei capitaliştilor, apoi la ţară, după reforma agrară care a expropriat clasa moşierilor, s'a mai menţinut clasa capitalistă cea mai numeroasă: chiaburimea. Avem la sate un ocean de mici gospodării individuale (peste 3.000.000) care, după celebra expresie a lui Lenin, generează capitalism zi de zi, ceas de ceas, spontan şi în proporţii de masă. Productivitatea acestor gospodării ţărăneşti este extrem

[1] Ibid., pag. 21 — 22.

de scăzută, lucru care nu poate să surprindă, dat fiind că 77% din aceste gospodării au câte 3 ha. de pământ şi chiar mai puţin. Peste 40% din gospodăriile ţărăneşti nu sunt în stare să-şi îndestuleze nevoile din producţia proprie şi sunt silite să cumpere produse agricole. Mai mult de jumătate din aceste gospodării nu au vite de muncă şi nici măcar pluguri.

Partidul nostru are de îndeplinit sarcina grea a lichidării stării de înapoiere a agriculturii, a asigurării unei înalte productivităţi a acesteia, a salvării ţărănimii muncitoare de mizerie, a lichidării exploatării la ţară.

Tot în experienţa istorică a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice a găsit partidul nostru răspuns la întrebarea: ce drum trebue să urmeze pentru a îndeplini cu succes această sarcină.

„Care este deci soluţia? — întreba tovarăşul Stalin. — Soluţia este trecerea dela gospodăriile ţărăneşti mici şi fărâmiţate la gospodării mari şi unite pe baza cultivării în comun a pământului, trecerea la cultivarea colectivă a pământului pe baza unei tehnici noi, superioare.

Soluţia este asocierea gospodăriilor ţărăneşti mici şi foarte mici în mod treptat, dar continuu, nu prin presiune, ci prin exemplu şi convingere, în mari gospodării bazate pe cultivarea în comun, în tovărăşie, colectivă a pământului şi care să folosească maşini agricole şi tractoare şi să aplice metode ştiinţifice de intensificare a agriculturii.

Alte soluţii nu există"[1].

Din experienţa istorică a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice izvorăsc şi învăţămintele preţioase pe care le conţine Rezoluţia Biroului Informativ asupra situaţiei din Partidul Comunist din Iugoslavia. Rezoluţia arată că orice pripire în reorganizarea pe baze socialiste a agriculturii nu poate să aducă decât rău şi că pentru a lichida elementele capitaliste la sate se cere o muncă neobosită şi îndelungată în direcţia îngrădirii elementelor capitaliste, a întăririi alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare, şi în direcţia desvoltării unei industrii socialiste în stare să asigure producţia de maşini agricole.

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 10, ed. rusă, pag. 305 — 306.

Acestea sunt ideile de care se călăuzeşte partidul nostru în activitatea sa practică de reorganizare socialistă a agriculturii.

Au fost şi la noi tovarăşi care ignorau problema reorganizării agriculturii pe baze socialiste, care nu înţelegeau adevărul evident că nu se poate construi socialismul numai la oraş. Au fost la noi oportunişti înveteraţi, ca de pildă Patraşcanu, care în plină luptă pentru desvoltarea democraţiei populare preconiza alianţa clasei muncitoare cu toată ţărănimea, inclusiv chiaburii, încercând astfel să înlocuiască lupta de clasă împotriva exploatatorilor prin „pace socială" între exploataţi şi exploatatori. Mulţumită învăţămintelor trase din experienţa luptei Partidului Bolşevic, partidul nostru a respins cu hotărîre aceste încercări ale duşmanilor de a-l împinge pe o cale greşită.

Este neîndoielnic că şi sub acest raport Partidul Bolşevic are marele merit istoric de a fi găsit *unica soluţie justă* a problemei reorganizării pe baze socialiste a agriculturii, nu numai pentru propria sa ţară, ci şi pentru *toate* ţările care merg spre socialism. Teza potrivit căreia drumul socialismului, care în esenţă este comun tuturor ţărilor, a fost croit de Uniunea Sovietică, stă la baza politicii partidului nostru în domeniul construirii socialismului.

Fireşte că fiecare ţară, inclusiv a noastră, are particularităţile ei care condiţionează anumite deosebiri în procesul de desvoltare a ţării respective pe drumul socialismului. Tocmai aceste particularităţi le avea în vedere Lenin când arăta că „trecerea dela capitalism la comunism nu poate să nu dea, fireşte, o abundenţă şi o diversitate enormă de forme politice, dar esenţa lor va fi inevitabil aceeaşi: *dictatura proletariatului*" [1].

Tendinţa oportunistă de a exagera importanţa acestor diferenţe specifice şi a emite teoria conform căreia o ţară sau alta ar putea merge spre socialism pe o cale a sa deosebită — ceeace presupune renunţarea la rolul conducător al clasei muncitoare în construirea socialismului — s'a dovedit o tendinţă nefastă şi primejdioasă. In realitate, această teorie reprezintă încercarea de negare a importanţei istorice universale a experienţei Partidului Bolşevic. Ea constitue încercarea oportunistă de a opune căii spre socialism, trasată de Partidul Bolşevic, căii de construire a orânduirii socialiste pe

[1] *V. I. Lenin*: „Statul şi revoluţia", ed. P.M.R. 1951, ediţia a II-a pag. 43.

baza luptei revoluţionare împotriva tuturor claselor exploatatoare, — calea fantezistă a aşa zisei desvoltări „paşnice" a socialismului, calea „integrării paşnice" a elementelor capitaliste în socialism, în condiţiile unei pretinse stingeri a luptei de clasă.

După această „teorie" se călăuzeşte în politica sa clica naţionalistă a lui Tito, Kardelj, Rankovici, Djilas din conducerea actuală a P.C.I. E limpede că o asemenea „teorie" nu poate duce decât la abandonarea marxism-leninismului, la abandonarea luptei de clasă şi la căderea în păcatul naţionalismului burghez.

Fireşte, studiind experienţa Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice şi aplicând-o în condiţiile specifice ale ţării noastre, noi nu uităm nicio clipă că marxismul nu este o dogmă, ci un îndreptar în acţiune. „A-ţi însuşi teoria marxist-leninistă — ne învaţă tovarăşul Stalin — înseamnă a-ţi însuşi *esenţa* acestei teorii şi a învăţa să aplici această teorie atunci când trebue să rezolvi probleme practice ale mişcării revoluţionare în diferitele condiţii ale luptei de clasă a proletariatului" [1].

Nu există mijloc mai eficace de însuşire efectivă a esenţei teoriei marxist-leniniste decât studierea lucrării tovarăşului Stalin. Membrii partidului nostru vor fi în stare să îndeplinească cu cinste sarcinile ce se impun partidului în măsura în care vor şti să folosească învăţămintele drumului istoric parcurs de Partidul Bolşevic.

Lucrarea tovarăşului Stalin stă la baza întregului nostru învăţământ de partid. Peste 40.000 de membri de partid studiază „Istoria Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice", individual şi în cercuri. Această operă a tovarăşului Stalin a fost tipărită la noi în circa 300.000 de exemplare. Sperăm că tirajul acestei lucrări va atinge în curând un milion de exemplare.

Cartea e citită şi studiată şi de cercuri largi din rândurile celor fără partid. Ea a devenit cu adevărat cartea de căpetenie a fiecărui muncitor conştient din ţara noastră.

Sorbind din nesecatul izvor al experienţei Partidului Bolşevic, creat, educat şi oţelit de marile genii ale omenirii, conducătorii oamenilor muncii din lumea întreagă — Lenin şi Stalin —, partidul nostru a dobândit succese serioase în construirea bazelor socialismului în ţara noastră. Noi ştim că vom obţine succese şi mai impor-

[1] „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice", ed. P.M.R. 1948, ediţia a III-a, pag. 495-496.

tante dacă vom ţine totdeauna seamă de învăţămintele drumului glorios parcurs de Partidul Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice. Şi dimpotrivă, uitarea experienţei Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice nu poate să ducă decât la greşeli şi să compromită în mod ireparabil construirea socialismului în ţara noastră.

Inspirându-ne din experienţa Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice, noi întărim neîncetat unitatea de neclintit a rândurilor partidului nostru. Noi ştim că pentru a obţine noi succese e nevoie să întărim şi mai mult partidul nostru, veghind ca el să păstreze şi să întărească tradiţiile sale de luptă şi caracterul de partid revoluţionar al proletariatului, intransigent faţă de oportunişti, conciliatori şi capitulanţi, dârz şi neclintit faţă de burghezie şi ceilalţi exploatatori.

Ştim deasemenea că Partidul Muncitoresc Român nu-şi va putea îndeplini misiunea de conducător al clasei muncitoare şi al tuturor oamenilor muncii dacă se va lăsa îmbătat de succese şi dacă va cădea în păcatul îngâmfării. Şi dimpotrivă, partidul va fi de neînvins dacă va şti să-şi aprecieze munca în spirit autocritic, bolşevic, dacă va şti să instruiască şi să educe cadrele, trăgând învăţămintele cuvenite din greşelile sale şi îndreptându-le la timp.

Experienţa partidului lui Lenin şi Stalin ne învaţă că numai păstrând o strânsă legătură cu massele, că numai întărind şi desvoltând necontenit această legătură, numai plecând urechea la glasul masselor şi înţelegându-le nevoile vitale, va putea partidul nostru să devină într'adevăr un partid de massă, în stare să conducă milioanele de oameni ai muncii, în frunte cu clasa muncitoare, spre victoria socialismului în ţara noastră.

„Pentru pace trainică, pentru democraţie populară!" nr. 19 (22) din 1 Octombrie 1948.

PLANUL DE STAT AL REPUBLICII POPULARE ROMÂNE PE ANUL 1949

Expunere în faţa Marii Adunări Naţionale

27 Decembrie 1948

Onorat prezidiu, tovarăşi miniştri, tovarăşi deputaţi,

Vă supunem spre discutare şi aprobare proiectul primului plan de stat al Republicii Populare Române.

Alcătuirea acestui plan, care coordonează activitatea diverselor sectoare economice, sociale şi culturale, constitue un moment important, deschide o etapă nouă pe drumul construirii socialismului în ţara noastră.

Care sunt condiţiile în care pornim la realizarea planificării economiei noastre?

In timp ce în ţările capitaliste se ascut contradicţiile politice şi se înrăutăţeşte starea economică, forţele păcii şi ale progresului, în frunte cu Uniunea Sovietică se întăresc şi se desvoltă pe zi ce trece. Blocului sguduit de contradicţii interne al imperialiştilor aţâţători la război i se opune lagărul democratic, format din popoarele iubitoare de pace. Creşte şi se întăreşte colaborarea politică şi economică între Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară.

Pe plan intern, condiţiile în care pornim la planificarea economiei noastre sunt, pe de o parte, faptul că puterea politică se află în mâinile celor ce muncesc, iar pe de altă parte că lupta de clasă se ascute pe măsura înaintării noastre pe drumul socialismului.

Planificarea economiei nu e — aşa cum au vrut s'o prezinte teoreticienii burghezi şi social-democraţi — o operaţiune posibilă sub orice regim politic şi social, în orice împrejurare. Planificarea

economiei presupune existența unor anumite condiții indispensabile, și anume: smulgerea puterii politice și economice din mâna capitaliștilor, conducerea politică a statului de către clasa muncitoare, organizarea de către ea a principalelor mijloace de producție, existența unei evidențe a acestor mijloace.

Discutând cu scriitorul englez Wells, tovarășul Stalin a spus: „Până nu vă veți elibera de capitaliști și până nu veți renunța la principiul proprietății particulare asupra mijloacelor de producție, nu veți avea o economie planificată".

Deabia după naționalizarea principalelor întreprinderi industriale, de transport, bancare și de asigurări, la 11 Iunie 1948, deabia după ce clasa muncitoare a luat sub conducerea sa directă aceste întreprinderi, au fost create premizele necesare pentru planificarea economiei și, ca urmare, s'au putut lua o serie de măsuri de reorganizare a sectorului industrial, bancar și de circulație a mărfurilor.

Fabricile au fost grupate în centrale industriale, după obiectul lor de producție. Intreprinderile, sub conducerea noilor directori-muncitori, lichidează starea de desorganizare în care fuseseră lăsate de către capitaliști. Prin efortul clasei muncitoare, devenită conștientă de faptul că deține aproape în întregime principalele mijloace de producție din sectorul industrial, producția industrială crește, programele fixate de ministere sunt executate și depășite. In locul haosului contabil, provocat intenționat de capitaliști pentru a-și ascunde astfel beneficiile, se introduce o contabilizare riguroasă a tuturor cheltuelilor și veniturilor.

Toate acestea, împreună cu organizarea sistemului de credit, restructurarea sistemului fiscal, ca și întărirea comerțului de stat, constitue elemente care ne dau posibilitatea întocmirii — la câteva luni dela naționalizare — a primului plan de stat.

Trebue menționat că planificarea cuprinde sectoarele în care statul deține totalitatea sau imensa majoritate a mijloacelor de producție — industria, transporturile — precum și o parte din sectorul agricol, proprietatea statului, ca și institutele de credit, comerțul de stat și cooperatist, dată fiind natura lor socialistă.

In ceeace privește sectorul particular în agricultură, cu cele circa 3.500.000 de gospodării individuale, i se pun sarcini a căror realizare constă în a asigura aprovizionarea cu materii prime a industriei, satisfacerea nevoilor populației urbane și țărănești cu produse alimentare și punerea la dispoziție a cantităților de produse agricole necesare schimburilor cu străinătatea.

Tovarăși deputați,

Trebue să subliniem că toate realizările de mai sus, care constitue premizele planificării noastre economice, nu ar fi fost posibile fără ajutorul politic și economic dat de marea Uniune Sovietică. Ajutorul economic s'a manifestat atât prin importante ușurări succesive ale obligațiilor ce derivă din tratatul de pace, cât și prin convenții comerciale și de colaborare economică, încheiate pe baza unei perfecte egalități de drepturi.

Mărirea producției industriale a devenit posibilă numai datorită materiilor prime, semifabricatelor și utilajului de bază livrate de către Uniunea Sovietică. Aceste livrări au asigurat îndeosebi redresarea industriei noastre siderurgice, precum și activitatea industriei textile.

In domeniul colaborării economice trebue să subliniem importanța deosebită a societăților mixte sovieto-române — „sovromuri" — care contribue în mod hotăritor la desvoltarea industriei petrolifere, chimice și forestiere, a transporturilor noastre maritime, fluviale și aeriene, precum și a noii noastre industrii de tractoare.

De o însemnătate deosebită pentru noi este și prețiosul ajutor tehnic pe care ni-l acordă Uniunea Sovietică, dându-ne astfel posibilitatea să folosim uriașa experiență a Țării Socialismului.

Astfel, relațiile economice tot mai strânse cu Uniunea Sovietică nu numai că au ajutat și ajută la întărirea puterii economice a Republicii Populare Române, dar ne pun și la adăpost de consecințele catastrofale ale gravelor dificultăți economice de care sunt cuprinse țările cu sistem capitalist.

Relațiile economice și politice cu țările de democrație populară au deasemenea o mare însemnătate. In fața noastră se deschide perspectiva desvoltării acestor relații, în sensul complectării reciproce a economiilor respective și a coordonării eforturilor în lupta împotriva imperialismului și pentru construirea socialismului.

Dar condițiile politico-economice obținute prin sprijinul hotăritor al Uniunii Sovietice și prin luptele grele și pline de sacrificii ale clasei muncitoare, sub conducerea partidului nostru, fac nu nu-

mai posibilă, ci şi necesară planificarea economică. Dece? Pentrucă planificarea economică este una din legile de desvoltare ale economiei socialiste pe care am început s'o construim.

Intr'adevăr, în locul desvoltării spontane, anarhice şi oarbe, caracteristice modului de producţie capitalist, care duce inevitabil la crize, haos economic, şomaj şi mizerie, economia socialistă se bazează pe o desvoltare coordonată a tuturor ramurilor şi unităţilor economice, ţinând seama de necesităţile generale ale economiei socialiste.

Pe când în orânduirea capitalistă mobilul întregii activităţi economice este profitul, în economia socialistă, în locul concurenţei duşmănoase între diferitele întreprinderi, există o colaborare strânsă şi armonioasă între toate unităţile de tip socialist, toate contribuind la realizarea ţelului socialismului: ridicarea permanentă a nivelului material şi cultural al oamenilor muncii.

Aceasta nu este cu putinţă decât dacă se planifică şi se coordonează sarcinile fiecărei unităţi, ale fiecărei ramuri industriale, ale fiecărui sector economic, transformând, aşa cum spunea Lenin încă din 1918, întregul mecanism economic al statului într'un organism economic care să lucreze în aşa fel încât milioane de persoane să fie conduse în acelaş plan.

In acest sens, Constituţia Republicii Populare Române, în art. 15, prevede:

„Statul îndrumează şi planifică economia naţională în vederea desvoltării puterii economice a ţării, asigurării bunei stări a poporului şi garantării independenţei naţionale"[1].

Tovarăşi deputaţi,

Planul pe care îl prezentăm astăzi este un plan de un an. Ne-am hotărît să întocmim primul Plan de Stat al Republicii Populare Române numai pe anul 1949 din următoarele considerente:

a) în primul rând, necesitatea de a planifica economia ţării cât mai urgent — planul trebuind să înceapă la 1 Ianuarie 1949 — nu dădea răgaz suficient pentru un studiu mai amplu cerut de un plan de lungă durată;

[1] „Constituţia Republicii Populare Române", 1948, pag. 51.

b) în al doilea rând, acest studiu ar fi cerut material statistic şi documentar, întocmit pe baze ştiinţifice, special pregătit în vederea planificării; iar acest material este abia în curs de pregătire;

c) în al treilea rând, nici experienţa noastră, atât a aparatului tehnic cât şi a cadrelor din economie, nu îngăduiau elaborarea unui plan pe o perioadă mai lungă.

Care sunt obiectivele politico-economice pe care le urmăreşte planul de stat pe 1949?

Primul obiectiv constă în consolidarea realizărilor economice efectuate în ultima perioadă de massele muncitoare din ţara noastră, întărirea independenţei noastre naţionale şi asigurarea condiţiilor necesare pentru construirea socialismului în Republica Populară Română.

Aşa cum ne învaţă Lenin şi Stalin, aşa cum ne învaţă experienţa Uniunii Sovietice, construirea socialismului nu este cu putinţă fără o puternică industrializare. Iar această industrializare trebue făcută prin desvoltarea în primul rând a industriei grele, a industriei producătoare de mijloace de producţie.

Deasemenea industrializarea constitue o condiţie esenţială pentru întărirea economiei ţării noastre ca un inel în lanţul ţărilor antiimperialiste.

Pe această linie călăuzitoare a mers Conferinţa naţională a Partidului Comunist Român în 1945, când a considerat ca o sarcină de bază pentru ţara noastră desvoltarea industriei grele. Numai desvoltând industria grea vom putea pune în valoare toate bogăţiile solului şi subsolului nostru, vom putea produce maşini şi utilaj pentru celelalte industrii, vom asigura desvoltarea transporturilor, vom desvolta agricultura, punându-i la dispoziţie maşini agricole, unelte, îngrăşăminte, vom putea electrifica ţara, vom mări productivitatea muncii şi vom reuşi astfel să punem din ce în ce mai multe produse la îndemâna celor ce muncesc, ridicându-le nivelul de trai şi cel cultural.

Un alt obiectiv pe care-l urmăreşte planul pe 1949 este depăşirea cu 40% a valorii producţiei globale industriale din anul 1948.

Acest obiectiv este posibil de realizat deoarece în 1949:

a) vom importa mai multe materii prime necesare industriilor

decât în 1948, și aceasta în primul rând datorită sprijinului puternic dat de U.R.S.S.;

b) vom produce în țară o serie de mașini și unelte pe care până acum le importam;

c) vom putea mări capacitatea de producție a multor întreprinderi prin reînnoirea utilajului și lichidarea gâtuirilor;

d) vom pune în funcțiune unități industriale noi;

e) în sfârșit, vom mări, printr'o serie de măsuri, productivitatea muncii.

Prin depășirea cu 40% a valorii producției globale industriale din 1948, noi lichidăm — în ansamblul industriei — rămânerea în urmă față de perioada de dinainte de război, iar în unele sectoare depășim chiar cu mult această perioadă.

Un alt obiectiv politico-economic al planului e pregătirea și realizarea în domeniul agriculturii a măsurilor care să asigure îndrumarea acestui sector spre socialism, în special prin înzestrarea agriculturii cu mașini și unelte, prin întărirea fermelor de stat și a stațiunilor de mașini și tractoare, precum și prin organizarea și desvoltarea diferitelor tipuri de cooperative.

Realizarea planului nostru de stat trebue să ne pună la dispoziție mijloacele materiale pentru întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare.

Alt obiectiv politico-economic al planului pe 1949 este îmbunătățirea condițiilor de trai ale maselor muncitoare. Aceasta se va realiza prin mărirea producției mărfurilor industriale de larg consum, prin desvoltarea și extinderea comerțului de stat și cooperatist, prin intensificarea schimbului dintre sat și oraș, care să lărgească baza de aprovizionare alimentară a populației salariate, cât și posibilitățile de aprovizionare ale țărănimii muncitoare.

In sfârșit, un alt obiectiv urmărit de plan este pregătirea condițiilor necesare pentru întocmirea și realizarea viitorului plan de stat de lungă durată.

In acest scop, în anul 1949 se vor studia și pregăti o serie de lucrări de investiții, menite să creeze noi ramuri industriale și să mărească potențialul industriei naționale, se vor face prospecții și explorări în scopul descoperirii unor noi bogății miniere, se vor studia posibilitățile locale de desvoltare economică complexă pe re-

giuni, se va perfecționa evidența statistică și se vor elabora standarde pentru un număr de produse principale ale economiei naționale.

INVESTIȚIILE

Tovarăși deputați,

Obiectivele urmărite de planul nostru pe 1949 apar deosebit de limpede dacă privim investițiile care au fost prevăzute.

Noi socotim că din acumulările ce se vor realiza prin amortizări și alocații bugetare să destinăm pentru investiții pe 1949 o sumă de 82 de miliarde de lei, din care 7 miliarde pentru terminarea lucrărilor începute în anul 1948.

Suma aceasta, rod al eforturilor celor ce muncesc, deși e considerabilă (de 3,7 ori mai mare decât cea investită în 1948) — și va trebui depusă o muncă îndârjită a tuturor pentru a o putea realiza — e totuși departe de a corespunde necesităților de desvoltare a economiei noastre și de a satisface nevoile noastre culturale și sociale chiar pentru anul 1949.

A trebuit deci să structurăm repartiția acestei sume în așa fel ca obiectivele ce ni le propunem să poată fi atinse. Deaceea, din totalul de 82 de miliarde de lei destinați investițiilor, noi prevedem prin proiectul de plan ca cea mai mare parte să fie alocată scopurilor productive. Astfel propunem ca:

47,2% să fie alocate investițiilor pentru mijloacele de producție industrială,

21,2% pentru transporturi și căi de comunicație,

11,2% pentru sectorul cultural și social,

9,3% pentru administrația de stat,

9,4% pentru agricultură și silvicultură,

1,7% pentru comerțul interior.

In spiritul liniei partidului de a se pune accentul pe industria de bază, noi am prevăzut să fie alocate industriei grele și celei extractive 36,8% din totalul investițiilor și 10,4% industriei ușoare. Deasemenea, din cele 21,2% din totalul investițiilor destinate transporturilor și comunicațiilor, mai mult de jumătate (11,8% din total) sunt prevăzute pentru căile ferate.

Trebue să menţionăm că, separat de investiţiile prevăzute în planul pe 1949, mai trebue să contăm pe alte importante investiţii ce vor avea loc în întreprinderile cu participaţie sovietică şi în „sovromuri".

Efortul pe care il face poporul nostru în anul care vine, prin aceste investiţii, trebue să-şi dea, şi-şi va da, roadele sale printr'o creştere a producţiei industriale şi agricole, precum şi a productivităţii muncii, deasemenea prin creşterea acumulării socialiste, care va asigura reproducţia lărgită socialistă şi ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Desigur că o parte din aceste investiţii se va resimţi imediat prin creşterea producţiei, dar o altă parte, destul de însemnată, îşi va da roadele abia în anii următori.

Să trecem acum la cercetarea sumară a sarcinilor date de Planul de Stat pe 1949 principalelor ramuri industriale.

INDUSTRIA

Valoarea producţiei globale a industriei din Republica Populară Română, socotită la preţurile din 31 Decembrie 1948, va creşte în anul 1949 cu 40% în comparaţie cu producţia anului 1948.

In ramura siderurgiei, determinantă pentru desvoltarea întregii economii a Republicii Populare Române, se va depăşi cu 35% nivelul producţiei de fontă din 1948. Producţia de oţel Siemens-Martin va întrece cu 16% pe cea din 1948, iar producţia de laminate finite va fi cu 30% mai mare decât în 1948.

Pentru a se realiza această producţie, vor trebui să se execute lucrările de investiţie care să asigure o funcţionare continuă şi în condiţii mai bune a instalaţiilor celor mai importante, să mărească capacitatea actuală de producţie, să creeze şi să lărgească bazele materiale pentru o desvoltare ulterioară.

In acest scop, printre lucrările de investiţie în siderurgie s'au prevăzut: reconstrucţia şi mărirea capacităţii a trei furnale înalte şi a două cuptoare Siemens-Martin, construcţia a două cuptoare noi Siemens-Martin, începerea realizării a două laminoare, dublarea capacităţii cocseriei dela Reşiţa. Pentru asigurarea nevoilor industriei noastre siderurgice cu cocs, se va începe construirea unei cocserii pe bază de cărbune de Valea Jiului.

In cursul anului 1949 se va extrage cu 24% mai mult minereu de fier decât în 1948. Această cantitate este departe de a asigura nevoile actuale ale industriei siderurgice. Deaceea se vor face lucrări de deschidere la diferite mine de fier şi lucrări de explorare în diferite regiuni pentru descoperirea de noi zăcăminte de fier. Se vor lua măsuri pentru folosirea minereurilor de fier de calitate inferioară.

Metalurgia prelucrătoare va trebui să facă o cotitură hotăritoare, îndreptându-se pe linia desvoltării producţiei de utilaj necesar industriei, agriculturii şi transporturilor, ocupând astfel un loc de frunte în desvoltarea economiei naţionale.

In anul 1949 producţia metalurgiei prelucrătoare va întrece cu 35% pe cea din anul 1948.

Această producţie va trebui să asigure în mare parte îndeplinirea planurilor de investiţie în toate sectoarele economiei naţionale. O importanţă deosebită se va da echipării sectorului petrolifer, executându-se o cantitate de utilaj petrolifer cu 132% mai mare decât în 1948; metalurgia prelucrătoare va da o contribuţie însemnată în mecanizarea agriculturii, producând cu 40% mai multe unelte şi maşini agricole decât în 1948. Pentru buna funcţionare şi desvoltare a transporturilor de orice fel, se vor produce diferite materiale care vor întrece cu 25% producţia din 1948.

Pentru lărgirea şi perfecţionarea tehnică a bazelor de desvoltare a metalurgiei prelucrătoare, peste 70% din fondurile de investiţii alocate acestei ramuri industriale vor fi folosite pentru procurare de maşini-unelte, aparataje şi instalaţii.

In industria petroliferă se va continua creşterea producţiei de ţiţei, începută în anul 1948, extrăgându-se cu 13,7% mai mult ţiţei decât în 1948.

Pentru a se mări ritmul creşterii producţiei şi pentru a se asigura o exploatare în condiţii favorabile şi în viitor, se vor continua şi intensifica cercetările pentru descoperirea de noi zăcăminte de petrol, destinându-se în acest scop 13% din fondul de investiţii alocat industriei petrolifere.

Se vor face lucrări de foraj reprezentând 48,2% în plus faţă de 1948, dintre care foraj de explorare cu 83,5% şi foraj de exploatare cu 31,3% mai mult decât în 1948.

Indeplinirea sarcinilor de mai sus şi crearea bazelor de des-

voltare ulterioară a industriei petrolifere vor fi asigurate printr'o reînnoire şi dotare masivă cu utilaj petrolifer, reprezentând 39,5% din fondul de investiţii alocat industriei petrolifere.

Se vor face lucrări de refacere şi regrupare a instalaţiilor de rafinării, printre care şi instalarea unei rafinării în Moldova, apropiind astfel unitatea prelucrătoare de sursa de materie primă.

Se va acorda o atenţie crescândă gazului metan, care prezintă o importanţă deosebită pentru economia naţională atât ca materie primă pentru industria chimică, cât şi ca un combustibil care să înlocuiască păcura şi lemnele. In cursul anului 1949 se vor executa lucrări de investiţii în vederea desvoltării exploatărilor. Se vor executa 21 de sonde de exploatare şi 5 sonde de explorare.

Se va extrage cu 15% mai mult cărbune decât în 1948, iar din cantitatea totală extrasă 55% vor fi cărbuni din Valea Jiului, spălaţi şi triaţi. Se vor efectua lucrări de prospecţie şi explorări pentru mărirea rezervelor actuale şi identificarea zăcămintelor noi, în special pentru huilele cocsificabile din Banat. Se vor mecaniza lucrările de abataj.

Intensificarea şi lărgirea exploatării de lignit, ameliorarea produselor obţinute vor constitui o preocupare specială în anul 1949. Se va extinde mecanizarea extracţiei la bazinele importante de lignit, se vor executa lucrări miniere de deschidere, necesare creării de noi rezerve la exploatările existente, se vor construi două instalaţii de ameliorare a ligniţilor.

Industria energiei electrice va asigura nevoile crescânde ale industriei în anul 1949 şi va executa unele lucrări de desvoltare strict necesare care să-i permită să facă faţă cerinţelor economiei naţionale până la stabilirea planului de electrificare generală a ţării şi începerea lucrărilor prevăzute în acest plan.

Producţia de energie electrică în uzinele publice va fi cu 7,6% mai mare decât în 1948.

Se vor face lucrări pentru mărirea puterii instalate.

Industria electrotehnică, rămasă în urma celorlalte ramuri industriale, va trebui să fie întărită pentru a satisface nevoile de utilaj electric ale economiei naţionale. Se va desvolta fabrica de electromotoare „Dinamo" şi se va începe construirea unei fabrici de contori electrici.

In industria chimică se va păşi la refacerea generală a instalaţiilor şi se va începe desvoltarea unei industrii puternice pe baza materiilor prime de care dispunem din abundenţă (gaz metan, sare, petrol, lemn etc.).

Valoarea totală a producţiei în industria chimică va depăşi cu 51% pe aceea din anul 1948. Se vor înregistra creşteri însemnate faţă de 1948 la o serie de produse importante. Astfel, soda caustică va depăşi producţia anului 1948 cu 13%, acidul sulfuric cu 40%, negrul de fum cu 31%. O creştere importantă va fi la producţia tananţilor.

Se va da o atenţie deosebită construcţiilor de unităţi noi. In cadrul „Sovromchim"-ului se va construi o mare fabrică de amoniac, acid azotic şi îngrăşăminte. Se vor construi două fabrici de negru de fum, patru fabrici de tananţi şi altele. Aceste construcţii vor consuma 55% din fondul de investiţii alocat industriei chimice.

In industria lemnului, producţia de cherestea va depăşi cu 38% nivelul din 1948. Se va transporta la fabrici tot materialul lemnos exploatat şi aflat în depozite intermediare, precum şi toate doboriturile de vânt. Se va intensifica acţiunea de mecanizare a transporturilor de buşteni, organizând folosirea raţională a materialului de tracţiune achiziţionat în 1948 şi construind noi căi ferate forestiere. Se vor monta 7 fabrici noi, cu utilaj existent, în imediata apropiere a masivelor forestiere. Fabricile prelucrătoare de lemn vor produce mobilă de tip popular şi vor desvolta producerea de case prefabricate.

In industria materialelor de construcţie se va intensifica ritmul de producţie şi se vor lua măsuri de desvoltare ţinând seama de volumul mare de construcţii prevăzute în planul pe 1949 şi de perspectivele reproducţiei lărgite, care va trebui să devină o lege în economia noastră.

Se va produce cu 37% mai mult ciment decât în 1948, iar producţia de geamuri trase va depăşi cu 59% pe cea a anului 1948. Capacitatea totală de producţie la geamuri trase va fi mărită prin construirea unei secţiuni noi la fabrica de geamuri Mediaş.

In ramura industriei ceramice, producţia de cărămizi refractare va marca o creştere importantă, contribuind la buna funcţionare a industriei siderurgice şi a altor ramuri industriale. La cărămizile de silică se va depăşi producţia din 1948 cu 136%.

Producţia în industria bunurilor de consum, destinată să satis-

fată nevoile masselor muncitoare va spori în mod simţitor, datorită asigurării şi lărgirii bazei de materii prime prevăzute în Planul de Stat pe 1949 şi a lucrărilor de investiţie ce se vor executa în acest sector.

Ţesătoriile de bumbac vor depăşi cu 17% producţia anului 1948, ţesătoriile de lână vor produce cu 11% mai mult decât în 1948, iar la ţesături de mătase vegetală producţia va depăşi cu 47% pe cea a anului 1948. Se vor produce tricotaje a căror cantitate depăşeşte cu 183% pe cea produsă în 1948. Producţia filaturilor de in şi cânepă va marca o creştere importantă.

O sarcină generală pentru industria textilă va fi îmbunătăţirea calităţii produselor şi lărgirea sortimentului.

Desvoltarea industriei textile va fi asigurată prin măsurile ce se vor lua pentru a reduce gâtuirea existentă între capacitatea insuficientă a filaturilor în raport cu aceea a ţesătoriilor. Creditul alocat pentru investiţii în industria textilă va fi întrebuinţat aproape în întregime pentru mărirea capacităţii de producţie totală a filaturilor: se vor achiziţiona şi monta două filaturi de bumbac, o filatură de cânepă, se vor desvolta filaturile de lână.

Se va produce cu 58% mai multă încălţăminte decât în 1948.

In industria alimentară se vor lua măsurile necesare pentru desvoltarea tuturor ramurilor ei şi se va realiza o depăşire apreciabilă faţă de producţia anului 1948 la principalele produse alimentare.

Producţia conservelor de carne va depăşi cu 272% pe cea a anului 1948. Se va pescui de două ori mai mult peşte decât în 1948.

In industria laptelui se va produce lapte pasteurizat şi refrigerat într'o cantitate de trei ori mai mare decât cantitatea prelucrată în industrie în 1948. Producţia brânzeturilor în întreprinderile naţionalizate va fi de şase ori mai mare decât în 1948, iar cea de unt presat cu 450% mai mare ca în 1948. In vederea realizării acestor sarcini se va organiza colectarea laptelui, mărindu-se totodată capacitatea de colectare.

Se vor produce paste făinoase într'o cantitate care să depăşească cu 330% pe cea din 1948.

In industria uleiurilor se va mări capacitatea de producţie cu 20%, capacitatea de depozitare a seminţelor cu 40% şi a uleiurilor cu 35%.

Producţia de zahăr va creşte cu 17% peste cea a anului 1948.

Industria spirtului va realiza în cadrul planului pe 1949 cu 34% mai mult alcool decât în 1948, iar producţia de tutun va depăşi cu 14% producţia anului 1948.

Intregii industrii i s'au fixat următoarele sarcini generale: îmbunătăţirea calităţii produselor, creşterea productivităţii muncii şi scăderea preţului de cost.

Imbunătăţirea calităţii produselor va fi urmărită prin elaborarea şi generalizarea standardelor de stat şi prin controlul respectării lor în toate domeniile.

Ridicarea productivităţii muncii va trebui să imprime industriei noastre ritmul rapid de creştere a producţiei caracteristic industriei socialiste. Planul pe 1949 prevede o creştere a productivităţii muncii de cel puţin 15% faţă de aceea dela finele anului 1948. Pentru atingerea acestui scop se vor stabili norme de măsurare şi verificare a productivităţii muncii în toate ramurile industriale şi se va generaliza introducerea muncii în acord, aplicându-se timpii de acord medii progresivi; se vor generaliza planurile tehnologice, se vor lua măsuri pentru ridicarea calificării profesionale a cadrelor, se va întări disciplina în muncă.

Reducerea sistematică a preţului de cost va trebui să fie o sursă de acumulare pentru economia R.P.R. Reducerea preţului de cost va trebui să rezulte din ridicarea productivităţii muncii, micşorarea consumurilor specifice de materiale, combustibil şi energie electrică, suprimarea de cheltueli inutile, reducerea cheltuelilor de regie, în special a celor administrative etc.

Reducerea preţului de cost în toate ramurile industriei va arăta că clasa muncitoare a ştiut să folosească ca un bun gospodar mijloacele de producţie, a căror proprietate a cucerit-o.

AGRICULTURA

In planul de stat pe 1949 noi dăm o atenţie deosebită agriculturii. Dacă ridicarea nivelului material al celor ce muncesc dela sate şi oraşe, dacă progresul ţării noastre şi construirea socialismului sunt direct condiţionate de o puternică industrie, însăşi desvoltarea acestei industrii puternice este legată şi de desvoltarea agriculturii.

Intr'adevăr, primind dela industrie produsele necesare sectorului agricol, acesta va trebui să asigure o aprovizionare îndestulătoare cu alimente pentru clasa muncitoare şi va trebui să furnizeze materia primă necesară industriei naţionale.

Planul pe 1949 prevede o producţie agricolă vegetală a cărei valoare va întrece cu cel puţin 40% valoarea producţiei agricole vegetale din 1948, şi anume: cu cel puţin 14,5% la cereale, cu 74% la leguminoase, cu 80% la plante industriale. Astfel se vor produce cu 9% mai multe grâne decât în 1948, cu 26% mai mult porumb decât în 1948, cu 76% mai mulţi cartofi decât în 1948, cu 155% mai multe seminţe de floarea soarelui decât în 1948, cu 25% mai multă sfeclă de zahăr decât în 1948.

Se va extinde cultura plantelor textile: producţia de bumbac va fi cu circa 480% mai mare decât în 1948, iar producţia de in şi cânepă va creşte cu 104% faţă de 1948.

In domeniul zootehniei vom pune accentul pe creşterea animalelor de rasă, sporind cu circa 9% numărul cabalinelor, cu 17% numărul bovinelor şi cu 100% cel al porcinelor.

Cum ne gândim să realizăm aceste sarcini prevăzute în plan?

Aceste sarcini se vor realiza prin îmbunătăţirea felului de muncă în agricultură, prin mărirea suprafeţelor de însămânţat şi a producţiei medii la hectar, prin mărirea numărului şi productivităţii vitelor.

In scopul îmbunătăţirii condiţiilor de muncă şi al ridicării nivelului material şi cultural al ţărănimii muncitoare:

a) Se va desvolta reţeaua staţiunilor de maşini şi tractoare şi se va îmbunătăţi această reţea din punct de vedere organizatoric, sporindu-se randamentul maşinilor agricole.

Centrala staţiunilor de maşini şi tractoare va înfiinţa în cursul anului 1949, în cadrul planului, cel puţin 20 de staţiuni noi şi va spori parcul de maşini agricole cu 1.500 de tractoare şi 1.100 de batoze.

Printr'o raţională folosire a maşinilor agricole, costul lucrărilor executate cu aceste maşini nu va trebui să depăşească costul muncilor cu animale. Ţăranilor săraci şi cooperativelor li se vor acorda înlesniri şi precădere.

In vederea desvoltării într'un ritm cât mai rapid a unei agriculturi mecanizate, vom lua măsuri pentru fabricarea în ţara noastră a maşinilor agricole.

Din şcolile practice organizate de Centrala staţiunilor de maşini şi tractoare se vor recruta cadrele necesare în agricultură.

b) Se va consolida şi lărgi activitatea fermelor de stat, care trebue să devină un exemplu de gospodărie agricolă, îndrumând ţărănimea spre introducerea metodelor superioare de muncă în agricultură.

Fermele de stat, printr'o organizare raţională a muncii, prin mecanizarea pe scară întinsă a lucrărilor agricole, prin utilizarea de seminţe selecţionate vor ridica producţia medie la hectar, peste nivelul mediu al întregului sector agricol, cu cel puţin 27% la grâu, cu 20% la orez, 18% la floarea soarelui, 16% la sfecla de zahăr.

In cadrul A.F.S.M.-ului se va da o atenţie specială cultivării seminţelor selecţionate. Deasemenea se vor creşte în special animale de rasă pentru prăsilă.

c) Se va încuraja organizarea în mediul rural a cooperativelor de diferite tipuri, pentru o mai bună şi mai avantajoasă aprovizionare cu unelte agricole, seminţe selecţionate şi bunuri de consum, pentru folosirea în comun a mijloacelor mecanizate de producţie şi pentru o valorificare mai avantajoasă a produselor proprii.

Cooperativele de aprovizionare şi desfacere, pe de o parte, vor ajuta ţărănimea cooperatoare să scape de speculanţi, aprovizionând-o cu produsele industriale de care are nevoie, iar pe de altă parte vor asigura aprovizionarea muncitorimii dela oraşe cu produse alimentare.

Realizarea pe baze sănătoase a unei reţele largi de cooperative de aprovizionare şi desfacere va deschide calea asocierii ţăranilor săraci şi mijlocaşi în gospodării colective ca o formă superioară de exploatare a pământului.

Trecerea ţărănimii în gospodării colective este singurul mijloc prin care ţărănimea săracă şi mijlocaşă poate scăpa din starea de mizerie şi înapoiere. Este clar însă că aceasta trebue să aibă loc numai pe calea liberei consimţiri.

Dacă ţăranii îşi vor manifesta dorinţa de a merge pe linia gospodăriilor colective, atunci statul va da sprijin ţăranilor săraci şi mijlocaşi care vor să meargă pe această linie.

Statul este hotărît să contribue la aceste gospodării colective cu pământ din rezervele sale, cu credite, să pună la dispoziţia acestor unităţi staţiuni de maşini şi tractoare în condiţii deosebit de avantajoase.

Sub niciun motiv şi în niciun caz ţărănimea nu trebue să fie forţată să treacă la forma gospodăriilor colective.

Ţărănimea săracă şi mijlocaşă trebue lămurită cu răbdare asupra avantajelor gospodăriilor colective.

Principiul gospodăriilor colective a fost foarte mult atacat.

Cine avea interesul să sperie şi să înşele ţărănimea, falsificând rostul, importanţa şi condiţiile în care se pot înfiinţa gospodăriile colective?

In primul rând, aveau interes moşierii, care au fost expropriaţi şi al căror pământ a fost dat ţăranilor. Aveau interes, în al doilea rând, chiaburii — baza reacţiunii la sate —, care au ţinut din totdeauna sub dominaţie economică pe ţăranii săraci şi mijlocaşi, pe care îi speculau.

Pentru a-şi apăra interesele şi a suge mai departe vlaga ţărănimii sărace şi mijlocaşe, este lesne de înţeles că chiaburii au tot interesul să-i menţină pe ţăranii muncitori în stare de mizerie, cu mijloace de trai insuficiente, pentru a le acoperi nevoile lor vitale şi să-i robească.

Ce pot face în aceste condiţii ţăranii săraci decât să continue mizeria din tată în fiu, fiind slugile chiaburilor, umblând flămânzi, desculţi şi desbrăcaţi, vânzându-şi munca de o vară întreagă pentru o strachină de mălai!

Odată hotărîţi să treacă la gospodăria mare, colectivă, bazată pe munca maşinilor, gospodărie care dă un randament mare, situaţia ţărănimii sărace şi mijlocaşe se va schimba radical. Avuţia lor va creşte, traiul lor se va îmbunătăţi, ridicarea nivelului lor material le va da posibilitatea să-şi ridice şi nivelul cultural, să se bucure de binefacerile ştiinţei, ale civilizaţiei.

Ţăranii săraci şi mijlocaşi trebue lămuriţi că numai lor le aparţine hotărîrea de a trece la noua formă de exploatare a pământului, atunci când vor fi convinşi de superioritatea acestui sistem.

Desvoltarea gospodăriilor colective este un proces de lungă durată, dar nu încape îndoială că pe măsură ce se va mecaniza agricultura, pe măsură ce se va întări alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, pe măsură ce se va desvolta lupta împotriva elementelor exploatatoare dela sate, ţăranii săraci şi mijlocaşi se vor convinge de marile avantaje ale muncii în comun a pământului.

SILVICULTURA

In domeniul silviculturii, accentul cade asupra refacerii şi îmbunătăţirii patrimoniului forestier, distrus prin exploatarea de jaf a regimurilor trecute.

In acest scop se vor face lucrări de împădurire pe o suprafaţă de 60.000 ha.; în vederea acestor lucrări se va spori suprafaţa pepinierelor, producându-se cel puţin 290.000.000 de puieţi. In pădurile existente se vor face diferite amenajări pe o suprafaţă totală de 1.200.000 ha., din care 145.000 ha. reprezintă amenajarea golurilor alpine.

Pentru împiedicarea degradării masivelor păduroase, se vor executa pe o lungime totală de 540.000 m. lucrări de corecţie a torentelor, baraje etc.

Se vor lua măsuri pentru combaterea agenţilor vătămători ai pădurilor. Se va încuraja şi desvolta vânatul.

TRANSPORTURI ŞI TELECOMUNICAŢII

Desvoltarea producţiei şi intensificarea circulaţiei de produse industriale şi agricole între sat şi oraş sunt strâns legate de o bună organizare a transporturilor.

Planul de stat prevede sarcini importante în legătură cu desvoltarea transporturilor pe calea ferată, rutiere, de apă şi aeriene.

In domeniul căilor ferate se prevede: sporirea traficului de mărfuri cu 17,6% faţă de 1948 şi a traficului de călători cu 27,7% faţă de 1948.

Pentru realizarea acestor sarcini se vor spori mijloacele de tracţiune cu 16 automotoare, 580 de vagoane de călători, 3.650 de vagoane de marfă noi şi reconstruite şi 30 de locomotive de cale îngustă. Deasemenea se vor reface şi restabili 92 km. de linii de cale ferată, 6.200 m. l. de poduri, 2.400 m. l. de tunele.

Se vor continua lucrările de reconstrucţie pe linia Telciu—Vişeu, la triajul dela Braşov şi depourile Braşov, Craiova şi Ro-

șiori. Pe liniile nou construite se vor executa lucrările necesare pentru atingerea capacităților maxime de transport.

In domeniul transporturilor rutiere se va spori rețeaua existentă cu 1.800 km. (17,6% față de 1948), desvoltându-se în special rețeaua rurală. Numărul de tone-km. transportate va spori cu 390% față de 1948. Parcul de autovehicule în funcțiune va fi sporit cu 113%.

In vederea creșterii transporturilor rutiere se va îmbunătăți rețeaua drumurilor naționale, refăcându-se (prin reprofilări) 672 km., executându-se reparații radicale la 580 km. și tratamente de protecție la 200 km

Se vor reface în formă definitivă poduri de șosea în lungime de cel puțin 4.100 m.l.

Transporturile pe apă vor fi îmbunătățite și desvoltate în cursul anului 1949, mărindu-se parcul de vase fluviale și maritime.

In domeniul transporturilor aeriene, numărul de tone-km. va fi sporit cu 40% față de 1948.

Se va desvolta rețeaua telefonică prin conectarea la rețeaua existentă a 267 de comune rurale (41% mai mult ca în 1948), prin instalări de noi circuite aeriene, în lungime de 2.500 km., prin introducerea în cablul urban a 40.000 km. de circuit nou și sporirea cu 6% a numărului de posturi telefonice în funcțiune.

RIDICAREA NIVELULUI MATERIAL ȘI CULTURAL AL MASSELOR MUNCITOARE DIN R.P.R.

Prin desvoltarea și întărirea sectorului socialist în economia Republicii Populare Române, prin mărirea producției și a productivității muncii, prin desvoltarea circulației mărfurilor, se vor pune bazele îmbunătățirii situației materiale și culturale a masselor muncitoare din R. P. R.

In domeniul învățământului, în scopul lichidării analfabetismului, planul prevede desvoltarea învățământului preșcolar și a celui elementar, îndreptând către școli cât mai mulți din copiii până acum nescolarizați.

In învățământul mediu și superior se va consolida reforma făcută, accentuându-se caracterul practic pe care acest învățământ

trebue să-l aibă pentru sprijinirea efortului de desvoltare economică a țării.

Se vor lua toate măsurile necesare pentru ușurarea intrării în școlile de învățământ mediu și superior a fiilor de muncitori și țărani, creându-se pentru aceștia posibilități reale de frecventare, prin înființarea de cămine și cantine școlare.

Pentru atingerea acestor obiective, se va majora numărul școlilor din învățământul preșcolar la 3.140, adică cu 40%. Se vor construi 70 de școli elementare noi, se vor restaura școlile existente, se vor înființa 190 de școli medii tehnice, amenajându-se pentru fiii de muncitori internate în cel puțin 4 centre mari; numărul căminelor studențești va spori cu 30, adică cu 73%, și cel al cantinelor studențești cu 12, adică cu 50% față de 1948.

Se va urmări desvoltarea cinematografiei și radiofoniei în orașe și sate, a teatrelor în centrele industriale, a căminelor culturale și bibliotecilor. Cinematografele din mediul rural vor spori la 500, se vor amenaja 10 caravane cinematografice, va începe construcția și utilarea unui studio cinematografic pentru producția de filme indigene. Se vor pune în funcțiune două posturi noi de radio-emisiune (Tâncăbești și Timișoara), se va începe construcția postului dela Cluj. Se vor înființa 6 teatre în centre muncitorești și se va spori la 10.000 numărul căminelor culturale.

In domeniul sănătății publice se vor urmări în cursul anului 1949, între altele, îmbunătățirea funcționării spitalelor, ocrotirea mamei și a copilului, înmulțirea dispensarelor și a circumscripțiilor medicale la sate, precum și o mai atentă îngrijire sanitară în școli.

Deasemenea se vor intensifica acțiunile pentru combaterea bolilor sociale și prevenirea bolilor infecțioase.

Numărul total al paturilor de spital va spori la 61.200, deci cu 22% peste numărul din 1948.

Numărul caselor de naștere va spori cu 24%, numărul circumscripțiilor medicale din mediul rural cu 12%, față de 1948. Se vor construi 50 de dispensare la sate.

In școli se va spori numărul posturilor medicale la 600, al infirmeriilor școlare la 337.

In cursul anului 1949 vor fi reorganizate stațiunile balneo-climaterice, pentru a fi folosite pe cât posibil pe toată durata anului în vederea ameliorării îngrijirii oamenilor muncii.

In domeniul edilitar şi al gospodăriilor comunale se va urmări îmbunătăţirea condiţiilor de trai din regiunile respective prin desvoltarea şi îmbunătăţirea serviciilor comunale, utilizându-se la maximum resursele locale, desvoltându-se spiritul de gospodărie şi iniţiativă locală.

In acest scop se va urmări refacerea şcolilor, spitalelor şi a edificiilor publice, se vor îmbunătăţi şi desvolta drumurile judeţene şi comunale, se vor executa lucrări de captări de importanţă locală.

In domeniul circulaţiei mărfurilor, comerţul de stat îşi va extinde activitatea, lărgindu-şi reţeaua de desfacere cu amănuntul şi contribuind la o vehiculare rapidă a mărfurilor.

Paralel cu comerţul de stat şi în strânsă colaborare cu acesta, se va desvolta comerţul cooperatist, având drept obiectiv intensificarea schimburilor dintre sat şi oraş.

Valoarea mărfurilor puse în circulaţie prin comerţul de stat şi cooperatist va atinge în 1949 suma de 148 de miliarde de lei, adică cu 168% mai mult decât în 1948.

Nivelul de trai al masselor muncitoare va fi îmbunătăţit prin sporirea articolelor de consum şi în special a produselor alimentare, textile şi de încălţăminte.

Prin comerţul de stat şi cooperatist se vor desface, printre altele, 566.000 de tone de pâine, cu 70% mai mult ca în 1948, 74.000 de tone de zahăr, cu 12% mai mult ca în 1948, 12.000 de tone de paste făinoase, cu 300% mai mult ca în 1948, 250.000 hl. de lapte, 72.000 de tone de carne şi conserve de carne, cu 110% mai mult ca în 1948, 126.500.000 de metri de ţesături diferite, 2.100 de tone de tricotaje, 4.500 de tone de fire de bumbac ţărănesc, 6.200.000 de perechi de încălţăminte, 1.500.000 de perechi de opinci şi 1.500.000 de perechi de şoşoni şi galoşi.

Desvoltarea şi îmbunătăţirea comerţului de stat şi cooperatist, sporirea circulaţiei mărfurilor, aprovizionarea la timp a centrelor mari muncitoreşti, îmbunătăţirea şi uşurarea aprovizionării ţărănimii muncitoare, îmbunătăţirea calităţii mărfurilor vor duce la îmbunătăţirea şi uşurarea vieţii celor ce muncesc, contribuind în acelaş timp la consolidarea economiei R.P.R.

Tovarăşi deputaţi,

Planul nostru de stat pe anul 1949, primul nostru plan, este o manifestare nu numai a succeselor obţinute până în prezent prin lupta clasei muncitoare în alianţă cu ţărănimea muncitoare, ci este în acelaş timp o manifestare a voinţei şi hotărîrii noastre de a îndrepta economia acestei ţări pe drumul luminos al progresului şi bunei stări.

Planul nostru dă prin cifrele sale de investiţii, prin sarcinile puse diverselor noastre sectoare, un răspuns cercurilor imperialiste aţâţătoare la război. In timp ce majoritatea cheltuelilor statelor imperialiste se fac pentru înarmări, pentru pregătiri de război, în ţara noastră peste 90% din investiţii se alocă pentru cheltueli productive, pentru desvoltarea economică şi culturală a ţării.

Noi punem în aplicare planul nostru de stat într'un moment când ţările europene înfeudate planului Marshall se conving tot mai mult că acesta nu este decât un plan de înfeudare politică şi economică, un plan de epuizare a economiei ţărilor europene şi de sărăcire a masselor muncitoare.

Eşecul planului Marshall scoate în evidenţă şi mai bine superioritatea economiei planificate, care nu poate fi pusă în aplicare decât în Ţara Socialismului, Uniunea Sovietică, precum şi în ţările democraţiei populare, care au pornit pe drumul construirii socialismului.

Planul de Stat pe anul 1949 pune în faţa întregului popor sarcini mari, sarcini a căror realizare cere o încordare puternică a tuturor energiilor.

Aducerea la îndeplinire a acestui plan se bazează pe o serie întreagă de măsuri care vor forma un tot unitar cu planul de stat: noile legi financiare, legea bugetară pe anul 1949, politica de salarizare, contractul colectiv de muncă, codul muncii etc.

Succesul planului economic este condiţionat de introducerea în viaţă a acestor măsuri şi legiuiri.

Toate eforturile noastre au drept scop întărirea şi desvoltarea regimului nostru de democraţie populară, regim care este o formă a dictaturii proletare, regim unde rolul conducător îi aparţine clasei muncitoare, având drept sprijin principal sărăcimea satelor şi drept aliat ţărănimea mijlocaşă.

Planul nostru este alcătuit în conformitate cu interesele clasei muncitoare şi ale ţărănimii muncitoare (sărace şi mijlocaşe), pentru asigurarea bunei stări materiale şi culturale a poporului muncitor.

Elaborarea acestui prim plan de stat este numai o parte — desigur importantă — din munca de planificare a economiei Republicii noastre Populare. Partea cea mai grea, realizarea acestui plan, vine deabia acum.

Tovarăşul Stalin spune:

„...Planul de producţie este activitatea vie şi practică a milioane de oameni. Realitatea planului nostru de producţie sunt milioanele celor ce muncesc, care făuresc o viaţă nouă. Realitatea programului nostru o constitue oamenii vii, suntem noi împreună cu d-voastră, este voinţa noastră de a munci, hotărîrea noastră de a munci într'un mod nou, hotărîrea noastră de a îndeplini planul"[1].

Da, tovarăşi deputaţi, primul nostru plan necesită mobilizarea tuturor oamenilor muncii pentru a-l realiza, pentru a-l depăşi. Este necesară încordarea eforturilor muncitorimii, a tehnicienilor şi inginerilor, a ţărănimii muncitoare, a masselor tineretului muncitor, a femeilor muncitoare, a oamenilor de cultură şi instituţiilor noastre de ştiinţă, printre care locul de frunte îl ocupă Academia Republicii Populare Române.

Intrecerile socialiste constitue în Republica noastră Populară unul din cele mai importante mijloace prin care vom putea realiza atât mărirea producţiei, a productivităţii muncii, cât şi scăderea preţului de cost, a preţului de vânzare.

Dar noi ştim că acest plan va provoca rezistenţă, ură şi duşmănie din partea acelora cărora le stau ca un spin în ochi succesele, victoriile Republicii noastre Populare.

Ei vor căuta pe toate căile să saboteze realizarea acestui plan. Este deaceea datoria tuturor oamenilor muncii, a tuturor acelora care-şi iubesc ţara şi vor să contribue prin efortul lor la desvoltarea, la progresul ei, să fie vigilenţi, să demaşte oriunde şi sub orice formă vor întâlni actele de sabotaj, piedicile de orice fel puse în calea realizării planului nostru.

In executarea acestui plan ne călăuzim de principiul luptei de clasă necruţătoare împotriva duşmanilor Republicii Populare Române şi poporului muncitor.

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 563.

De realizarea şi depăşirea acestui plan depinde în bună măsură şi crearea — cu un ceas mai devreme — a condiţiilor economice pentru transformarea Republicii Populare Române într'o ţară a socialismului victorios.

Inainte, cu convingerea în capacitatea şi posibilităţile noastre de realizare şi depăşire a planului!

Să înlăturăm cu hotărîre, încredere şi entuziasm toate piedicile care vor sta în calea realizării lui! *(Membrii Prezidiului, ai Guvernului şi ai Marii Adunări Naţionale, în picioare, aplaudă puternic, viu şi îndelung, ovaţionând.)*

„Scânteia" nr. 1.311
din 28 Decembrie 1948.

LENIN
GENIU AL OMENIRII MUNCITOARE ŞI MARELE ÎNVĂŢĂTOR AL PROLETARIATULUI REVOLUŢIONAR

Conferinţă rostită la adunarea solemnă comemorativă dela Ateneul R. P. R.
21 Ianuarie 1949

Astăzi, 21 Ianuarie, comemorăm un sfert de veac dela moartea celui mai mare gânditor şi revoluţionar al epocii noastre, Vladimir Ilici Lenin.

Milioanele de muncitori şi ţărani din Uniunea Sovietică, care îl priveau pe Lenin ca pe părintele lor, proletarii din lumea întreagă, care vedeau în lupta lui Lenin propria lor luptă, popoarele coloniale şi asuprite, cărora învăţătura lui Lenin le-a arătat calea de eliberare, cu toţii au resimţit dispariţia lui Lenin ca pe o pierdere neînchipuit de grea.

Prin moartea lui Lenin, clasa muncitoare din lumea întreagă şi toată omenirea progresistă a pierdut pe genialul gânditor, pe cel care a dus mai departe şi a ridicat pe o treaptă superioară opera lui Marx şi Engels, pe uriaşul creator şi organizator al Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice, pe cel care a condus clasa muncitoare la primul asalt victorios împotriva exploatării capitaliste, înfăptuind primul stat socialist din lume, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Prin moartea lui Lenin, omenirea a pierdut pe marele dascăl al proletariatului din întreaga lume, pe marele om de ştiinţă cu privirea ageră, care ştia să deosebească în noianul de fapte sociale ce este esenţialul şi ce este de importanţă secundară, să vadă încotro se îndreaptă evenimentele şi să le dirijeze.

Prin moartea lui Lenin, clasa muncitoare din lumea întreagă a pierdut pe omul care a iubit-o cu toată puterea sufletului său

înflăcărat, pe cel care şi-a pus în timpul vieţii sale toată gândirea şi toată activitatea sa, toată puterea sa de muncă şi tot geniul său în serviciul celor mulţi şi obidiţi.

Lenin a luptat până la ultima suflare pentru nimicirea exploatării şi asupririi capitaliste, pentru nimicirea exploatării şi asupririi de orice fel a omului de către om, — pentru construirea societăţii socialiste, fără clase exploatatoare, prima fază a comunismului.

La douăzeci şi cinci de ani după moartea lui, figura marelui Lenin a rămas tot atât de vie în mintea tuturor oamenilor muncii ca şi în anii când conducea cu mână sigură Partidul Bolşevic şi popoarele Rusiei pe drumul revoluţiei proletare şi al construirii socialismului; milioanele de oameni care studiază învăţătura lui îl iubesc şi îl consideră ca pe învăţătorul şi conducătorul lor.

La moartea lui Lenin, Comitetul Central al Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice, adresându-se partidului şi tuturor oamenilor muncii, spunea:

„Nicicând dela moartea lui Marx istoria măreţei mişcări de desrobire a proletariatului n'a ridicat o figură atât de gigantică cum a fost defunctul nostru conducător, dascăl şi prieten. Tot ce are proletariatul cu adevărat măreţ şi eroic: gândire neînfricată, voinţă de fier, nestrămutată, îndârjită, atotînvingătoare, ură sfântă, ură de moarte împotriva robiei şi asupririi, pasiune revoluţionară care mişcă munţii din loc, credinţă nemărginită în puterea de creaţie a masselor, un uriaş geniu organizatoric, — toate acestea şi-au găsit o întruchipare măreaţă în Lenin, al cărui nume a devenit simbolul lumii noi dela Apus la Răsărit şi dela Miază-Noapte la Miază-Zi"[1].

Lenin, dela începutul activităţii sale, a luptat sub steagul marxismului; dar la el marxismul nu era o dogmă moartă, ci o călăuză în lupta de zi cu zi. Lenin nu a considerat niciodată marxismul ca ceva care rămâne pe loc. Pentru el, învăţătura lui Marx şi Engels era o ştiinţă vie, care se îmbogăţeşte necontenit pe măsură ce societatea omenească înaintează. Lenin a continuat şi desvoltat marxismul şi l-a ridicat pe o treaptă superioară. Marx a dovedit că societatea capitalistă şi forma capitalistă de exploatare

[1] „Lenin Vladimir Ilici. Scurtă expunere a vieţii şi activităţii sale", ed. P.M.R. 1951, ediţia a II-a, pag. 333.

a muncitorilor nu sunt veşnice, că pe o anumită treaptă a desvoltării sale economia capitalistă devine o piedică în calea progresului, frânează mersul înainte al societăţii, încât o nouă formă de organizare economică şi socială, orânduirea socialistă, trebue să-i ia locul.

Lenin a desvoltat şi aplicat învăţătura marxistă în mod concret la ultimul stadiu al capitalismului, imperialismul, care este stadiul de decădere, de descompunere al capitalismului, stadiul în care problema doborîrii capitalismului şi a înscăunării statului proletar se pune în mod practic în faţa mişcării revoluţionare.

Folosind experienţa mişcării internaţionale a proletariatului, desvoltând tezele lui Marx şi Engels asupra luptei proletariatului pentru cucerirea puterii, el a elaborat în amănunţime strategia şi tactica partidului creat de dânsul, partidul clasei muncitoare, strategie şi tactică care au dus la prima victorie a proletariatului şi la înscăunarea statului socialist pe a şasea parte a globului pământesc.

Numai un gânditor ca Lenin putea să găsească forma de stat care convine cel mai bine statului proletar abia format.

Pentru a înlătura stăpânirea burgheziei, pentru a putea construi noua orânduire, socialistă, trebuia ca, după smulgerea puterii politice din mâinile burgheziei, să fie înlocuită cu totul vechea maşină de stat burgheză, să se creeze o nouă formă de participare a masselor populare la conducerea statului.

Lenin a găsit această nouă formă de stat în Puterea Sovietică. „Orânduirea socială sovietică — spune Stalin — este o formă de organizare a societăţii mai bună decât oricare altă orânduire socială nesovietică"[1].

Orânduirea sovietică este cea mai largă democraţie pentru clasa muncitoare şi pentru toţi oamenii muncii. Dar ea asigură în acelaş timp sdrobirea tuturor încercărilor claselor exploatatoare de a recuceri puterea, de a înscăuna din nou asuprirea şi exploatarea capitalistă a masselor largi ale celor ce muncesc, ea asigură lichidarea claselor exploatatoare.

Şi astfel, cea mai largă democraţie pentru cei ce muncesc este indisolubil legată de represiunea cea mai energică faţă de duşmanii

[1] *I. Stalin:* „Cuvântare rostită la întrunirea electorală a alegătorilor din circumscripţia electorală «Stalin» din oraşul Moscova în ziua de 9 Februarie 1946", ed. P.M.R. 1948, pag. 12.

puterii populare, faţă de toţi spionii, sabotorii, faţă de toţi cei ce împiedică sub orice formă construirea societăţii socialiste.

Aceasta este dictatura proletariatului.

Ea este inevitabilă pentrucă fostele clase dominante n'au crezut posibilă şi nu vor să se împace cu gândul pierderii stăpânirii lor.

Dictatura proletariatului este, aşa dar, cea mai largă democraţie pentru cei ce muncesc, adică pentru imensa majoritate a poporului, şi este o dictatură împotriva unei infime părţi a societăţii compusă din foştii moşieri şi capitalişti, în vreme ce cea mai largă democraţie burgheză nu este o democraţie decât pentru o minoritate infimă de exploatatori, iar pentru păturile largi ale oamenilor muncii ea este o dictatură teroristă de jaf şi asuprire.

Combătând demagogia şi ipocrizia burgheziei şi a purtătorilor ei de cuvânt, reformiştii, care pălăvrăgeau despre democraţie în general, fără să ţină seama de conţinutul ei de clasă, marele Lenin a arătat că „orânduirea sovietică reprezintă pentru muncitori şi ţărani maximum de democratism, dar în acelaş timp ea înseamnă ruperea de democratismul *burghez* şi naşterea unui *tip nou* de democraţie, de importanţă istorică mondială, anume democratismul proletar sau dictatura proletariatului"[1].

Experienţa Uniunii Sovietice a confirmat pe deplin adevărul învăţăturii lui Lenin despre dictatura proletariatului. In cei 31 de ani de existenţă a sa, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste a desfiinţat definitiv, mulţumită funcţionării dictaturii proletariatului, orice rămăşiţe ale claselor exploatatoare, ne mai rămânând acolo decât două clase prietene, muncitorimea şi ţărănimea colhoznică. Invăţătura lui Lenin despre stat în noile condiţii, când clasele exploatatoare au fost definitiv lichidate, a fost desvoltată mai departe de marele discipol, prieten şi colaborator al lui Lenin, de genialul continuator al operei sale, Iosif Vissarionovici Stalin.

Tovarăşul Stalin spune:

„...S'au schimbat şi funcţiunile statului nostru socialist. A devenit inutilă, a dispărut treptat funcţiunea represiunii militare în

[1] *V. I. Lenin,* Opere alese în două volume, vol. II, partea a II-a, „Cu prilejul celei de a patra aniversări a Revoluţiei din Octombrie", ed. P.M.R. 1949, pag. 546—547.

interiorul ţării, căci exploatarea este suprimată, exploatatorii nu mai există şi nu mai avem pe cine reprima. In locul funcţiunii de represiune statul a căpătat funcţiunea de a sta la paza proprietăţii socialiste, contra hoţilor şi a delapidatorilor bunurilor poporului. S'a păstrat pe de-a'ntregul funcţiunea apărării militare a statului de agresiunea din afară, s'au păstrat, prin urmare, atât Armata Roşie, Flota maritimă de război, cât şi organele de represiune şi serviciul de informaţii, necesare pentru a prinde şi a pedepsi pe spioni, asasini, sabotori, trimişi în ţara noastră de serviciile de spionaj străine. S'a păstrat şi a căpătat o deplină desvoltare funcţiunea muncii economico-organizatorice şi cultural-educative a organelor de stat. Astăzi, principala sarcină a statului nostru înăuntrul ţării este de a duce o muncă paşnică economico-organizatorică şi cultural-educativă. In ce priveşte armata noastră, organele noastre de represiune şi serviciul nostru de informaţii, apoi tăişul lor nu mai este îndreptat spre interiorul ţării, ci spre exteriorul ei, împotriva duşmanilor din afară"[1].

Au trecut 25 de ani dela moartea lui Lenin şi în tot timpul acesta evenimentele n'au făcut decât să confirme zi de zi învăţăturile pe care el le-a dat clasei muncitoare din lumea întreagă.

Cel de al doilea război mondial a avut printre alte urmări şi pe aceea că un nou şir de ţări a părăsit calea mizeriei şi exploatării capitaliste şi s'a angajat pe calea socialismului.

Imprejurările istorice au făcut ca aceste ţări să treacă la socialism prin forma de stat a democraţiei populare. Dar această formă nu se deosebeşte în fond de drumul urmat de proletariatul din Ţara Socialismului sub conducerea lui Lenin şi Stalin, iar ea a fost posibilă graţie eliberării acestor ţări de către Armata Sovietică, graţie existenţei Uniunii Sovietice.

Democraţiile populare, pentru a construi socialismul, trebue să înlăture şi dânsele toate încercările fostei moşierimi şi ale clasei burgheze exploatatoare de a-şi relua stăpânirea lor de clasă.

Experienţa noastră de zi cu zi ne arată că ele, clasele exploatatoare, nu se resemnează să-şi piardă privilegiile cu una cu două. Sprijiniţi de imperialiştii din afară şi ajutaţi de uneltele lor dinăuntru, foştii moşieri şi capitalişti folosesc cele mai variate

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 953—954.

mijloace şi nu se dau înapoi dela nicio crimă în scopul de a reinscăuna regimul de exploatare şi asuprire burghezo-moşierească.

Democraţia populară, în perioada de trecere dela capitalism la socialism, trebue să asigure poporul muncitor împotriva oricăror încercări de restaurare a exploatării capitaliste la noi în ţară, prin urmare este o formă a dictaturii proletariatului.

Democraţia populară are sarcina de a sdrobi toate încercările duşmanului dinăuntru şi din afară de a readuce ţara în vechiul făgaş capitalist. Ea are totodată sarcina de a asigura trecerea dela capitalism la socialism. Ea asigură, prin urmare, îndeplinirea funcţiilor pe care marele Lenin le-a pus dictaturii proletariatului.

Regimul de democraţie populară instaurat în ţara noastră asigură participarea cea mai largă a masselor muncitoare la conducerea treburilor statului. Sfaturile Populare, care sunt pe cale de a fi înfiinţate pe baza legii recent votate de Marea Adunare Naţională, sunt tocmai acele organe menite să asigure conducerea treburilor ţării, dela organele puterii de stat cele mai de jos şi până sus, de către massele largi ale oamenilor muncii.

Tăria regimului democraţiei populare stă în faptul că marea majoritate a poporului, formată din oamenii muncii dela oraşe şi sate, are acelaş interes de a desfiinţa exploatarea capitalistă şi de a introduce societatea socialistă fără exploatare.

Această colaborare şi ajutor reciproc între toţi oamenii muncii pot fi realizate numai pe calea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, adică cu marea massă a celor ce muncesc dela sate.

Principalul în leninism — ne învaţă tovarăşul Stalin — este învăţătura despre dictatura proletariatului.

Iar învăţătura lui Lenin despre dictatura proletariatului ne arată că sâmburele acestei dictaturi este alianţa dintre proletariat şi ţărănimea muncitoare şi asigurarea rolului conducător al proletariatului în această alianţă. Această învăţătură leninistă a fost un nepreţuit îndreptar pentru noi, ea ne-a fost de mare folos pentru întărirea regimului nostru de democraţie populară. Proletariatul din ţara noastră a dovedit că el este într'adevăr acea clasă capabilă să conducă pe toţi oamenii muncii pe drumul socialismului. Fără alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea, fără asigurarea conducerii ţărănimii de către clasa muncitoare, moşierimea dela noi n'ar fi putut

să fie înfrântă și pământul moșieresc n'ar fi putut trece în stăpânirea țărănimii muncitoare. Clasa muncitoare a dat un ajutor nepreţuit ţărănimii muncitoare în înzestrarea cu uneltele necesare pentru a putea munci pe pământul dobândit. Clasa muncitoare este singurul sprijin al ţărănimii muncitoare împotriva exploatării chiaburilor şi singura garanţie că această exploatare va putea fi definitiv înlăturată. Alianța dintre muncitorime și țărănimea muncitoare și asigurarea rolului conducător al clasei muncitoare în această alianţă sunt garantate tocmai prin rolul pe care l-a jucat clasa muncitoare în înlăturarea stăpânirii burghezo-moşiereşti.

Regimul nostru de democrație populară este bazat pe învățătura lui Lenin despre dictatura proletariatului. Factorul conducător în democrația populară este proletariatul, care se sprijină puternic pe sărăcimea satelor, având ca aliat ţărănimea mijlocaşă, neîncetând nicio clipă lupta împotriva chiaburilor, clasa exploatatoare dela sate.

Clica naționalistă Tito-Rankovici din Iugoslavia duce o politică opusă învăţăturii lui Lenin. Ea duce o politică de „împăcare" între exploatatori și exploatați, de „unire" a claselor exploatate cu cele exploatatoare, o politică a naționalismului burghez. Prin aceasta ea a trădat învăţătura lui Lenin.

Dar rolul conducător al proletariatului nu poate fi asigurat decât dacă proletariatul are în fruntea lui o avangardă călită în luptă, înarmată cu știința cea mai înaintată, cu știința marxist-leninistă. Lenin este acela care a creat în Rusia partidul de tip nou, Partidul Bolșevic, avangarda clasei muncitoare și forma cea mai înaltă de organizare a clasei muncitoare, partid revoluţionar care — după expresia lui Stalin — s'a arătat „destul de cutezător ca să ducă pe proletari la lupta pentru putere, destul de experimentat ca să se orienteze în condițiile complexe ale situației revoluționare și destul de mlădios ca să ocolească stâncile primejdioase de tot felul în calea spre scop"[1].

Pe baza învăţăturii lui Lenin, clasa muncitoare din România şi-a creat şi ea partidul ei de avangardă, Partidul Comunist Român, care a organizat clasa muncitoare și a condus-o la lupta pentru înlăturarea stăpânirii moşierilor, bancherilor şi fabricanţilor şi

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 6, ed. P.M.R. 1948, pag. 184.

pentru instaurarea puterii politice a clasei muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare.

Pe baza învăţăturii lui Lenin şi Stalin, partidul clasei muncitoare din Republica Populară Română, Partidul Muncitoresc Român, conduce clasa muncitoare și tot poporul muncitor pe drumul construirii socialismului. Unul din meritele nepieritoare ale lui Lenin și Stalin este și acela de a fi înarmat clasa muncitoare cu această teorie a partidului de tip nou, fără a cărui conducere clasa muncitoare nu poate înlătura exploatarea capitalistă și construi socialismul. Ce exemplu mai luminos putem da pentru a arăta cât de vie și de actuală este învăţătura lui Lenin astăzi, 25 de ani după moartea lui, decât privind la felul în care se desfășoară lupta clasei muncitoare din țările imperialiste și a popoarelor coloniale și asuprite din lumea întreagă? Pretutindeni, în fruntea luptei împotriva exploatării și asupririi se află partidele de tip nou, partidele clasei muncitoare, construite pe baza învăţăturii lui Lenin şi Stalin despre partid, partidele comuniste și muncitorești. In toate țările din lume, în Apus ca și în Răsărit, în Franța și Italia, în China revoluționară, în fruntea luptei împotriva imperialismului și subjugării coloniale se află partidele de tip leninist, conducându-se după ideile lui Marx, Engels, Lenin și Stalin și strâns legate între ele prin ideologia internaționalismului proletar.

Iar în țările în care stăpânirea burghezo-moșierească a fost înlăturată datorită condiţiilor create de eliberarea lor de către Armata Sovietică, armata creată de Lenin și Stalin, în țările care au apucat-o pe calea construirii societăţii socialiste, partidele comuniste și muncitorești sunt forța conducătoare în lupta pentru crearea acestei noi orânduiri, din care exploatarea va fi pentru totdeauna înlăturată.

Cucerind puterea politică din mâinile clasei exploatatoare, proletariatul și-a pus sarcina construirii economiei socialiste, care va face ca vechea lume de mizerie și de lipsuri pentru marea majoritate a poporului să dispară ca un vis urit. Pentru aceasta, statul a și preluat în mâinile sale cea mai importantă parte a mijloacelor de producție din industrie și transport, a naționalizat deasemenea întreprinderile bancare și de asigurări și mobilizează toate resursele naţionale pentru construirea socialismului. Invăţătura lui Lenin, dusă mai departe de marele Stalin, care a condus atât de strălucit

construirea socialismului în Uniunea Sovietică și duce mai departe patria socialismului pe drumul construirii fazei superioare, a comunismului, este astăzi pentru noi o armă sigură pentru a lichida în țara noastră exploatarea capitalistă și a construi economia socialistă.

Și în Rusia puterea proletară a preluat dela vechile clase stăpânitoare o țară înapoiată, în care predomina mica producție agricolă, în care industria era în general rămasă în urmă din punct de vedere tehnic. Lenin a înțeles că pentru a se putea construi o țară socialistă trebue neapărat construită o industrie puternică, cu o înaltă productivitate a muncii, iar la baza acestei industrii trebue să fie pusă industria grea. Lenin a îndemnat pe toți oamenii muncii din Uniunea Sovietică să facă cele mai mari economii în averea obștească, pentru a putea pune cât mai mult de o parte în vederea construirii industriei grele.

„Aparatul nostru de stat — spunea Lenin — trebue redus, trebue să facem cât posibil mai multe economii... Și așa trebue să fie, pentrucă noi știm că fără salvarea industriei grele, fără refacerea ei, nu vom putea construi nicio industrie...

Salvarea pentru Rusia este nu numai o bună recoltă a gospodăriei țărănești; aceasta e puțin; și nu numai o stare înfloritoare a industriei ușoare, care ar da țăranilor articole de consum, ceeace este deasemenea puțin ; ne este necesară și industria *grea*“ [1].

Iar în alt loc Lenin a spus:

„Marea industrie de mașini și introducerea ei în agricultură este singura bază economică a socialismului, singura bază care ne permite de a lupta cu succes pentru salvarea omenirii de sub jugul capitalului...“[2]

Urmând indicațiile lui Lenin, Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, sub geniala conducere a tovarășului Stalin, a pornit la înfăptuirea planurilor cincinale, la industrializarea socialistă a țării și la construirea societății socialiste.

„Puterea Sovietică — a spus tovarășul Stalin — nu se poate menține mult timp pe baza unei industrii înapoiate..., numai o mare industrie modernă, care nu numai că nu rămâne în urma industriei

[1] *V. I. Lenin*, La aniversările Marii Revoluții, ed. P.C.R. 1945, pag. 124, 125.

[2] *Lenin*, Opere, vol. XXVII, ed. a 3-a rusă, pag. 21.

țărilor capitaliste, dar care să le poată întrece cu vremea, — numai o asemenea industrie poate servi de bază reală și sigură puterii sovietice“.

Și mai departe:

„Veriga de bază a planului cincinal a fost industria grea cu pivotul ei — construcția de mașini. Căci numai industria grea este în stare să reconstruiască și să pună pe picioare industria în totalitatea ei, mijloacele de transport și agricultura“[1].

Istoria a confirmat în mod strălucit aceste prevederi geniale ale lui Lenin și Stalin. Intr'un timp nemaipomenit de scurt, Uniunea Sovietică și-a desvoltat industria grea și industria de mașini, și pe baza acestora și industria ușoară și agricultura, devenind una din cele mai industrializate țări din lume. Pe baza învățăturii lui Lenin și Stalin și cu ajutorul nemijlocit al marii Uniuni Sovietice, a pornit și țara noastră la planificarea economiei naționale și la industrializarea țării, luând ca bază industria grea și ramura esențială a acesteia, industria de construcții de mașini. Planul nostru de stat este încă o strălucită confirmare a superiorității economiei socialiste asupra celei capitaliste. Noi ne-am propus ca în anul 1949 să ridicăm producția cu 40% față de anul trecut. Un ritm de creștere atât de grandios n'a cunoscut până acum niciuna din țările capitaliste, nici chiar cele mai înaintate.

Ritmul acesta nu este posibil decât pentrucă puterea de stat se află la noi în mâinile clasei muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare și pentrucă principalele fabrici, uzine, mine, căile ferate, mijloacele de transport, băncile și societățile de asigurare au trecut în mâinile statului. El nu este posibil decât pentrucă marea noastră vecină și prietenă ne-a ajutat și ne ajută să ne industrializăm țara, să ne desvoltăm industria grea și industria de mașini.

Intr'un singur an țara noastră va face investiții de peste 82 de miliarde de lei. Un asemenea ritm al investițiilor de capital n'a cunoscut țara noastră nicicând mai înainte. Din aceste 82 de miliarde, 36,8% vor merge pentru industria grea și industria extractivă, adică ne vor permite să producem în anii următori mai mult fier, mai mult cărbune, mai multe mașini, care vor asigura atât ridicarea agriculturii cât și a industriei ușoare.

[1] *I. Stalin*: „Problemele leninismului“, ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 595, 597.

Țara noastră a fost până acum o țară săracă, în care marea massă a poporului trăia în mizerie, deși solul și subsolul nostru cuprind cele mai variate bogății naturale. Acum, în mod planificat, noi vom valorifica aceste bogății, vom face ca ele să sporească parcul nostru de mașini și mijloace de producție, să desvolte transporturile, să pună la dispoziția agriculturii cele mai bune mașini, unelte și îngrășăminte, ridicând astfel nivelul de trai al poporului muncitor și făcând ca poporul nostru să ducă o viață îmbelșugată, civilizată și de un înalt nivel cultural.

Trecerea celei mai mari părți a întreprinderilor industriale și de transport din țara noastră în proprietatea poporului muncitor a desvoltat un entuziasm de nedescris în rândurile clasei muncitoare. Partidul nostru învață dela Lenin, dela continuatorul operei lui Lenin, tovarășul Stalin, și din experiența Uniunii Sovietice că inițiativa creatoare a masselor naște o forță productivă necunoscută într'o societate burgheză, bazată pe exploatare. Lenin a fost acela care a arătat cel dintâi ce mare forță creatoare stă în întrecerile socialiste ale masselor muncitoare.

„Socialismul — spunea el — nu numai că nu înnăbușe întrecerea, ci, dimpotrivă, creează pentru prima dată posibilitatea aplicării ei pe o scară cu adevărat *largă, de masse*, creează pentru majoritatea celor ce muncesc posibilitatea de a fi cu adevărat atrași în arena unei activități unde ei să se poată manifesta, să-și desfășoare aptitudinile, să scoată la iveală talentele ce zac ascunse în popor — izvor neatins — și pe care capitalismul le apăsa, le strivea și le înnăbușea cu miile și cu milioanele"[1].

Intrecerile socialiste, mai ales în cadrul planurilor cincinale, au luat în Uniunea Sovietică, după prevederile lui Lenin, un avânt grandios, arătând minuni de inițiativă și de entuziasm creator din partea masselor muncitoare și dând naștere acelei admirabile mișcări stahanoviste, care a ridicat productivitatea muncii la înălțimi nebănuite.

Intrecerile socialiste au devenit și la noi cel mai puternic imbold pentru ridicarea productivității muncii și îmbunătățirea calității produselor, ceeace va duce la ridicarea nivelului de trai al masselor muncitoare.

---

[1] *V. I. Lenin*: „Marea inițiativă". „Cum trebue organizată întrecerea?", ed. P.M.R. 1948, pag. 47.

Dar construirea socialismului nu poate fi limitată numai la orașe. Industria socialistă este pârghia cu ajutorul căreia noi putem înlătura exploatarea capitalistă atât la orașe cât și la sate. Invățătura lui Lenin, continuată, desvoltată și pusă în practică de tovarășul Stalin, a arătat lumii întregi cum poate fi atrasă țărănimea pe drumul socialismului. O puternică industrie socialistă, care să pună la dispoziția agriculturii mașinile și uneltele agricole cele mai bune, care să dea îngrășăminte chimice și toate mijloacele necesare unei agriculturi bazate pe cele mai perfecționate metode ale științei agronomice, aceasta este baza agriculturii socialiste.

Noi am început să pregătim premizele tehnice ale acestei agriculturi socialiste. Noi am început să producem tractoare și mașini agricole, să desvoltăm o industrie chimică necesară pentru procurarea îngrășămintelor pentru agricultură, iar ajutorul pe care ni-l dă Uniunea Sovietică face ca această ridicare a tehnicii agricole să fie și mai mult accelerată.

Agricultura socialistă înseamnă în acelaș timp trecerea dela gospodăria individuală la gospodăria colectivă. Gospodăria privată a micului țăran va fi veșnic legată de sărăcie, mizerie și exploatare din partea elementelor capitaliste dela sate. Țărănimea muncitoare nu poate scăpa de mizerie și înapoiere culturală decât trecând la gospodăria colectivă, pe mari întinderi de pământ și cu ajutorul tehnicii celei mai perfecționate. Urmând învățătura lui Lenin și Stalin, partidul nostru are sarcina să convingă țărănimea muncitoare de avantajele colectivizării, pentrucă această trecere la gospodăria colectivă nu poate avea loc decât pe calea liberei consimțiri. In acelaș timp, partidul nostru și statul democrației populare vor da tot sprijinul țăranilor săraci și mijlocași care vor să treacă la gospodăria colectivă, contribuind la aceasta cu mașini și tractoare puse la dispoziție în condițiile cele mai avantajoase și limitând tot mai mult posibilitățile bogătașilor satului de a exploata munca țăranului sărac.

Un merit nepieritor al lui Lenin este acela de a fi dus mai departe analiza făcută de Marx societății capitaliste, arătând trăsăturile caracteristice ale fazei imperialiste și contradicțiile sale și organizând lupta împotriva imperialismului. Analiza făcută de Lenin acestei faze de putrezire a capitalismului a fost strălucit confirmată de cele două războale mondiale, de lupta statelor imperialiste

pentru împărțirea lumii, de apariția fascismului ca expresia cea mai reacționară, cea mai sălbatică a imperialismului, ca și de evenimentele de după cel de al doilea război mondial, de sforțările imperialismului american de a-și asigura dominația asupra lumii. Invățătura lui Lenin despre imperialism însuflețește și ridică massele de milioane ale oamenilor muncii de pretutindeni împotriva încercărilor imperialiștilor de subjugare națională, atrage în lupta împotriva cotropitorilor popoarele coloniale și pe cele din țările dependente. Toate popoarele care vor să se desvolte liber, care doresc asigurarea unei păci trainice, recunosc în Lenin pe dascălul lor, care le-a arătat calea ce trebue urmată în lupta împotriva imperialismului.

Cel de al doilea război mondial a avut ca rezultat înfrângerea imperialismului agresiv german, italian și japonez, întărirea considerabilă a puterii și prestigiului mondial al Uniunii Sovietice și ruperea unui șir de țări din lanțul imperialismului mondial, țări care trec pe drumul democrației populare la construirea socialismului. Acest lucru a dus la slăbirea imperialismului mondial, care a suferit în timpul războiului lovituri deosebit de grele. După cel de al doilea război mondial, imperialismul american, găsind terenul curățat de trei dintre concurenții săi, iar pe ceilalți concurenți imperialiști — Anglia și Franța — slăbiți în urma războiului, pe aceasta din urmă trecută chiar la rangul de putere de mâna a doua, — și-a pus ca țel să-și asigure dominația mondială și subjugarea tuturor popoarelor din lume exploatării capitalului american. Omenirea s'a împărțit astfel în două tabere: tabăra imperialiștilor agresivi, care vor să sugrume libertatea și independența națională a tuturor popoarelor din lume și să le pună sub jugul imperialismului, și tabăra popoarelor libere, tabăra democratică și antiimperialistă, care urmărește asigurarea independenței naționale și a liberei și pașnicei desvoltări a tuturor popoarelor din lume.

In vreme ce Uniunea Sovietică își realizează planurile sale uriașe pentru construcția societății comuniste, în vreme ce țările democrației populare au trecut la desvoltarea planificată a economiei lor naționale pe baza unei colaborări frățești, cu ajutorul hotăritor al Uniunii Sovietice, imperialismul american impune țărilor căzute sub dominația sa planul subjugării naționale, planul suprimării independenței popoarelor, falimentarul plan Marshall.

Planul Marshall nu este decât încercarea imperialiștilor de a salva sistemul capitalist printr'o exploatare și mai sălbatică a masselor muncitoare, printr'o jefuire și mai bestială a popoarelor din colonii și țările dependente, prin suprimarea independenței popoarelor din Europa pentru a le pune la cheremul imperialismului american. Planul Marshall este o încercare disperată de a salva imperialismul prin înlăturarea clasei muncitoare dela guvernarea țării, așa cum s'au petrecut lucrurile în Franța și Italia, prin prigonirea partidului clasei muncitoare, suprimarea libertăților democratice pentru poporul muncitor și reînvierea sistemelor fasciste de guvernare, care au mai dat odată faliment.

Clasele dominante din țările aderente la planul imperialismului american au preferat să vândă independența țării lor, să facă serviciul de lachei ai burgheziei americane monopoliste, numai pentru a-și salva stăpânirea lor de clasă și a putea culege firimiturile rămase dela ospățul magnaților trusturilor americane. In această muncă murdară ele sunt ajutate de social-democrații de dreapta, aceiași care, prin spargerea unității clasei muncitoare, au netezit pe vremuri drumul fascismului în Germania, Italia și Franța și dintre care unii au colaborat direct sau pe ascuns cu fascismul. Pentru salvarea imperialismului și a stăpânirii de clasă a burgheziei, se exercită o prigoană sălbatică împotriva partidelor clasei muncitoare, care stau pe poziția luptei de clasă intransigente și luptă pentru a apăra nivelul de trai al poporului muncitor. Conducătorii Partidului Comunist din Statele Unite ale Americii, care sunt târîți astăzi în fața tribunalului din New York, nu au altă vină decât aceea de a fi apărat cu bărbăție interesele clasei muncitoare împotriva exploatării capitaliste și a tendinței imperialismului american de a domina lumea întreagă.

Pe când planurile economice ale Țării Socialismului și ale democrațiilor populare duc la o creștere rapidă a forțelor de producție și a bunei stări a poporului muncitor, planul Marshall a dus, în toate țările căzute în cursa lui, la un adevărat haos economic și financiar. In Franța inflația duce la o scumpire din ce în ce mai accentuată a vieții, prețurile cresc, iar salariile rămân pe loc. Guvernul francez se silește să lichideze cât mai repede industria care a fost naționalizată după înfrângerea hitlerismului, sub presiunea masselor muncitoare, și închide fabricile. In Belgia și Italia fabricile se închid și

şomajul creşte. In Italia, numărul şomerilor a trecut de 3.000.000 şi arată tendinţa de a creşte mai departe. In acelaş timp, mărfurile americane înnăbuşă economia ţărilor înfeudate planului Marshall şi duc la gâtuirea industriei naţionale a acestor ţări. Pe contul mizeriei şi al şomajului din celelalte ţări, imperialiştii americani au sperat că vor ocoli criza economică, ai cărei colţi se arată din ce în ce mai ascuţiţi şi pentru imperialismul american. Această speranţă s'a dovedit însă zadarnică. In America se sbat astăzi în cea mai cruntă mizerie peste 3.000.000 de şomeri, iar alte câteva milioane sunt şomeri parţiali, negăsind întrebuinţare decât numai o parte din timp.

Iată câteva din rezultatele faimosului plan Marshall, plan care anunţa atât de pompos şi cu atâta gălăgie că va reface economia sdruncinată de război a ţărilor din Europa. A devenit astăzi clar, chiar şi pentru o bună parte din acei care credeau în aşa zisele „binefaceri" ale planului Marshall, că el este un plan al robiei economice, al răpirii independenţei naţionale, un plan al şomajului, foametei şi mizeriei pentru massele largi muncitoare, un plan al aţâţătorilor la război.

Imperialiştii duc o politică de aţâţare la un nou război, cheltuesc sume imense pentru înarmări şi discută intens formarea a tot felul de pacte şi alianţe, al căror scop este pregătirea agresiunii împotriva Uniunii Sovietice şi ţărilor democraţiei populare. In acelaş timp imperialiştii întreţin războiul civil şi susţin tabăra fascistă sau colonială în Grecia, China, Indonezia, Viet-Nam şi Palestina.

Drumul taberei imperialiste calcă şi înnăbuşă libertatea şi independenţa naţională a popoarelor.

Drumul Uniunii Sovietice — drumul lui Lenin şi Stalin —, luminat de principiile internaţionalismului proletar, apără şi respectă libertatea şi independenţa naţională a tuturor ţărilor.

Uniunea Sovietică duce o politică de pace, de înţelegere şi ajutor mutual, de înfrăţire a tuturor popoarelor.

Politica taberei imperialiste suferă eşecuri după eşecuri. Forţele democraţiei şi ale păcii cresc şi se întăresc. Popoarele, în mintea cărora grozăviile războiului recent sunt încă vii, nu vor un nou război. Propaganda războinică a imperialiştilor se loveşte de opoziţia hotărîtă a masselor populare chiar din ţările imperialiste. Lupta de eliberare a popoarelor din colonii şi ţările subjugate creşte, şi

niciun ajutor american nu poate opri falimentul şi înfrângerea imperialiştilor şi slugilor lor. In China, imperialismul american, care a cheltuit milioane de dolari pentru susţinerea regimului reacţionar falimentar al lui Cian Kai Şek, a primit o lovitură hotăritoare. Aproape tot Nordul Chinei, partea cea mai populată şi mai industrială, a fost eliberat de armatele populare, şi Republica Populară Chineză este pe cale de a lua fiinţă. In Grecia, armatele populare sunt în ofensivă, şi niciun ajutor american nu este în stare să împiedice falimentul regimului monarho-fascist. In Indonezia creşte lupta partizanilor împotriva năvălitorilor olandezi şi a sprijinitorilor lor, imperialiştii americani şi englezi. Lupta popoarelor din colonii confirmă pe deplin adevărul învăţăturii lui Lenin despre imperialism ca ultima etapă a capitalismului.

Lenin a murit, dar pe drumul arătat de el, Uniunea Sovietică, prima ţară socialistă din lume, merge înainte, spre un viitor tot mai luminos, sub conducerea tovarăşului Stalin, continuatorul operei lui Lenin. Teoria leninistă este farul conducător al partidelor proletariatului şi al oamenilor muncii de pretutindeni. Operele pe care Lenin le-a lăsat ca moştenire proletariatului internaţional sunt o forţă vie în mâna partidelor clasei muncitoare, care învaţă din ele şi le aplică în practică.

Figura lui măreaţă, de conducător al proletariatului internaţional şi de luptător, însufleţeşte milioane şi milioane de oameni din lumea întreagă, care merg pe drumul lui Lenin.

Sub steagul lui Lenin şi Stalin, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, şi ţara noastră merge astăzi pe drumul construirii socialismului.

Lenin a murit, dar ideile lui, continuate şi desvoltate de geniul conducătorului popoarelor din Uniunea Sovietică şi al celor ce muncesc din lumea întreagă, tovarăşul Stalin, trăiesc şi triumfă.

Cel mai curat omagiu pe care-l putem aduce marelui dispărut, lui Vladimir Ilici Lenin, este să ne luăm angajamentul de a studia operele sale, de a folosi cu pricepere tezaurul cunoştinţelor teoretice lăsat de el proletariatului revoluţionar, în lupta pentru cauza socialismului, pentru cauza comunismului.

Trăiască leninismul, făclia ideologică a partidului de clasă al proletariatului din lumea întreagă!

Trăiască Partidul Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice, măreaţa creaţie a lui Lenin şi Stalin, care transpune în viaţă genialele idei leniniste!

Trăiască tovarăşul Stalin, care a continuat şi desvoltat mai departe ideile lui Lenin, care conduce Uniunea Sovietică pe drumul înfăptuirii societăţii comuniste şi care luminează calea omenirii muncitoare spre victoria comunismului. *(Aplauze prelungite şi îndelung repetate. Intreaga asistenţă, în picioare, ovaţionează furtunos.)*

„Scânteia" nr. 1.331
din 22 Ianuarie 1949.

SARCINILE PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN ÎN LUPTA PENTRU ÎNTĂRIREA ALIANŢEI CLASEI MUNCITOARE CU ŢĂRĂNIMEA MUNCITOARE ŞI PENTRU TRANSFORMAREA SOCIALISTĂ A AGRICULTURII

Raport la şedinţa plenară a C. C. al P. M. R. din 3—5 Martie 1949

Plenara Comitetului Central are la ordinea zilei problema muncii partidului pentru transformarea socialistă a agriculturii, în cadrul măreţei opere de construire a socialismului în ţara noastră.

Această problemă izvorăşte ca o urmare necesară a importantelor succese pe care clasa muncitoare, în alianţă cu ţărănimea muncitoare, le-a repurtat, sub conducerea partidului nostru, pe drumul de luptă pentru cucerirea puterii politice şi consolidarea democraţiei populare în Republica Populară Română.

Problema ţărănească pusă astăzi în discuţia plenarei noastre este una din cele mai grele şi mai complicate probleme ale revoluţiei socialiste şi ale construirii socialismului.

Republica Populară Română se găseşte în perioada de trecere dela capitalism la socialism, când sarcina centrală care stă în faţa partidului şi a clasei muncitoare este nimicirea capitalismului şi făurirea socialismului.

Pe măsura înaintării construcţiei socialiste, lupta de clasă se va ascuţi din ce în ce mai mult.

Ţara noastră are condiţiile necesare pentru reuşita operei de construire a socialismului.

1. Marele ajutor al Uniunii Sovietice, condiţie esenţială pentru construirea socialismului — ajutor ideologic, politic, economic şi tehnic —, întăreşte poziţia noastră faţă de planurile imperialiste de jaf şi înrobire şi ne asigură o bază trainică de desvoltare socialistă.

Ştiinţa genială a lui Lenin şi Stalin, experienţa Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice ne-au arătat cum să orga-

nizăm şi să conducem clasa muncitoare în fruntea poporului muncitor, pentru a răsturna burghezia şi moşierimea dela putere, pentru a cuceri puterea politică. Ele ne învaţă şi cum să construim societatea socialistă.

Armatele glorioase ale Uniunii Sovietice au alungat ocupanţii germani fascişti şi ne-au dat posibilitatea de a desvolta cu succes lupta poporului muncitor pentru independenţa naţională şi democraţie populară.

Uniunea Sovietică ne-a dat şi ne dă ajutor economic şi tehnic pentru ca prin munca şi lupta clasei noastre muncitoare, sub conducerea partidului nostru, să realizăm scopul măreţ pentru care au luptat şi au căzut sute şi mii din cei mai buni fii ai poporului nostru — societatea socialistă, în care nu există exploatarea omului de către om.

Crearea Consiliului de asistenţă economică mutuală, care cuprinde Uniunea Sovietică şi ţările de democraţie populară, ne dă o bază economică solidă atât în lupta pentru independenţa naţională, împotriva planurilor imperialismului anglo-american de înrobire a popoarelor, cât şi în munca de construire mai grabnică a socialismului în ţara noastră.

2. Puterea politică se află în mâinile clasei muncitoare, care are ca aliat ţărănimea muncitoare. Clasa muncitoare foloseşte puterea de stat pentru a înnăbuşi şi nimici toate încercările clasei burgheze de a restabili vechea ei stăpânire de clasă şi de a împiedica clădirea societăţii socialiste.

Clasa muncitoare foloseşte puterea de stat pentru a lichida clasele exploatatoare şi a asigura trecerea dela economia capitalistă la cea socialistă.

3. Prin trecerea principalelor întreprinderi industriale, miniere, de transport, bancare şi de asigurări în mâinile statului, precum şi prin monopolul de stat al comerţului exterior, clasa muncitoare deţine o mare parte din mijloacele de producţie din industrie şi are posibilitatea materială de a mobiliza resurse financiare şi rezerve de tot felul în vederea acumulării socialiste.

Partidul Muncitoresc Român, călăuzit de învăţăturile lui Marx, Engels, Lenin şi Stalin, conduce şi mobilizează clasa muncitoare, în fruntea forţelor întregului popor muncitor, în lupta pentru desfiinţarea exploatării omului de către om şi pentru construirea socialismului.

Ceeace ne propunem astăzi în munca noastră la ţară, este, pe de o parte, îngrădirea creşterii elementelor capitaliste şi a posibilităţilor de exploatare a ţărănimii sărace şi mijlocaşe de către chiaburime, iar pe de altă parte pregătirea condiţiilor de organizare socialistă a agriculturii, asigurând astfel ţărănimii muncitoare un nivel de trai din ce în ce mai ridicat.

Micile gospodării ţărăneşti, nefiind în stare să facă o agricultură înaintată cu o înaltă productivitate a muncii, nu pot asigura ţăranilor săraci şi mijlocaşi bunăstarea materială şi culturală, nu pot scăpa definitiv ţărănimea săracă şi mijlocaşă de starea de dependenţă economică faţă de chiaburi, de exploatarea chiaburească.

Jecmănitorii satelor, chiaburii, vor să subjuge pe ţăranii săraci şi mijlocaşi, să le acapareze pământul şi să întărească exploatarea capitalistă la ţară.

Deaceea statul democraţiei populare ia — în lupta de clasă care se încinge tot mai aprigă la sate între ţărănimea săracă şi mijlocaşă, pe de o parte, şi chiaburime, pe de altă parte — o atitudine hotărîtă pentru apărarea intereselor ţărănimii muncitoare.

Numai clica naţionalistă trădătoare din Iugoslavia, în frunte cu Tito, Rankovici, Kardelj şi Djilas, nu vrea să meargă pe acest drum, împingând Iugoslavia pe drumul degenerării într'o republică burgheză. Tito şi clica lui au mers pe drumul împăcării claselor, pretinzând că în perioada de trecere dela capitalism la socialism lupta de clasă nu se ascute, ci se stinge. Ei au creat condiţiile întăririi exploatării capitaliste la sate, căutând să muşamalizeze lupta de clasă, negând diferenţierea de clasă la ţară, negând rolul conducător al clasei muncitoare şi desarmând partidul în faţa greutăţilor construirii socialismului. In felul acesta, ei au ajuns în tabăra imperialismului, instaurând în Iugoslavia un regim de teroare dictatorială poliţienească.

Călăuzit de învăţătura leninist-stalinistă, partidul nostru vede în problema ţărănească o parte a problemei generale a dictaturii proletariatului, şi anume problema aliatului principal al clasei muncitoare.

Rezolvarea problemei ţărăneşti este o sarcină a dictaturii proletariatului, o sarcină de luptă neîntreruptă pentru îngrădirea şi

lichidarea elementelor capitaliste din agricultură, de întărire a alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare în scopul construirii socialismului. Stadiul în care se află astăzi problema țărănească la noi în țară este rezultatul luptei de aproape treizeci de ani pe care a dus-o partidul nostru împotriva burgheziei și moșierimii și împotriva principalului lor sprijin, monarhia reacționară.

LUPTA PARTIDULUI PENTRU DESĂVÂRȘIREA REVOLUȚIEI BURGHEZO-DEMOCRATICE

Istoria țării noastre a fost străbătută de focul frământărilor și răscoalelor țărănești împotriva jugului claselor exploatatoare.

Neuitate sunt în amintirea poporului nostru răscoala dela Bobâlna din 1437, cea a lui Gheorghe Doja dela 1514, răscoalele conduse de Horia, Cloșca și Crișan la 1784 în Ardeal, de Tudor Vladimirescu la 1821 în Oltenia și Muntenia, mișcările țărănești din 1888—1892 și marile răscoale din 1907.

Apariția la noi în țară a mișcării muncitorești, deși slabă și confuză din punct de vedere ideologic și organizatoric, precum și ecoul mișcărilor revoluționare din Rusia, mai ales al revoluției burghezo-democratice din 1905, care au influențat atât asupra refacerii mișcării muncitorești din țara noastră în 1905, cât și asupra izbucnirii răscoalelor din 1907, nu puteau să nu determine schimbări în politica burgheziei și moșierimii față de țărănime și în relațiile de clasă.

Răscoalele țărănești din 1907, înnăbușite prin asasinarea a 11.000 de țărani, au demascat în fața poporului întreg legăturile strânse ale moșierimii cu burghezia în ascensiune. Din primul moment al extinderii răscoalelor țărănești, partidul moșieresc al conservatorilor a predat puterea partidului liberal al burgheziei, iar îmbrățișarea șefilor celor două partide în incinta parlamentului a consfințit răspunderea comună a burgheziei și moșierimii în reprimarea sângeroasă a mișcărilor țărănești.

După anul 1907 clasele exploatatoare au adoptat o politică de creare la sate a unei baze sociale de sprijin, prin întărirea burgheziei sătești cu ajutorul Casei rurale și al altor instituții special înființate în acest scop; iar pe de altă parte ele au introdus măsuri

de terorizare sângeroasă și permanentă a țărănimii, înființând jandarmeria rurală.

Sub influența spiritului reformist și oportunist al Internaționalei a II-a, străin de marxismul revoluționar, conducerea partidului socialist nu a înțeles că țărănimea este un imens rezervor de forță revoluționară și că realizarea alianței între clasa muncitoare și țărănime, sub conducerea clasei muncitoare, este o condiție principală a victoriei proletariatului.

Partidul socialist nu s'a pus în fruntea țărănimii pentru a o organiza și conduce în această luptă, nu i-a dat claritatea perspectivelor și a sarcinilor, căci însăși conducerea partidului socialist nu avea această claritate, ci stătea în coada mișcării spontane a țărănimii în fierbere revoluționară, înlesnind astfel marilor proprietari de pământ și capitaliștilor ca, împletind teroarea sângeroasă cu promisiuni demagogice, să înnăbușe pentru un timp desfășurarea largă a luptelor țărănești pentru pământ.

Cu toate acestea, elementele avansate ale muncitorimii au încurajat țărănimea în timpul răscoalelor, iar în unele locuri muncitorii au susținut în mod direct pe țăranii răsculați, cum au făcut-o, de pildă, ceferiștii din Pașcani și petroliștii din Prahova.

Un astfel de fapt nu putea scăpa din vedere claselor dominante. Încă în anul 1913, Vintilă Brătianu, acest dușman feroce al poporului muncitor, analizând ceeace el numea „crizele de stat" din anii 1900, 1907 și 1913 și constatând „concentrarea și la noi a masselor de lucrători... în industria mare, unde ciocnirile dintre capital și muncă sunt mai puternice", atrăgea atenția burgheziei și moșierimii române că „această revoltă neorganizată din 1907 poate găsi o organizare la orașe și deci să ia în viitor un caracter nu de revoltă, ci de revoluție", căci — spunea el — „în viitor trebue să ținem seama și de massele muncitoare dela orașe, mai lesne de aprins și de revoltat".

Izbucnirea revoluției burghezo-democratice din Rusia, în Februarie 1917, și apoi victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie s'au răsfrânt în mod direct asupra cursului desfășurării luptei de clasă în țara noastră, au influențat massele largi ale clasei muncitoare și ale țărănimii și au deschis o nouă perioadă în lupta pentru rezolvarea problemei țărănești.

Cucerirea puterii politice de către proletariat pe a şasea parte a globului a dat clasei muncitoare dela noi un curaj şi un avânt revoluţionar încă necunoscut până atunci. Primele semne ale creşterii valului revoluţionar, ca urmare directă a Marii Revoluţii Socialiste din Rusia, începuseră să se manifeste în rândurile clasei muncitoare şi ale ţărănimii în condiţiile când ţărănimea, înarmată şi mobilizată pe front, stătea cot la cot cu armata rusă, aflată în plină frământare revoluţionară.

De teama extinderii revoluţiei la noi în ţară, sub presiunea creşterii valului revoluţionar muncitoresc şi a ţărănimii cuprinse de frământările pentru pământ, burghezia şi moşierimea română, pentru a nu pierde totul, au fost silite să promită şi să acorde reforma agrară.

Conştienţi de faptul că ţărănimea ar putea deveni o rezervă a mişcării revoluţionare a proletariatului, că alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea ar putea duce la răsturnarea revoluţionară a regimului burghezo-moşieresc, clasele dominante au făcut totul pentru a împiedica proletariatul să devină conducătorul luptei ţărănimii pentru pământ. Ele erau conştiente că proletariatul, câştigând ţărănimea de partea sa, nu se va mărgini la exproprierea revoluţionară a moşierimii în favoarea ţărănimii, dar că în mod inevitabil va trece la revoluţia socialistă, la instaurarea dictaturii proletariatului, urmând exemplul proletariatului rus.

Manevrând cu promisiunea că va da pământ ţăranilor, burghezia a urmărit şi a reuşit să izoleze ţărănimea de lupta clasei muncitoare, să-şi salveze şi — în anumite privinţe — să-şi consolideze poziţiile sale de clasă.

Nu întâmplător au apărut în anii 1917—1920 tot felul de partide burgheze cu titulaturi ţărăneşti; ele au avut un rol bine definit, acela de a atrage massele ţărăneşti sub influenţa lor şi a le împiedica să-şi îndrepte privirile spre mişcarea muncitorească.

Partidul social-democrat, dominat de oportunism, nu a mers pe linia unirii valului revoluţionar în creştere, al mişcărilor muncitoreşti din 1917—1920, cu luptele ţărănimii pentru pământ, a împiedicat alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea, sub conducerea proletariatului, şi a fost împotriva realizării acestei sarcini în focul luptelor pentru pământ.

Faptul că încă nu exista un partid comunist înarmat cu ideologia marxist-leninistă, a permis ca manevrele burgheziei şi moşierimii şi trădarea mişcării muncitoreşti de către conducerea social-democrată de dreapta să ducă la izolarea luptelor crescânde ale clasei muncitoare de luptele şi frământările ţărănimii, care se desfăşurau în acelaş timp, dar paralel.

Burghezia şi moşierimea au izbutit astfel să înfrângă pe rând mişcarea revoluţionară proletară din 1917—1920 şi mişcările ţărăneşti pentru pământ şi să-şi prelungească zilele cu un sfert de secol.

Clasa muncitoare dela noi din ţară a văzut, în lumina desfăşurării valului revoluţionar din 1917—1920, necesitatea formării partidului marxist-leninist. Astfel, în focul luptelor împotriva burgheziei şi moşierimii şi împotriva conducerii oportuniste social-democrate, a luat naştere Partidul Comunist din România.

Reforma agrară din 1921 a fost acordată şi apoi aplicată în asemenea condiţii, încât marea proprietate moşierească a fost menţinută, majoritatea ţăranilor fără pământ sau cu pământ puţin nu au fost împroprietăriţi, iar celor împroprietăriţi li s'au creat asemenea condiţii, încât într'un timp mai mult sau mai puţin scurt să piardă pământul în favoarea chiaburilor şi a moşierilor.

Pentru a da aparenţa că este un act pornit din iniţiativa burgheziei şi nu cedat sub presiune, burghezia, în interesul său de clasă, a întocmit o lege a reformei agrare care exprimă pe de o parte înşelarea ţărănimii, pe de altă parte faptul că burghezia s'a înţeles cu moşierimea asupra menţinerii marii proprietăţi moşiereşti. In acelaş timp, ea întărea şi desvolta burghezia satelor ca forţă principală care să asigure exploatarea la sate.

După înlăturarea dela dreptul de împroprietărire a numeroase categorii de ţărani săraci, au fost înscrise cu drept de împroprietărire în anul 1921 un număr de 2.308.922 de familii. In Ianuarie 1934 — deci după 13 ani de aplicare a reformei agrare, de fapt după 16 ani dela primele legiferări — statisticile Direcţiunii Agrare din Ministerul Agriculturii arătau că până atunci nu au fost împroprietărite decât 1.478.663 de familii, ceeace înseamnă că 34% din cei cărora clasele dominante nu au avut încotro şi au trebuit să le recunoască dreptul de împroprietărire nu au mai fost împroprietăriţi, pentru ca pe spatele lor să se poată întări poziţiile chiaburilor. Din suprafaţa expropriată nu a fost predată ţăranilor decât abia 56%, restul rămânând sub diferite forme în mâinile moşierilor. După cifrele recensământului din 1930, pe care nu le putem lua decât ca indicaţie

— căci lucrările au fost întocmite în mod neştiinţific, iar rezultatele falsificate —, se găseau în acel an la noi în ţară, totuşi, 700.000 de ţărani complect lipsiţi de pământ.

Ţăranii împroprietăriţi, ca şi, în general, ţărănimea săracă şi imensa majoritate a ţăranilor mijlocaşi, erau lipsiţi de vite, de unelte etc. şi au fost nevoiţi să se îndatoreze până în gât la chiaburi, cămătari şi bancheri, atât pentru procurarea unui oarecare inventar agricol, cât şi pentru plata pământului, căci „împroprietărirea" s'a făcut cu răscumpărarea pământului moşieresc la un preţ destul de ridicat.

Taxele vamale de export de cereale duceau la preţuri de vânzare foarte joase a cerealelor ţărăneşti; în primii ani după reformă, diferenţa foarte mare între preţurile scăzute ale produselor agricole şi preţurile ridicate ale produselor industriale, impozitele agricole grele au dus la sărăcirea şi îndatorarea ţărănimii mici şi mijlocaşe. Dobânzile cămătăreşti sporeau an după an cu dobândă la dobândă, perceptorii vindeau cu toba bunurile ţăranilor care nu puteau plăti impozitele. Astfel, o bună parte din ţărani şi-au pierdut pământul în contul datoriilor către cămătari şi bănci.

Reforma agrară din 1921 nu a lichidat moşierimea, nici relaţiile de muncă semifeudale din agricultură, de pildă munca în dijmă. Contradicţia dintre ţărănime şi moşierime se ascuţea din an în an, în timp ce creştea şi lua forme din ce în ce mai ascuţite exploatarea ţărănimii de către capitalul monopolist.

In regiunile cu naţionalităţi conlocuitoare, rezolvarea problemei agrare se agrava şi se împletea cu asuprirea naţională crescândă a masselor poporului.

Partidul Comunist din România, intemeiat în anul 1921 prin voinţa imensei majorităţi a muncitorilor din fostul partid socialist, a întrunit partea cea mai conştientă a proletariatului, hotărîtă să pună capăt reformismului. El a luat dela început asupră-şi sarcina istorică de a realiza alianţa dintre proletariat şi ţărănime, pentru apărarea ţărănimii împotriva exploatării moşiereşti şi capitaliste, pentru smulgerea pământului din mâinile moşierimii şi trecerea lui în mâinile celor ce muncesc.

Impotriva clasei muncitoare, în frunte cu avangarda sa, guvernele reacţionare au îndreptat teroarea cea mai sângeroasă, partidul comunist fiind scos în anul 1924 înafara legii şi silit să-şi continue lupta în adâncă ilegalitate. El nu a încetat însă nicio clipă să ducă munca de organizare a masselor ţărănimii sărace şi mijlocaşe, mobilizându-le la luptă.

Datorită demagogiei partidelor burgheze, şi în special a partidului naţional-ţărănesc, masse ale ţărănimii stăteau sub influenţa politică a burgheziei şi a moşierimii. In felul acesta au canalizat spre apele reacţiunii noul val de lupte ce se anunţa în apropierea crizei economice şi agrare.

Prima guvernare naţional-ţărănistă a desvăluit caracterul de clasă al politicii antimuncitoreşti şi antiţărăneşti, instrument sângeros al capitalului financiar şi al moşierimii.

Guvernele naţional-ţărăniste au introdus cunoscuta „lege Mihalache", de liberă circulaţie a bunurilor agricole. Libertatea de vânzare şi cumpărare a loturilor ţărăneşti a deschis larg calea exproprierii legale în massă a ţărănimii sărace şi mijlocaşe de către moşieri, chiaburi, cămătari şi bănci. Izbucnirea şi ascuţirea crizei economice mondiale din 1929, care s'a împletit cu criza agrară, a agravat situaţia ţărănimii, a dat o intensitate mai mare procesului de sărăcire şi de diferenţiere de clasă la ţară şi a sporit nemulţumirile adânci ale ţărănimii împotriva apăsării fiscale şi cămătăreşti.

Anii 1930—1932 sunt caracterizaţi prin nenumărate mici revolte ţărăneşti, ciocniri cu jandarmii, alungarea perceptorilor, ocuparea pământurilor de păşune, tăierea pădurilor fără învoire şi, mai ales, refuzul de a plăti datoriile către bancheri şi cămătari şi împotrivirea în massă faţă de sechestrarea bunurilor ţăranilor îndatoraţi. Aceasta avea loc în condiţiile creşterii unui puternic val revoluţionar al clasei muncitoare, sub conducerea Partidului Comunist din România, care a culminat în luptele eroice ale ceferiştilor şi petroliştilor în Februarie 1933.

Intrucât naţional-ţărăniştii începuseră a se compromite în rândurile masselor largi ţărăneşti, care au văzut adevărata lor faţă antiţărănească, clasele exploatatoare au lansat în sate organizaţiile cuziste şi gardiste, pentru a împiedica sub formule diversioniste ţărănimea să meargă pe calea luptei unite cu clasa muncitoare împotriva regimului burghezo-moşieresc şi a o ţine legată de reacţiune.

Clasa muncitoare, sub conducerea partidului comunist, lărgise legăturile sale cu ţărănimea săracă şi mijlocaşă. Sub presiunea frământării revoluţionare a masselor ţărănimii muncitoare, care se

vedea tot mai mult amenințată să-și piardă pământurile în folosul chiaburilor și moșierilor, guvernele burghezo-moșierești au hotărît să manevreze cu legea conversiunii datoriilor agricole, care urmărea în acelaș timp o întărire a proprietății moșierimii și chiaburimii.

Congresul al V-lea al Partidului Comunist din România, din anul 1932 — congres care are o importanță istorică în lupta partidului nostru, căci a fixat linia strategică și tactică a partidului până la desăvârșirea revoluției burghezo-democratice —, reprezintă în acelaș timp o cotitură hotărîtoare în lupta partidului nostru pentru realizarea alianței dintre clasa muncitoare și țărănime.

Congresul al V-lea a clarificat, în spiritul marxist-leninist, perspectivele, sarcinile, caracterul și forțele motrice ale revoluției din România. Congresul a respins teoria burghezo-liberală a neolobăgiei, pe care partidul o moștenise dela social-democrație, teorie după care România stă în fața revoluției burgheze, și burghezia — nu clasa muncitoare — este chemată să joace în această revoluție rolul de factor revoluționar și conducător. Congresul a indicat că România stă în fața desăvârșirii revoluției burghezo-democratice, că revoluția burghezo-democratică va fi desăvârșită fără burghezie și împotriva ei, sub hegemonia proletariatului și sub conducerea partidului comunist; Congresul al V-lea a stabilit că sarcina cea mai importantă a partidului este crearea alianței de luptă a muncitorilor și țăranilor, sub hegemonia proletariatului și conducerea partidului comunist, și că partidul trebue să treacă la organizarea și conducerea luptei masselor țărănești pentru nevoile imediate ale țărănimii muncitoare și pentru „rezolvarea revoluționară a problemei țărănești".

Partidul Comunist din România a dus o muncă intensă după Congresul al V-lea pentru organizarea luptelor țărănimii, în condițiile în care legea Mihalache, de liberă circulație a bunurilor agricole, își producea efectele în ce privește procesul de lichidare a reformei agrare din 1921. Ritmul deposedării de pământ a țărănimii sărace și mijlocașe și de întărire a moșierimii și chiaburimii a luat un curs mai puternic în timpul crizei și după criza economică mondială din 1929—1932.

Guvernările reacționare se orientau categoric spre fascism și spre pregătirile de război împotriva U.R.S.S., ceeace a făcut să

sporească jefuirea țăranilor săraci și mijlocași de către moșierime și chiaburime.

Pe măsură ce România intra mai mult în orbita Germaniei hitleriste, interesele economice ale acesteia transformau țara noastră în țară producătoare de produse agricole la dispoziția Germaniei hitleriste și împingeau spre organizarea agriculturii românești pe baza marii proprietăți.

Capitaliștii și moșierii au ținut gospodăriile țărănești într'o stare de înapoiere tehnică ce prezenta cele mai diverse și mai tipice forme de degradare: reducerea și degradarea uneltelor agricole, lipsa unui utilaj modern, scăderea consumului de îngrășăminte chimice, reducerea numărului de animale de muncă și scăderea calității lor, scăderea producției la hectar și scăderea calității produselor agricole. Aceste manifestări de descompunere a agriculturii românești erau însoțite de degradarea biologică a masselor largi ale țărănimii muncitoare și de scăderea consumului acestor masse.

Instaurarea dictaturii fasciste la noi în țară și aruncarea României în brațele Germaniei hitleriste de către clica fascistă antonesciană și partidele „istorice", ca și războiul criminal dus împotriva Uniunii Sovietice, au intensificat exploatarea și apăsarea muncitorimii și țărănimii sărace și mijlocașe, întărind puterea economică și politică a marii burghezii, a moșierimii și chiaburimii.

Sarcina principală care stătea în fața proletariatului, condus de Partidul Comunist Român, a devenit salvarea României de dominația fascistă, recucerirea independenței naționale a țării prin înfrângerea în război a Germaniei fasciste și a armatelor lui Antonescu, ieșirea țării noastre din războiul criminal hitlerist și alăturarea de Uniunea Sovietică.

Victoriile Armatei Sovietice asupra hoardelor fasciste au înlesnit forțelor democratice interne, în frunte cu Partidul Comunist Român, să făurească actul dela 23 August 1944, de răsturnare a dictaturii fasciste antonesciene, împotriva voinței și sabotajului partidelor „istorice".

Eliberarea teritoriului țării noastre de către eroica Armată Sovietică, loviturile sdrobitoare pe care aceasta le-a dat hoardelor hitleriste au creat condițiile favorabile ca Partidul Comunist Român, avangarda proletariatului, să realizeze sarcinile istorice puse de Congresul al V-lea, înfăptuind la noi în țară alianța de luptă a clasei

muncitoare cu ţărănimea, sub conducerea proletariatului, trecând la desăvârşirea revoluţiei burghezo-democratice.

Partidul Comunist Român a pus la ordinea zilei problema lichidării imediate a proprietăţii moşiereşti printr'o reformă agrară democratică.

Direcţia atacului principal al partidului nostru a fost îndreptată spre izolarea partidelor burghezo-moşiereşti şi a social-democraţilor de dreapta de massele largi ale ţărănimii şi ale micii burghezii, spre atragerea acestor masse în alianţa şi sub conducerea proletariatului pentru desăvârşirea revoluţiei burghezo-democratice. Toate forţele reacţionare coalizate în jurul monarhiei şi al partidelor „istorice" şi sprijinite de imperialismul anglo-american au luat atitudine împotriva reformei agrare, fie în mod deschis, fie sub forma ipocrită a amânării până „după război". Dar, spre deosebire de situaţia din 1918—1919—1920, ţărănimea n'a mai putut fi înşelată şi atrasă în apele partidelor burghezo-moşiereşti, căci în fruntea luptei pentru reforma agrară a stat clasa muncitoare, condusă de partidul comunist. Spre deosebire de 1918—1919—1920, legiferarea reformei agrare nu a mai durat timp de 2 ani, pentru ca apoi aplicarea ei să se tărăgăneze ani de zile, până la împotmolirea definitivă de către comisiile şi paracomisiile numite de guvernele burghezo-moşiereşti, ci de astădată Partidul Comunist Român, în fruntea clasei muncitoare, a alcătuit sute şi mii de echipe de muncitori care au împânzit satele, au chemat ţărănimea la luptă pentru pământ, au organizat comitete săteşti şi, împotriva voinţei regelui şi a partidelor „istorice", în pofida gloanţelor regelui şi ale guvernului Rădescu, s'au pus în fruntea ţăranilor şi au intrat pe pământurile moşiereşti, confiscându-le şi împărţindu-le ţăranilor pe calea luptei revoluţionare, fără să se mai aştepte legea, pe care regele şi guvernul Rădescu nici nu aveau de gând s'o alcătuiască.

Ţărănimea a primit pământ la începutul anului 1945, prin lupta organizată şi condusă de Partidul Comunist Român. In focul acestei lupte s'a realizat alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănime şi s'a afirmat puternic rolul conducător al proletariatului. Mobilizând sub conducerea sa massele cele mai largi ale poporului muncitor, lupta sub lozinca „pământ ţăranilor" a fost o parte a luptei revoluţionare a clasei muncitoare, în frunte cu partidul nostru, pentru democratizarea ţării, ca şi luarea cu asalt a prefecturilor şi primăriilor de către

massele cele mai largi ale poporului muncitor, ca şi demonstraţiile uriaşe a zeci şi sute de mii de oameni ai muncii din toate oraşele ţării. Ele au dus acolo că partidul nostru, în fruntea clasei muncitoare, a răsturnat guvernele cu majoritate reacţionară burghezo-moşierească şi a obţinut victoria dela 6 Martie 1945, când au fost înlăturate elementele cele mai reacţionare din guvern, instaurându-se un regim democratic. Noul guvern n'a avut decât să legifereze, din primele zile, reforma agrară, a cărei aplicare începuse de fapt cu câteva săptămâni înainte, prin lupte revoluţionare.

Proletariatul, sub conducerea partidului comunist şi aliat cu întreaga ţărănime, a sfărâmat puterea economică şi politică a moşierimii, lichidând-o ca clasă. A fost dărâmat astfel unul din stâlpii reacţiunii româneşti şi una din piedicile principale în calea desvoltării forţelor de producţie agricole; prin lucrările reformei agrare au fost împroprietăriţi un număr de 918.000 de ţărani săraci, cărora li s'a dat 1.109.000 ha. din cele 1.468.000 ha. expropriate, restul devenind rezervă de stat.

S'au putut întemeia peste 400.000 de noi gospodării, iar alte 500.000 de gospodării mici şi-au sporit şi întărit proprietatea, datorită suprafeţei de pământ expropriat ce le-a fost adăugată.

Prin desfiinţarea moşierimii ca clasă, noi am înlăturat o forţă reacţionară care stătea în calea desvoltării ţării noastre. Ţărănimea săracă şi mijlocaşă a căpătat posibilitatea de a-şi îmbunătăţi situaţia materială. Dar în acelaş timp s'a lărgit baza proprietăţii private generatoare de capitalism.

Lichidarea moşierimii ca clasă şi împărţirea pământului expropriat prin reforma agrară ţărănimii fără pământ sau cu pământ puţin a întărit încrederea ţărănimii în forţa politică a clasei muncitoare şi a contribuit la închegarea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare.

Reforma agrară a adus schimbări importante în relaţiile de clasă la ţară.

Dacă în ce priveşte exproprierea pământului moşieresc era interesată întreaga ţărănime, inclusiv chiaburimea, care nădăjduia să ia o parte din acest pământ şi să vadă înlăturată marea ei concurentă la exploatarea ţărănimii, — odată cu aplicarea reformei agrare, şi chiar în cursul aplicării ei, s'au manifestat puternic interesele de

clasă deosebite şi opuse ale chiaburimii, de o parte, şi ale ţărănimii sărace şi mijlocaşe, de altă parte.

Chiaburimea, scăpată de concurenţa moşierului, a încercat să tragă foloasele exproprierii moşiilor şi să intre ea în stăpânirea pământului, pentru a exploata mai departe, cu forţe întărite, ţărănimea săracă şi mijlocaşă. Legea reformei agrare stabilea ca pământul expropriat să fie împărţit ţăranilor fără pământ sau cu pământ puţin, în primul rând soldaţilor de pe front, văduvelor, orfanilor şi invalizilor de război. Chiaburimea a căutat să împiedice aplicarea în acest fel a reformei agrare şi, pătrunzând în numeroase comisii săteşti şi de plasă însărcinate cu aplicarea pe teren a reformei, a izbutit să falsifice în unele locuri spiritul reformei şi să acapareze o oarecare parte din pământul expropriat, întărindu-şi astfel poziţiile. Pe de altă parte, haosul economic şi financiar dintre anii 1945—1947 şi efectele secetei consecutive din anii 1945—1946 au împiedicat ţărănimea săracă şi mijlocaşă să-şi consolideze proprietatea şi au dat posibilitate chiaburimii să manevreze pentru acapararea pământului ţărănimii nevoiaşe. Numai datorită măsurilor luate de guvern, din iniţiativa partidului nostru, chiaburii au fost siliţi să dea înapoi ţăranilor pământurile pe care le-au smuls.

După înlăturarea din guvern a ultimilor reprezentanţi ai burgheziei, după răsturnarea monarhiei şi preluarea puterii politice de către proletariat, aliat cu ţărănimea muncitoare, noi am dus cu mai multă tărie politica de apărare a ţărănimii sărace şi mijlocaşe împotriva exploatării de către elementele capitaliste dela sate, politica de curăţire a organelor politice şi administrative de unelte le burgheziei săteşti, care s'au strecurat şi au folosit aceste poziţii pentru a sabota consolidarea şi desvoltarea regimului de democraţie populară.

Forţele clasei muncitoare şi influenţa partidului nostru în masele cele mai largi ale celor ce muncesc la oraşe şi sate au crescut foarte mult prin succesele în lupta pentru îmbunătăţirea situaţiei economice şi financiare a ţării şi a poporului muncitor.

Alegerile din luna Martie 1948 pentru Marea Adunare Naţională au constituit un mare succes politic al partidului nostru, dovedind că alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare s'a întărit. Aceasta ne-a permis să trecem la naţionalizarea principalelor întreprinderi industriale, miniere, de transport, bancare şi de asigurări, să trecem la construirea socialismului.

PARTICULARITAŢILE DESVOLTARII GOSPODARIILOR ŢARANEŞTI IN REPUBLICA POPULARA ROMANA

In lupta pentru înfăptuirea socialismului şi în domeniul agriculturii este necesar să avem în faţa noastră un tablou clar al stării actuale a agriculturii noastre, al locului pe care îl ocupă agricultura în ansamblul economiei naţionale, al relaţiilor de clasă la ţară şi al posibilităţilor pe care le creează industria noastră socialistă în desvoltare, pentru transformarea socialistă a agriculturii.

Pârghiile economice prin care statul de democraţie populară îşi exercită acţiunea sa de desvoltare a întregii economii pe calea socialismului, deci şi a transformării socialiste a agriculturii, sunt:

— industria socialistă (în primul rând marea industrie),
— instituţiile de credit,
— gospodăriile agricole de stat,
— staţiunile de tractoare şi maşini agricole de stat,
— cooperativele,
— comerţul de stat şi
— transporturile.

Pârghia principală pentru îndrumarea agriculturii pe calea socialismului este industria socialistă, industria grea.

Regimurile burghezo-moşiereşti au pus la dispoziţia capitalului internaţional bogăţiile naturale ale ţării şi i-au dat concesiuni care puneau ţara noastră în stare de dependenţă economică şi politică faţă de interesele ţărilor capitaliste imperialiste.

Prin urmare, ţara noastră constituia o piaţă de desfacere şi o sursă de materii prime pentru capitalul monopolist străin, fiind nevoită să importe aproape întregul utilaj şi principalele semifabricate şi să exporte produse agricole şi materii prime.

Aşa se explică faptul că am preluat, prin naţionalizare, o industrie construită în mod anarhic, după interesele de profit ale capitaliştilor români şi ale trusturilor străine. Aceste interese făceau ca industria producătoare de materii prime, semifabricate şi utilaj să fie disproporţionat de mică faţă de nevoile industriei noastre prelucrătoare.

Prin cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare, prin smulgerea din mâinile capitaliştilor a principalelor mijloace de producţie industrială, minieră, de transport, a întreprinderilor bancare şi a societăţilor de asigurare, prin politica de prietenie şi colaborare economică cu Uniunea Sovietică, precum şi cu ţările de democraţie populară, ţara noastră s'a eliberat de starea de dependenţă economică şi politică faţă de capitalul monopolist străin şi au fost create condiţiile de desvoltare a tuturor ramurilor vieţii economice a ţării, şi în primul rând a industriei socialiste.

Astfel s'a putut trece la reorganizarea tuturor ramurilor industriale, prin regruparea lor mai raţională, prin complectarea şi centralizarea utilajului, punând centrul de greutate pe desvoltarea industriei grele şi a bazelor de aprovizionare cu materii prime a acestei industrii.

Procesul tehnic din industria noastră se îmbunătăţeşte treptat, datorită folosirii bogatei experienţe a Uniunii Sovietice — ţara cu nivelul tehnic cel mai ridicat din lume; elanul în muncă al clasei muncitoare, creşterea spiritului ei de iniţiativă şi avântul întrecerii socialiste au făcut să crească productivitatea muncii şi nivelul producţiei în cele mai importante ramuri industriale.

Astfel, faţă de 1938, producţia principalelor produse industriale a fost în anul trecut de:

144% la fontă
123% la oţel
131% la produse laminate
149% la minereu de fier
420% la gaz metan şi
100% la cărbuni.

In industria petroliferă, scăderea producţiei — provocată înainte de naţionalizare de sabotajul societăţilor străine anglo-americane, olandeze, franceze etc. — a putut fi oprită şi, datorită forajelor masive (107% în 1948 faţă de 1938), se asigură o bază pentru creşterea viitoare a producţiei de petrol.

Am ajuns astăzi să producem în ţară tractoare, utilaj agricol cu tracţiune mecanică, batoze, utilaj petrolifer, instalaţii pentru echiparea noilor fabrici, vase fluviale, motoare şi compresoare etc., care se procurau înainte numai din străinătate. Se construesc locomotive grele şi vagoane de mare tonaj, automotoare şi altele. Este în curs de organizare industria de maşini electrice şi de aparataj electrotehnic.

Planul de stat pe 1949 prevede o sporire a producţiei industriale şi agricole cu 40%. Dacă la toate acestea adăugăm investiţiile prevăzute în planul de stat pe 1949, care se ridică la suma de circa 82 de miliarde de lei, din care 47,2% pentru mijloace de producţie industriale, plus sume importante care se investesc în societăţile sovieto-române de către guvernele Uniunii Sovietice şi Republicii Populare Române, se poate afirma că ţara noastră a pornit pe drumul desvoltării industriei socialiste — ceeace ne permite să tragem concluzia că industria, şi în primul rând industria grea, constitue o forţă capabilă să contribue în mod hotăritor la transformarea socialistă a agriculturii.

Faţă de ritmul de desvoltare al industriei noastre, agricultura prezintă un tablou cu totul deosebit.

Agricultura noastră este o agricultură înapoiată, care se bazează pe proprietatea particulară asupra pământului, în care domină mica producţie de mărfuri, pentrucă foloseşte în mare parte mijloace de producţie rudimentare, aplică metode primitive de cultură şi nu utilizează îngrăşăminte minerale decât într'o cantitate redusă.

După datele ultimului recensământ din 1948, rezultă că din cei 16.000.000 de locuitori ai Republicii Populare Române circa 75% trăiesc la sate şi 25% la oraşe. Din cei care trăiesc la sate, circa 90% se ocupă cu agricultura.

Suprafaţa terenurilor agrosilvice din ţara noastră este de circa 22.038.000 ha., repartizată astfel:

Pământ arabil	9.751.000 ha.
Fâneţe	1.696.000 „
Păşuni	2.820.000 „
Vii	227.000 „
Livezi cu pomi	221.000 „
Păduri	6.705.000 „
Curţi	618.000 „
	22.038.000 ha.

Vedem dar că, din întreaga suprafaţă agrosilvică, aproape 10.000.000 ha. sunt pământ arabil şi aproape 7.000.000 ha. păduri. Dar pe când pădurile sunt repartizate în proporţie de 76,6% instituţiilor (stat, comune, composesorate etc.), in cea mai mare parte ale statului, şi 23,4% gospodăriilor individuale, pământul arabil aparţine în proporţie de 95,7% gospodăriilor individuale şi abia 4,3% instituţiilor. Cam aceeaşi proporţie ca şi la pământul arabil există şi la celelalte culturi, cu excepţia păşunilor, care aparţin în proporţie de 68,9% instituţiilor — cea mai mare parte comunelor — şi 31,1% gospodăriilor individuale. Trebue deasemenea să arătăm că în ţara noastră există terenuri inundabile, mlaştini, sărături etc., cu o întindere totală de 2.833.000 ha. Din acestea 20% sunt cultivate cu riscul de a fi inundate. După calculele Ministerului Agriculturii, prin îndiguire şi alte măsuri de ameliorare ar putea fi redate agriculturii aproape 1.400.000 ha.

Insemnătatea acestor date în privinţa stării agriculturii noastre apare mai evident dacă li se adaugă cele din tabloul următor:

	Număr	%		
Gosp. care deţin mai puţin de 0,5 ha.	232.000	7,6	17,2	53,2
" " " între 0,5— 1 "	295.000	9,6		
" " " 1— 3 "	1.103.000	36,0		
" " " 3— 5 "	704.000	22,9	40,7	
" " " 5— 10 "	546.000	17,8		
" " " 10— 20 "	150.000	4,9		
" " " 20— 50 "	32.000	1,0		
" " peste 50 "	5.000	0,2		
Total	3.067.000	100,0		

Ceeace ne atrage atenţia, în primul rând, este numărul mare de proprietăţi cu suprafeţe mici şi foarte mici (între 0,5 şi 3 ha.) care domină în agricultura noastră, reprezentând 53,2% din totalul gospodăriilor individuale; în al doilea rând, marele număr al gospodăriilor ţărăneşti, astfel că suprafaţa totală de pământ arabil fiind repartizată între cele 3.067.000 de gospodării individuale, circa 94% din ele aparţin acelora cu până la 10 ha.

Din toate acestea, precum şi din faptul că multe din suprafeţele de pământ ale gospodăriilor ţărăneşti sunt parcelate şi risipite, rezultă *gradul de fărâmiţare* a pământului şi starea de înapoiere

in care se găseşte agricultura noastră din cauza acestei fărâmiţări.

Pentru a stabili însă linia politică a partidului nostru, trebue să cunoaştem ce depiasări şi regrupări de clasă au avut loc în sânul ţărănimii în ultimii ani şi ce factori le-au determinat.

In ţara noastră, intervalul dintre anii 1945—1949 poate fi împărţit în două perioade: în prima perioadă, în care am împărţit puterea politică cu o parte a burgheziei, partidul nostru a luptat împotriva politicii de haos şi ruinare economică a ţării dusă de către burghezie şi resturile moşierimii (inflaţia, sabotajul, specula etc.), a dat lupta pentru câştigarea ţărănimii sărace şi mijlocaşe alături de proletariat, ceeace în bună măsură a reuşit.

In acelaş timp trebue să constatăm o creştere însemnată a elementelor capitaliste ale satului, mai cu seamă în timpul celor doi ani de secetă, pe de o parte, prin exploatarea ţărănimii sărace şi mijlocaşe, iar pe de altă parte prin vânzarea produselor agricole la preţuri de speculă, jefuind pe muncitorii din oraşe.

Cea de a doua perioadă se caracterizează prin intensificarea ofensivei clasei muncitoare, aliată cu ţărănimea muncitoare, împotriva exploatării capitaliste. Din iniţiativa şi sub conducerea directă a partidului nostru, s'a înfăptuit reforma monetară, punându-se capăt inflaţiei; s'a înfăptuit naţionalizarea principalelor mijloace de producţie industrială, minieră, de transport, a intreprinderilor bancare şi a societăţilor de asigurări, ca şi a unor importante mijloace de educaţie şi cultură; au fost izgoniţi ultimii reprezentanţi ai burgheziei din guvern, a fost doborîtă monarhia şi s'a consolidat regimul de democraţie populară, care îndeplineşte cu succes funcţiile dictaturii proletariatului.

Toate acestea s'au răsfrânt şi au influenţat cursul deplasărilor şi regrupărilor de clasă în sânul ţărănimii. Datorită îmbunătăţirii situaţiei generale economice — consecinţă a măririi producţiei industriale şi a stabilizării monetare — şi ajutorului dat de către stat, micile gospodării ţărăneşti şi-au îmbunătăţit situaţia şi a crescut numărul gospodăriilor mijlocaşe.

Partidul şi guvernul au ajutat ţărănimea săracă şi mijlocaşă, ducând în acelaş timp o politică din ce în ce mai fermă de îngrădire a elementelor exploatatoare capitaliste din sate, chiaburii.

In această perioadă s'a ascuţit lupta de clasă dintre ţărănimea săracă şi mijlocaşă, pe de o parte, şi chiaburime, pe de altă parte.

Ceeace caracterizează, în condițiile regimului de democrație populară, regruparea de clasă din sânul țărănimii din țara noastră, este faptul următor:

In timp ce în societatea capitalistă linia de desvoltare a economiei agricole este aceea de destrămare a țărănimii mijlocașe și de creștere a sărăcimii, pe de o parte, și a chiaburimii, pe de altă parte, în condițiile democrației populare linia de desvoltare a economiei agricole este contrară: are loc o creștere a țărănimii mijlocașe, concomitent cu o mărire relativă a numărului chiaburilor (ridicați din țărani mijlocași înstăriți), și o micșorare a massei săracilor, din care o parte se ridică în rândurile mijlocașilor.

In lumina celor de mai sus trebue să analizăm deci în ce constă structura de clasă a economiei noastre agricole, cum se repartizează populația agricolă între diferitele grupuri sociale la țară și care sunt relațiile de clasă în satele noastre.

Unii tovarăși confundau deseori, în munca lor la țară, gospodăria mijlocașă cu cea chiabură, mijlocașul cu chiaburul, și invers, din cauza faptului că nu țineau seama de toate elementele și se orientau în mod unilateral, luând în considerare numai suprafața de pământ pentru a defini calitatea de chiabur sau de mijlocaș.

Acest lucru a fost păgubitor, pentrucă a împins țăranul mijlocaș în brațele chiaburului, slăbind alianța clasei muncitoare și a țărănimii sărace cu țărănimea mijlocașă.

Fără îndoială, întinderea de pământ pe care o posedă o gospodărie țărănească este un element important în determinarea categoriei din care face parte. Dar aceasta nu este și nu poate fi singurul criteriu.

Pentru a deosebi muncitorul agricol — țăranul sărac și cel mijlocaș — de chiabur, trebue să ținem seama de următoarele criterii: dacă are pământ, în ce regiune se află pământul, dacă mai posedă și alte mijloace de producție, câte și anume ce fel de mijloace de producție; felul de cultură; cât produce și cât aduce din producția sa pe piață; dacă exploatează sau nu munca străină; dacă este sau nu exploatat de alții; mărimea familiei, precum și o serie de împrejurări locale pe care le putem aprecia numai cercetând fiecare caz concret în parte.

Hotăritor însă este dacă exploatează sau nu munca străină și dacă este sau nu exploatat de alții; dacă are sau nu mijloace de producție, câte și ce fel de mijloace de producție.

Spre exemplu: un proprietar agricol are o suprafață mică de pământ (1—2 ha). Cu toate acestea, el poate fi considerat chiabur, pentrucă ceeace condiționează situația sa de chiabur nu este în acest caz întinderea sa de pământ, ci celelalte mijloace de producție — un tractor, o batoză — precum și alte venituri: creșterea vitelor și stupăritul pe scară mai mare, transporturi etc., pentru care utilizează muncă salariată, el singur cu familia sa nefiind în stare să facă față muncilor gospodăriei sale de chiabur.

Statisticile noastre, alcătuite pe baza recensământului din luna Ianuarie 1948, deși suferă de unele insuficiențe, ne înfățișează principalele elemente după care ne putem orienta în această privință.

Avem circa 250.000 de muncitori agricoli. Majoritatea gospodăriilor agricole, în proporție de circa 57%, o formează țăranii săraci. Țărănimea mijlocașă reprezintă circa 34% din numărul gospodăriilor. Circa 5,5% din gospodării aparțin chiaburilor.

Din datele pe care le posedăm asupra forței numerice și a puterii economice a diferitelor grupuri sociale dela sate, putem trage următoarele concluzii:

1. Proletariatul agricol este puțin numeros în raport cu restul populației satelor (circa 2,5%).

In trecut, sub regimul capitalist, muncitorii agricoli alcătuiau cea mai exploatată parte a clasei muncitoare. Ei munceau la moșieri și chiaburi pentru salarii de batjocură, și nu rare erau cazurile când lucrau un an întreg la stăpân numai pentru o mâncare sărăcăcioasă, un rând de haine sdrențuite sau de opinci, și dormeau pe o mână de paie, în grajduri sau în bordeie, în condiții neomenești.

In regimul de democrație populară, când la putere este clasa muncitoare, interesele muncitorilor agricoli sunt apărate. Sindicatele de muncitori agricoli au obținut o seamă de succese în această privință.

Proletariatul agricol constitue forța principală în lupta de clasă la țară. Important de subliniat aci este rolul pe care trebue să-l aibă proletariatul agricol în aplicarea liniei politice a partidului nostru: a) de organizare și consolidare a alianței clasei muncitoare și sărăcimii satelor, pe de o parte, cu țărănimea mijlocașă.

de altă parte; b) de îngrădire a creşterii elementelor capitaliste; c) de organizare a luptei împotriva exploatării chiaburimii la sate; d) în sfârşit, de realizare a sarcinii de bază a partidului, transformarea socialistă a agriculturii.

2. Ţărănimea săracă este partea care alcătueşte cel mai numeros grup social la ţară, reprezentând majoritatea (circa 57%) din gospodăriile agricole şi deci a populaţiei săteşti şi, în acelaş timp, aproape jumătate din populaţia ţării.

In trecut, viaţa ţăranilor săraci se deosebea destul de puţin de cea a muncitorilor agricoli. Petecul lor de pământ era prea mic pentru a le putea asigura existenţa lor şi a familiilor lor. Ei munceau din zori şi până'n noapte, munceau şi pe la moşieri şi chiaburi, dar nu reuşeau să scape de mizerie. O parte din ei au avut pământ încă dinainte, iar parte l-au căpătat la reforma agrară din 1945.

Fără îndoială, reforma agrară din Martie 1945 a constituit un însemnat progres, prin lichidarea rămăşiţelor feudale care ţineau în loc desvoltarea agriculturii. Ea a însemnat în acelaş timp şi o îmbunătăţire a situaţiei materiale a ţărănimii muncitoare.

Dar în urma acestei reforme a revenit în medie doar ceva mai mult de 1 hectar de pământ de gospodărie, şi o întindere atât de mică, se înţelege, este insuficientă pentru a hrăni o familie, mai ales în condiţiile înapoiate şi cu tehnica rudimentară cu care îşi muncesc ţăranii săraci pământul.

Starea de înapoiere a agriculturii este agravată şi de faptul că cei mai mulţi dintre ţăranii muncitori nu îşi au pământul masat pe o singură întindere, ci îl au fărâmiţat în câteva parcele, al căror număr poate fi uneori foarte ridicat.

Astfel, de pildă, în judeţul Făgăraş s'au găsit proprietăţi agrare fărâmiţate în patruzeci de parcele.

In condiţii normale şi chiar în anii buni, pe asemenea gospodării agricole, cu loturi fărâmiţate în fâşii de câte 1.000 sau 2.000 de metri pătraţi — cinci fâşii la un pogon de pământ — este imposibil să se facă o agricultură raţională, cu o tehnică avansată, este aproape imposibil să se ajungă la o îmbunătăţire simţitoare a traiului ţărănimii sărace.

Când grindina, inundaţiile sau seceta lovesc recoltele gospodăriilor sărace, o adevărată nenorocire se abate asupra ţăranilor săraci şi a familiilor lor. In asemenea împrejurări chiaburii, aceste

lipitori ale satelor, pot rezista calamităţilor naturale, datorită rezervelor acumulate prin exploatare şi speculă. Ba mai mult, ei se folosesc de situaţia grea în care se sbate sărăcimea satelor — şi ţăranii îşi amintesc de cei doi ani de secetă şi de foamete prin care am trecut — pentru a acapara pogoanele ţăranilor săraci în schimbul unei baniţe de păpuşoi.

Pe vremea stăpânirii burghezo-moşiereşti, aceasta era una din căile prin care chiaburii îşi rotunjeau mereu pământurile pe seama ţăranilor săraci, deposedaţi şi nevoiţi să devină slugi la jefuitorii lor.

Partidul nostru, luând apărarea intereselor ţărănimii sărace, a intervenit la timp, restituind ţăranilor săraci pământurile acaparate dela dânşii sub presiunea foametei. Acum ţăranii săraci nu mai sunt expuşi fără apărare jafului chiaburimii. Regimul de democraţie populară îi apără şi ei au sprijinul puternic al clasei muncitoare şi al partidului.

Din analiza aceasta rezultă că:

a) micile gospodării ţărăneşti reprezintă în agricultura noastră mai mult de jumătate din totalul gospodăriilor individuale;

b) dată fiind starea economică a micii gospodării ţărăneşti, ea nesatisfăcând nici pe departe nevoile ţăranilor săraci şi ale familiilor lor, aceştia îşi închiriază braţele de muncă la alţii;

c) ţărănimea săracă este cea mai numeroasă şi reprezintă din punct de vedere politic *forţa principală pe care se sprijină clasa muncitoare la sate.*

3. Ţărănimea mijlocaşă reprezintă o parte însemnată a satelor noastre — circa 34% din numărul gospodăriilor. Impreună cu ţăranii săraci, ţăranii mijlocaşi fac parte din ţărănimea muncitoare. Starea lor materială este foarte diferită.

Din cauza slabei productivităţi a muncii în agricultura noastră înapoiată şi a faptului că sunt jefuiţi sub diferite forme de către chiaburi, o parte din ţăranii mijlocaşi se deosebesc foarte puţin de ţăranii săraci, abia ajungând să înnoade cele două capete.

Ceeace este caracteristic ţărănimii mijlocaşe, este starea ei de şovăială, lipsa ei de hotărîre.

In ce constă această şovăială?

Ţăranul mijlocaş şovăe încă pentrucă se teme de chiabur. El se teme de chiabur pentrucă a simţit şi simte încă puterea econo-

mică a chiaburului, asuprirea economică la care este supus de către chiabur. El şovăie încă şi va şovăi atâta timp cât nu va fi convins că alianţa sa cu clasa muncitoare şi cu sărăcimea satelor îi apără gospodăria sa împotriva chiaburimii hrăpăreţe, atâta timp cât nu va simţi că această alianţă înseamnă un ajutor material şi politic pentru ridicarea rentabilităţii gospodăriei sale.

Trebue înţeles dublul caracter al ţăranului mijlocaş.

Ca proprietar, el nu exploatează munca altor reprezentanţi ai poporului muncitor. El este legat de interesele sale de proprietar, dar suportă în acelaş timp şi presiunea economică a chiaburului şi este deci interesat a fi alături de sărăcimea satelor, a fi alături de clasa muncitoare şi sub conducerea ei, în lupta împotriva celei mai numeroase clase exploatatoare — burghezia satelor — chiaburimea.

4. După înlăturarea moşierimii, chiaburii au rămas de fapt cea mai însemnată clasă exploatatoare a satelor noastre. Deşi numărul lor este relativ restrâns, ei au încă o foarte însemnată putere economică, şi această putere a mai crescut după reforma agrară din 1945. Muncitorii agricoli, ţăranii săraci şi mijlocaşi sunt exploataţi direct şi indirect de către această burghezie a satelor. Şi ţăranii, şi orăşenii simt pe pielea lor specula mârşavă pe care o exercită chiaburii cu produsele lor şi cu cele industriale, atunci când fac negustorie, cămătărie etc. la sate.

Sub guvernările burghezo-moşiereşti, chiaburimii i se dădea nu numai deplina libertate, dar ea era sprijinită în jefuirea ţărănimii sărace şi mijlocaşe.

Câteva exemple în această privinţă sunt edificatoare:

In anul 1940 chiabura Irina Olah i-a luat prin vânzare silită plugarului Augustin Barad din comuna Oar, judeţul Satu-Mare, în contul unei datorii de 75 de lei, un cal, un ham, carul, un plug de fier, o claie de trifoi şi alte lucruri, în valoare totală de aproape 13.000 lei.

Plugarului Ilie Mandache din comuna Zănoaga, judeţul Romanaţi, i s'a vândut silit casa, trei pogoane de pământ şi toate bunurile, pentru o datorie de 1.000 de lei, contractată la un cămătar chiabur. Casa şi pământul au fost luate de către cârciumarul din sat, ginerele chiaburului cămătar. De notat că asupra acestei datorii de 1.000 de lei plugarul urmărit plătise, în cursul anilor, 50.000 de lei capete şi dobândă.

Aceste fapte au fost posibile din cauză că puterea politică şi aparatul de stat erau în mâinile burgheziei şi moşierimii, care foloseau legislaţia ţării împotriva poporului muncitor.

In regimul de democraţie populară, puterea politică fiind în mâinile clasei muncitoare aliată cu ţărănimea muncitoare, posibilităţile chiaburilor de a exploata şi jefui ţărănimea săracă şi mijlocaşă sunt îngrădite.

Deaceea chiaburii sunt plini de ură împotriva regimului de democraţie populară şi nu se dau înlături dela niciun fel de uneltire, dela niciun fel de acte duşmănoase, sabotaj şi crime, cum a fost de pildă — ca să dăm un caz tipic — asasinarea de către chiaburi a primarului din Otopeni.

Chiaburimea deţine însemnate poziţii economice. De fiecare exploataţie chiaburească revin în medie câte 9 ha. de pământ arabil, faţă de 2,3 ha. pentru o gospodărie de ţărani săraci şi mijlocaşi. Puterea economică a gospodăriilor chiabureşti va reieşi mai bine dacă vom spune că, în comparaţie cu gospodăriile ţăranilor săraci şi mijlocaşi, o gospodărie de chiaburi are în medie de 4 ori mai mult pământ, o suprafaţă de vie altoită de 8 ori mai mare, de livadă de 5 ori, de pădure de 11 ori mai mare, apoi de 3 ori mai multe animale de muncă, de 2 ori mai multe vaci, de 3 ori mai mulţi porci, de 2 ori mai multe pluguri, de 12 ori mai multe semănători şi de 8 ori mai multe secerători.

Fiind în număr mic, stăpânind o suprafaţă de pământ relativ mare şi având un utilaj important, chiaburii consumă numai o mică parte a produselor lor, restul speculându-le la piaţă.

Prin poziţiile lor economice şi prin şiretenia lor, prin faptul că trăiesc în mijlocul ţărănimii, chiaburii reuşesc să menţină sub influenţa lor o parte a ţărănimii mijlocaşe şi chiar a celei sărace. Dar poziţia lor de clasă exploatatoare la sate face ca între chiaburi şi restul ţărănimii să existe contradicţii profunde, care se ascut mereu, contradicţii care fac ca interesele adevărate ale ţărănimii muncitoare să fie mult mai strâns legate de cele ale clasei muncitoare, care luptă pentru desfiinţarea exploatării omului de către om, decât de cele ale chiaburimii exploatatoare.

Resturile moşierimii au făcut totul pentru a grupa în jurul lor celelalte elemente reacţionare, întreţinând legături cu agenţii imperialismului (precum s'a dovedit în procesul sabotorilor şi spionilor

în frunte cu Auşnit şi Popp), şi au mers activ alături de burghezia urbană şi rurală în uneltirile lor împotriva regimului de democraţie populară.

Statul a luat de curând măsuri de lichidare completă a resturilor proprietăţilor moşiereşti.

Instaurarea regimului de democraţie populară schimbă fundamental situaţia şi mersul desvoltării gospodăriilor ţărăneşti, determină o nouă regrupare a claselor la ţară şi o altă orientare în desvoltarea formelor gospodăriei ţărăneşti. Regimul de democraţie populară, care îndeplineşte funcţiile dictaturii proletariatului, naţionalizarea marii industrii, a minelor, transporturilor, băncilor şi a societăţilor de asigurare din Republica Populară Română, creează condiţiile atragerii gospodăriei ţărăneşti mici şi mijlocii pe făgaşul construirii socialismului şi făureşte noi relaţii între oraşe şi sate.

Tovarăşul Stalin ne învaţă — şi realitatea noastră a confirmat pe deplin justeţea învăţăturii staliniste — că în condiţiile dictaturii proletariatului se produce un proces de schimbare a formării pieţei interne, care diferă fundamental de cel care are loc în societatea capitalistă, în sensul desfiinţării anarhiei care caracterizează piaţa capitalistă şi înlocuirii acesteia cu o organizare nouă.

Sectorul comerţului particular mai joacă încă un rol important, şi îndeosebi sectorul comerţului cu produse alimentare, produse care, prin însăşi existenţa micii gospodării agricole, apar încă pe piaţă în mare parte în mod anarhic, în timp ce produsele industriale sunt îndrumate de către stat.

Se desvoltă însă formele noi, socialiste, ale comerţului în general şi ale schimbului de mărfuri dintre sat şi oraş în special. Un rol din ce în ce mai important în această direcţie îl au comerţul de stat şi cooperaţia. Acestea devin, în condiţiile democraţiei populare, un puternic mecanism de transmisie, care ajută industria socialistă să tragă după sine satul — micii producători de mărfuri.

Piaţa, în Republica Populară, creşte nu pe seama sărăcirii şi proletarizării ţărănimii muncitoare, ci datorită creşterii bunei stări a ţărănimii mijlocaşe şi sărace. Prin aceasta, regrupările de clasă înăuntrul ţărănimii capătă cu totul alt caracter.

Este evident că faptul împroprietăririi a 918.000 de ţărani săraci cu peste 1.100.000 ha. pământ a îmbunătăţit situaţia lor materială,

făcând ca o parte din elementele sărace să treacă în rândurile mijlocaşilor.

In ultimii ani, principalul în sectorul ţărănesc constă în măsurile luate de către stat, de îngrădire a chiaburimii, de apărare a ţărănimii sărace şi mijlocaşe împotriva exploatării chiaburilor. Astfel, acordarea de către statul democraţiei populare a unor credite ieftine pe termen lung pentru cumpărări de vite, mai ales în regiunile bântuite de secetă, ajutorul cu seminţe la preţuri foarte reduse, scutirea de impozite şi uşurarea impozitelor pentru ţăranii săraci, politica de continuă scădere a preţurilor produselor industriale şi aprovizionarea cu produse industriale şi în special cu unelte agricole au determinat o relativă creştere a capacităţii productive a gospodăriei ţărăneşti mici şi mijlocii.

In analiza stării actuale a agriculturii noastre, un loc deosebit îl ocupă elementul nou, format după crearea sectorului socialist în industrie: sectorul socialist în agricultură.

In momentul de faţă sectorul socialist în agricultură este reprezentat la noi prin gospodăriile agricole de stat şi staţiunile de maşini şi tractoare ale statului. Acestea sunt bunuri ale statului democraţiei populare, deci bunuri ale celor ce muncesc.

Gospodăriile agricole ale statului deţin peste 500.000 ha., ceeace reprezintă 4,3% din suprafaţa arabilă a ţării. La acestea trebue să adăugăm suprafeţele expropriate recent. In comparaţie cu suprafaţa arabilă particulară, gospodăriile agricole de stat ocupă o întindere foarte mică, dar ele au un rol important, anume acela de a ridica nivelul agriculturii din punct de vedere tehnic şi agronomic, de a aproviziona piaţa cu produse agricole pentru populaţie şi materii prime pentru industrie, de a ajuta ţărănimea să cultive mai bine pământul şi de a servi ca exemplu de superioritate a agriculturii pe suprafeţe mari de pământ şi cu folosirea tehnicii celei mai perfecţionate.

Gospodăriile agricole de stat au astăzi o serie întreagă de neajunsuri în organizarea lor. In 400 de gospodării sunt nu mai puţin de 2.700 de parcele de teren agricol, 1.000 de parcele livezi şi 500 de grădini de zarzavat. Fără îndoială, această îmbucătăţire în parcele pune unele piedici organizării unei agriculturi raţionale şi ridică cheltuelile de producţie. Sunt multe lipsuri şi în ceeace priveşte înzestrarea gospodăriilor agricole de stat cu maşini şi unelte. Unele

din ele nu au maşini agricole suficiente, pe când în alte locuri maşinile agricole prisosesc şi ar putea fi utilizate şi pentru a se veni în ajutorul ţărănimii muncitoare, punându-i-se la dispoziţie maşini agricole. Gospodăriile agricole de stat nu au avut până acum ateliere de reparat şi de întreţinut maşinile agricole. Ele nu dau încă pieţei şi industriei socialiste cantitatea de produse agricole pe care ar putea-o da. Multe din ele consumă ele insele o prea mare parte a produselor lor.

In vederea înzestrării agriculturii cu utilajul şi maşinile necesare, şi în primul rând cu tractoare, au fost organizate în Octombrie 1948 — după ce mai înainte funcţionaseră în cadrul R.E.A.Z.I.M.-ului şi A.F.S.M.-ului — 76 de staţiuni de maşini agricole şi tractoare (S. M. T.) ale statului.

In scurtul interval de timp de când fiinţează, staţiunile de maşini agricole şi tractoare şi-au dovedit pe deplin utilitatea, participând activ la campania muncilor agricole de toamnă şi de primăvară. Ele suferă însă de o serie de neajunsuri serioase în organizarea lor, neajunsuri care au făcut ca ele să nu lucreze raţional, iar preţul de cost să fie prea ridicat. Suprafaţa arată de S.M.T. în toamna trecută este mult sub capacitatea lor reală de lucru. Ele duc lipsă de maşini, unelte şi scule pentru atelierele lor de reparaţii, duc lipsă de mijloace de transport etc.

Recentele măsuri luate de guvern cu privire la muncile agricole executate de S.M.T. pentru ţăranii muncitori sunt de natură a contribui la întărirea S.M.T., pentru ca ele să-şi poată îndeplini rolul lor de ridicare a nivelului tehnic al agriculturii şi de îmbunătăţire a situaţiei masselor.

* * *

Acestea sunt în linii mari situaţia actuală a agriculturii noastre şi relaţiile de clasă la ţară.

De aci putem trage concluzii cu privire la linia noastră politică şi la ceeace trebue să facem pentru a transforma agricultura noastră, dintr'o agricultură înapoiată, în una înaintată, socialistă.

LUPTA PARTIDULUI PENTRU TRANSFORMAREA SOCIALISTĂ A AGRICULTURII

In faţa partidului nostru, în faţa clasei muncitoare stă sarcina măreaţă a construirii societăţii socialiste. Aceasta va însemna înlăturarea pentru totdeauna a oricărei forme de exploatare a omului de către om. Clasa muncitoare din ţara noastră a şi păşit pe acest drum al construirii socialismului.

Dar socialismul nu se poate construi numai la oraş. Sarcina construirii socialismului şi a înlăturării exploatării capitaliste se pune la ţară ca şi la oraş. Construirea socialismului cuprinde şi transformarea socialistă a agriculturii. Analiza făcută asupra situaţiei agriculturii şi asupra schimbărilor esenţiale intervenite în ultimii ani în relaţiile de clasă din ţara noastră ne arată că trebue să mergem pe calea înlăturării contradicţiei care apare în împrejurările când la oraşe se desvoltă socialismul, în timp ce la ţară rămâne predominantă mica gospodărie individuală, care — după cunoscuta teză a lui Lenin — „*naşte* capitalism şi burghezie permanent, în fiecare zi, în fiecare ceas, spontan şi în proporţii de massă"[1].

Agricultura înapoiată care se practică la noi face ca pământul să producă puţin şi prost, deşi avem un sol din cele mai roditoare. Dar pe un pământ fărâmiţat în milioane de loturi nu se poate face o agricultură raţională. Avem în ţara noastră peste 3.000.000 de gospodării, şi fiecare din acestea este îmbucătăţită în mai multe loturi, împrăştiate şi distanţate unul de altul. Această cifră ne arată una din cauzele pentru care satele noastre sunt atât de înapoiate, pentru care ţăranii săraci şi mijlocaşi o duc atât de greu, iar satele noastre au un nivel atât de scăzut din punct de vedere sanitar şi cultural. Ţărănimea muncitoare nu-şi poate îmbunătăţi în mod durabil situaţia cu agricultura înapoiată de azi.

Gospodăria individuală, fărâmiţată, după cum spune Lenin, „condamnă oamenii la întuneric, la mizerie, la răzleţire".

„...In cadrul producţiei de mărfuri — spune Lenin — sistemul micii gospodării *nu este în stare* să elibereze omenirea de starea de mizerie şi de asuprire în care se află massele"[2]. Pentru a scăpa

[1] *V. I. Lenin*: „«Stângismul» — boala copilăriei comunismului", ed P.M.R. 1949, ediţia a III-a, pag. 8.
[2] *V. I. Lenin*: „Tezele din Aprilie", ed. P.C.R. 1947, pag. 44.

oamenii de întuneric și mizerie, trebue să se construiască socialismul și la sate. „Atunci" — spune Lenin — „tot ce a cucerit știința omenească, tehnica omenească, toate perfecționările, toate cunoștințele specialiștilor vor trebui să servească pe omul muncitor unit" [1].

Starea de înapoiere în care se găsește agricultura noastră constitue o piedică foarte serioasă pentru desvoltarea industriei noastre socialiste. Pe măsură ce industria noastră socialistă va crește, vom avea noi contingente de oameni ai muncii care vor veni să lucreze în fabrici și uzine, în mine și transporturi. Pentru toți aceștia vor trebui cantități sporite de produse agricole. Ridicarea nivelului de trai al clasei muncitoare cere din partea agriculturii cantități tot mai mari de alimente. Industria noastră în desvoltare are nevoie de cantități din ce în ce mai mari de materii prime, din care o parte însemnată se produc în agricultură. Dar agricultura înapoiată nu poate da nici cantitatea de produse necesară aprovizionării orașelor, nici cantitatea de materii prime cerută de creșterea industriei. Iar aceasta se resfrânge la rândul său asupra țărănimii muncitoare. Căci starea ei de înapoiere nu poate fi înlăturată dacă nu i se procură din ce în ce mai multe produse industriale de tot felul, atât produse de consum, cât mai ales unelte și mașini pentru lucrarea pământului.

Prin urmare, desvoltarea socialistă a industriei este condiționată de ridicarea continuă a nivelului agriculturii, a unei agriculturi înaintate, capabile să asigure aprovizionarea clasei muncitoare și materiile prime necesare industriei.

Aceasta este în acelaș timp calea de lichidare a exploatării și de ridicare a nivelului material, sanitar și cultural al celor mai largi masse ale țărănimii muncitoare.

Trecând dela agricultura extensivă la cea intensivă, folosind tractoarele și mașinile agricole cele mai perfecționate, folosind îngrășămintele naturale și chimice, introducând metodele cultivării pământului după datele celei mai avansate științe agrotehnice din lume, știința sovietică, vom putea ridica productivitatea muncii în agricultură, va crește producția la hectar și vom produce pe aceeași unitate de suprafață mai multe cereale, mai multe plante indus-

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. XXIV, ed. rusă, pag. 41.

triale, vom putea intensifica creșterea vitelor, pomicultura, viticultura și celelalte ramuri ale producției agricole.

Dar cu puzderia micilor gospodării țărănești, izolate între ele prin haturi (răzoare), cu loturile risipite, nu se pot folosi rațional tractoare și mașini agricole, nu se pot face asolamente pe baze științifice, nu se pot aplica cele mai bune procedee agrotehnice. Acest lucru nu se poate face decât pe mari gospodării agricole.

Cum putem trece dela agricultura parcelară de astăzi la marea agricultură? Tovarășul Stalin ne arată că pentru aceasta există două căi: prima este calea capitalistă, care duce la ruinarea țăranilor săraci și mijlocași și la concentrarea pământului în mâinile unui mic număr de mari proprietari capitaliști. Aceasta ar fi — cum arată tovarășul Stalin — calea mizeriei și sărăcirii tot mai accentuate a țărănimii muncitoare. Este o cale lungă și dureroasă, un proces care s'a petrecut și se petrece astăzi sub ochii noștri, în țări capitaliste cum sunt, de pildă, Statele Unite ale Americii sau Anglia.

A doua este calea socialistă, calea unirii gospodăriilor individuale mici și mijlocii în mari gospodării colective, adică unirea țărănimii sărace și mijlocașe într'un efort comun, în muncă colectivă pentru ridicarea bunei stări materiale și a culturii celor ce muncesc. Bine înțeles, între cele două căi, singura care corespunde țelurilor clasei muncitoare și intereselor țărănimii sărace și mijlocașe este calea socialistă de ridicare a agriculturii.

Marxism-leninismul și măreața experiență istorică a victoriei socialismului în U.R.S.S. ne învață că construirea socialismului poate fi înfăptuită numai în baza trecerii în proprietatea obștească a tuturor principalelor mijloace de producție, atât la orașe cât și la sate, adică în baza trecerii lor în proprietatea de stat și cooperatistă.

Prin urmare, victoria deplină a socialismului nu este posibilă atâta timp cât mai continuă să existe la orașe și sate proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, inclusiv asupra pământului. Dar problema naționalizării pământului în momentul de față, în condițiile țării noastre, nu este actuală.

Odată cu crearea bazei materiale-tehnice a socialismului la sate, partidul va duce o muncă sistematică în sânul țăranilor săraci și mijlocași, spre a-i convinge de necesitatea de a se reuni

treptat în gospodării colective, deoarece colectivizarea agriculturii e posibilă numai în baza liberei consimţiri a ţăranilor. Când ţărănimea va trece la colectivizarea agriculturii, atunci, în baza colectivizării masive, va deveni posibilă deplina lichidare a chiaburimii ca clasă.

In urma desvoltării satului pe această cale, gospodăriilor colective le va fi asigurată pe veci folosinţa întregului pământ care aparţine acestor gospodării. Astfel va fi rezolvată problema trecerii pământului în proprietate obştească, problema transformării socialiste a satului.

* * *

Ce înseamnă socialism în agricultură, ne arată înflorirea agriculturii colhoznice din U.R.S.S

Până la colectivizare mai existau încă în Uniunea Sovietică 17.000.000 de sape de lemn. Astăzi, în agricultura sovietică pământul este lucrat cu 600.000 de tractoare, 200.000 de combine, sute de mii de maşini şi autocamioane. Boroanele şi celelalte unelte înapoiate au fost trecute la muzeul istoriei.

Agricultura sovietică, bazată pe gospodăria agricolă colectivă, este cea mai productivă din lume. Planul stalinist de transformare a naturii prin introducerea perdelelor forestiere de protecţie şi a alternării culturilor de cereale şi de plante furajere, care va duce la înlăturarea definitivă a secetei şi a recoltelor slabe, este un măreţ exemplu al forţei agriculturii socialiste sovietice.

Statele capitaliste, care se laudă cu tehnica lor avansată în agricultură, nu au putut şi nu-şi pot pune asemenea probleme. Agricultura capitalistă nu este în stare să înfrunte consecinţele secetei şi ale altor catastrofe naturale.

Este oare interesată ţărănimea muncitoare la înlăturarea definitivă a exploatării sale de către chiaburi?

Poate fi convinsă ţărănimea săracă şi mijlocaşă că numai unirea în gospodării mari colective este calea care duce la bunăstarea materială şi culturală?

Fără îndoială că da. Cu ajutorul şi sub conducerea clasei muncitoare, printr'o stăruitoare şi permanentă muncă de lămurire şi convingere a ţărănimii sărace şi mijlocaşe despre superioritatea

marii gospodării colective faţă de mica gospodărie individuală, vom putea uni marea massă a ţărănimii muncitoare astfel încât să devină o forţă uriaşă, capabilă să lupte pentru făurirea unei agriculturi înaintate socialiste.

Trebue accentuat că alcătuirea gospodăriei agricole colective va avea loc nu pe baza ruinării şi distrugerii gospodăriilor mici şi foarte mici, nu pe calea luptei cu ele, ci pe calea ridicării lor economice, a ridicării lor la un nivel mai înalt al tehnicii, culturii şi organizării lor. Gospodăria colectivă nu se opune gospodăriilor individuale mijlocaşe sau sărace ca o forţă duşmană lor, ci li se alătură şi constitue un ajutor pentru ele, un exemplu de superioritate a gospodăriei mari, un îndemn de unire treptată a lor în gospodării mari.

Este evident că trecerea ţărănimii sărace şi mijlocaşe la alcătuirea gospodăriilor colective fiind un proces de durată, gospodăriile mici şi mijlocii au de jucat astăzi cel mai important rol în aprovizionarea cu produse agricole.

Numai trecerea în massă la gospodăria agricolă colectivă va putea duce la desfiinţarea exploatării capitaliste şi deci la lichidarea clasei chiaburilor, care este purtătoarea acestei exploatări. Dar, pentru atingerea acestui obiectiv, „partidul" — după cum arată Rezoluţia Biroului Informativ asupra situaţiei din Partidul Comunist din Iugoslavia — „trebue să desfăşoare în prealabil o îndelungată muncă pregătitoare în vederea îngrădirii elementelor capitaliste dela sate, în vederea întăririi alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime sub conducerea clasei muncitoare, în vederea desvoltării industriei socialiste, capabilă să organizeze producţia de maşini necesare muncii colective în agricultură. Orice grabă în această privinţă nu poate decât să pricinuiască prejudicii ireparabile"[1].

Trecerea la agricultura socialistă, la organizarea gospodăriilor colective, presupune, cum am arătat mai sus, o industrie desvoltată, în stare să pună la dispoziţia agriculturii tractoarele şi maşinile de care are nevoie, existenţa unui cadru de agronomi capabili să conducă agricultura după cele mai perfecţionate metode ştiinţifice,

[1] „Rezoluţia Biroului Informativ asupra situaţiei din Partidul Comunist din Iugoslavia", ed. P.M.R, 1948, pag. 22.

o muncă sistematică de lămurire și de convingere a massei țărănimii sărace și mijlocașe despre folosul gospodăriilor colective. Atât timp cât noi n'am creat baza tehnică și cadrele necesare, atât timp cât noi n'am intensificat încă munca de lămurire temeinică a masselor țărănimii muncitoare pentru ca acestea să treacă de bunăvoie la organizarea agriculturii colective, ar fi greșit și chiar păgubitor de a trece la o colectivizare masivă.

Construirea socialismului în agricultură este o luptă grea. Noi putem câștiga această luptă dacă nu ne vom pripi, dacă vom aprecia just forțele de care dispunem și rezervele pe care le avem, dacă vom introduce cu fermitate linia partidului, dacă vom cunoaște forțele, intențiile, planurile și metodele dușmanului, spre a le putea combate și lichida.

Care este forța conducătoare în această bătălie?

Ea este proletariatul, în frunte cu partidul nostru. Clasa muncitoare are misiunea istorică de a desființa exploatarea capitalistă și a construi societatea socialistă. Pentru a putea înfăptui această operă măreață care corespunde cu interesul întregului popor muncitor, clasa muncitoare își mobilizează rezervele sale, aliații săi.

Cine sunt aliații clasei muncitoare și care este dispoziția forțelor de clasă la țară în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii?

Tovarășul Stalin ne învață:

„Alianța dintre proletariat și țărănime, în condițiile dictaturii proletariatului, nu este o alianță cu întreaga țărănime. Alianța dintre proletariat și țărănime este alianța dintre proletariat și massele muncitoare ale țărănimii. O astfel de alianță nu poate fi înfăptuită fără lupta împotriva elementelor capitaliste ale țărănimii, fără lupta împotriva chiaburimii. O astfel de alianță nu poate fi trainică fără organizarea țărănimii sărace, ca sprijin al clasei muncitoare la sate. Deaceea alianța dintre muncitori și țărani, în condițiile actuale ale dictaturii proletariatului, poate fi înfăptuită numai sub cunoscuta lozincă a lui Lenin: sprijină-te pe sărăcime, organizează o alianță trainică cu țăranul mijlocaș, nu înceta nicio clipă lupta împotriva chiaburimii. Căci numai prin aplicarea acestei lozinci poate fi înfăptuită atragerea masselor de bază ale țărănimii în făgașul construirii socialismului" [1].

[1] *I. Stalin*: „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 316.

Intre chiaburimea satelor noastre și restul țărănimii sunt profunde contradicții de clasă, contradicții dintre exploatatori și exploatați, care se ascut pe zi ce trece, adică pe măsură ce tendințele exploatatoare ale chiaburimii sunt tot mai îngrădite de puterea democrației populare.

Partidul are datoria să intensifice lupta de clasă la țară, mobilizând sărăcimea satelor și țărănimea mijlocașă împotriva exploatării capitaliste, pentru îngrădirea chiaburimii. Lupta împotriva chiaburimii face parte integrantă din sarcinile consolidării și întăririi pozițiilor democrației populare, care, ca o formă a dictaturii proletariatului, are drept una din funcții pe aceea de a limita și apoi lichida exploatarea omului de către om la orașe și sate.

Trebue să ne fie nouă înșine clar că, lovind în chiaburi, vom întări alianța noastră cu țărănimea mijlocașă, căci această clasă care șovăe va căuta să intre cât mai repede în înțelegere cu clasa muncitoare — factorul conducător al statului de democrație populară, clasa care își exercită dictatura sa împotriva dușmanilor democrației și socialismului — pentru a trage și ea foloase de pe urma desvoltării socialiste a industriei și a măsurilor care trebue să asigure încadrarea țărănimii în sistemul economic socialist.

Politica noastră față de țărănime trebue deci să fie clară:

Ne sprijinim pe țărănimea săracă, strângem alianța cu țărănimea mijlocașă și ducem o luptă neîntreruptă împotriva chiaburimii.

Fiecărui membru de partid, fiecărui muncitor trebue să-i fie clar ce înțelegem prin a ne sprijini pe țărănimea săracă și ce înțelegem prin alianța cu țăranul mijlocaș, și cum pot fi înfăptuite în practică aceste sarcini.

Sărăcimea satelor — adică muncitorii agricoli proletari și semiproletari — trebue să fie permanent mobilizată și antrenată în lupta împotriva exploatării chiaburești. Organizați în sindicatele de salariați agricoli, muncitorii agricoli trebue să silească pe chiaburi să-și îndeplinească până la capăt obligațiile de salarizare, de cotizații pentru Asigurările Sociale, de acordare de îmbrăcăminte, hrană, locuințe etc. stabilite prin angajamentele de muncă și prin deciziile guvernului, astfel încât chiaburii să stea permanent sub presiunea ofensivă a sărăcimii satelor, care le slăbește influența morală, politică și puterea economică.

Sărăcimea satelor este cea mai interesată în îngrădirea și lichidarea exploatării capitaliste, în construirea unei agriculturi socialiste, și deaceea este sprijinul nostru principal la sate.

Trebue să consolidăm zi de zi alianța clasei muncitoare cu țărănimea mijlocașă, care reprezintă peste 4.000.000 de oameni din populația țării. Tovarășul Stalin a arătat, în momentul când în Uniunea Sovietică se ducea bătălia pentru transformarea socialistă a agriculturii, că „alianța clasei muncitoare și a țărănimii sărace cu țăranul mijlocaș, împotriva capitalismului în general, împotriva chiaburimii în special, este... baza mișcării colhoznice"[1].

Din cauza lipsei de claritate politică, unii tovarăși nu au înțeles însemnătatea considerabilă a alianței cu țărănimea mijlocașă, au făcut multe greșeli de natură a primejdui această alianță și a arunca țăranul mijlocaș, și chiar pe cel sărac, în brațele chiaburilor. Uneori tovarășii noștri au pus în aceeași oală pe țăranii mijlocași și pe chiaburi. Această confuzie este foarte periculoasă.

„Sunt cazuri — spune tovarășul Stalin — când se duce lupta împotriva chiaburimii, dar această luptă e dusă cu atâta neîndemânare și în mod atât de prostesc, încât loviturile cad pe capul țărănimii mijlocașe și al celei sărace. Urmarea este că chiaburul rămâne teafăr, alianța cu țăranul mijlocaș suferă o spărtură, iar o parte din sărăcimea satelor încape pentru un timp oarecare pe mâna chiaburului..."[2]

Invățând din experiența P.C. (b) al U.R.S.S., fiecare membru de partid trebue să știe să facă deosebirea dintre mijlocaș și chiabur, să-l ajute pe țăranul mijlocaș să vadă că numai mergând pe calea socialismului va termina cu nevoia de a recurge la împrumutul dela chiabur pentru unelte și vite, va termina cu veșnica teamă de sărăcie, cu veșnica teamă că din cauza împrumuturilor neplătite, a unui an agricol slab sau a unei nenorociri în familie va cădea în mizerie. Alianța cu țăranul mijlocaș este strâns legată de lupta împotriva chiaburimii. Cu cât vom duce mai hotărît lupta împotriva chiaburimii, cu atât mai sigur îl vom convinge că este în interesul său de a fi alături de clasa muncitoare în construirea socialismului.

---

[1] *I. Stalin:* „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 493.

[2] Ibid., pag. 323.

Țărănimea mijlocașă va putea să fie atrasă pe calea socialismului numai atunci când va fi convinsă că această cale este în interesul ei. Lenin ne învață că țărănimea mijlocașă nu este în niciun caz dușman al proletariatului sau al socialismului. Dar, pentru a se hotărî să meargă pe drumul socialismului, va trebui s'o convingem în practică de faptul că această trecere este necesară și este în folosul ei. Deci numai pe calea aceasta, a *convingerii prin fapte,* vom putea să-l atragem pe țăranul mijlocaș pe drumul socialismului.

Socialismul se construește cu munca entuziastă a milioanelor de oameni. Noi privim țărănimea săracă și mijlocașă ca pe o *massă activă* în lupta condusă de clasa muncitoare pentru construirea socialismului.

Vedem așa dar care sunt forțele de luptă: proletariatul, in frunte cu partidul, ca forță conducătoare, massele țărănimii sărace ca sprijin principal și țărănimea mijlocașă ca aliat al proletariatului.

LINIA POLITICĂ A PARTIDULUI MUNCITORESC ROMAN IN ETAPA ACTUALĂ ȘI MĂSURILE PRACTICE IN MUNCA LA ȚARĂ

In etapa actuală, lupta împotriva exploatării capitaliste la sate și politica de îngrădire a chiaburimii, de limitare a puterii sale economice și a influenței sale politice trebue dusă cu și mai mare hotărîre.

Această sarcină se îndeplinește pe baza politicii de clasă la sate:

— prin apărarea intereselor proletariatului agricol, ale țăranului sărac și mijlocaș față de chiabur, chiar în problemele cele mai mărunte;

— printr'o politică fiscală de clasă, care să ușureze situația țăranului sărac și mijlocaș, pe de o parte, și să apese pe chiabur, pe de altă parte.

Această politică de îngrădire a chiaburului nu înseamnă desființarea chiaburimii ca clasă, dar ea va împiedica întărirea sa economică, va limita exploatarea masselor țărănimii muncitoare și ne va permite să trecem — atunci când condițiile vor fi pregătite — la politica de desființare complectă a exploatării chiaburești la sate, mobilizând în această luptă întreaga țărănime muncitoare.

Partidul Muncitoresc Român își pune ca sarcină să ducă o astfel de politică la sate, să aplice astfel de măsuri practice, încât să apere țărănimea muncitoare de ruinarea sălbatică și de exploatarea barbară din partea chiaburilor și a cămătarilor de tot soiul, pregătind treptat condițiile în vederea trecerii țărănimii la socialism.

In acest scop, partidul va căuta:

— să limiteze chiaburimea și să pregătească condițiile desființării treptate a exploatării omului de către om la sate;

— să interzică vânzarea, cumpărarea și arendarea pământului, spre a feri țărănimea săracă și mijlocașă de primejdia de a pierde pământul;

— să desvolte toate modurile de cooperație în agricultură;

— să contribue la mecanizarea și electrificarea tot mai largă a gospodăriei agricole cu ajutorul S.M.T. și a mijloacelor proprii ale cooperativelor;

— să dea un larg ajutor financiar cooperativelor, prin credite ieftine și ajutor țărănimii muncitoare.

COOPERAȚIA

GOSPODARIILE AGRICOLE COLECTIVE

După cum am arătat, odată cu crearea bazei materiale-tehnice a socialismului la sate, partidul va duce o muncă sistematică printre țăranii săraci și mijlocași spre a-i convinge de necesitatea de a se reuni treptat, pe baza liberei consimțiri, în gospodării colective.

Pentru început trebue să ne mărginim la organizarea numai a unui număr restrâns de gospodării agricole colective, acolo unde țăranii săraci și mijlocași vor fi hotărîți a trece la o asemenea organizare a agriculturii și unde vor exista cele mai bune condiții tehnice. Aceste prime gospodării agricole colective vor avea rolul unor gospodării colective model, dela care țăranii săraci și mijlocași neorganizați să învețe ce este o gospodărie agricolă colectivă și să se convingă cu ochii lor de avantajele acestei forme superioare de lucrare a pământului.

Acestea pot fi organizate numai cu aprobarea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și a Guvernului Republicii Populare Române.

Desvoltarea gospodăriilor agricole colective, extinderea numărului lor nu va putea și nu trebue să aibă loc decât:

— pe măsura creșterii industriei socialiste, capabilă să înzestreze agricultura socialistă cu mașini agricole perfecționate,

— pe măsura formării cadrelor de agronomi, capabili să conducă agricultura unei asemenea gospodării colective, și

— pe măsura creșterii conștiinței masselor largi ale țărănimii muncitoare asupra superiorității și necesității gospodăriei agricole colective.

Va fi necesar ca dela început să elaborăm un statut-model al gospodăriilor colective, care să țină seama de condițiile concrete în care trecem la organizarea lor. Un asemenea statut-model va trebui să prevadă că:

1) in gospodăriile colective nu pot fi primiți chiaburi, ci numai țărani săraci și mijlocași;

2) membrii gospodăriilor colective vin în această gospodărie cu pământul pe care îl posedă și cu inventarul de muncă, cu dreptul de a păstra pe lângă casă o mică bucată de pământ pentru zarzavaturi și pomi fructiferi, un număr de vite, animale și păsări de curte pentru folosința familiei proprii, precum și unelte de muncă necesare cultivării și întreținerii grădinii și animalelor de pe lângă casă;

3) gospodăriile agricole colective se organizează pe principiul distribuirii produselor după munca depusă;

4) gospodăriile agricole colective vor putea să organizeze pe lângă ele gospodării auxiliare pentru creșterea vitelor, crescătorii de păsări, fabrici de prelucrare a produselor agricole, stupărit etc.

COOPERAȚIA DE APROVIZIONARE, DESFACERE ȘI PRODUCȚIE CASNICA-MEȘTEȘUGAREASCA

Rezolvarea sarcinii de bază care stă în fața partidului și a clasei muncitoare, de transformare socialistă a agriculturii — de unire a gospodăriilor sărace și mijlocașe și de alcătuire a gospodăriilor agricole colective —, este condiționată de:

1) o intensă muncă de lămurire a țărănimii sărace și mijlocașe

asupra importanței și rolului gospodăriei colective în ridicarea stării materiale și culturale și asigurarea independenței sale economice;

2) o pregătire minuțioasă a tuturor mijloacelor tehnice pentru înzestrarea agriculturii cu mașini și unelte agricole;

3) desvoltarea unei întinse rețele de cooperative, și în primul rând de cooperative de aprovizionare și desfacere la sate, ca verigă principală în realizarea sarcinii de trecere dela formele cele mai simple de cooperație la cele mai avansate, gospodăriile agricole colective.

In trecut, când țara noastră se afla sub stăpânirea capitaliștilor și moșierilor, cooperativele erau în mâinile chiaburilor, fiind utilizate ca un mijloc pentru întărirea capitalismului la sate, ca un mijloc de îmbogățire a speculanților, chiaburilor și capitaliștilor pe seama țăranilor săraci și mijlocași și de stăpânire economică și politică a satelor.

Puteau oare admite clasele stăpânitoare din timpul regimului burghezo-moșieresc, care țineau în mâinile lor puterea politică și economică, constituirea unor organizații cooperatiste ale țăranilor săraci și mijlocași, care i-ar fi împiedicat pe capitaliști să se îmbogățească pe contul acestora?

Desigur că nu.

In regimul capitalist cooperativele nu erau și nu puteau fi decât întreprinderi de tip capitalist. Fiind acaparate de capitaliști, chiaburi și speculanți, ele constituiau un mijloc de exploatare și jefuire a țărănimii muncitoare și nu de promovare a intereselor ei economice. Cooperativele nu se bucurau de încrederea masselor și deci nu puteau avea un caracter de massă.

Așa se explică pentruce cooperația nu s'a desvoltat la noi în țară ca o mișcare a masselor largi muncitoare, pentruce după eliberarea țării noastre de către Armata Roșie noi am preluat o cooperație extrem de slabă și care păstra caracterul de clasă pe care i-l imprimase stăpânirea burghezo-moșierească.

In condițiile democrației populare, când puterea se află în mâinile clasei muncitoare, când statul este stăpân pe cea mai mare parte a mijloacelor de producție industrială, pe totalitatea mijloacelor de credit și pe aproape întreg comerțul de en-gros, statul dă tot ajutorul pentru transformarea cooperației și o sprijină în lupta împotriva capitalului privat.

Iată dece cooperația noastră trebue și poate să devină un mijloc puternic de creștere a bunei stări materiale a întregii țărănimi muncitoare și drumul de bază al transformării socialiste a agriculturii.

Cooperativele trebue să devină o organizație care să cuprindă cele mai largi masse ale poporului muncitor, o organizație care să unească massele largi ale celor ce muncesc înainte de toate în calitate de consumatori și cu timpul ca producători.

Cooperativele trebue să asigure permanenta și strânsa legătură a partidului și clasei muncitoare cu massele țărănimii și să ușureze țărănimii muncitoare drumul spre socialism.

Tovarășul Stalin ne învață:

Cooperativele sunt „o organizație de massă a celor ce muncesc, nu o organizație de partid, ...o organizație care unește massele celor ce muncesc înainte de toate ca consumatori, dar cu timpul și ca producători (cooperația agricolă). Ele capătă o însemnătate deosebită după consolidarea dictaturii proletariatului, în perioada de vastă muncă constructivă. Ele înlesnesc legătura avangărzii proletariatului cu massele țărănimii și creează posibilitatea de atragere a acestora din urmă pe făgașul construcției socialiste“ [1].

In acest scop va trebui să desvoltăm cooperativele de aprovizionare și desfacere ca forme de cooperație mai simple, dar mai accesibile țăranului.

A merge pe această cale înseamnă a duce țărănimea muncitoare spre gospodăria colectivă, pe drumul care poate fi înțeles și acceptat de către aceasta, căci îmbină interesele ei individuale cu cele generale ale economiei naționale.

Cooperativele de aprovizionare și desfacere sunt acceptabile pentru țărănimea muncitoare în măsura în care aceasta poate vedea foloasele materiale de pe urma cooperației. Ele vor trebui să primească mărfurile dela întreprinderile de stat, adică dela întreprinderi socialiste, în condițiile cele mai convenabile. Prin urmare, țăranii muncitori vor cumpăra mai ieftin mărfurile industriale de care au nevoie gospodăriile lor și vor putea valorifica mai bine produsele lor prin cooperative.

Cooperativele de consum, de aprovizionare și desfacere au rolul să organizeze schimbul de produse între țărănimea muncitoare și

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950, pag. 35—36.

industria socialistă, uşurând industriei socialiste atragerea pe făgaşul socialismului a micilor gospodării ţărăneşti.

Tovarăşul Stalin ne arată că aceasta este calea construirii socialismului la sate, că nu sunt şi nu pot fi alte căi de salvare a ţărănimii din mizerie.

„Şi cu cât mergem mai departe, cu atât mai inevitabilă devine această cale în condiţiile dictaturii proletariatului, deoarece cooperarea pe linia desfacerii, cooperarea pe linia aprovizionării, în sfârşit, cooperarea pe linia creditului şi a producţiei (asociaţiile agricole), este singura cale de ridicare a bunei stări materiale a satului, singurul mijloc pentru salvarea masselor largi ţărăneşti de mizerie şi ruină"[1].

Lenin şi Stalin ne învaţă că garanţia creşterii mişcării cooperatiste în agricultură şi a construcţiei cooperaţiei agricole în sat trebue să fie înainte de toate atragerea în organizaţiile cooperatiste a massei de bază a ţăranilor.

„A aplica planul cooperatist al lui Lenin, înseamnă a ridica ţărănimea dela cooperaţia de desfacere şi de aprovizionare la cooperaţia de producţie, la cooperaţia aşa zisă colhoznică. Prin aceasta se explică, dealtminteri, faptul că colhozurile au început, la noi, să se ivească şi să se desvolte numai ca o urmare a desvoltării şi întăririi cooperaţiei de desfacere şi de aprovizionare"[2].

SITUAŢIA COOPERAŢIEI SĂTEŞTI

La începutul anului 1949 numărul cooperativelor din Republica Populară Română era de aproape 7.000, cu peste 4.600.000 de membri şi cu un capital de aproximativ 2.600.000.000 de lei.

Din aceste cooperative 6.000 erau cooperative de aprovizionare şi desfacere, restul fiind cooperative de credit, de producţie etc.

Dela reforma monetară s'au distribuit prin cooperativele săteşti mărfuri în valoare de peste 5 miliarde de lei, în majoritate unelte agricole şi bunuri de consum.

Aceasta arată însemnătatea cooperativelor de aprovizionare şi desfacere la noi în ţară şi rolul pe care îl pot juca în îndrumarea agriculturii noastre pe făgaşul socialismului. Ele pot servi ca bază pentru transformarea cooperaţiei noastre într'o adevărată mişcare de massă, cu o reţea de mii de unităţi, cu milioane de membri ţărani săraci şi mijlocaşi, care să desvolte astfel spiritul de colaborare sub toate formele şi de cooperare în muncă. Ele trebue să devină un instrument de luptă pentru îngrădirea posibilităţii chiaburimii de a exploata şi specula ţărănimea muncitoare, precum şi pentru îngrădirea şi eliminarea comerţului privat.

In acest scop este necesar să reorganizăm în primul rând reţeaua cooperativelor, să desvoltăm activitatea lor în adâncime, determinând o participare mai activă a ţărănimii muncitoare în activitatea acestora, să asanăm situaţia lor financiară şi economică.

A întări şi desvolta cooperaţia la sate nu înseamnă numai a organiza lupta pentru eliberarea săracului şi a mijlocaşului de exploatarea chiaburilor, dar şi de specula şi de mizeria la care sunt supuşi din partea cămătarilor satului, care sunt aceiaşi chiaburi.

Pentru a atrage în cooperative masse tot mai largi de ţărani săraci şi mijlocaşi, cooperativele trebue să îmbrăţişeze toate ramurile de activitate rurală.

Cooperaţia trebue să organizeze pe ţăran nu numai în calitate de consumator, dar şi ca producător. Ea trebue să devină o preocupare a noastră şi să cuprindă o ramură după alta a agriculturii, după specificul fiecărei regiuni: prelucrarea laptelui, a untului, a cartofilor, a zarzavaturilor, a fructelor, a plantelor industriale, a materiilor prime de origină animală, stupăritul, pescuitul etc.

O atenţie deosebită trebue dată producţiei industriei casnice-meşteşugăreşti, şi anume de ţesături, covoare, rogojini, articole de lemn etc.

In timp ce în sistemul economiei capitaliste producţia industriei casnice-meşteşugăreşti se degradează treptat, condamnând la mizerie şi foame sute de mii de mici producători de mărfuri, în sistemul economiei socialiste ea are toate posibilităţile de a se desvolta cu succes alături de marea industrie, prin cooperaţia meşteşugărească.

Cooperativele meşteşugăreşti şi de industrie casnică vor deservi piaţa internă dela oraşe şi sate, vor ajuta industria socialistă fabricând şi prelucrând semifabricate, şi — ceeace este mai important

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950, pag. 85.
[2] *I. Stalin*: „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 310.

— ele vor fi un mijloc de utilizare a prisosului de brațe de muncă ale satului, un izvor de venituri pentru țărănimea săracă și mijlocașă.

Cooperația agricolă trebue să trezească interesul țărănimii sărace și mijlocașe cu privire la valorificarea produselor gospodăriilor, atât în sensul prelucrării cât și al desfacerii lor.

Organele centrale ale uniunilor cooperative vor trebui să organizeze în orașe magazine de desfacere ale produselor cooperativelor, întărind astfel sectorul comerțului socialist. Prin aceasta se va realiza un schimb de mărfuri mai viu și deci o mai bună aprovizionare a orașelor cu produse alimentare și a satelor cu produse industriale, realizându-se sudura economică între gospodăria țărănească și industria socialistă.

O importanță deosebită o au diversele forme de *asociere în muncă* ale țărănimii muncitoare.

In nenumărate sate țăranii săraci și mijlocași s'au constituit în asociații pentru a-și munci pământul în comun, cu tractoarele statului: în acest scop au înlăturat răzoarele (haturile) care despărțeau micile lor terenuri, au lăsat doar țăruși pentru delimitare și au trecut cu tractoarele închiriate dela S.M.T. peste întreaga întindere.

Massele țărănimii muncitoare încep să se convingă că desființarea haturilor înlătură buruienile și bălăriile vătămătoare agriculturii, ieftinește aratul, înlesnește efectuarea muncilor agricole și contribue deci la îmbunătățirea cantitativă și calitativă a recoltei.

La aceasta a contribuit faptul că în campania agricolă de toamnă s'au constituit numeroase asociații de țărani săraci și mijlocași, care s'au ajutat între ei la treierat și la alte munci agricole, obținând astfel înlesniri din partea S. M. T., cât și înlesniri provenite din ajutorarea reciprocă a celor din asociații. Aceste asociații, ca și sutele de asociații de țărani muncitori pentru folosirea tractoarelor și mașinilor agricole ale statului, arată că o mare parte a țărănimii muncitoare a început să se intereseze încă din toamna trecută de foloasele ce le aduc asocierea și executarea muncilor agricole cu ajutorul mașinilor.

Pe de altă parte, Comitetul Central al partidului și organul central al partidului, „Scânteia", primesc din diferite regiuni scrisori dela țăranii muncitori prin care aceștia întreabă cui să se adreseze și ce să facă pentru a trece la gospodăria colectivă. Sunt, desigur, cazuri izolate, dar semnificative, care arată că țărănimea muncitoare începe să se convingă că gospodăriile colective sunt o formă superioară de gospodărie agricolă, de pe urma căreia va avea numai avantaje.

Importanța principală a cooperației în condițiile actuale stă în faptul că ea *îmbină interesele particulare ale milioanelor de țărani săraci și mijlocași cu interesele generale ale clasei muncitoare* de a construi socialismul, creând premizele pentru ca țărănimea muncitoare să facă mai lesne pașii pe drumul socialismului. Lenin a arătat însemnătatea excepțională a cooperației „din punctul de vedere al trecerii spre noua orânduire pe o cale cât mai *simplă*, mai *ușoară* și mai *accesibilă pentru țăran*. Și — a arătat Lenin — doar în aceasta constă esențialul"[1].

Burghezia a finanțat în trecut mișcarea cooperatistă pentru ca aceasta să-i servească interesele sale de clasă, pentru a sprijini și întări pozițiile economice ale chiaburimii.

Astăzi, după cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, când cooperația și-a schimbat conținutul social, statul democrației populare trebue să dea sprijinul economic și financiar pentru a face din cooperație o mișcare largă de masse, o formă a economiei socialiste.

„Orice orânduire socială" — spune Lenin — „ia naștere numai cu sprijinul financiar al unei anumite clase. E de prisos a mai aminti câte sute și sute de milioane de ruble a costat nașterea capitalismului «liber». Acum trebue să ne dăm seama că, în timpul de față, orânduirea socială pe care trebue s'o susținem mai mult decât în mod obișnuit este orânduirea cooperatistă, și această convingere trebue s'o transformăm în realitate. Insă orânduirea cooperatistă trebue sprijinită în adevăratul înțeles al cuvântului, adică prin acest sprijin nu e destul a înțelege sprijinirea oricărei circulații cooperatiste de mărfuri, ci sprijinirea acelei cooperații la care *participă într'adevăr massele adevărate ale populației*"[2].

In afară de marele său rol de a îmbunătăți schimbul dintre oraș și sat, cooperația mai are sarcina de a extinde rânduiala planului de stat asupra gospodăriilor sătești și de a sprijini des-

---

[1] *V. I. Lenin*: „Despre cooperație", ed. P.M.R. 1948, pag. 7—8.
[2] Ibid., pag. 9.

voltarea industriei socialiste, furnizându-i materiile prime necesare.

Pentru aceasta se vor putea încheia contracte între fabrici și cooperative, pentru mărirea suprafețelor cultivate cu in, cânepă, sfeclă de zahăr, bumbac etc., precum și pentru livrarea de produse animale necesare industriei alimentare.

In felul acesta, cooperația va contribui la transformarea însăși a caracterului micii gospodării țărănești.

Cooperația va trebui să acorde o atenție deosebită industriei locale de prelucrare a produselor agricole (carne, lactate, zarzavaturi, fructe), precum și industriei casnice.

Cooperația nouă va trebui să fie un factor regulator pentru păstrarea stabilității prețurilor la produsele agricole, condiție însemnată pentru îmbunătățirea stării materiale a masselor celor ce muncesc, consolidând totodată unirea dintre sat și oraș.

Principalele sarcini organizatorice în domeniul cooperației sunt:

1) de a lărgi și consolida rețeaua cooperativelor de aprovizionare și desfacere și a industriei casnice a țărănimii sărace și mijlocașe;

2) de a intensifica atragerea femeilor în cooperație, și în special a acelora care muncesc în ramurile agricole unde munca femeilor ocupă un rol important: industria casnică, creșterea păsărilor, stupăritul etc.;

3) de a da o atenție deosebită problemei organizării cooperației meșteșugărești;

4) de a încuraja înființarea diferitelor tipuri speciale de cooperative ca mijloc pentru trecerea treptată dela cooperația de aprovizionare și desfacere la cooperația de producție agricolă, la gospodăria agricolă colectivă;

5) de a organiza secțiuni care vor da cu chirie țăranilor săraci unelte agricole în condiții avantajoase, stimulând astfel ajutorul reciproc în agricultură.

Intre comerțul de stat și cooperație trebue să existe relații de colaborare și emulație socialistă, cu scopul combaterii tendințelor speculative ale comerțului particular și pentru o mai bună deservire a masselor consumatoare.

Statul trebue să sprijine cooperația prin toate mijloacele:

1) printr'o politică de credite ieftine pe termen lung;

2) prin buna aprovizionare cu mărfuri industriale pentru nevoile masselor;

3) printr'o politică fiscală corespunzătoare.

Mișcarea cooperatistă trebue complect curățită de elementele capitaliste, care mai persistă fie în conducerea unor cooperative de consum sau aprovizionare, fie în unele cooperative de producție la oraşe, și trebue apărată împotriva influențelor acelora care încearcă să utilizeze cooperația pentru îmbogățirea lor.

Cooperativele trebue reorganizate în așa fel, încât să poată deservi massele de țărani săraci și mijlocași.

In conducerea cooperativelor trebue să ia parte activă țărani săraci și mijlocași.

Cooperativele trebue să aibă o structură organizatorică bazată pe alegerea organelor de jos în sus, pe subordonarea organelor inferioare celor superioare, pe controlul de massă asupra organelor de conducere ale cooperativelor, prin critica deschisă a activității organelor de conducere ale cooperativelor.

Partidul Muncitoresc Român consideră necesară reorganizarea întregului sistem al cooperației în lumina sarcinilor de mai sus și aprobă crearea uniunilor și centralelor cooperatiste ca organe de conducere și îndrumare a tuturor felurilor de cooperative la sate, organe chemate a desvolta la țară — alături de cooperativele de consum, de desfacere și aprovizionare, de prelucrare și valorificare a produselor agricole, meșteșugărești și de industrie casnică — cooperativele de producție, educând milioanele de țărani în spiritul cooperației socialiste.

Partidul Muncitoresc Român consideră o necesitate alcătuirea imediată a proiectelor legii de organizare a cooperației și a statutelor, pe baza cărora își vor desfășura activitatea diversele tipuri de cooperative.

GOSPODĂRIILE AGRICOLE DE STAT ȘI S.M.T. — PÂRGHII IMPORTANTE IN LUPTA PENTRU SOCIALISM

Gospodăriile agricole de stat au de îndeplinit sarcini foarte importante în vederea organizării socialiste a agriculturii. Ele trebue să realizeze următoarele:

a) gospodăriile agricole de stat au fost create dintr'o puzderie de loturi risipite. Este necesar ca aceste loturi să fie comasate, pentru ca gospodăriile agricole de stat să poată lucra pe mari întinderi de pământ unitare, ceeace va duce la întărirea lor;

b) ele trebue să devină centre puternice de desvoltare a agriculturii noastre, care să pună la dispoziția țărănimii muncitoare semințe selecționate;

c) ele trebue să studieze și să experimenteze noi soiuri de plante și noi metode de muncă în agricultură, să crească vite de rasă pentru prăsilă etc.;

d) să devină într'adevăr astfel de gospodării-model din care țăranii să învețe cum trebue făcută agricultura după datele științei agronomice celei mai înaintate. Gospodăria agricolă de stat are un rol educativ deosebit de însemnat, căci trebue să dovedească maselor celor mai largi ale țărănimii muncitoare superioritatea muncii agricole mecanizate și pe terenuri întinse, superioritatea metodelor științifice agrotehnice asupra metodelor actuale de muncă ale țărănimii, superioritatea agriculturii socialiste asupra agriculturii particulare parcelare;

e) gospodăriile agricole de stat trebue să-și însușească învățăturile agronomiei sovietice, care este agronomia cea mai înaintată din lume, și să învețe din prețioasa experiență a sovhozurilor.

Avem sarcina de a desvolta stațiunile de mașini și tractoare ale statului, căci ele au de îndeplinit un rol de o importanță imensă în consolidarea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, împotriva chiaburilor și tuturor elementelor capitaliste dela țară, ca și în politica noastră de a convinge și de a atrage țărănimea muncitoare în munca de construire a socialismului.

S.M.T. sunt cel mai însemnat mijloc de a introduce tehnica avansată în agricultura noastră înapoiată. Ele trebue să sprijine gospodăriile țărănimii muncitoare pentru ca aceasta să-și lucreze pământul mai bine și mai ieftin, astfel ca țăranul sărac și mijlocaș să poată obține o recoltă bogată.

S.M.T. au marele rol de a convinge în practică pe țăranul sărac și mijlocaș de superioritatea muncii cu mijloace mecanizate. Dar în acelaș timp îi învață și îi conving că, pentru a obține roade

mai bogate, nu se pot opri la haturi, ci trebue să treacă peste ele, unind bucată de pământ cu bucată de pământ, delimitându-le cel mult cu un țăruș. In felul acesta S.M.T. sunt cea mai bună școală și cel mai bun prilej pentru ca țăranii săraci și mijlocași să se hotărască ei singuri a trece la cele mai diferite forme de tovărășii de muncă.

Stațiunile de mașini și tractoare ale statului au rolul de a stimula organizarea țărănimii muncitoare în tot felul de asociații de muncă sau cooperative de producție agricolă, acordând avantaje speciale țăranilor săraci și mijlocași care se hotărăsc să muncească pământul în comun.

Ajutorul acordat de S.M.T. țăranilor săraci și mijlocași care se întovărășesc în asociații sau în cooperative de muncă agricolă nu constă numai în mașini agricole, ci trebue să fie însoțit de sfaturi și îndrumări practice pentru ridicarea nivelului agrotehnic.

Țăranii săraci și mijlocași vor simți astfel în muncitorii și conducătorii S.M.T. buni sfătuitori și aliați sinceri în lupta împotriva chiaburimii, pentru o viață apărată de sărăcie și exploatare.

S.M.T. sunt o armă puternică pentru scoaterea țăranilor săraci și mijlocași de sub influența chiaburilor. Țărănimea muncitoare care folosește mașinile și tractoarele S.M.T. nu mai este nevoită să recurgă la chiaburi pentru procurarea de unelte sau vite.

Intărirea și folosirea S.M.T. ale statului desvoltă și consolidează baza tehnică necesară trecerii la transformarea socialistă a agriculturii, care înseamnă agricultură mecanizată, cu o înaltă productivitate a muncii.

Ținând seama de numărul insuficient al tractoarelor și mașinilor, odată cu lupta pentru folosirea unei tehnici înaintate trebue mobilizate și educate milioanele de țărani pentru obținerea unei productivități mai ridicate a recoltei, prin folosirea cât mai rațională a uneltelor simple și prin îngrijirea vitelor și animalelor de tracțiune.

In scopul de a ajuta țărănimea săracă și mijlocașă să-și ridice rentabilitatea gospodăriilor lor prin folosirea rațională și în condiții avantajoase a tractoarelor și mașinilor agricole ale S.M.T., partidul nostru trebue să ducă o muncă de lămurire a țărănimii muncitoare cu privire la avantajele comasării loturilor risipite ale acestor gospodării. Acolo unde țăranii săraci și mijlocași vor

hotări să treacă la comasarea loturilor, ei vor avea sprijinul statului pentru îmbunătățirea gospodăriilor lor.

Comasarea trebue să constitue un mijloc de întărire a alianței clasei muncitoare și țărănimii sărace cu țărănimea mijlocașă, în lupta împotriva exploatatorilor dela sate. Ea trebue să constitue deci un mijloc de îngrădire a chiaburimii și de întărire a pozițiilor economice ale țărănimii sărace și mijlocașe.

MECANIZAREA AGRICULTURII ȘI ELECTRIFICAREA SATELOR

Industria noastră socialistă formează o bază tehnică ce ne permite să trecem în decurs de câțiva ani de zile la mecanizarea treptată a întregii noastre agriculturi și să începem electrificarea satelor. Numărul de tractoare de care dispunem în prezent este absolut insuficient, dar chiar și tractoarele existente sunt utilizate într'o măsură încă redusă. Dacă socotim că un tractor poate deservi până la 300 ha. în cursul unei campanii agricole, vedem că pentru mecanizarea complectă a agriculturii noastre ar fi necesare aproximativ 30.000 de tractoare.

In rezolvarea problemei mecanizării agriculturii noastre și electrificării satelor, avem ajutorul direct și efectiv al Uniunii Sovietice, care ne-a livrat și ne va mai livra, în cadrul acordului economic, tractoare și materii prime pentru fabricarea la noi în țară a mașinilor agricole și echipamentului pentru centralele electrice.

DESPRE INTARIREA ORGANELOR AGRICOLE ȘI IMBUNATAȚIREA ACTIVITAȚII LOR

Organele agricole de stat și comisiile agricole care vor funcționa pe lângă Sfaturile Populare au de îndeplinit un rol important în înfăptuirea sarcinilor care stau în fața partidului în legătură cu ridicarea agriculturii. Deaceea este necesar să se ia o serie de măsuri pentru întărirea și îmbunătățirea muncii organelor agricole:

— ele trebue să devină îndrumătorii și organizatorii ridicării tehnicii agricole;

— agronomii, veterinarii și tehnicienii agricoli trebue să ridice nivelul tehnic și să organizeze în mod rațional gospodăria agricolă de stat;

— ei trebue să ajute în mod efectiv și permanent țărănimii muncitoare pentru îmbunătățirea condițiilor tehnice și pentru întrebuințarea metodelor științifice în gospodăriile lor, în vederea măririi productivității muncii agricole.

SINDICATELE DE SALARIAȚI AGRICOLI

Partidul va trebui să îndrumeze munca sindicatelor de salariați agricoli, pentru a organiza pe toți argații, pe toți muncitorii agricoli permanenți și sezonieri și a intensifica lupta acestora pentru revendicările lor, împotriva chiaburimii. Sindicatele de salariați agricoli au o mare răspundere și în educarea muncitorilor agricoli dela gospodăriile agricole de stat și dela stațiunile de mașini și tractoare ale statului, pentru a munci în așa fel încât acestea să devină modele de organizare socialistă a muncii agricole, care să convingă și să atragă țărănimea muncitoare pe drumul construirii socialismului la sate.

Sindicatele de salariați agricoli au o mare răspundere în desvoltarea vigilenței față de manevrele și încercările chiaburilor de a sabota și unelti împotriva regimului de democrație populară.

ROLUL SFATURILOR POPULARE IN RIDICAREA GOSPODARIILOR ȚARANEȘTI

Sfaturile Populare vor fi organizațiile cele mai directe ale poporului muncitor, deci cele mai democratice și mai puternice, și vor forma temelia unică a întregii puteri de stat a democrației populare, din țara noastră.

Insemnătatea imensă a Sfaturilor Populare constă în faptul că ele sunt cele mai largi organizații de massă, care asigură participarea masselor la conducerea statului. Organizațiile de partid trebue să atragă massa largă a țăranilor săraci și mijlocași la activitatea Sfaturilor Populare, cimentând astfel alianța de clasă a proletariatului cu țărănimea muncitoare.

Să facem din aceste organe locale ale puterii de stat o adevărată școală de oameni de stat, luptători hotărîți împotriva

exploatării capitaliste şi buni gospodari ai satului pentru reconstrucţia socialistă a agriculturii.

Exercitând puterea de stat în comune, Sfaturile Populare vor trebui să ducă o politică de clasă, o politică de apărare a ţărănimii sărace şi mijlocaşe şi de lovire permanentă a poziţiilor chiaburilor; ele trebue să devină o pârghie pentru ridicarea nivelului cultural al ţărănimii muncitoare, pentru crearea şi desvoltarea cooperaţiei sub toate formele ei, pentru încurajarea asociaţiilor de muncă.

Alegerile pentru Sfaturile Populare constitue una din sarcinile importante ale partidului nostru. Organizaţiile de partid trebue să se ocupe îndeaproape de pregătirea alegerilor pentru Sfaturile Populare. Acestea vor întruni fără îndoială toate condiţiile spre a putea îndeplini cu succes sarcinile mari ce le revin.

AJUTORAREA GOSPODĂRIILOR SĂRACE ŞI MIJLOCAŞE

Imbinând munca pregătitoare în vederea rezolvării sarcinii de bază — de construire a agriculturii socialiste — cu munca perseverentă şi zilnică de ajutorare tehnică şi economică a gospodăriei individuale sărace şi mijlocaşe, partidul nostru trebue să intensifice măsurile de ajutorare a gospodăriilor sărace şi mijlocaşe, pentru a le ridica nivelul tehnic, productivitatea muncii, volumul şi calitatea recoltei. Trebue să dăm gospodăriilor individuale ale ţăranilor săraci şi mijlocaşi ajutorul multilateral în ce priveşte acordarea seminţelor selecţionate, procurarea vitelor de rasă, credite ieftine, uşurarea impozitelor, închirierea de tractoare şi maşini agricole din partea S.M.T. în condiţii avantajoase.

Toate acestea vor întări încrederea ţărănimii muncitoare în clasa muncitoare, în frunte cu partidul său, în regimul democraţiei populare.

PROBLEMA CADRELOR

O deosebită însemnătate trebue să dăm în această perioadă formării de cadre necesare operei de transformare socialistă a agriculturii.

a) Avem nevoie, în primul rând, de *agronomi*. Fără agronomi nu poate exista agricultură ştiinţifică, o agricultură socialistă.

Formarea cadrelor de agronomi, care să introducă în gospodăriile agricole colective metode ştiinţifice de producţie agricolă, este una din principalele noastre sarcini.

Trebue să acordăm toată atenţia şi sprijinul necesar institutelor agronomice şi să mărim reţeaua de staţiuni experimentale şi institute agrotehnice pentru desvoltarea muncii ştiinţifice şi studierea problemelor de organizare şi raţionalizare a agriculturii.

b) Avem nevoie de cadre numeroase pentru conducerea şi administrarea cooperativelor de tot felul. Fără *cadre cooperatiste* ieşite din rândurile poporului muncitor, cu o cunoaştere temeinică a problemelor cooperatiste, formate la şcoala marxist-leninistă şi având însuşită măreaţa experienţă sovietică, nu vom putea face din cooperaţie o mişcare largă de masse, o pârghie pentru construirea socialismului.

In faţa noastră stă deci sarcina de a trece la iniţierea unor şcoli speciale pentru formarea cadrelor cooperatiste.

c) Avem nevoie de cadre numeroase de *tractorişti*. Este necesar să sprijinim şi să desvoltăm şcolile tehnice de tractorişti, care să ne dea cadre tehnice atât de necesare agriculturii mecanizate.

d) Avem nevoie de cadre numeroase de *contabili* şi *gestionari*, educaţi în spiritul cinstei şi al devotamentului faţă de poporul muncitor şi faţă de Republica Populară Română.

e) Odată cu necesitatea imperioasă a formării de cadre agrotehnice şi cooperatiste, se pune cu deosebită tărie în faţa noastră problema luptei neîncetate pentru ridicarea nivelului cultural al massei de milioane de ţărani muncitori.

La îndeplinirea acestei sarcini vor trebui să aducă contribuţia lor instituţiile de cultură, oamenii de ştiinţă, scriitorii, artiştii etc.

Lenin dădea o importanţă hotăritoare acestei probleme, în legătură cu mişcarea cooperatistă:

„Condiţia încadrării întregii populaţii în cooperative presupune un asemenea grad de cultură a ţărănimii (tocmai a ţărănimii, fiindcă ea constitue o massă largă), încât îndeplinirea acestei condiţii este imposibilă fără o adevărată revoluţie culturală"[1].

Organizarea socialistă a agriculturii înseamnă nu numai li-

[1] *V. I. Lenin*: „Despre cooperaţie", ed. P.M.R. 1948, pag. 19.

chidarea stării înapoiate a agriculturii, dar şi lichidarea analfabetismului şi a stării culturale înapoiate a ţărănimii muncitoare.

In acest scop vor trebui mobilizaţi învăţătorii satelor, care au un rol însemnat în munca de lămurire şi îndrumare a celor ce muncesc dela ţară.

Deasemenea, în rândurile ostaşilor Armatei Republicii Populare Române trebue dusă o muncă de lămurire asupra drumului de ridicare a gospodăriei ţărăneşti şi de pregătire, dintre ostaşii de frunte, de buni agitatori şi propagandişti pentru popularizarea gospodăriei colective.

MUNCA DE PARTID LA ŢARA

Chezăşia îndeplinirii cu succes a sarcinii de a atrage milioanele de ţărani săraci şi mijlocaşi în opera de construire a socialismului, sub conducerea clasei muncitoare, stă în munca organizaţiilor noastre de partid.

Partidul nostru a înregistrat o serie de succese în activitatea sa în rândurile ţărănimii muncitoare. Organizaţiile de partid dela sate au crescut şi s'au întărit. In prezent avem organizaţii de bază în majoritatea covârşitoare a satelor. Compoziţia socială a organizaţiilor de partid s'a îmbunătăţit datorită înlăturării a numeroase elemente chiabureşti care au pătruns în partid.

Ca rezultat al muncii politice de massă duse de organizaţiile de partid dela ţară pentru aplicarea liniei partidului, a crescut conştiinţa de clasă a proletariatului agricol, a ţărănimii sărace, iar influenţa politică a chiaburimii la sate s'a micşorat.

Organizaţiile de partid dela sate, legate de massele ţărănimii muncitoare, le-au mobilizat în acţiunile politice şi economice ale partidului. In campania pentru alegerile Marii Adunări Naţionale din 1948, organizaţiile de partid săteşti au desfăşurat o activitate politică largă, contribuind la repurtarea victoriei. Organizaţiile de partid, prin munca de massă, au asigurat succesul campaniei colectărilor, organizată pe criterii de clasă; ele au iniţiat acţiuni de muncă voluntară de interes local, au muncit cu râvnă în campania de însămânţări din toamna anului 1948. Ele au iniţiat comasări şi organizarea de tovărăşii de muncă. Deasemenea au luat parte activă la aplicarea recentului decret privitor la confiscarea

resturilor de pământ rămase încă în stăpânirea moşierilor.

S'au trimis în campania de colectare 99.200, iar în campania însămânţărilor 115.543 de membri de partid. La reparatul uneltelor agricole ale ţăranilor săraci şi mijlocaşi au participat 48.783 de membri de partid, organizaţi în 6.931 de echipe. La ieşirile duminecale la ţară ale agitatorilor au luat parte peste 200.000 de agitatori. S'au trimis deasemenea la sate 5.975 de echipe culturale şi artistice.

Organizaţiile de partid şi organizaţiile de massă au depus o activitate bogată pentru ridicarea nivelului cultural al masselor ţărănimii muncitoare. In cursul anului trecut, căminele culturale săteşti au fost reorganizate, noi cămine au fost deschise, iar multe dintre ele au fost înzestrate cu aparate de radio, biblioteci etc. Actualmente funcţionează peste 6.000 de cămine culturale săteşti. A.R.L.U.S., prin cele peste 8.000 de cercuri săteşti, a desfăşurat o muncă deosebită pentru popularizarea Uniunii Sovietice şi îndeosebi a realizărilor agriculturii colhoznice.

O serie întreagă de publicaţii destinate anume pentru ţărani contribue la educaţia ideologică şi politică a masselor. Ele vor trebui mereu îmbunătăţite prin corespondenţe săteşti scrise de ţărani săraci sau mijlocaşi.

Organizarea şi întărirea sindicatelor de salariaţi agricoli, îndrumarea activităţii lor, constitue o preocupare a organelor de conducere ale organizaţiilor de partid dela ţară. Ele au jucat un rol hotăritor în înlăturarea din fruntea cooperativelor a elementelor chiabureşti şi necinstite. Deasemenea ele au jucat un rol activ în organizarea staţiunilor de maşini şi tractoare.

S'a întărit rolul conducător al organizaţiilor de partid săteşti faţă de organizaţia de massă Frontul Plugarilor. Organizaţiile de partid dela ţară au ajutat organizaţia Frontul Plugarilor în acţiunea de curăţire a chiaburilor din organele de conducere.

Dar rezultatele pozitive nu pot acoperi lipsurile serioase din munca partidului la ţară.

Principala cauză a lipsurilor noastre stă în faptul că noi nu am făcut o analiză temeinică a schimbărilor intervenite în agricultură în urma reformei agrare, pentru a trasa o linie politică clară pentru munca partidului la sate. Aceasta a făcut ca în munca noastră la ţară să se creeze confuzii.

Intr'o serie de judeţe, ţăranii mijlocaşi au fost confundaţi cu chiaburii, ceeace a atras o serie de măsuri greşite faţă de mijlocaşi, de natură să dăuneze alianţei noastre cu această parte a ţărănimii.

O altă lipsă a constat în faptul că nu am avut o atitudine clară şi fermă în legătură cu popularizarea ideii de asociere a ţărănimii muncitoare în gospodării colective. Vreme îndelungată partidul nostru a ocolit această problemă, iar în unele locuri activiştii de partid au dus o propagandă profund greşită, denaturând măreaţa idee a reconstrucţiei socialiste a agriculturii în gospodării colective — idee realizată victorios în Uniunea Sovietică.

In alte locuri, unele elemente stângiste au pornit la crearea unor cooperative de producţie fără a ţine seama de faptul că pentru aceasta nu au existat condiţiile materiale necesare şi nici de faptul că nu s'a desfăşurat în prealabil o acţiune de lămurire. Aceste acţiuni anarhice au favorizat propaganda duşmanului de clasă împotriva partidului şi guvernului.

Deasemenea, noi nu am venit până acum cu o analiză asupra cooperaţiei; problemele cooperaţiei nu au constituit până în prezent o preocupare permanentă a noastră. Cu toată munca depusă pentru curăţirea cooperativelor de elementele duşmane şi cu toate succesele obţinute, totuşi la conducerea multor cooperative se mai menţin elemente reacţionare şi corupte. Elementele cinstite din conducerea cooperativelor, recrutate din sânul ţărănimii muncitoare, adesea nu au suficientă pregătire, iar munca de educare a acestora a fost neglijată. Chiar în conducerea INCOOP-ului vigilenţa de clasă a fost slabă, ceeace a uşurat elementelor duşmane să lovească în puterea economică a cooperativelor, reducându-se avantajele materiale pe care ţărănimea trebuia să le aibă de pe urma lor.

In acelaş timp, unii tovarăşi din conducerea comerţului de stat au manifestat păreri greşite cu privire la rolul cooperaţiei şi la perspectivele ei.

Cu toate succesele obţinute în munca de partid la ţară, viaţa de partid mai suferă lipsuri serioase. Noi n'am reuşit încă să găsim metodele cele mai potrivite pentru a face ca organizaţiile săteşti să ducă o viaţă mai intensă de partid.

Numărul membrilor de partid fără sarcini concrete este încă ridicat.

Partidul, în munca sa de propagandă şi agitaţie orală şi scrisă la ţară, a obţinut o serie de rezultate bune, dar organizaţiilor de partid dela sate nu le-am asigurat în măsură îndestulătoare material de partid scris într'o formă accesibilă masselor ţărănimii muncitoare. S'a făcut foarte puţin în domeniul răspândirii cunoştinţelor ştiinţifice la sate, în vederea combaterii prejudecăţilor.

Intr'o serie de organizaţii de partid, politica de ridicare a cadrelor din rândurile proletariatului agricol şi ale ţărănimii sărace la posturi de conducere nu a fost dusă cu fermitate. Aceste lipsuri au putut avea loc deoarece noi nu am dus o muncă persistentă şi sistematică de îndrumare şi ajutorare a organizaţiilor de bază dela sate, în vederea îmbunătăţirii activităţii lor. Controlul în ceeace priveşte îndeplinirea sarcinilor membrilor şi organizaţiilor de partid a fost neîndestulător.

Lichidând aceste lipsuri, mobilizând toate organizaţiile de partid, noi vom putea învinge greutăţile care stau în faţa muncii noastre la sate.

Munca de partid la sate trebue reorganizată în legătură cu noile sarcini care decurg din acest raport.

Membrii de partid şi massa largă a muncitorilor şi a milioanelor de ţărani săraci şi mijlocaşi trebue educaţi în spiritul luptei pentru consolidarea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare, în frunte cu partidul ei; trebue educaţi în spiritul luptei de clasă *necruţătoare* împotriva chiaburilor, aceşti exploatatori odioşi şi vicleni ai ţărănimii muncitoare.

Munca organizatorică la sate trebue îndrumată cu hotărîre spre întărirea organizaţiilor săteşti de partid, spre îmbunătăţirea compoziţiei sociale a organizaţiilor noastre de partid dela sate, astfel ca cele mai bune elemente din rândurile muncitorilor agricoli şi ţăranilor săraci — sprijinul nostru principal la sate — să fie atrase în partid şi în conducerea organizaţiilor de bază săteşti.

Partidul trebue să dea o atenţie deosebită muncii de mobilizare a masselor de femei în opera de construire a socialismului. Ele reprezintă o forţă uriaşă care poate fi îndrumată în activitatea gospodărească a satului, în Sfaturile Populare, în gospodăriile agricole de stat şi S.M.T., în cooperative, în munca de popularizare a sarcinilor partidului şi în special a organizării gospodăriilor

colective. Indreptând atenția în direcția ridicării continue a nivelului cultural și politic al masselor de femei, partidul trebue să-și întărească continuu rândurile sale cu cele mai cinstite și mai capabile femei, evidențiate în muncă.

In realizarea sarcinilor partidului, tineretul muncitor dela orașe și sate, care a dovedit în nenumărate împrejurări, pe șantiere, în uzine, pe ogoare, capacitatea sa de constructor al vieții noi, socialiste, reprezintă un imens rezervor de forțe creatoare pentru partid, stat și organizațiile de massă. In industria de stat, în acțiunea de transformare socialistă a agriculturii, în cooperație, în comerțul de stat, tineretul muncitor, care își făurește organizația sa unică, trebue să lucreze cu stăruință și avânt pentru îndeplinirea cu succes a hotărîrilor partidului și guvernului.

Trebue să descoperim și să ridicăm din massa tineretului viitoarele cadre ale partidului, călite în focul luptei de construire a socialismului în țara noastră, crescute în spiritul ideilor lui Lenin și Stalin, călăuzite de exemplul măreț al tineretului sovietic. Tineretul trebue să dea o atenție deosebită însușirii cunoștințelor tehnice și ridicării permanente a calificării sale profesionale. Din rândurile tineretului trebue ridicate cadre noi de organizatori, de agitatori și propagandiști, de tractoriști, de agronomi, de tehnicieni, necesari industriei și agriculturii.

In munca de reorganizare a mișcării cooperatiste, în gospodăriile agricole de stat, în S.M.T., în primele gospodării agricole colective, organizațiile de partid vor trebui să-și concentreze cele mai bune forțe pentru a le ridica la un grad înalt de organizare agrotehnică, de organizare a muncii, de ridicare a nivelului de viață și de cultură a satului.

Calea cooperației este calea de bază a prefacerii și desvoltării agriculturii noastre.

Sub forma de tovărășii pentru lucrarea în comun a pământului, se va îmbunătăți mult situația materială a țăranilor săraci și mijlocași.

Cooperația ne va ajuta să creăm un belșug de mărfuri de consum în țară și prin aceasta să îndeplinim una din cele mai importante sarcini politice și economice ale planului nostru pentru desvoltarea economiei naționale a R.P.R.

Propagandiștii și agitatorii de partid — și în special presa noastră de partid—au de îndeplinit un rol de o importanță deosebită. Ei trebue să ducă o muncă neobosită pentru clarificarea tuturor membrilor de partid și a întregii clase muncitoare asupra sarcinilor puse de partid, să popularizeze aceste sarcini, făcând ca ele să devină bunul masselor.

Propaganda și agitația de partid trebue să demaște în fața milioanelor de țărani săraci și mijlocași chipul veninos și hrăpăreț al chiaburilor, să cultive ura de clasă împotriva elementelor capitaliste dela țară și să arate limpede, pe înțelesul fiecărui țăran sărac și mijlocaș, că singura lui cale pentru a se salva de exploatare, mizerie și stare culturală înapoiată este trecerea pe calea reconstrucției socialiste a agriculturii.

Avem datoria să ducem în mod sistematic o campanie largă de propagandă și agitație la țară, care să arate succesele imense ale gospodăriei colective în Uniunea Sovietică și metodele sovietice de organizare și de muncă.

Trebue să popularizăm pe larg succesele obținute de cooperativele noastre, de stațiunile de mașini și tractoare ale statului, de diversele asociații de muncă, pentru a convinge massele țărănimii muncitoare de foloasele ce ele i le aduc și a întări încrederea în măsurile ce luăm pentru trecerea la transformarea socialistă a agriculturii, atrăgând țărănimea muncitoare pe acest drum de progres și bunăstare. Partidul și guvernul vor sprijini prin toate mijloacele inițiativa țărănimii muncitoare pentru organizarea gospodăriilor colective și le vor acorda un ajutor multilateral în această nouă și măreață operă.

Introducerea consecventă a acestei politici și trecerea la organizarea socialistă a agriculturii va duce la o extremă ascuțire a luptei de clasă la țară. Chiaburii, pentru a-și menține pozițiile lor de jaf, exploatare și influență asupra țărănimii sărace și mijlocașe, și-au revărsat ura lor feroce prin cele mai diverse metode, dela cele mieroase și fățarnice ale vicleniei, până la actele dușmănoase ale sabotajului criminal. Deaceea se cere din partea tuturor membrilor și a organizațiilor de partid, din partea tuturor oamenilor muncii să-și desvolte la maximum vigilența de clasă, să-și unească munca de educație a sărăcimii satelor și a țărănimii mijlocașe cu munca de desvoltare a vigilenței lor de clasă, astfel ca piedicile de

orice fel pe care clasele exploatatoare le-ar pune în calea trecerii la organizarea socialistă a agriculturii să fie înlăturate de massele țărănimii muncitoare.

Acestea sunt problemele care stau în fața partidului în legătură cu atragerea agriculturii în opera măreață de construire a socialismului în țara noastră, operă pe care o întreprinde astăzi clasa muncitoare sub conducerea partidului ei.

Tovarăşi,

Partidul nostru a dovedit capacitatea sa de mobilizare a poporului muncitor pentru cucerirea de mari succese în lupta împotriva duşmanului de clasă.

Inlăturarea stăpânirii moşierilor și capitaliştilor, lichidarea rămăşiţelor feudale, cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare şi alianţa muncitorimii cu ţărănimea muncitoare — toate acestea sunt rezultatul unui proces îndelungat, rezultatul luptei de aproape treizeci de ani pe care a dus-o partidul nostru împotriva burgheziei şi moşierimii şi împotriva sprijinului lor principal, monarhia reacţionară.

Sarcini mari, pline de răspundere, stau în fața partidului și a clasei muncitoare.

Pornim cu încredere în forțele pline de energie și entuziasm ale partidului şi ale clasei muncitoare, de a atrage şi a conduce massele cele mai largi ale ţărănimii muncitoare în lupta pentru înfăptuirea societăţii socialiste la noi în ţară.

„Scânteia" nr. 1.378 din 18 Martie 1949.

CLICA LUI TITO — DUŞMAN DE MOARTE AL SOCIALISMULUI

In ziua solidarității internaţionale a celor ce muncesc, când oamenii cinstiţi din toate ţările îşi manifestă hotărîrea de a lupta împotriva aţâţătorilor la război anglo-americani, clasa muncitoare internaţională demonstrează unitatea rândurilor sale în lupta pentru democraţie şi socialism. Proletarii din lumea întreagă îşi strâng tot mai mult rândurile în jurul avangărzii socialismului internaţional, în jurul speranţei şi reazimului întregii omeniri progresiste — Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste. Una din tradiţiile revoluţionarilor proletari este ca în ziua de 1 Mai să ţintuiască la stâlpul infamiei pe toţi spărgătorii unităţii proletare, pe toţi duşmanii socialismului. In această zi iese la iveală mai clar ca oricând rolul trădător al renegaţilor iugoslavi şi izolarea în care a ajuns Iugoslavia datorită trădării clicii criminale a lui Tito, care a trecut în lagărul imperialismului.

In această privință este elocventă atmosfera în care s'a ţinut recent al III-lea congres al Frontului Popular din Iugoslavia.

Delegaţii la acest congres au fost din timp şi cu grijă selecţionaţi de aparatul lui Rankovici, din rândurile partizanilor „verificaţi" ai clicii lui Tito. Iată un fapt care dovedeşte cât de departe a mers Rankovici cu „pregătirea" componenţei şi a „unităţii ideologice" a congresului: un funcţionar de stat a declarat la acest congres că 1.300 de preoţi au dat binecuvântarea lor luptei duse de Tito împotriva Biroului Informativ al partidelor comuniste. Totul a fost pregătit din timp pentru ca Tito şi clica sa să poată adopta

orice hotărîri, să poată crea o aparență de „unitate" a Frontului Popular.

Piesa principală a congresului a fost, bine înțeles, raportul lui Tito.

Dintru început el a declarat că va vorbi despre problemele politice ale Frontului Popular. In realitate, întregul raport a fost consacrat unei singure chestiuni, și anume calomnierii dușmănoase a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară. Chiar când s'a oprit asupra unor stări de lucruri din Iugoslavia, acest dușman de moarte al socialismului a făcut-o pentru a ataca cu înverșunare măreața Patrie a Socialismului și partidele comuniste frățești.

Stăpânii lui Tito, imperialiștii americani și englezi, au fost încântați de tonul și conținutul discursului și își frecau mâinile de mulțumire. Postul de radio „Vocea Americii" a făcut o sgomotoasă reclamă acestui discurs, încă înainte de a fi fost adus la cunoștința poporului iugoslav.

Intr'adevăr, demult nu au mai avut imperialiștii un agent atât de zelos în a se achita de sarcina calomnierii Uniunii Sovietice!

Mâniat de trădările murdare ale lui Troțchi, Vladimir Ilici Lenin l-a numit: Iuda-Troțchi. Acest nume se potrivește de minune lui Tito.

Intreg discursul său este un document al trădării. Tito s'a „documentat" în prealabil, strângând la un loc toate născocirile antisovietice lansate în ultima vreme de ciracii săi. Pe deasupra, el și-a asumat sarcina ingrată de a face insinuări despre „anumite uneltiri" ale Uniunii Sovietice împotriva popoarelor iugoslave. Iuda-Tito își dădea seama de indignarea pe care o va stârni această insinuare ticăloasă în sânul poporului iugoslav. Deaceea el s'a învârtit cu spaimă în jurul acestor „uneltiri", fără a putea preciza ceva, deoarece nu are ce preciza.

U.R.S.S. și țările democrației populare au o singură dorință în ceeace privește popoarele din Iugoslavia: de a le ajuta să se întoarcă în familia frățească a Frontului Unic Socialist pentru ca ele să poată construi socialismul în Iugoslavia.

Dar în timp ce Tito vorbește despre „uneltiri" ale U.R.S.S., el evită cu grijă în discursul său să amintească despre realele uneltiri ale imperialismului american și englez.

Pentru întreaga omenire, sarcina cea mai arzătoare astăzi este lupta împotriva imperialismului anglo-american. Scopul acestei lupte este să zădărnicească încă din fașă criminalele planuri ale agresorilor de deslănțuire a unui nou război mondial, să pună stavilă tendinței lor de cucerire a lumii prin forță. Sute de milioane de oameni se organizează în jurul U.R.S.S. într'un uriaș front unic mondial pentru apărarea păcii. In toate țările lumii, chiar în bârlogul imperialiștilor, în U.S.A. și Anglia, popoarele își ridică glasul plin de mânie împotriva ațâțătorilor la război anglo-americani, împotriva pactului Atlantic, pactul războiului.

Popoarele care au suferit cel mai mult de pe urma războiului sunt în primele rânduri ale ofensivei pentru pace. Numai poporul iugoslav, care a sângerat atâta de pe urma barbariei imperialiste fasciste, este împiedicat de clica lui Tito să se înroleze în această uriașă armată a păcii.

Nicio acțiune de massă în care poporul iugoslav să-și exprime voința de pace și hotărîrea de luptă împotriva ațâțătorilor la războí anglo-americani n'a fost tolerată de Tito, Rankovici & Co. El se tem că în lupta pentru pace poporul iugoslav va vedea și mai clar că imperialismul anglo-american i-a fost și îi este dușman, că U.R.S.S. și țările democrației populare i-au fost și i-au rămas prieteni și că se vor deschide bine ochii poporului iugoslav asupra rolului odios pe care-l joacă nedemnii săi conducători.

In întreg discursul său, Tito n'a găsit niciun singur cuvânt pentru a condamna planurile războinice ale imperialismului anglo-american. In vocabularul lui Tito nici nu mai există asemenea cuvinte. Ca și cum nici n'ar exista pe lume imperialiști anglo-americani. Tito n'a suflat o vorbă despre pactul agresiv al Atlanticului de Nord, pact al ațâțătorilor la război. Toată lumea știe că acest pact este îndreptat împotriva Uniunii Sovietice, împotriva țărilor de democrație populară. Ca un laș și ca un mișel, Iuda-Tito a ascuns poporului iugoslav acest adevăr evident.

In schimb însă, cu ură și răutate, ca un vrăjmaș autentic al U.R.S.S. și al mișcării comuniste internaționale, el s'a străduit să ponegrească Uniunea Sovietică, principalul bastion al păcii mon-

diale, țările de democrație populară și partidele comuniste care fac parte din Biroul Informativ. Cu propriile sale mâini el și-a smuls masca ce îi acoperea chipul de agent al imperialismului anglo-american, de dușman de moarte al socialismului.

In două rânduri Tito a folosit expresia „ațâțători la război". Departe de el însă gândul de a-și supăra patronii anglo-americani și de a spune că tocmai ei sunt ațâțătorii la război. Dimpotrivă, această expresie este vădit îndreptată împotriva U.R.S.S., împotriva țărilor de democrație populară și partidelor comuniste cu care se războiește acest odios trădător și laș.

Să nu ne mirăm, deci, dacă în curând — pentru a fi și mai mult pe placul patronilor săi — Tito va fundamenta o nouă teorie potrivit căreia nu capitalismul și contradicțiile sale, nu imperialismul este cauza războaielor în epoca noastră, ci socialismul și comunismul!

Tito a trecut definitiv în lagărul imperialist. Ca orice trădător însă, se teme să mărturisească aceasta deschis, cu atât mai mult cu cât este silit să țină seama de adevăratele sentimente ale popoarelor Iugoslaviei, care nutresc o ură neîmpăcată împotriva imperialismului anglo-american.

Tito chiar imploră presa occidentală să nu-l mai laude, căci se compromite „cauza".

Totuși, desemnând drept principalul dușman U.R.S.S. și trecând sub tăcere planurile tâlhărești ale imperialiștilor anglo-americani — aliații săi —, el a spus totul, el a făcut mărturisiri complecte. Căci o asemenea poziție n'o poate avea decât un agent provocator în slujba ațâțătorilor la război.

Greutatea cea mai mare vine deabia acum. Imperialiștii anglo-americani îi vor cere fără îndoială lui Tito să întreprindă noi acțiuni pentru ca Iugoslavia ca stat să treacă cu totul în lagărul imperialist. Tito este gata să săvârșească și această mârșăvie. Faptele o dovedesc. Dar tot faptele dovedesc că poporul iugoslav nu va face niciodată un asemenea pas, că el rămâne credincios prieteniei cu Uniunea Sovietică, eliberatoarea Iugoslaviei, și cu popoarele frățești din țările democrației populare.

Cea mai bună dovadă o constitue chiar ieșirile isterice ale lui Tito la al III-lea congres al Frontului Popular. Tito a dictat acestui

așa numit congres sarcinile ce le are de îndeplinit. Toate sarcinile se învârtesc în jurul păstrării cu orice preț a regimului terorist, curat turcesc, pentru asigurarea orientării antisovietice, pentru asigurarea antrenării Iugoslaviei în lagărul imperialismului. Aceste sarcini respiră teama de poporul iugoslav, sunt o expresie a caracterului burghez, antipopular al dictaturii clicii lui Tito-Rankovici.

Nicăieri în formularea acestor sarcini ale Frontului Popular nu se vorbește de dușmanul de clasă și de lupta pe viață și pe moarte împotriva acestuia. Este clar că teroarea, represiunile sunt îndreptate împotriva întregului popor, împotriva celor mai buni fii ai acestuia.

Tito, acest părinte al chiaburilor, flecărește însă cu nerușinare despre „Iugoslavia socialistă", despre „orânduirea socialistă din Iugoslavia" etc. Este un fel foarte curios de a construi socialismul: menajând în afară pe imperialiștii anglo-americani, dușmani de moarte ai socialismului, și în interior pe chiaburi, deasemenea dușmani de moarte ai socialismului.

De altfel, declarația-program a Frontului Popular arată că Frontul Popular unește massele fără a ține cont *de concepția lor despre lume*. Așa dar toți capitaliștii și chiaburii, toți speculanții, ustașii și cetnicii, toți purtătorii filosofiei fascizante și misticii, care au o concepție reacționară despre lume, pot face parte din Frontul Popular, al cărui program, după cum a stabilit congresul, este identic cu al Partidului Comunist din Iugoslavia!

Socialism în vorbe — și restaurarea capitalismului în fapte. In acest scop, reprezentanți ai unor trusturi americane au și sosit la Belgrad. Ei au fost primiți cu toate onorurile. La început au venit reprezentanții unor trusturi americane de oțel, apoi ai unor companii de utilaj petrolifer. Imperialiștii englezi sar și ei în ajutorul lui Tito, trimițându-i grabnic cauciuc. Ziarul burghez „Manchester Guardian" a tras semnalul de alarmă: „regimul mareșalului Tito va supraviețui numai dacă va putea să cumpere utilaj și mărfuri suficiente din Occident". Burghezia internațională se grăbește să salveze regimul lui Tito. Așa numitele relații comerciale și economice cu țările capitaliste au un caracter politic pronunțat. Imperialiștii anglo-americani îi dau ajutor *politic* lui

Tito în lupta sa împotriva U.R.S.S. și țărilor de democrație populară.

Clica lui Tito a mers până acolo încât a realizat o monstruoasă cârdășie cu Germania occidentală — arsenalul de război pentru Europa al imperialismului anglo-american. Personalități oficiale anglo-americane au declarat că valoarea schimbului este de 19.000.000 de dolari. Tito va trimite fasciștilor din Germania occidentală, pe care monopoliștii americani îi instruesc pentru un nou măcel mondial, în special grâu și fasole, rupând dela gura poporului iugoslav, care o duce greu cu alimentele. Trupele S.S., care au scăldat Iugoslavia într'o baie de sânge, au nevoie de calorii. Cât privește popoarele Iugoslaviei, ele pot să îndure lipsurile. Așa gândește și acționează clica lui Tito, căci așa dictează interesele ațâțătorilor la război anglo-americani și restaurarea capitalismului în Iugoslavia.

Dar popoarele Iugoslaviei n'au uitat cum — pe vremea când într'adevăr construiau socialismul — imperialiștii americani întorceau din drum vasele cu grâne cumpărate din America de Iugoslavia.

Deaceea Tito ascunde în chip laș poporului tranzacțiile lui cu capitaliștii străini și încearcă să-l înșele asupra adevăratei naturi a acestor tranzacții murdare.

In discursul său, Tito califică drept „calomnii" ceeace se spune cu privire la greutățile economice prin care trece Iugoslavia. Să vedem atunci cum stau lucrurile după înseși spusele sale: „ici și colo există lipsuri în privința aprovizionării" — „în privința cartelelor de aprovizionare s'au întâmplat lucruri nemaiauzite" — „politica de risipă nejustă a contribuit la *secarea* fondului de stat pentru aprovizionare", — „in unele locuri au fost luate cartelele muncitorilor sau ale altor cetățeni din câmpul muncii *care nu au nicio altă posibilitate de aprovizionare*" etc. etc.

Popoarele frățești din U.R.S.S. și din țările democrației populare regretă profund greutățile prin care trece poporul muncitor iugoslav. Este însă clar că ceeace a prevăzut Rezoluția Biroului Informativ că va urma măsurilor demagogice și aventuriste ale clicii lui Tito în scopul compromiterii socialismului s'a confirmat în fapt.

Accentuând în discursul său asupra „libertății fiecărui popor de a se împrieteni cu un alt popor sau de a rupe legăturile de prietenie atunci când sunt împotriva intereselor sale" și apoi în cuvântul de închidere a congresului, declarând că nu răspund (el și cu clica sa) pentru faptele lor în fața proletariatului internațional, Tito a formulat în mod deschis platforma sa naționalistă.

Iuda-Tito, în interesul alianței și afacerilor lui cu capitaliștii americani, englezi și nemți, trădează principiul nobil al internaționalismului proletar. Aceasta nu o va uita niciodată proletariatul iugoslav.

Al III-lea congres al Frontului Popular din Iugoslavia a fost convocat de către clica lui Tito pentru a întări linia antisovietică a conducerii Partidului Comunist din Iugoslavia și pentru a trece în mod fățiș în rândurile dușmanilor de moarte ai Uniunii Sovietice, ai țărilor de democrație populară și ai mișcării comuniste internaționale.

Acesta este sensul întregii „filosofii" a lui Tito despre construirea socialismului în Iugoslavia cu ajutorul imperialismului anglo-american.

Mișcarea de protest a massei de comuniști, sprijiniți de clasa muncitoare, împotriva fracțiunii naționaliste trădătoare aflate în minoritate, crește puternic zi de zi. Tot ce este cinstit și patriotic în Iugoslavia se ridică cu tot mai mare hotărîre împotriva acestei trădări, împotriva transformării Iugoslaviei într'o semicolonie a imperialismului anglo-american.

Cu prilejul zilei solidarității proletare internaționale, oamenii muncii își exprimă convingerea că popoarele din Iugoslavia, în frunte cu clasa muncitoare, în frunte cu majoritatea comuniștilor devotați măreților și invincibilelor idei ale lui Lenin și Stalin, vor ști să izgonească fracțiunea naționalistă a lui Tito din Partidul Comunist din Iugoslavia și vor readuce Iugoslavia în rândurile frontului unic socialist. Poporul iugoslav se bucură de sprijinul moral al puternicei și măreței Patrii a Socialismului, U.R.S.S., al țărilor de democrație populară și al mișcării revoluționare a proletariatului internațional.

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară!" nr. 9 (36) din 1 Mai 1949.

CINCI ANI DELA ELIBERAREA ROMÂNIEI

Au trecut 5 ani dela eliberarea ţării noastre de sub jugul imperialismului. In anii aceştia au avut loc în România adânci prefaceri politice, economice şi sociale: s'au dărâmat aşezări şi instituţii vechi, care apăsau şi nefericeau poporul, şi s'a început construirea unei noi orânduiri sociale, eliberată de exploatare, de bolile fără leac ale capitalismului. Dintr'o semicolonie a capitalului internaţional, rânduită în coada ţărilor europene, România s'a transformat într'o republică populară, trecând în rândul ţărilor celor mai avansate din punct de vedere politic. Un asemenea salt înainte încă n'a cunoscut istoria României. Noi suntem pe deplin conştienţi că acest drum ni l-a deschis acum cinci ani marea noastră eliberatoare, Uniunea Sovietică. Pentru faptul de a ne fi salvat dela pieirea naţională şi de a ne fi smuls din robia imperialistă, poporul român poartă marii noastre prietene şi aliate o adâncă şi veşnică recunoştinţă.

23 August rămâne în istoria poporului nostru ca zi a eliberării României de către glorioasa şi nebiruita Armată Sovietica, zi în care forţele populare şi patriotice conduse de Partidul Comunist Român — în urma situaţiei create de vijelioasa ofensivă sovietică pe frontul Iaşi—Chişinău — au doborît dictatura fascistă antonesciană şi au determinat întoarcerea armelor împotriva Germaniei fasciste. Partidul Comunist Român, conducător încercat al luptei ilegale antifasciste, a fost organizatorul şi înfăptuitorul actului dela 23 August.

Gărzile muncitoreşti, înarmate şi organizate de partid, au capturat şi imobilizat în acea zi căpeteniile antonesciene, au smuls o seamă de puncte strategice din mâinile trupelor germano-fasciste şi au procedat la desarmarea lor. Cu hotărîre şi avânt patriotic ostaşii români au întors armele împotriva adevăratului duşman — imperialismul german fascist — şi s'au alăturat Armatei Sovietice în luptele pentru eliberarea Ardealului şi apoi a Cehoslovaciei şi Ungariei.

Din primul moment, oamenii muncii din ţara noastră au văzut în Armata Sovietică nu o armată oarecare, ci armata Statului Socialist, armata oamenilor muncii sovietici, care luptă sub drapelul lui Lenin şi Stalin pentru eliberarea popoarelor. Faptul ca armata Statului Socialist, şi nu altă armată, a intrat în România, ca şi în celelalte ţări din Estul şi Sud-Estul Europei, a influenţat cursul desvoltării istorice în această parte a Europei. Popoarele eliberate au dobândit pentru prima oară o reală independenţă şi suveranitate naţională. Forţelor revoluţionare li s'a deschis drumul democraţiei populare şi al socialismului.

Cu totul altă întorsătură a luat desfăşurarea evenimentelor în ţările unde au pătruns armatele imperialiste ale Statelor Unite şi Angliei. In Grecia, Italia, Franţa, Benelux etc., popoarele au avut doar o clipă iluzia eliberării. Pe măsură ce trecea timpul, ele îşi dădeau însă seama cât de amară era această iluzie. Burghezia din aceste ţări a căzut la înţelegere cu noii invadatori, dovedind încă odată că în epoca noastră burghezia stă pe poziţiile trădării naţionale. Ea desfăşoară în prezent o adevărată vânătoare împotriva luptătorilor din rezistenţă, în timp ce quislingii cei mai abjecţi sunt promovaţi în funcţii de stat.

Clica de naţionalişti burghezi dela Belgrad a târît şi Iugoslavia în lagărul imperialismului. In zelul său slugarnic faţă de imperialişti, Iuda-Tito a întrecut pe Tsaldaris, De Gasperi şi Franco. Eroii războiului antifascist, purtătorii decoraţiei „Spomeniţa 1941", care au rămas credincioşi măreţei cauze a eliberării popoarelor, sunt ucişi sau întemniţaţi în cazematele sângerosului călău Rankovici. Pentru popoarele Iugoslaviei au revenit zilele întunecate ale ocupaţiei. Năpraznic creşte însă mânia patrioţilor iugoslavi împotriva agenturii contrarevoluţionare Tito-Rankovici.

Poporul român şi-a dobândit prin lupte grele regimul pe care

și l-a dorit. El sprijină cu trup și suflet democrația populară și merge cu hotărîre înainte spre socialism. In aceste condiții, patriotismul oamenilor muncii devine un izvor de fapte mărețe, o forță motrică a desvoltării societății noastre. Această realitate apare cu tărie în lupta poporului pentru construirea bazelor economice ale socialismului.

România a fost ținută de regimul burghezo-moșieresc într'o stare de înapoiere economico-culturală.

Dar, preluând puterea politică în stat, clasa muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare, a pornit, sub conducerea partidului nostru, lupta pentru lichidarea acestei rușinoase stări de înapoiere. Prin reforma agrară, moșierimea a fost lichidată ca clasă. La 11 Iunie 1948 au fost naționalizate principalele mijloace de producție industrială, băncile, societățile de asigurări și transporturi. Patronii capitaliști au fost izgoniți. In urma înfăptuirii acestui act revoluționar, efortul în producție al proletariatului a luat un avânt nemaipomenit. Incă în 1948 producția industrială a depășit nivelul din 1938 într'o serie de ramuri importante, ca de pildă la fontă, oțel, laminate, minereuri de fier și gaz metan. Dar lupta pentru industrializarea socialistă a țării a luat o formă organizată abia prin trecerea la conducerea planificată a economiei. Planul de stat pe 1949 prevede o creștere cu 40% a producției, un ritm de desvoltare cum nici nu se putea visa sub capitalism. Totuși prevederile planului au fost depășite pe primele două trimestre cu 7,3% și 7,4%, sarcinile pe al doilea trimestru fiind mărite. Aceste succese constitue încă o mărturie a forței pe care o dă economiei planificarea socialistă.

Să comparăm câteva rezultate ale producției industriale în primele șase luni ale anului 1949 față de perioada corespunzătoare a anului 1948, și vom vedea la fontă o creștere de 64,4%, la oțel de 33,2%, la laminate de 18,2%, la minereuri de fier de 57,8%, la cărbuni de 19,7%. Sunt deasemenea semnificative depășirile în ramurile industriei ușoare: la piele 196,1%, țesături de bumbac 46,3%, țesături de lână 59,1% iar la produse zaharoase 544,2%. Oamenii muncii primesc mai multă îmbrăcăminte, mai multă încălțăminte. Cât privește produsele zaharoase, destinate înainte numai burgheziei, ele au devenit articole de mare consum. Industria românească produce azi: tractoare, utilaj agricol,

batoze, utilaj petrolifer, instalații fluviale, motoare electrice, compresoare, locomotive, vagoane de mare tonaj și automotoare. De curând a început fabricarea în țară a rulmenților. Industria metalurgică a scos prima combină și primul ring. Toate acestea se importau înainte din străinătate. Ce răspuns nimicitor dat imperialiștilor și agenților lor cosmopoliți, care se căzneau din răsputeri să sădească neîncrederea în forțele proprii printre muncitorii și tehnicienii români!

Investițiile prevăzute în planul pe 1949 întrec aproape de patru ori pe cele din 1948: 82 de miliarde de lei. Se construesc noi furnale, cuptoare și cocserii în siderurgie, o uriașă uzină electrică la Moroieni, o mare rafinărie de petrol în Moldova, două mari filaturi etc. Totuși realizările excedentare ale bugetului au permis ca încă din primele două trimestre să se aloce un fond de investiții *peste plan* de circa 23—24 de miliarde de lei, deci peste 100 de miliarde în total! Astăzi, s'au putut începe lucrările canalului Dunăre—Marea Neagră, o operă de mari proporții ce se va întinde pe mai multe zeci de kilometri, care va antrena mii de brațe noi de muncă și va trezi la viață o întreagă regiune.

De pe acum majoritatea cheltuielilor statului sunt acoperite din veniturile provenite din sectorul socialist al economiei naționale. Aceasta permite scăderea treptată a impozitelor pe veniturile oamenilor muncii. Astfel, noul regim fiscal la sate prevede o scădere generală cu 25% a impozitului asupra veniturilor gospodăriilor țăranilor săraci și mijlocași.

Se observă o creștere necontenită a nivelului de trai și de cultură al celor ce muncesc. Prin aplicarea principiului socialist al retribuției după muncă, fondul de salarii crește în fiecare lună potrivit cu creșterea productivității muncii. Să luăm, de pildă, industria metalurgică prelucrătoare: dela 250.847.000 de lei în Februarie, fondul de salarii a crescut în Martie la 289.836.000 de lei, iar în Mai—Iunie media este de 409.487.000 de lei.

Toate aceste succese nu sunt de conceput fără sprijinul frățesc al Uniunii Sovietice, care s'a manifestat prin ajutor financiar, prin livrare de materii prime și fabricate, cât și printr'un puternic sprijin tehnic direct. Cât de mârșavă apare, în lumina acestor realități, încercarea agentului imperialist Iuda-Tito de a calom-

nia măreţul Stat Socialist, cum că ar fi urmărit să transforme Iugoslavia într'un hinterland agricol! Acest politician făţarnic şi lipsit de scrupule seamănă cu hoţul care, pentru a abate atenţia dela actele lui tâlhăreşti, arată cu degetul în altă parte şi strigă cât il ţine gura: „Săriţi pe hoţ!". Toată lumea ştie însă că Tito marshallizează Iugoslavia, ceeace în realitate înseamnă nimicirea industriei naţionale şi pierderea independenţei de către Iugoslavia. Ajutorul dat de Uniunea Sovietică ţărilor de democraţie populară este un ajutor *socialist*, ajutor frăţesc menit să contribue în primul rând la desvoltarea industriei naţionale a acestor ţări.

O formă deosebit de eficace de colaborare economică de tip socialist o constitue „sovromurile". Este vorba de societăţile mixte româno-sovietice create în transporturi, asigurări, ca şi într'o serie de ramuri industriale importante. Remarcabil la aceste societăţi este nu numai aportul de capital, de utilaj tehnic, de materii prime pe care-l aduc unei economii înapoiate ca a noastră, ci şi faptul că ele au în conducere specialişti şi tehnicieni sovietici, care le transformă în adevărate focare de răspândire a experienţei celei mai înaintate în organizarea socialistă a muncii, în conducerea şi gospodărirea chibzuită a întreprinderilor socialiste. „Sovrompetrol", de pildă, a depăşit planul de foraj pe primele şase luni cu 22,2%. El este un model de bună folosire a utilajului şi de introducere îndrăsneaţă a metodelor noi. Muncitorii dela „Sovrompetrol" au atins cea mai mare viteză medie de granic. In sectorul transporturi — rutiere, fluviale şi aeriene — „sovromurile" joacă rolul hotăritor. Cu ajutorul „Sovromtractor"-ului producem tractoare în serie. Poporul român n'ar fi putut să facă asemenea paşi înainte în industrializarea ţării dacă n'ar fi fost sovromurile.

In ceeace priveşte agricultura, Partidul Muncitoresc Român a trasat cu claritate politica sa, aplicând în mod creator la condiţiile concrete din ţara noastră măreaţa experienţă a colectivizării în U.R.S.S. Politica de clasă a partidului la ţară se călăuzeşte de lozinca leninist-stalinistă: „Sprijină-te pe sărăcime, organizează o alianţă trainică cu ţăranul mijlocaş, nu înceta nicio clipă lupta împotriva chiaburimii" [1].

Partidul şi guvernul au luat o serie de măsuri de sprijinire a ţărănimii muncitoare, de îngrădire a chiaburimii şi de pregătire a condiţiilor materiale şi politice în vederea transformării socialiste a agriculturii. Principala pârghie în această luptă o constitue cooperativele, reorganizate pe baze noi. Tovarăşul Stalin ne învaţă că a aplica planul cooperatist al lui Lenin înseamnă a ridica ţărănimea dela cooperaţia de desfacere şi de aprovizionare la cooperaţia de producţie, la cooperaţia colhoznică.

Urmând această teză a leninismului, s'au înfiinţat la noi în ţară primele gospodării agricole colective pe baza liberului consimţimânt al ţăranilor muncitori. Ele au luat naştere într'o atmosferă de puternic elan revoluţionar. Aceasta constitue o victorie a politicii partidului la ţară. Sarcina partidului este de a consolida aceste gospodării, de a le închega din punct de vedere organizatoric şi de a pune pe picioare activitatea lor practică.

Noi nu uităm însă că forma dominantă în agricultura noastră este azi gospodăria individuală. Prin interdicţia de a cumpăra pământuri, printr'o politică de clasă la impozite, la colectări şi la credite, guvernul sprijină pe ţăranii muncitori şi îngrădeşte pe chiaburi. In campania de colectări, massa ţărănimii muncitoare a răspuns chemării partidului şi guvernului. Elementele chiabureşti duşmănoase sunt demascate fără cruţare şi lovite cu toată asprimea prin aplicarea legilor R. P. R.

Aparatul de stat se întăreşte zi de zi. Comitetele Provizorii ale Sfaturilor Populare — baza politică a regimului de democraţie populară — reprezintă o puternică pârghie de mobilizare a celor mai largi masse în lupta pentru socialism, de ridicare a noi şi noi oameni din popor în posturi de stat, de strângere a poporului muncitor în jurul puterii de stat a proletariatului şi a ţărănimii muncitoare. Regimul de democraţie populară capătă astfel o trainică bază de massă.

In condiţiile ascuţirii luptei de clasă, când înverşunarea duşmanului de clasă creşte pe măsură ce oamenii muncii înaintează

[1] *I. Stalin*: „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediţia a II-a, pag. 316.

victorios spre socialism în ţara noastră şi în întreaga lume. Forţa regimului de democraţie populară covârşeşte şi demoralizează pe duşmani. *Partidul*, ca forţă conducătoare şi îndrumătoare; *sindicatele*, cu uriaşa massă de muncitori, constructori oţeliţi ai socialismului; *Uniunea tineretului muncitor*, cu sutele ei de mii de tineri viguroşi şi hotărîţi să apere cu pieptul lor cuceririle noastre revoluţionare; *cooperativele*, cu milioanele de ţărani uniţi în lupta pentru o viaţă mai bună; *Sfaturile Populare* (Comitetele Provizorii), cu aparatul lor legat, prin nenumărate fire, de masse, — constitue aplicarea sistemului stalinist al dictaturii proletariatului, care duce neabătut România spre socialism, gata să înnăbuşe cu energie orice împotrivire în mersul nostru înainte.

Modul cum luptă şi munceşte întregul popor muncitor din ţara noastră pentru a întâmpina cu cinste marea sărbătoare naţională — 23 August — este grăitor în această privinţă. Oamenii muncii, în lupta pentru depăşirea planului, demonstrează *prin fapte* patriotismul lor înflăcărat. Răspunzând chemării lansate de trei întreprinderi fruntaşe, masse largi de muncitori s'au avântat în întreceri. Numeroşi muncitori de frunte şi mai multe echipe şi secţii au depăşit planul lor pe 1949 şi lucrează în contul lui 1950. Deosebit de semnificativă este întrecerea socialistă pornită în cele mai mari uzine metalurgice sub lozinca: „Să gospodărim uzina fără împrumuturi!". La marile uzine Reşiţa şi Hunedoara angajamentele luate peste plan de către muncitori, tehnicieni şi funcţionari au şi fost depăşite. Folosind experienţa muncitorilor sovietici în lupta pentru asigurarea regiei proprii a întreprinderilor, muncitorii noştri au descoperit şi mobilizat uriaşe rezerve interne în lupta pentru plan. Aceasta oglindeşte lărgirea orizontului şi ridicarea nivelului politic al clasei noastre muncitoare, creşterea conştiinţei socialiste în sânul ei.

In şcoli, ca şi pe terenurile de sport şi de cultură fizică, se observă un avânt fără precedent. Numărul şcolilor, al elevilor şi studenţilor a crescut. Introducerea studiului marxism-leninismului în facultăţi şi instituţii şi al limbii ruse în şcolile de toate gradele a ridicat nivelul învăţământului nostru. Creşte o tânără generaţie, viguroasă, plină de sănătate morală şi fizică, generaţie de constructori ai socialismului.

Pentru oamenii muncii din R.P.R., campania în cinstea lui 23 August constitue un răspuns hotărît dat aţâţătorilor la război anglo-americani. Oamenii muncii sunt conştienţi de faptul că sarcina lor de căpetenie astăzi este lupta pentru apărarea păcii. Ridicarea combativităţii masselor în lupta patriotică împotriva imperialismului anglo-american şi a planurilor sale războinice se oglindeşte cu tărie în creşterea rolului Republicii Populare Române ca factor activ al luptei pentru pace a frontului democraţiei şi socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică. Oamenii muncii din R.P.R. privesc cu simpatie la lupta eroică a clasei muncitoare din ţările imperialiste şi a popoarelor din colonii, cu care sunt solidari. Ei strâng şi mai puternic legăturile de prietenie şi alianţă cu marea Uniune Sovietică, reazimul principal al păcii în lume. Ei nutresc o profundă dragoste şi un nemărginit sentiment de gratitudine pentru marele Stalin, a cărui grijă cu adevărat părintească pentru problemele mari şi chiar pentru problemele mai mici ale ţării noastre constitue pentru noi un izvor dătător de forţă şi bărbăţie.

„Pentru pace trainică, pentru democraţie populară!" nr. 16 (43) din 15 August 1949.

RAPORT CU PRILEJUL ADUNĂRII FESTIVE ÎN CINSTEA ZILEI ELIBERĂRII NAŢIONALE A ROMÂNIEI

22 August 1949

Tovarăşi şi tovarăşe,

Din împuternicirea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român şi a guvernului Republicii Populare Române, vă felicit cu prilejul aniversării a cinci ani dela 23 August 1944, ziua eliberării Patriei noastre.

Datorită faptului că eliberatoarea României a fost armata Statului Socialist, sărbătorim această zi ca o mare sărbătoare naţională, care are pentru poporul nostru o semnificaţie istorică adâncă, şi anume *desprinderea ţării noastre din lanţul monstruosului sistem mondial al imperialismului.*

Poporul român a simţit din plin această descătuşare, căci ea venea după veacuri de asuprire şi silnicii. Pentru prima dată în istoria sa sbuciumată, poporul român a devenit liber şi stăpân pe soarta sa, în urma victoriei istorice de însemnătate mondială repurtată de Uniunea Sovietică în cel de al doilea război mondial.

Actul dela 23 August 1944 a fost pregătit şi înfăptuit de către Partidul Comunist Român, conducătorul încercat al clasei muncitoare şi al forţelor patriotice ilegale.

Momentul doborîrii dictaturii fasciste antonesciene şi al întoarcerii armelor împotriva Germaniei fasciste a fost hotărît de către Comitetul Central al partidului în urma situaţiei prielnice create de vijelioasa ofensivă sovietică pe frontul Iaşi—Chişinău. Clica antonesciană era izolată de popor, aparatul de stat desorientat şi înspăimântat, poporul mocnea de ura împotriva ocupanţilor hitlerişti şi slugilor lor. Gărzile muncitoreşti, înarmate şi organizate de partid, au capturat şi imobilizat căpeteniile antonesciene, au smuls în Bucureşti principalele puncte strategice din mâinile trupelor germano-fasciste şi le-au desarmat. Ostaşii români au întors armele vitejeşte împotriva ocupanţilor hitlerişti şi s'au alăturat glorioasei Armate Sovietice în lupta pentru eliberarea Ardealului şi, mai departe, a Cehoslovaciei şi Ungariei.

Neuitată va rămâne jertfa nobilă a ostaşilor şi ofiţerilor sovietici care şi-au dat viaţa pentru desrobirea ţării noastre. Neuitate vor rămâne sacrificiile de sânge ale comuniştilor români, ale muncitorilor, ţăranilor şi ostaşilor căzuţi în lupta cu duşmanul fascist.

Glorie veşnică tuturor celor care au murit pentru libertatea şi fericirea poporului nostru! Să păstrăm în cinstea lor un minut de tăcere.

Dragi tovarăşi,

Sărbătorim cinci ani dela eliberarea ţării noastre, în condiţiile creşterii neîncetate a forţelor democraţiei şi socialismului şi ale slăbirii forţelor reacţiunii şi imperialismului.

Primul război mondial a adus scindarea lumii în două sisteme: capitalist şi socialist. Victoria epocală a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie a sguduit lumea capitalistă: socialismul a izbândit pe a şasea parte a lumii.

Datorită victoriei istorice a Uniunii Sovietice în cel de al doilea război mondial, s'au schimbat raporturile de forţe şi pe arena mondială: socialismul a dobândit superioritatea asupra capitalismului. Prin eliberarea ţărilor din Răsăritul Europei de către U.R.S.S. şi prin victoriile dobândite de poporul chinez împotriva imperialismului, forţele socialismului sunt stăpâne astăzi nu numai pe a şasea parte, ci pe *a patra* parte a lumii!

In urma creşterii forţei şi prestigiului Uniunii Sovietice după cel de al doilea război mondial, s'a lărgit frontul democraţiei şi socialismului. De o însemnătate istorică mondială sunt succesele repurtate de armata populară din China, care luptă pentru eliberarea celor peste 400.000.000 de Chinezi. Aţâţătorii la război americani, care i-au trimis agentului lor Cian Kai Şek milioane de dolari,

tancuri şi avioane, au primit o lecţie usturătoare din partea forţelor revoluţionare chineze, conduse de Partidul Comunist Chinez.

Marile puteri imperialiste, Statele Unite şi Anglia, nu se aşteptau la o asemenea desfăşurare a evenimentelor. Toate socotelile lor au dat greş. N'au trecut decât câţiva ani dela înfrângerea fascismului, şi conducătorii anglo-americani regretă chiar şi slabul aport pe care ţările lor l-au dat la această înfrângere.

De curând, d-l Bevin, ministrul de Externe al Angliei, a acuzat pe fostul preşedinte Roosevelt pentru faptul de a fi cerut capitularea necondiţionată a Germaniei. D-l Bevin nu ascunde motivele supărării sale. „Din cauză că Roosevelt a cerut aceasta — spune d-l Bevin — întâmpinăm astăzi atâtea dificultăţi în transformarea Germaniei într'o democraţie de tip occidental". Aceasta înseamnă recunoaşterea faptului că între fascism şi democraţia burgheză occidentală distanţa nu este prea mare.

Intr'adevăr, tendinţele de fascizare a vieţii politice sunt tot mai accentuate în Statele Unite şi celelalte ţări imperialiste. Din punct de vedere economic, situaţia lumii capitaliste s'a agravat. Criza generală a capitalismului se caracterizează printr'o şi mai mare intensificare a procesului de putrezire a sistemului capitalist. In această privinţă, ritmurile de desvoltare a forţelor de producţie arată o încetineală tot mai pronunţată. In timp ce creşterea anuală a producţiei industriale în întreaga lume capitalistă în anii 1890—1913 atingea media de 5,8%, ea a scăzut în 1919—1929 la 3%, iar în anii 1929—1937 a ajuns la 0,3%. De atunci scăderea este şi mai catastrofală.

Insuşi raportul publicat de secretariatul O.N.U. asupra situaţiei economice mondiale în anul 1948 şi în primul trimestru al anului 1949 recunoaşte o mare înrăutăţire a situaţiei economice în ţările capitaliste. Acest raport arată că în Europa, cu excepţia Uniunii Sovietice, producţia industrială a rămas sub nivelul celei din 1937. Sunt relevate deasemenea succesele obţinute de ţările de democraţie populară în reconstrucţia economiei lor. După ce constată dispariţia producţiei de materii prime într'o serie de ţări unde a pătruns capitalul american, raportul spune: „Producţia de materii prime în U.R.S.S. şi în alte ţări ale Europei răsăritene se desvoltă considerabil, conform planurilor de stat".

Datele asupra tendinţelor inflaţioniste, ca şi asupra creşterii şomajului, sunt grăitoare. Ele oglindesc anarhia ce domneşte în economia capitalistă şi semnele crizei inevitabile spre care ea se îndreaptă. In primul trimestru al anului 1949 numărul şomerilor americani a crescut cu 70%. Cifrele oficiale americane recunosc astăzi 5.000.000 de şomeri, la care se adaugă cei 10.000.000 de şomeri parţiali.

Raportul secretariatului O.N.U., analizând rezultatele aplicării planului Marshall, face constatarea importantă că partea americană în exportul mondial a scăzut dela 26%, cât era în primul trimestru al anului 1948, la 21% în ultimul trimestru.

Aceasta înseamnă recunoaşterea falimentului planului Marshall.

Incercarea monopoliştilor americani de a scăpa de criză pe socoteala ţărilor marshallizate a dus la slăbirea economică a acestora şi la incapacitatea lor de a mai absorbi produse americane, ceeace se întoarce împotriva economiei americane.

Publicarea acestui raport de către secretariatul O.N.U. a înfuriat la culme cercurile conducătoare americane. Ele l-au calificat drept un document „subversiv".

Dar însuşi biroul statistic de pe lângă Ministerul american al Comerţului a publicat recent un buletin în care se arată că peste 60% din familiile americane au un venit anual mai mic decât cel necesar pentru un trai modest.

Dacă aceasta este situaţia în Statele Unite, cea din ţările marshallizate este cu mult mai gravă. In Anglia, Franţa, Italia, Benelux se închid numeroase fabrici, covârşite de concurenţa produselor americane. Numărul şomerilor creşte vertiginos. Posibilităţile proprii de refacere în aceste ţări sunt înnăbuşite de capitalul monopolist american. Numai 8 sau 9% din furniturile în contul planului Marshall sunt rezervate diferitelor maşini. Capitaliştii americani nu ascund faptul că interesul lor este să nu existe întreprinderi concurente în Europa apuseană. Legea imperialistă potrivit căreia cel mai tare subjugă pe cel mai slab domină relaţiile dintre Statele Unite şi ţările marshallizate.

Aceasta duce la ascuţirea contradicţiilor dintre ţările imperialiste. Intre Statele Unite şi principalul său aliat, Anglia, are loc o violentă ciocnire de interese, provocată de cererea americană de a

se proceda la o nouă devalorizare a lirei sterline. Ziarul burghez din Franța „Combat" arăta recent că în lupta dintre dolar și lira sterlină este în joc soarta Europei occidentale. De rezultatul acestei lupte — afirmă ziarul — depinde dacă Europa marshallizată „va rămâne un continent sau se va preface într'o colonie".

Simptome neîndoielnice de criză au apărut în lumea capitalistă. Eșecul rușinos al planului Marshall demonstrează încă odată că niciun fel de cârpeală nu poate face viabil sistemul capitalist, care și-a trăit traiul.

In ciuda șubrezirii bazei sale materiale și a eșecurilor suportate în ultimul timp, imperialismul american încearcă să-și realizeze prin toate mijloacele politica sa agresivă de cucerire a lumii prin forță. Pactul Atlantic este principalul instrument al acestei politici agresive.

In ultimul timp, lagărul imperialist a intensificat la maximum campania de ațâțare și calomnii împotriva U.R.S.S. și țărilor de democrație populară pentru a justifica pregătirile de război și uriașele cheltueli de înarmare, a căror povară este aruncată pe spatele maselor muncitoare. Generalii americani străbat țările marshallizate și, cu ajutorul guvernelor trădătoare, se străduesc să organizeze carnea de tun la ordinele noilor pretendenți la dominația lumii. Atât de dragi le sunt monopoliștilor americani popoarele europene, încât vor să le pună să lupte pentru cauza lor josnică. Au uitat pesemne acești strategi răsuflați de soarta pe care au împărtășit-o înaintașii lor hitleriști.

Rolul cel mai abject în planurile de război ale imperialiștilor anglo-americani îl joacă vechiul provocator contrarevoluționar, agentul imperialismului Iuda-Tito. Din ordinul stăpânilor săi, șleahta titoistă a legat o monstruoasă cârdășie cu monarho-fasciștii greci. Tito și Tsaldaris, cei doi câinoși asasini de comuniști și călăi ai popoarelor lor, au mizerabila misiune a reaprinderii butoiului cu pulbere în Balcani. Intre popoarele din Balcani nu există însă deosebiri de interese. Experiența le-a învățat că vrajba naționalistă folosește doar dușmanului comun: imperialismul. Alături de popoarele vecine și de U.R.S.S., de care le leagă sentimente frățești de prietenie, popoarele Iugoslaviei și ale Greciei vor ști să zădărnicească aceste uneltiri imperialiste ai căror mârșavi executori sunt Tito și Tsaldaris.

Popoarele lumii nu vor război. Ele sunt împotriva războiului. In memoria lor sunt încă vii grozăviile și distrugerile ultimului război mondial. Mobilizați de partidele comuniste și de proletariatul revoluționar, sute de milioane de oameni în întreaga lume se strâng în jurul mărețului și invincibilului Stat Socialist și se ridică la luptă pentru pace.

Frontul de luptă al acestor uriașe forțe sociale organizate nu cunoaște hotare. El se întinde până în țările imperialiste, gata să se pună în mișcare pentru a zădărnici încă din fașă criminalele uneltiri războinice ale imperialismului nord-american. Baza materială, de o forță extraordinară, a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară, forțele morale imense de care dispune lagărul păcii, experiența istorică acumulată de popoarele lumii, creșterea conștiinței politice a maselor muncitoare din lumea capitalistă în condițiile ascuțirii luptei de clasă — toate acestea ne dau convingerea că planurile războinice ale imperialiștilor anglo-americani sunt sortite unui eșec rușinos.

Concluzia nu este autoliniștirea, ci *ofensiva* neîntreruptă a forțelor păcii împotriva imperialismului, *mobilizarea* a noi și noi forțe în lupta antiimperialistă și *vigilența* revoluționară în apărarea păcii.

Tovarăși și tovarășe,

Poporului nostru muncitor i-au fost cruțate suferințele și batjocura la care condamnă capitalismul pe oamenii muncii din Apus. Aceasta o datorește Uniunii Sovietice, eliberatoarea noastră, și faptului că el a ales calea democrației populare și a socialismului, indicată de partidul nostru.

Din situația de țară semicolonială pe care o avea România în Europa, ea a făcut un mare salt înainte, devenind republică populară și trecând — din punct de vedere politic — printre țările avansate ale lumii.

Cu toată starea de înapoiere economică și culturală pe care am găsit-o, cu toate distrugerile războiului și urmările agravante ale secetei, cu tot sabotajul capitaliștilor sprijiniți de imperialiștii anglo-americani, clasa muncitoare aliată cu țărănimea muncitoare, condusă cu mână sigură de comuniști, a sdrobit împotrivirea cla-

selor exploatatoare, le-a smuls puterea politică și a scos țara din impas. Partidul nostru Comunist nu a desarmat și nu a dat înapoi în fața greutăților, ci le-a luat piepțiș, așa cum ne învață bolșevicii, a mobilizat massele la luptă și a pășit înainte victorios.

Astăzi, după ce am înfăptuit prefaceri revoluționare în viața politică, economică și socială a țării noastre, putem privi cu mândrie la drumul parcurs și la obstacolele învinse în acești cinci ani. Lichidarea moșierimii ca clasă, făurirea republicii populare, naționalizarea principalelor mijloace de producție industrială, a băncilor, transporturilor și societăților de asigurare, primenirea aparatului de stat și instalarea Comitetelor Provizorii — iată realizările principale ale clasei muncitoare și partidului ei, forța conducătoare a regimului de democrație populară.

Armata noastră reprezintă un reazim puternic al Republicii Populare Române și al cuceririlor revoluționare ale poporului muncitor. Poporul nostru privește cu dragoste și mândrie la armata R.P.R. Intărind armata noastră, noi întărim capacitatea de apărare a Patriei noastre împotriva dușmanului.

Având puterea politică în mâinile sale, clasa muncitoare consolidează continuu și desvoltă regimul de democrație populară. Partidul nostru și-a cucerit autoritatea de conducător politic al poporului și și-a lărgit influența în masse. El a desfășurat o largă muncă de mobilizare și activizare politică a masselor. In viața femeilor din țara noastră s'au produs schimbări adânci. Un mare număr de femei își afirmă capacitatea de conducere, organizare și gospodărire în toate domeniile vieții de stat. Mișcarea de tineret, unificată, a devenit o forță puternică în ajutorul partidului. Călăuzit de mărețele idei ale lui Marx, Engels, Lenin și Stalin și învățând din experiența gloriosului Comsomol, tineretul organizat de U.T.M. luptă sub steagul partidului și-și dă aportul tot mai puternic la construirea socialismului.

Pe plan economic, clasa muncitoare, însuflețită de comuniști, a dobândit mari succese în lupta pentru industrializarea socialistă a țării. După izgonirea patronilor din fabrici, muncitorimea a pornit cu avânt lupta pentru mărirea producției. Incă în 1948, nivelul producției din 1938 a fost depășit la fontă, oțel, laminate, minereu de fier, gaz metan.

In 1949 noi am trecut la economia planificată. Planul pe anul acesta indică o creștere cu 40% a producției. Prevederile planului pe primele două trimestre au fost depășite. Comparând rezultatele obținute în executarea planului pe primul semestru al anului 1949 cu perioada corespunzătoare din 1948, vom observa la fontă o creștere de 64,4%, la oțel de 33,2%, la laminate de 18,2%, la minereuri de fier de 57,8%, la cărbuni de 19,7%, la cărămizi refractare de 284,5%. In domeniul articolelor de consum depășirile sunt deasemenea însemnate: la piele 196,1%, la talpă 132,2%, la încălțăminte 124%, la țesături de bumbac 46,3%, la țesături de lână 59,1%, la săpun 92,1%, la marmeladă 188,6% și la produse zaharoase 544,2%.

Realizările pe primul semestru în sectoarele de bază ale economiei noastre depășesc 50% din planul anual. Industria noastră își mărește ritmul de producție din lună în lună. Aceste două fapte ne îndreptățesc să tragem concluzia că planul de stat pe 1949 va fi realizat cu o depășire însemnată.

Aceasta înseamnă, pe de o parte, întărirea industriei noastre grele — baza industrializării și desvoltării țării noastre —, iar pe de altă parte mai multă încălțăminte, mai multă îmbrăcăminte, mai multă hrană pentru oamenii muncii.

Industria noastră a început să producă astăzi mașini care altădată se aduceau de peste hotare. Totalul investițiilor pe acest an va trece de 100 de miliarde de lei, cu alte cuvinte de aproape cinci ori mai mult decât anul trecut. Se construesc noi furnale, cuptoare și cocserii în siderurgie, o mare uzină electrică, o mare rafinărie de petrol în Moldova și două filaturi.

S'au început lucrările canalului Dunăre—Marea Neagră, operă de mari proporții, care va atrage zeci de mii de brațe de muncă. Canalul are o însemnătate deosebită în desvoltarea transporturilor și, în genere, a economiei țării noastre. In acelaș timp vor fi redate mii de hectare agriculturii, vor apare noi orașe și porturi, va fi industrializată această regiune dobrogeană oropsită și săracă. Perspective neobișnuite de calificare și desvoltare se deschid muncitorilor și inginerilor care vor lucra pe acest mare șantier.

De doi ani de zile bugetul este excedentar, lucru nemaipomenit în istoria finanțelor românești. Bugetul Republicii Populare Ro-

mâne își trage cea mai mare parte din încasări din producție, și nu din veniturile populației, așa cum se întâmplă în țările capitaliste. Prin creșterea progresivă a venitului național, guvernul a putut lua măsura scăderii impozitelor asupra veniturilor oamenilor muncii, cum este, de pildă, scăderea generală cu 25% a impozitului asupra veniturilor țărănimii muncitoare. Pe măsura desvoltării sectorului socialist în economie, impozitul asupra salariilor va fi tot mai redus.

Poporul muncitor devenind stăpân pe uzine și fabrici, pe bănci și transporturi, principalul avut al țării a încetat să mai fie mijloc de îmbogățire în mâna capitaliștilor. Aceste bogății servesc acum la îmbunătățirea stării materiale și culturale a oamenilor muncii dela orașe și sate.

Vorbind la întâia consfătuire a stahanoviștilor, tovarășul Stalin spunea :

„Desigur, este bine să alungi pe capitaliști, să alungi pe moșieri, să alungi slugile țarului, să iei puterea și să capeți libertatea... Dar, din păcate, numai libertatea nu este deajuns... Pentru a putea trăi bine și a te bucura de viață, este nevoie ca bunurile libertății politice să fie complectate cu bunurile materiale"[1].

Partidul nostru se călăuzește în politica sa de această înțeleaptă învățătură stalinistă. In planul de stat există o legătură strânsă și directă între creșterea forțelor de producție, creșterea cantității de produse și creșterea bunei stări a oamenilor muncii.

Prin aplicarea principiului socialist al retribuției după muncă, fondul de salarii crește în fiecare lună; crește numărul brațelor de muncă și salariul mediu. Sunt ramuri de producție, ca, de pildă, în metalurgia prelucrătoare și în industria chimică, în care fondul de salarii a crescut în Martie față de Februarie cu 15—16%, iar în Mai—Iunie cu aproape 50%. Un mare număr de muncitori fruntași în producție primesc lunar între 12.000—15.000 de lei, iar unii chiar mai mult.

Dar salariul nu reprezintă întregul venit al muncitorului în Republica Populară Română. Ar fi greșit să-l comparăm cu salariul din timpul capitalismului, căci la salariul actual trebue adăugate sumele primite dela Asigurările Sociale în caz de boală sau altele,

[1] *I. Stalin*: „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a pag. 792

plata concediilor, învățământul gratuit în școli, ajutorul și tratamentul medical gratuit, cheltuelile statului pentru ridicarea calificării muncitorilor, pentru spitale, creșe, cămine de zi, cantine etc., într'un cuvânt salariul social. Planul prevede investiții cu caracter social de peste 11 miliarde de lei. Numai pentru Asigurările Sociale statul a cheltuit în primele șase luni aproape 5 miliarde de lei. Vara aceasta, peste 170.000 de muncitori își petrec concediul de odihnă în localitățile balneare și climaterice pe socoteala statului.

Faptul cel mai important este că oamenii muncii pot privi cu încredere ziua de mâine, având conștiința că pe măsura desvoltării economiei noastre spre socialism se ridică și nivelul lor de trai și cultură.

Ca o constatare generală putem spune că planificarea a creat o tendință de creștere neîntreruptă în economia națională. Prin înlăturarea anarhiei capitaliste din producție și prin conducerea întregii economii după un plan unic rațional, statul nostru democratic popular dobândește o forță cum n'a avut și nu putea avea țara noastră sub capitalism.

Putem spune, deci, că am făcut față cu bine primelor probleme de refacere a economiei și de punere pe picioare a organizării industriei, fiind în măsură a păși înainte.

Este necesar în acelaș timp să subliniem și câteva slăbiciuni constatate în cursul executării planului.

In unele întreprinderi, ritmul de creștere a salariului mediu depășește ritmul de creștere a productivității medii. Aceasta reprezintă o tendință nesănătoasă, care trebue să fie combătută cu energie de administrație, de sindicate și în primul rând de organizațiile de partid. Clasa muncitoare vrea o creștere reală a salariului, cu alte cuvinte o creștere a salariului căreia să-i corespundă sporirea bunurilor produse pentru piață, și nu o creștere fictivă, care să ducă la scăderea puterii de cumpărare, cum este în țările capitaliste.

In unele întreprinderi nu numai că nu se desfășoară o luptă consecventă pentru scoborîrea prețului de cost și pentru un regim sever de economii, dar chiar sunt tendințe de umflare a prețului și de risipă.

In domeniul construcțiilor, unde ritmul de lucru trebue serios accelerat pentru a lichida rămânerea în urmă cu investițiile, sunt slăbiciuni în organizarea muncii și nu există încă o evidență serioasă a lucrărilor.

Problema organizării muncii pe baza unor norme juste și a elaborării procesului tehnologic nu este încă soluționată în unele întreprinderi așa cum trebue.

Cadrele conducătoare din economie, și în primul rând fiecare director gospodar, trebue să lupte pentru înlăturarea acestor neajunsuri.

Să nu uităm că principala verigă de conducere a industriei este întreprinderea. In hotărîrea Comitetului Central al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice din anul 1929 „Asupra reorganizării conducerii industriei" se spune:

„Intreprinderea este principala verigă de conducere a industriei. Deaceea deservirea tehnică a întreprinderii, buna organizare a aprovizionării, organizarea cât mai perfectă a muncii în interiorul întreprinderii, stabilirea deplină a conducerii unice în întreprindere, crearea de condiții cât mai favorabile pentru ridicarea la maximum a activității colectivului muncitoresc și a personalului tehnic din întreprindere, alegerea de cadre administrative calificate, un oarecare grad de independență a întreprinderii — constitue baza viitoarei îmbunătățiri în sistemul de conducere a industriei socialiste".

Aceste indicații își păstrează pentru directorii noștri de întreprinderi întreaga putere și importanță. Partidul și colectivele de conducere din ministere trebue să se preocupe în mod serios de asigurarea unei mai înalte calificări a directorilor de întreprinderi.

Organele de partid din întreprinderile socialiste au datoria să studieze și să-și însușească problemele planificării în întreprindere, atât in ceeace privește producția cât și gospodărirea întreprinderii, pentru a putea ajuta conducerea întreprinderii și a exercita cu competență controlul de partid.

Tovarăși și tovarășe,

Consiliul de Miniștri a aprobat cifrele de control ale planului de stat pe anul 1950. Privit în ansamblu, acest plan constitue prima etapă a unui plan de perspectivă, primul plan cincinal în Republica Populară Română.

Elementele caracteristice ale planului de perspectivă sunt: creșterea masivă a producției în industria grea și extractivă, construirea în țară a unor baze industriale producătoare de mașini-unelte grele, trecerea la electrificarea țării și ridicarea producției de mașini și unelte agricole, care să ușureze munca țărănimii muncitoare și să asigure baza materială necesară operei de transformare socialistă a agriculturii. Intre acestea, producția de tractoare va atinge nivelul de 6.000 de tractoare anual, astfel ca la sfârșitul anului 1955 — sfârșitul primului plan cincinal — să avem un parc de 25.000 de tractoare.

In fața noastră stă sarcina ca în ultimul an al planului de perspectivă să atingem un nivel industrial care să ne permită producția următoare:

1.250.000 tone oțel,
1.000.000 tone fontă;
800.000 tone laminate;
700.000 tone cocs;
8.000.000 tone cărbune.

Deasemenea, în urma marilor lucrări ce vor fi făcute în industria petroliferă, vom atinge în trei ani nivelul maxim în extracția de țiței realizat înainte de război la noi în țară, astfel ca în anii următori să depășim cu mult acest nivel.

In cadrul acestui plan vom trece la înfăptuirea uneia din marile sarcini pe care partidul nostru le-a trasat încă la Conferința națională a P.C.R., în toamna anului 1945, și anume *electrificarea țării*.

„Prin crearea în țară a unei rețele de centrale hidroelectrice — spunea raportul politic al C.C. — se va putea purcede la

electrificarea căilor ferate şi întrebuinţarea masivă a energiei electrice în desvoltarea tuturor industriilor noastre. Deasemenea, prin extinderea reţelei de curent electric se va putea introduce lumina şi forţa electrică până şi în cel mai depărtat cătun al ţării, ridicându-se astfel nivelul de viaţă şi de cultură al plugărimii noastre"[1].

Pentru asigurarea bazei de energie electrică necesară desvoltării economiei noastre, puterea electrică instalată va trebui să atingă la sfârşitul planului de perspectivă un nivel de două ori şi jumătate mai mare faţă de cel actual.

Geniala idee a lui Lenin: comunism = Soviete plus electrificare, însufleţeşte măreaţa operă pe care o întreprindem. Electrificarea trebue să meargă cu un pas înaintea operei de industrializare.

România este o ţară foarte bogată în cursuri de apă şi zăcăminte de lignit — o uriaşă forţă hidraulică şi termică nefolosită. Să punem stăpânire pe milioanele de cai-putere care se irosesc în apele noastre şi să-i transformăm în cai-putere electrici pentru ridicarea industriei noastre, pentru electrificarea transporturilor şi agriculturii noastre.

Situaţia electrificării sub capitalism constitue un necruţător act de acuzare împotriva regimului burghezo-moşieresc. Din 1884, când a fost pusă în funcţiune prima uzină electrică în ţara noastră, şi până în 1944, adică timp de 60 de ani, burghezia n'a fost în stare să ajungă decât la o putere instalată de circa 600.000 de kilowaţi.

Dictatura proletariatului va realiza în numai cinci, şase ani o putere instalată de cel puţin 2.000.000 de kilowaţi.

Clasele exploatatoare au ţinut poporul în beznă. O statistică din anul 1941 arăta că populaţia din satele deservite cu energie electrică reprezenta în acea vreme doar 6% din populaţia ţării.

Partidul nostru consideră ca o sarcină de cinste electrificarea treptată a tuturor satelor ţării, astfel ca fiecare om al muncii să se bucure de lumina electrică.

Şi în această direcţie vom primi un ajutor considerabil din partea marii noastre prietene şi aliate — Uniunea Sovietică. Oamenii sovietici ne dau ajutor tehnic şi ne trimit utilaj pentru construirea unor fabrici de turbogeneratoare, de maşini şi aparatură electrică grea etc. Datorită acestui ajutor vom putea produce şi la noi în ţară maşini electrice şi aparatura necesară operei de electrificare.

[1] Vezi volumul de faţă, pag. 61. — *Nota Red.*

Electrificarea ţării va imprima un ritm puternic operei de industrializare socialistă a ţării.

Industria producătoare de maşini va trebui să-şi dubleze producţia şi totodată să creeze baze de maşini-unelte grele. Încă în cursul anului 1950 vor fi fabricate pentru prima oară la noi în ţară: strunguri carusel, bohrwerkuri, motocompresoare, rulmenţi, vagoane refrigerente, utilaj agricol perfecţionat ca: secerători-legători, combine etc.

Păşim astfel la crearea unei industrii socialiste puternice, cu o tehnică înaintată, bază a desvoltării economice.

De o însemnătate deosebită pentru desvoltarea economică a ţării va fi activitatea Comitetului geologic, care va executa lucrări de explorare geologică menite să dea o imagine clară a bogăţiilor naturale ale ţării. Pentru prima dată, statul organizează în mod planificat explorarea subsolului, pentru a desvolta bazele materiale ale industriei noastre, pentru a desvolta în mod ştiinţific economia noastră şi a ridica astfel nivelul de viaţă al oamenilor muncii.

Agricultura va primi maşini care să-i asigure un înalt nivel de mecanizare. Deasemenea va primi un puternic ajutor din partea industriei chimice şi în primul rând îngrăşăminte în cantităţi mari.

Un milion de hectare vor fi redate agriculturii prin lucrările de asanare ce se vor face.

Planul de culturi va fi desvoltat. La sfârşitul planului de perspectivă, şeptelul va creşte până la 12.000.000 de oi, dându-se atenţie oilor de rasă. Vom avea 6.000.000 de bovine. Numărul porcinelor, cailor şi al păsărilor va creşte cu mult peste cel actual.

In faţa agriculturii noastre stă sarcina ca la sfârşitul planului de perspectivă să asigure din resurse interne materiile prime necesare industriei noastre textile şi de încălţăminte. Aceasta va însemna pentru statul nostru o economie anuală de zeci de milioane de dolari.

Producția de articole de consum va crește astfel încât nevoile de îmbrăcăminte și încălțăminte ale oamenilor muncii vor fi satisfăcute într'un grad din ce în ce mai mare.

Ca urmare a acestei desvoltări economice, venitul național se va dubla, iar nivelul de trai al populației muncitoare va crește față de 1949 cu 80%.

Viața oamenilor muncii din Republica Populară Română va fi mai bună și mai fericită.

In lumina sarcinilor mărețe ale acestui plan de perspectivă trebue considerate sarcinile planului de stat pe 1950.

Desvoltarea viitoare a economiei noastre fiind condiționată în mod hotărîtor de lucrările de investiții, planul pe 1950 prevede *investiții în valoare de peste 140 de miliarde de lei*.

Sumele cele mai importante sunt destinate desvoltării industriei extractive, grele și energiei electrice, creându-se în felul acesta o bază sigură pentru desvoltarea întregii industrii și pentru crearea condițiilor materiale necesare transformării socialiste a agriculturii.

Să vedem câteva cifre de control ale planului pe 1950, față de realizările probabile din 1949. Astfel, la foraj se prevede o creștere de 43,7%, la țiței extras de 21,7%, la cărbuni de 10,2%, la minereu de fier de 9%, la fontă de 17,6%, la oțel de 19%, la laminate de 12,8%, la utilaj industrial de 51,8%, la utilaj petrolifer de 20,8%, la mașini electrice rotative de 51,8%, la ciment de 36%.

Vor fi luate o serie de măsuri pentru ridicarea nivelului tehnic și organizatoric al întreprinderilor, după modelul întreprinderilor sovietice.

Se prevede o creștere a productivității muncii cu 20% față de 1949.

Pentru sprijinirea agriculturii va fi sporit numărul S.M.T.-urilor și parcul existent de tractoare la S.M.T. și gospodăriile agricole de stat.

Planul prevede creșteri la transporturile pe căi ferate, pe uscat, aeriene și navale.

Ținând seama de creșterea economiei, nivelul de trai al oamenilor muncii se va ridica cu 15% față de 1949.

Vor fi distribuite cantități mai mari de bunuri de consum, mai multă pâine, mai multă carne, mai mult ulei, mai mult zahăr și produse zaharoase, mai mult pește proaspăt.

Deasemenea se vor construi locuințe muncitorești în valoare totală de 4 miliarde de lei, noi spitale și sanatorii, noi școli și biblioteci, numeroase stadioane sportive etc.

Problema ridicării calificării muncitorilor și a creării de noi cadre de tehnicieni și specialiști se află în centrul preocupărilor noastre. Ea devine o chestiune vitală a desvoltării economice a țării noastre.

Tovarăși și tovarășe,

Sarcini mărețe de luptă stau în fața muncitorilor și tehnicienilor noștri.

Clasa muncitoare a dovedit *prin fapte* patriotismul său fierbinte, capacitatea sa de muncă și de luptă sub steagul partidului. In lupta pentru realizarea și depășirea planului de stat pe 1949 și mai cu seamă în avântul întrecerii socialiste în cinstea marii sărbători naționale 23 August, muncitorii și tehnicienii au dobândit succese remarcabile.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român și guvernul Republicii Populare Române își exprimă convingerea că clasa muncitoare va face față cu cinste și noilor sarcini de luptă ale construcției socialismului.

Amploarea pe care a luat-o întrecerea socialistă în țara noastră constitue o dovadă puternică a sprijinului entuziast pe care massele muncitoare îl dau din toată inima regimului de democrație populară. Mereu sunt scoase la iveală noi și noi rezerve interne în întreprinderi și mobilizate în lupta pentru progresul țării. Inițiativa creatoare a massei, inovațiile și metodele de raționalizare a muncii propuse de muncitori și tehnicieni constitue din ce în ce mai mult un factor de realizare și depășire a programelor de producție. Acesta este rezultatul creșterii conștiinței socialiste în sânul masselor noastre muncitoare. Este răspunsul lor hotărît dat ațâțătorilor la războì anglo-americani.

Intr'adevăr, dragostea de țară a oamenilor muncii a căpătat astăzi în Republica Populară Română un înțeles mai bogat și mai adânc. Lupta pentru apărarea Patriei se confundă cu lupta pen-

tru apărarea libertăților cucerite de popor, cu lupta pentru construirea socialismului. Interesele naționale, cu alte cuvinte interesele marii majorități a populației țării, se îmbină cu interesele mișcării mondiale revoluționare, cu interesele luptei pentru apărarea păcii.

Patriotismul se împletește în mod armonios cu ideologia internaționalismului proletar. Numai în frontul unic socialist, numai ca prieten și aliat al Uniunii Sovietice, poporul român și-a împlinit cea mai arzătoare năzuință a sa: libertatea și independența națională. Datorită marii Țări a Socialismului și luptând alături de ea, poporul român și-a recăpătat încrederea în forțele proprii și a început a face din țara sa, înapoiată, jefuită și hulită de lumea occidentală, o țară înaintată și puternică, cu care se poate mândri.

Sarcina partidului nostru este de a înrădăcina tot mai adânc în rândurile oamenilor muncii și ale tinerei generații acest profund sentiment patriotic, făcând ca el să devină un izvor de fapte mărețe, de eroism în muncă și în lupta împotriva dușmanilor Republicii Populare Române.

Tovarăși și tovarășe,

Călăuzindu-ne de bogata experiență a colectivizării agriculturii în U.R.S.S., să continuăm a aplica cu fermitate politica de clasă la țară, sprijinind țărănimea muncitoare, cimentând alianța ei cu clasa muncitoare și ducând o luptă neîntreruptă pentru îngrădirea chiaburimii.

Așa cum arată rezoluția plenarei C.C. al P.M.R., principala pârghie în vederea transformării socialiste a agriculturii este cooperația.

In urma muncii politice a comuniștilor la țară, grupuri de țărani muncitori au înființat primele gospodării colective. Această victorie a politicii partidului la țară trebue consolidată prin închegarea din punct de vedere organizatoric și punerea pe picioare a activității lor practice. Partidul va trebui să desfășoare o intensă muncă educativă în aceste gospodării colective pentru a stimula pe membrii lor să muncească cu râvnă, deoarece acum nu mai muncesc pentru moșieri și chiaburi, ci în folosul lor și al întregului popor muncitor. Gospodăriile colective au primit ca ajutor

dela stat bunuri importante: localuri, pământuri, și vor primi credite. In mijlocul membrilor gospodăriilor colective trebue să fie desvoltată o nouă atitudine față de avutul comun.

Primele gospodării agricole colective trebue să fie astfel gospodărite și conduse, încât să constitue pentru noi și noi grupuri de țărani săraci și mijlocași un mijloc de convingere pentru a porni pe calea regimului de viață socialistă.

Superioritatea forțelor noastre în țară și pe plan internațional, ca și succesele noastre, îndârjesc pe dușman. Pe măsură ce înaintează socialismul, dușmanul de clasă devine mai violent, mai turbat.

Clasele exploatatoare răsturnate dela putere, spionii și diversioniștii trimiși de imperialiștii americani și englezi și chiaburii recurg la cele mai josnice mijloace, mergând până la asasinate și distrugeri pentru a lovi în poporul muncitor. Este necesară o ascuțire a vigilenței și mai mult spirit de prevenire față de uneltirile dușmănoase.

Regimul de democrație populară este hotărît să sdrobească fără cruțare orice încercare de grupare și de rezistență a dușmanului față de măsurile economice și sociale luate de partid și guvern în interesul oamenilor muncii.

Tovarăși și tovarășe,

Construirea socialismului pune în fața noastră probleme complexe.

Chezășia rezolvării acestor probleme și a mersului nostru înainte este partidul nostru, forța politică conducătoare în stat. In aceste condiții, educația marxist-leninistă a activiștilor partidului, însușirea de către ei a problemelor construirii socialismului capătă o importanță extremă. Să ne amintim cuvintele genialului Stalin la Congresul al XVIII-lea al Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice:

„Putem spune cu siguranță că, dacă am ști să formăm din punct de vedere ideologic cadrele noastre din toate domeniile muncii și să le călim din punct de vedere politic în așa măsură încât ele să se poată lesne orienta în situația internă și internațională, dacă am ști să facem din ele marxiști-leniniști pe deplin maturi, capabili de a rezolva fără greșeli serioase problemele conducerii

țării, am avea tot temeiul să socotim că nouă zecimi din toate problemele noastre sunt rezolvate"[1].

Este o sarcină de cinste a întregului nostru partid să lupte pentru ridicarea nivelului politic și teoretic al activiștilor.

In acelaș timp este necesar ca nivelul organelor de conducere județene și de plasă ale partidului să fie ridicat la înălțimea cerințelor pe care le pun transformările revoluționare din țara noastră. Comitetele județene și de plasă trebue ajutate să stea pe picioare proprii și să se orienteze în problemele muncii de partid, de stat și gospodărești, pentru ca să aibă într'adevăr un rol conducător și de avangardă.

Intărind rândurile partidului nostru, sporind neîncetat legăturile cu massele, să pășim înainte cu siguranță pe drumul victorios deschis de marele Partid Comunist (bolșevic) și de genialul învățător al omenirii muncitoare, tovarășul Stalin.

„Scânteia" nr. 1.511
din 23 August 1949.

[1] *I. Stalin*: „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 942.

REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ ÎN PLIN AVÂNT

S'au împlinit 5 ani din ziua eliberării poporului român de sub jugul cotropitorilor imperialiști fasciști germani.

Mai bine de o mie de ani teritoriul țării noastre a fost obiectul prădăciunilor și invaziilor cuceritorilor romani, cotropitorilor turci și apoi ale imperialiștilor „civilizați" francezi, englezi și germani. Abia astăzi, pentru prima oară în istoria sa, poporul nostru, în urma victoriei istorice de importanță universală repurtate de Uniunea Sovietică în cel de al doilea război mondial, a dobândit libertatea și a devenit stăpân pe propriul său destin. Sentimentul de profundă recunoștință față de marea noastră eliberatoare — Uniunea Sovietică — a pătruns în conștiința fiecărui patriot român.

Evenimentele dela 23 August 1944, când poporul român și-a luat soarta în propriile sale mâini, au fost pregătite cu mult înainte de această dată și aduse la îndeplinire de Partidul Comunist Român, conducătorul încercat al clasei muncitoare și al tuturor forțelor patriotice ale poporului care acționaseră în ilegalitate. Situația favorabilă creată de ofensiva vijelioasă a Armatei Sovietice pe frontul Iași—Chișinău a determinat momentul, ales de Comitetul Central al Partidului Comunist Român, pentru a răsturna dictatura fascistă a lui Antonescu și pentru a întoarce armele împotriva Germaniei fasciste. Folosindu-se de panica produsă în lagărul fascist, detașamentele de muncitori, înarmați și organizați de partid, au arestat și imobilizat capii clicii antonesciene, au desarmat trupele germano-fasciste din București și au ocupat punctele strategice cele

mai importante, aflate în mâinile Nemților. Insuflețirea cu care ostașii români au întors armele împotriva trupelor germano-fasciste a arătat cât de adâncă era ura în inima poporului față de cotropitorii hitleriști.

Lupta de eliberare națională a poporului român s'a împletit cu lupta de clasă revoluționară împotriva capitalismului. Poporul român s'a convins prin propria sa experiență de trădarea capitaliștilor și a moșierilor; el a aflat cum s'au îmbogățit aceștia vânzând Patria și făcând afaceri cu hitleriștii. Poporul i-a urmat pe aceia care, în condițiile teroarei fasciste, s'au arătat în fapt patrioți înflăcărați și plini de abnegație, pe comuniști. Punându-se în fruntea masselor populare, clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare, sub conducerea fermă a Partidului Comunist Român, a înfrânt împotrivirea reacțiunii din România, care se sprijinea pe imperialiștii anglo-americani, și a instaurat regimul de democrație populară.

Transformările revoluționare petrecute în România după 23 August 1944 au avut drept urmare schimbări radicale în relațiile de producție: principalele întreprinderi ale industriei românești sunt astăzi proprietatea statului, iar comerțul de stat și cooperația se întăresc pe zi ce trece. Economia națională este organizată pe bază de plan.

Ne-a fost lăsată o moștenire foarte grea. România burghezo-moșierească era o țară înapoiată, aservită capitalului internațional. Industria avea o capacitate redusă, utilajul era învechit și uzat. Pentru agricultură, unde predomina marea proprietate moșierească, erau tipice plugurile de lemn și alte unelte primitive de producție, un mod primitiv de a lucra pământul, o productivitate scăzută. Ca o încununare a tuturor acestor lucruri, România ocupa în Europa locul întâi în ceeace privește numărul analfabeților și răspândirea bolilor sociale. Războiul și cei doi ani de secetă care i-au urmat au înrăutățit situația, iar capitaliștii, prin acțiunile lor de sabotaj, dărâmau peste noapte, după cum spune o veche legendă românească, ceeace oamenii muncii clădeau ziua.

Comuniștii din România nu au capitulat în fața acestor greutăți, ci le-au întâmpinat cu curaj, așa cum ne învață bolșevicii.

Partidul a mobilizat clasa muncitoare și massele largi, ducându-le înainte, pentru a înlătura din cale toate piedicile.

Am înfăptuit reforma agrară și am lichidat moșierimea ca clasă, am creat republica populară, am naționalizat principalele mijloace de producție industrială, băncile, transportul și societățile de asigurare, am înnoit radical aparatul de stat și am predat funcțiile administrative locale Comitetelor Provizorii ale Sfaturilor Populare, care sunt investite cu toate puterile unor organe locale ale puterii de stat. Comitetele Provizorii ale Sfaturilor Populare, adică ale bazei politice a regimului de democrație populară, constitue o pârghie puternică de mobilizare a masselor largi la lupta pentru socialism, de ridicare a oamenilor din popor în posturi de stat, de unire a masselor în jurul puterii de stat a proletariatului și a țărănimii muncitoare. Putem privi cu mândrie drumul străbătut și încheia bilanțul acestor cinci ani.

Insuflețită de comuniști, clasa muncitoare din România, prin eforturi eroice, a ridicat producția industrială, în primul rând în industria grea. Viața a dovedit odată mai mult ce uriașe forțe creatoare se trezesc la viață și intră în luptă odată cu venirea la putere a clasei muncitoare, aliată cu țărănimea muncitoare. Incă în 1948 țara noastră a depășit nivelul producției din 1938 la fontă, oțel, laminate, minereu de fier și gaze naturale.

Odată cu trecerea la economia planificată am obținut succese și mai mari. Planul pe 1949, care prevedea o sporire cu 40% a producției industriale, a fost depășit în primele două trimestre ale anului curent respectiv cu 7,3% și 7,4% (sarcinile fiind mărite). In timp ce niciunul din statele capitaliste din Europa occidentală, care dispun de o industrie puternică, nu a putut atinge după război nivelul producției sale din 1938, toate ramurile industriei românești vor depăși anul acesta nivelul producției din 1938.

Industria românească produce astăzi mașini complicate care în trecut erau importate din străinătate. Suma totală a investițiilor prevăzute pentru acest an depășește cifra de 100 de miliarde de lei, aproape de 5 ori mai mult decât anul trecut. Necontenit sunt descoperite resurse interne necunoscute înainte. Se construesc noi furnale, cuptoare de cocs în siderurgie, se con-

struește o puternică uzină electrică, o mare rafinărie de petrol în Moldova, două filaturi. S'a început deasemenea construirea canalului Dunăre—Marea Neagră, o construcție de proporții uriașe, foarte importantă pentru economia națională a țării, care va da viață întregii regiuni învecinate. De-a-lungul Canalului vor lua naștere orașe și fabrici, școli și instituții de educație și cultură.

De doi ani, pentru prima oară în istoria țării noastre, bugetul statului se încheie cu un excedent al veniturilor față de cheltueli. Naționalizarea întreprinderilor industriale a pus capăt sistemului prădalnic de gospodărire al capitaliștilor români și străini, care au adus întreprinderile la ruină. Iată un exemplu caracteristic. Societățile petrolifere filiale ale trustului anglo-olandez Royal-Dutch Shell și ale trustului american Standard Oil ne-au lăsat un deficit de 692.000.000 de lei și datorii în sumă de 4,5 miliarde de lei. După ce schelele petrolifere exploatate înainte de aceste societăți au trecut sub administrarea Centralei petrolifere „Muntenia", condusă de muncitori, s'a reușit ca din primul an de muncă organizată pe baze noi să se creeze un însemnat fond de acumulare socialistă. In bugetul statului este prevăzută acoperirea unei mari părți din cheltueli pe seama veniturilor rezultate din producție, iar nu pe seama încasărilor din impozite.

Pot fi oare explicate toate aceste succese, obținute în condiții grele și complicate și într'un interval de timp atât de scurt, numai prin mobilizarea forțelor și posibilităților interne? Se înțelege că nu.

Nu pot fi apreciate just transformările revoluționare prin care au trecut țara noastră și celelalte țări de democrație populară, fără a ține seama de ajutorul imens pe care ni-l dă primul stat socialist din lume.

Existența Uniunii Sovietice și forța ei din ce în ce mai mare, adică factorii datorită cărora — după cel de al doilea războl mondial — raportul de forțe dintre capitalism și socialism s'a schimbat în favoarea socialismului, au jucat un rol hotărîtor în apariția și desvoltarea cu succes a statelor de democrație populară. Istoria războiului civil și a luptei revoluționare pe care a trebuit s'o ducă primul stat socialist din lume în condițiile încercuirii capitaliste, ne arată clar de ce suferințe și jertfe ne-a scutit pe noi existența marii și invincibilei Uniuni Sovietice. Victoriile Uniunii Sovietice nu numai că au pus stavilă nerușinatelor tentative de intervenție ale imperialiștilor, dar au exercitat deasemenea o influență neîndoielnică asupra luptei de clasă duse cu succes de proletariatul din țările de democrație populară. Proletariatul și partidele revoluționare marxiste din aceste țări au știut să-și concentreze forțele împotriva dușmanului dinlăuntru, care se bucură de sprijinul imperialiștilor anglo-americani și care opune o rezistență din ce în ce mai înverșunată pe măsură ce socialismul înaintează victorios.

Ținând seama de starea de înapoiere a economiei naționale și de marile distrugeri pricinuite de războl, ritmul rapid în care se reface economia și se pun bazele socialismului în țările de democrație populară se explică prin nemaivăzutul avânt al masselor muncitoare. Dar noi n'am fi putut atinge un asemenea ritm accelerat, dacă n'am fi avut ajutorul acordat de Uniunea Sovietică sub cele mai variate forme: materii prime și mărfuri, experiență, ajutor tehnic nemijlocit etc.

Vorbind despre trăsăturile caracteristice care deosebesc revoluția proletară de cea burgheză, tovarășul Stalin ne învață: „Revoluția burgheză *se încheie*, de obicei, cu cucerirea puterii, pe când pentru revoluția proletară cucerirea puterii înseamnă numai *începutul* ei, iar puterea este folosită ca pârghie pentru reconstruirea economiei vechi și pentru organizarea celei noi" [1].

Pentru clasa muncitoare din România, care a luat puterea de stat în propriile sale mâini, de un mare ajutor în opera de construire a bazelor socialismului este experiența Uniunii Sovietice, unde au fost înfăptuite cu succes industrializarea socialistă a țării, colectivizarea agriculturii, planificarea economiei, organizarea și administrarea întreprinderilor socialiste. Sarcina Partidului Muncitoresc Român constă în a studia și a aplica în mod creator experiența Uniunii Sovietice.

Să luăm, bunăoară, domeniul retribuirii muncii. După proclamarea dictaturii proletariatului, în România a fost introdus princi-

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 8, ed. P.M.R. 1950, pag. 23.

piul socialist al retribuirii potrivit cantității și calității muncii prestate, ceeace a avut drept urmare ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii. In acelaș timp, acest sistem de salarizare a constituit un stimulent pentru sporirea producției. In industria chimică, odată cu creșterea productivității muncii a crescut și fondul salariilor (în Februarie 1949 — 93.599.000 de lei, în Martie — 105.148.000 de lei, în Mai și Iunie — în medie 114.860.000 de lei).

Să luăm un alt exemplu. Intrecerea socialistă a luat la noi în țară un caracter de massă. Oamenii muncii, conștienți de faptul că lucrează astăzi pentru ei, pentru viitorul lor și al copiilor lor, și-au schimbat atitudinea față de muncă. Dintr'un jug greu, cum era în trecut, munca s'a transformat într'o chestiune de onoare.

Urmând gloriosul exemplu al oamenilor muncii din U.R.S.S., muncitorii români au pornit la întrecere socialistă, spărgând vechile norme și făcând să crească necontenit productivitatea muncii — unul din cei mai de seamă factori în construirea cu succes a socialismului.

In industria extractivă 75% din muncitori au pornit întreceri socialiste. Uzinele „Reșița" au depășit planul de producție a fontei cu 8,6%. Uzinele chimice „Ocna Mureșului" au depășit planul cu 11% și au sporit productivitatea muncii cu 8,3%.

In întâmpinarea zilei de 23 August, sărbătoare națională, sute de mii de muncitori au pornit întreceri pentru îndeplinirea și depășirea programului de producție în cadrul planului de stat pe 1949. Este demn de remarcat, bunăoară, faptul că în cursul desfășurării întrecerii socialiste dintre două uzine metalurgice — „Reșița" și „Hunedoara" — colectivele uzinelor s'au străduit să atingă nu numai coeficienții cantitativi, dar și cei calitativi. Ele introduc în practică sistemul autogestionării, măresc viteza de rulaj a fondurilor. Funcționarii s'au alăturat și ei întrecerii socialiste. Prin eforturile unite ale muncitorilor, inginerilor, tehnicienilor și funcționarilor, uzinele „Reșița" au depășit în Iulie angajamentele luate, dând țării cu 21% mai multe mașini, cu 188,6 mai multe tone de laminate; din depozit au fost vândute articole pentru suma de 100.000.000 de lei (aproape cu 20.000.000 de lei peste angajamentul luat); încasările au depășit cu 20.000.000 de lei angajamentul luat de uzină în sumă de 900.000.000 de lei. Astfel colectivul uzinelor

„Reșița" a adus cu succes la îndeplinire hotărîrea luată: „Să gospodărim uzina fără imprumuturi". Colectivul uzinelor „Hunedoara", pornind la întrecere cu aceeași lozincă, a produs în primele zece zile ale lunii August laminate în valoare de 32.000.000 de lei peste angajamentul luat, și-a depășit angajmentul în ceeace privește vânzările din depozit și a economisit combustibil și energie electrică în valoare de 315.176 de lei.

Astfel au fost scoase la iveală imense rezerve interne, care au fost apoi folosite în lupta pentru depășirea planului. Mulți ani ar fi fost necesari pentru a organiza în țara noastră o întrecere de asemenea proporții, dacă nu ne-am fi însușit cea mai înaintată experiență a luptei oamenilor sovietici pentru victoria planurilor cincinale staliniste.

Mulți muncitori fruntași din R. P. R., care lucrează acum în contul anului 1950, ca, de pildă, brigada minerului Pop Ludovic dela mina „Petrila" din Valea Jiului, a strungarului Șerbănescu, inițiatorul mișcării pentru lucrul la mai multe mașini deodată etc., datorează succesele lor experienței stahanoviștilor din Uniunea Sovietică.

Un important rol în avântul luat de economia națională a României îl au societățile mixte sovieto-române, „sovromurile", create în transporturi, în asigurări și într'o serie de importante ramuri industriale. Prin mijlocirea acestor societăți, Uniunea Sovietică acordă înapoiatei economii românești un mare ajutor în utilaj tehnic și materii prime. Specialiștii sovietici și tehnicienii care fac parte din personalul lor conducător le transformă în adevărate focare de răspândire a experienței înaintate de organizare socialistă a muncii, a experienței de conducere și administrare justă a întreprinderilor socialiste. De pildă, întreprinderile care depind de societatea petroliferă sovieto-română au îndeplinit planul de foraj pe primul trimestru în proporție de 122,2%. Această societate dă exemplu de modul just în care trebue folosit utilajul și de aplicare curajoasă a noilor metode. Muncitorii din întreprinderile acestei societăți au atins cea mai mare viteză medie în lucrările de foraj. Un rol hotăritor au societățile sovieto-române în transporturile rutier, fluvial și aerian. Cu ajutorul societății „Sovromtractor" am pășit la fabricarea în serie a tractoarelor.

După eliberarea țării noastre de către glorioasa Armată Sovietică, clasa muncitoare și-a cucerit dreptul și libertatea de organizare, posibilitățile cele mai largi de a-și desvolta sindicatele. Sindicatele, reorganizate în Septembrie 1944 sub conducerea partidului comunist, au pășit pe un nou drum de desvoltare, desfășurând în decurs de 5 ani o muncă uriașă. Astăzi sindicatele cuprind pe muncitorii și funcționarii din toate ramurile de producție, numărând aproximativ 1.720.000 de membri. Sindicatele din R.P.R., însușindu-și experiența sindicatelor din U.R.S.S., au devenit o școală a comunismului, educând oamenii muncii în spiritul unei atitudini socialiste față de muncă.

Poporul român aplică în mod creator, ținând seama de condițiile concrete ale țării noastre, marea experiență a colectivizării din U.R.S.S. Politica Partidului Muncitoresc Român la țară se călăuzește după lozincile leninist-staliniste: ne sprijinim pe țărănimea săracă, strângem alianța cu țărănimea mijlocașă și ducem o luptă neîntreruptă împotriva chiaburimii.

Partidul Muncitoresc Român și guvernul democrat popular au luat o serie de măsuri pentru a sprijini țărănimea muncitoare, a îngrădi chiaburimea și a pregăti condițiile materiale și politice pentru transformarea socialistă a agriculturii. Principala pârghie în această luptă o constitue cooperativele, reorganizate pe baze noi. Tovarășul Stalin ne învață că a aplica planul cooperatist al lui Lenin înseamnă a ridica țărănimea dela cooperația de desfacere și consum la cooperația de producție — la colhoz. Pornind dela această teză leninistă, au fost create în țara noastră, pe baza liberului consimțământ al țărănimii muncitoare, primele gospodării agricole colective. Acest lucru a însemnat victoria politicii Partidului Muncitoresc la țară. In fața partidului stă sarcina de a consolida primele gospodării colective, de a le pune pe picioare din punct de vedere organizatoric și de a pune la punct activitatea lor practică. Fiecare pas al primelor noastre gospodării colective este luminat de bogata experiență a agriculturii colhoznice sovietice.

Un rol important în transformarea socialistă a agriculturii în R.P.R. și în sporirea producției la hectar îl au gospodăriile agricole de stat. Exemplul gospodăriei de stat din satul Lița, jud. Teleorman, este vrednic de luat în seamă. In această gospodărie, unde s'a aplicat o metodă sovietică înaintată de însămânțare a grâului, s'a obținut o recoltă de 3.800 de kg. la hectar, în vreme ce țăranii din satele învecinate au obținut numai 1.200 de kg. de grâu la hectar.

Experiența sovietică ne ajută să rezolvăm cele mai grele probleme nu numai în domeniul economiei, dar și pe tărâmul învățământului, în literatură, artă și știință. Insușirea experienței sovietice este chezășia progresului în țările de democrație populară. Noi lămurim necontenit acest lucru oamenilor muncii din țara noastră, pentru a-i face să înțeleagă ce ajutor primim dela oamenii sovietici în opera de construire a socialismului. Aceasta este principala noastră metodă de popularizare a Uniunii Sovietice, a gloriosului Partid Bolșevic și a marelui Stalin. Astfel noi sădim tot mai adânc în masse nobilele idei ale internaționalismului proletar.

Munca în acest domeniu se îmbină cu principala sarcină a partidului nostru, de educare a masselor muncitoare în spiritul patriotismului. Căci, după ce proletariatul a luat în mâinile sale puterea politică și a proclamat Republica Populară Română, dragostea de patrie a oamenilor muncii a căpătat un sens profund și un conținut bogat. Lupta pentru apărarea patriei înseamnă astăzi lupta pentru apărarea libertăților cucerite de popor, lupta pentru construirea socialismului. Interesele naționale, adică interesele masselor muncitoare, ale majorității covârșitoare a populației țării, se împletesc cu interesele mișcării revoluționare internaționale; patriotismul se îmbină armonios cu internaționalismul proletar.

Și într'adevăr, numai în rândurile frontului unic socialist, numai sprijinindu-se pe prietenia cu Uniunea Sovietică, poporul român a putut să-și realizeze vechiul său vis: cucerirea libertății naționale. Cu ajutorul Uniunii Sovietice poporul român a căpătat din nou încredere în propriile sale forțe, el a pornit să transforme Patria sa, înapoiată, jefuită, desmoștenită, într'o țară înaintată și înfloritoare, cu care se poate mândri, el a pășit la crearea unei adevărate culturi naționale.

„Ajutorul" american, acordat țărilor marshallizate din Europa occidentală, care inoculează otrava cosmopolitismului și sădește putreda ideologie imperialistă, înseamnă ruinarea economiei naționale și pierderea independenței naționale a acestor țări.

Dimpotrivă, ajutorul pe care ni-l dă Uniunea Sovietică este pentru noi ca un izvor viu de energie nouă, de încredere în forțele noa-

stre naționale în domeniul construcției politice, economice, în domeniul culturii, artei și științei.

Niciodată în istoria țării noastre n'au existat și nici n'ar fi putut exista atâția inovatori și inventatori dintre muncitori, pe care burghezia îi privea cu neîncredere și dispreț; niciodată inițiativa creatoare a masselor nu s'a putut manifesta așa cum se manifestă astăzi; niciodată încă poporul n'a dat naștere atâtor talente: conducători politici, oameni de stat, conducători energici și experimentați pe tărâm economic; niciodată încă n'au fost la noi atâtea școli, atâția elevi și studenți; niciodată ziarele și cărțile n'au avut un tiraj atât de mare ca astăzi.

Astfel patriotismul proletar devine în țara noastră un izvor de mari înfăptuiri, o forță motrice a desvoltării sociale!

Cât de desgustătoare sunt urletele agentului contrarevoluționar Iuda-Tito, cât de mârșave sunt încercările întregii sale clici de a împroșca cu noroiul mocirlei fasciste măreața Uniune Sovietică, farul luminos al tuturor ideilor nobile și gândurilor cinstite ale secolului nostru, țara mult iubită a muncitorilor și țăranilor, care a salvat omenirea de primejdia barbariei fasciste, stânca de granit de care se sfarmă uneltirile imperialiștilor anglo-americani și planurile lor criminale de subjugare a altor popoare!

Poporul român nutrește profundă simpatie pentru popoarele Iugoslaviei și înverșunată ură față de Tito, josnicul trădător al poporului iugoslav și dușmanul de moarte al mișcării comuniste internaționale. Oamenii muncii din țara noastră sunt cuprinși de indignare ori de câte ori aud de o nouă trădare sau provocare a desgustătorului călău și spion dela Belgrad. Demascarea necruțătoare a clicii lui Tito, cuprinsă în nota de răspuns adresată guvernului iugoslav de către Guvernul Sovietic cu privire la problema tratatului de pace cu Austria, a stârnit în Republica Populară Română un val de indignare împotriva agenților imperialiști din banda lui Tito-Rankovici, aflați la cârma Iugoslaviei.

Procesul dela Budapesta al agentului imperialist László Rajk a desvăluit complect planurile cercurilor imperialiste și ale agenților lor — clica fascistă a lui Tito — de a reinstaura regimurile reacționare, de a transforma Balcanii într'o pulberărie și de a submina pacea și securitatea internațională. Imperialiștii și-au greșit socotelile, planul lor s'a prăbușit, lagărul democrației și al socialismului a rămas puternic și de nesdruncinat. Făcându-și datoria de patrioți, oamenii muncii din R. P. R. își ascut vigilența față de uneltirile dușmanilor păcii și ai democrației.

Tot mai dârză devine hotărîrea oamenilor muncii din R. P. R. de a apăra pacea, amenințată de politica aventurieră a imperialiștilor anglo-americani. Partidul nostru desfășoară o vie activitate pentru a mări capacitatea de luptă a oamenilor muncii, pentru a le întări vigilența față de dușmanul de clasă și complicii săi imperialiști de peste graniță.

Lupta noastră pentru îndeplinirea sarcinilor concrete de construire a socialismului este strâns legată de lupta pentru pace. Ea își găsește expresia în întrecerea socialistă a muncitorilor din fabrici și uzine, în strădania țărănimii muncitoare de a strânge recolta la vreme și de a realiza cu succes colectările de cereale, în năzuințele țăranilor înaintați de a întări din punct de vedere organizatoric primele gospodării colective și în activitatea tineretului în cinstea Festivalului Internațional dela Budapesta. Crește rolul Republicii Populare Române ca factor activ în lagărul democrației și al socialismului, în frunte cu marea Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste.

Cucerirea noastră cea mai de seamă este realizarea unității trainice a clasei muncitoare, unificarea partidelor ei într'un singur Partid Muncitoresc Român, pe baza deplinei recunoașteri a învățăturii marxist-leniniste și a principiilor organizatorice bolșevice. Unitatea clasei muncitoare din România s'a făurit în lupta necruțătoare dusă împotriva social-democraților de dreapta, agenți ai dușmanului de clasă în mișcarea muncitorească și adversari înverșunați ai unirii forțelor proletariatului. Partidul Muncitoresc Român nu a fost creat în urma unui compromis sau a unei fuziuni neprincipiale, ci în urma luptei, în urma victoriei Partidului Comunist Român, a victoriei politice și ideologice repurtate de el în rândurile clasei muncitoare. Politica de unitate a clasei muncitoare pe care Partidul Comunist Român a dus-o în mod consecvent, izbânda principiilor marxist-leniniste în mișcarea muncitorească din România au dus la unirea tuturor forțelor proletare într'un singur Partid Muncitoresc Român. Înfăptuirea unității întărește încrederea clasei

muncitoare în forţele sale. Dar, pentru a menţine unitatea cucerită, se cere o cât mai severă şi neobosită vigilenţă, verificarea membrilor partidului, folosirea permanentă a criticii şi autocriticii şi însuşirea bogatei experienţe a gloriosului Partid Bolşevic.

Conştient de importanţa însuşirii bogatei experienţe a bolşevicilor, Partidul Muncitoresc Român acordă o deosebită atenţie studiului „Cursului scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice". Aproape nu există organizaţie de partid la noi care să nu aibă un cerc de studiu al istoriei P. C. (b) al U.R.S.S. In 1949 peste 60.000 de membri ai partidului au studiat sistematic „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolşevic) al Uniunii Sovietice".

In faţa partidului nostru stau sarcini mari de luptă. La oraşe trebue să consolidăm şi să desvoltăm industria noastră socialistă şi comerţul de stat. La sate trebue să desăvârşim reorganizarea cooperativelor pe baze noi, să ducem cu dârzenie politica noastră de clasă, sprijinindu-ne pe ţărănimea săracă, strângând alianţa cu ţărănimea mijlocaşă, îngrădind şi izolând chiaburimea. Trebue să lărgim sectorul socialist în agricultură, desvoltând reţeaua de S.M.T. şi de gospodării agricole de stat, trebue să consolidăm primele gospodării agricole colective şi să convingem pe ţăranii muncitori de necesitatea trecerii la forma socialistă a agriculturii.

Intărind zi de zi rolul conducător al partidului nostru în toate domeniile vieţii de stat, noi privim cu încredere înainte, în viitor, căci păşim fără şovăire pe drumul victorios, indicat de măreţul Partid Comunist Bolşevic şi de genialul dascăl al întregii omeniri muncitoare, marele Stalin.

Revista „Bolşevic" nr. 15, Septembrie 1949.

Se tipăreşte după textul apărut în „Lupta de clasă" nr. 4/1949.

MAREA REVOLUŢIE SOCIALISTĂ DIN OCTOMBRIE A ARĂTAT OAMENILOR MUNCII DIN LUMEA INTREAGĂ CĂILE DE ELIBERARE DE SUB JUGUL IMPERIALIST

Cuvântare la adunarea festivă în cinstea celei de a 32-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie

Tovarăşi,

Se împlinesc 32 de ani dela evenimentul care a schimbat tot mersul istoriei omenirii, care a deschis lumii întregi drumul spre desfiinţarea oricărei forme de exploatare a omului de către om.

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie 1917 este aniversată astăzi de oamenii muncii din lumea întreagă. Poporul sovietic sărbătoreşte 32 de ani dela eliberarea sa de sub călcâiul marilor moşieri şi al capitaliştilor. Popoarele din ţările care s'au angajat pe drumul democraţiei populare înspre socialism văd în succesul revoluţiei socialiste de acum 32 de ani succesul lor propriu, succesul care le-a asigurat şi lor calea desvoltării libere, fără clase exploatatoare. Muncitorii din ţările capitaliste văd în izbânda clasei muncitoare din fosta Rusie ţaristă garanţia sigură a propriei lor izbânzi. Popoarele asuprite din lumea întreagă văd în Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie evenimentul care a deschis drumul luptei de eliberare a popoarelor coloniale.

Toţi cei ce muncesc şi toţi exploataţii şi asupriţii din lumea întreagă sărbătoresc prima revoluţie socialistă victorioasă, pentrucă ea nu a însemnat numai eliberarea proletariatului şi a ţărănimii din Rusia ţaristă de exploatare şi asuprire. Ea a fost în acelaş timp începutul eliberării proletariatului mondial, începutul eliberării tuturor celor ce muncesc din toată lumea.

Cei 32 de ani de existenţă a Statului Socialist au dovedit pe de-

plin superioritatea acestui sistem economic şi social asupra celui capitalist. Vechea Rusie, înapoiată economiceşte, cu caracter predominant agricol, a devenit într'un timp uimitor de scurt o ţară industrială înaintată, cea mai civilizată ţară din lume, cu poporul cel mai cult de pe suprafaţa globului pământesc. Industria sovietică dispune acum de cea mai perfecţionată tehnică din lume şi poate produce tot ce are nevoie poporul sovietic, fără să mai depindă de ţările capitaliste. Agricultura sovietică a devenit cea mai avansată agricultură din lume, cu cea mai înaltă productivitate a muncii şi cu cel mai ridicat nivel tehnic şi ştiinţific. Creşterea capacităţii de producţie a Uniunii Sovietice s'a făcut cu o repeziciune unică în istorie. Nivelul de trai al oamenilor muncii s'a îmbunătăţit zi de zi, permiţând astăzi muncitorului sovietic, ţăranului colhoznic un trai îmbelşugat, o folosire a tuturor bunurilor materiale şi culturale care înfrumuseţează viaţa omului.

Toate acestea au fost posibile pentrucă în Uniunea Sovietică au fost lichidate clasele exploatatoare şi a fost desfiinţată pentru totdeauna exploatarea omului de către om, pentrucă în locul proprietăţii capitaliste asupra uneltelor şi mijloacelor de producţie a fost introdusă proprietatea socialistă asupra acestora, pentrucă în locul anarhiei capitaliste a fost introdusă planificarea socialistă, pentrucă locul desvoltării pe baza antagonismelor de clasă l-a luat desvoltarea pe baza colaborării şi ajutorului reciproc dintre cele două clase prietene, muncitorimea şi ţărănimea colhoznică.

Creşterea industriei şi agriculturii sovietice, ridicarea nivelului de viaţă şi de cultură al oamenilor muncii din Uniunea Sovietică, închegarea unei convieţuiri frăţeşti, a unei prietenii nesdruncinate între toate popoarele Uniunii Sovietice, constitue un exemplu luminos pentru toate popoarele lumii şi au ridicat prestigiul Ţării Socialismului în faţa tuturor acestor popoare, au făcut din Ţara Sovietelor o mare putere economică, politică şi militară. Această putere a Uniunii Sovietice a salvat omenirea de barbaria hitleristă, care a deslănţuit cel de al doilea război mondial.

Sărbătorim aniversarea de astăzi a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie în condiţiile întăririi forţelor democraţiei şi păcii şi slăbirii lagărului imperialist. Imperialiştii anglo-americani au sperat că cel de al doilea război mondial, înlăturând puterile im-

perialiste concurente, va aduce cu sine în acelaş timp şi slăbirea puterii Uniunii Sovietice, pentru ca dânşii să-şi poată avea asigurată hegemonia mondială. Dar succesele istorice ale Armatei Sovietice au dat peste cap socotelile imperialismului. Cu toate distrugerile imense şi jertfele de sânge date de Uniunea Sovietică, Ţara Socialismului a ieşit întărită din război, iar prestigiul Uniunii Sovietice şi al eroicei sale armate a ieşit considerabil sporit. Toate popoarele din lume privesc cu dragoste astăzi la Uniunea Sovietică şi la armata sa, principalul sprijin al păcii în lume.

Tendinţele agresive ale imperialismului american, care a înrobit cu sistemul planului Marshall popoarele Europei Apusene şi a încadrat ţările lor în pactul Atlanticului de Nord, au făcut ca lupta pentru pace să dobândească din nou o însemnătate primordială pentru toate popoarele. Monopoliştii americani au acaparat pieţele rămase libere de pe urma eliminării concurenţilor lor germani şi japonezi; ei au pus mâna pe industria Germaniei occidentale şi pe cea japoneză, au pătruns cu capitalurile lor în coloniile şi dominioanele engleze, au transformat ţările Europei Apusene în semicolonii supuse intereselor capitalului american.

Situaţia economică a ţărilor marshallizate este dezastruoasă. Pentru a uşura pătrunderea capitalului american în toate aceste ţări, monopoliştii americani au impus devalorizarea monetelor a 19 ţări satelite şi reducerea continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii. Poftele rechinilor imperialişti cresc nemăsurat. Ei vor să aibă dominaţia asupra întregului glob pământesc şi, dacă ar fi posibil, ar transforma în colonii americane şi luna şi planetele.

Imperialiştii americani turbează de furie când văd că un şir de ţări din Europa centrală şi Sud-Estică — ţările democraţiei populare — eliberate din lanţurile imperialismului, construesc socialismul. Ei vor din nou să devină stăpâni pe zăcămintele noastre de petrol, pe minele noastre de cărbuni, pe uzinele noastre. Ei vor din nou să ne vândă scump produsele lor fabricate şi să acapareze materiile noastre prime. Ei vor din nou să ne transforme în semicolonii în care poporul să muncească pentru profitul monopolurilor internaţionale. Pentru acest scop niciun mijloc nu li se pare nedemn, nicio armă prea josnică. Procesul dela Budapesta a lui László Rajk şi al complicilor săi a desvăluit în faţa

lumii întregi intenţiile imperialiştilor americani faţă de ţările cu democraţie populară.

Cu ajutorul trădătorului Tito, magnaţii din Wall-Street urmăreau să provoace asasinarea conducătorilor partidelor comuniste şi muncitoreşti, răsturnarea cu ajutorul comploturilor a guvernelor democratice şi readucerea ţărilor cu democraţie populară în tabăra imperialismului, făcându-le să devină iarăşi capete de pod în pregătirile de război antisovietice. Lichidarea grupului complotist din Ungaria a însemnat o grea lovitură dată uneltirilor imperialiste, o grea lovitură dată slugilor imperialismului american, Tito, Rankovici şi acoliţilor lor. Ea a înarmat în acelaş timp partidele comuniste şi muncitoreşti cu încă o experienţă preţioasă cu privire la metodele pe care le întrebuinţează duşmanul de clasă intern şi extern în sforţările sale de deslănţuire a unui nou măcel sângeros.

Procesul dela Budapesta a dovedit încă odată necesitatea de a spori vigilenţa în propriile noastre rânduri, pentru a nu da loc duşmanului de clasă să-şi strecoare agenţii săi.

Din acest proces învaţă partidele comuniste şi muncitoreşti, învaţă mişcarea revoluţionară a proletariatului din lumea întreagă cum trebue să lupte împotriva agenţilor imperialişti strecuraţi în rândurile sale. Deosebit de însemnată este această învăţătură pentru ţările cu democraţie populară.

El a desvăluit planurile imperialiştilor, metodele lor de lucru şi mijloacele prin care caută să se infiltreze în rândurile noastre. Procesul a smuls masca de pe faţa lui Tito şi l-a arătat în faţa popoarelor din Iugoslavia sub adevărata sa înfăţişare de slugoi al imperialismului american, de călău al poporului iugoslav, care a lichidat libertăţile democratice şi a instaurat un regim fascist de teroare sângeroasă împotriva poporului iugoslav. Călăul Tito îşi îndeplineşte sarcina josnică primită din partea imperialiştilor de a calomnia colaborarea frăţească dintre Uniunea Sovietică şi democraţiile populare. Clica lui Tito a creat în Iugoslavia o centrală de spionaj şi diversiune a imperialiştilor americani împotriva ţărilor democraţiei populare, un detaşament înaintat al imperialismului anglo-american.

Vigilenţa şi atenţia faţă de aceşti provocatori şi aventurieri internaţionali sunt cu atât mai necesare.

Mijloacele josnice întrebuinţate de imperialişti pentru a ajunge iarăşi la înrobirea economică şi politică a ţărilor eliberate cu ajutorul Uniunii Sovietice dovedesc în acelaş timp terenul şubred pe care stă imperialismul şi întărirea forţelor democraţiei şi ale păcii pe plan internaţional.

Şantajul american cu privire la pretinsa deţinere a monopolului bombei atomice s'a risipit ca un balon de săpun. Încă de acum doi ani, tovarăşul Molotov a arătat că energia atomică nu mai constitue un secret. Comunicatul transmis acum câteva săptămâni de către agenţia „Tass" a venit să confirme din nou că Uniunea Sovietică stăpâneşte arma atomică. Cu toate acestea, Uniunea Sovietică şi-a reînnoit propunerile sale de a interzice folosirea armei atomice ca mijloc de luptă, rămânând astfel consecventă politicii sale de pace.

Forţele păcii şi democraţiei cresc şi se întăresc tot mai mult, în timp ce lagărul imperialist este tot mai mult sfâşiat de contradicţii interne şi minat de criza economică ce-şi arată colţii. Lagărul democraţiei şi al păcii a fost în anul acesta serios întărit prin izbânzile istorice pe care forţele populare chineze le-au câştigat împotriva agenţilor imperialismului american în frunte cu Cian Kai Şek şi prin alcătuirea Republicii Populare Chineze. S'au rupt astfel din lanţul imperialismului încă 475.000.000 de oameni, care s'au alăturat frontului păcii. Prin victoria democraţiei chineze, imperialismul american provocator de război a primit încă o lovitură. Sub conducerea lui Mao Ţe-dun, marele fiu al poporului chinez, a crescut o forţă militară de câteva milioane de soldaţi, pusă în serviciul apărării păcii.

Un mare succes al lagărului păcii a fost deasemenea formarea Republicii Democrate Germane. In scrisoarea sa adresată preşedintelui şi primului ministru al Republicii Democrate Germane, I. V. Stalin consideră constituirea Republicii Democrate Germane ca „un punct de cotitură în istoria Europei".

„Nu poate fi îndoială — declară marele conducător de popoare — că existenţa unei Germanii iubitoare de pace şi democratice, alături de existenţa Uniunii Sovietice iubitoare de pace, exclude

posibilitatea unor noi războaie în Europa, pune capăt vărsărilor de sânge în Europa și face imposibilă înrobirea țărilor europene de către imperialiștii mondiali"[1].

Crearea Republicii Democrate Germane este, după cum ne-a arătat I. V. Stalin, „o faptă măreață pentru întreaga Europă, asigurându-i o pace trainică"[2], căci ea a pus temelia unei Germanii unite, democratice și iubitoare de pace. O Germanie pașnică, alături de existența Uniunii Sovietice, iubitoare de pace, va exclude posibilitatea războiului, pentrucă Uniunea Sovietică și Germania reprezintă cel mai mare potențial uman și economic din Europa.

Constituirea Republicii Populare Chineze și a Republicii Democrate Germane au fost posibile numai pentrucă, acum 32 de ani, proletariatul și țărănimea săracă din Rusia, sub conducerea lui Lenin și Stalin, au răsturnat stăpânirea capitalismului și au produs astfel prima și cea mai importantă spărtură în sistemul imperialismului mondial. Forța conducătoare a frontului păcii și garanția cea mai sigură a păstrării păcii o constitue marea Țară a Socialismului.

In fața popoarelor lumii a devenit tot mai clar că imperialiștii anglo-americani sunt provocatori la război. Ei au respins la Organizația Națiunilor Unite toate propunerile Uniunii Sovietice pentru interzicerea folosirii armei atomice, pentru reducerea înarmărilor, pentru încheierea unui pact de pace între cele cinci mari puteri. Imperialiștii anglo-americani ocolesc discuțiile care urmăresc asigurarea păcii și împiedică intrarea în Organizația Națiunilor Unite a țărilor noii democrații, care ar fi întărit tabăra păcii din sânul acestei organizații. In schimb, ei provoacă intervenția în treburile interne ale democrațiilor populare, punând în discuția O.N.U. regimul intern din aceste țări și închipuindu-și că vor putea determina în felul acesta popoarele eliberate de sub jugul moșierilor și capitaliștilor să le restitue acestora moșiile, fabricile și băncile naționalizate. Stăpânii monopolurilor americane se interesează foarte mult de soarta trădătorilor de țară din Ungaria, Bulgaria și România, care și-au primit pedeapsa meritată din partea popoarelor acestor țări. Ei îndrăznesc să ne dea lecții despre democrație, în timp

[1] *I. Stalin:* „Scrisoare către Wilhelm Pieck și Otto Grotewohl", în „Scânteia" nr. 1.556 din 15 Octombrie 1949.
[2] Ibidem.

ce legile antimuncitorești, rasismul și antisemitismul, linșarea oamenilor de altă culoare, condamnarea conducătorilor Partidului Comunist American, 6.000.000 de șomeri permanenți și 12.000.000 de șomeri parțiali, adică 18.000.000 de flămânzi, arată cu prisosință în ce constă așa zisa democrație americană. Este un regim de sângeroasă dictatură a trusturilor. Dreapta sentință dată de judecătorii poporului împotriva unor spioni ai imperialismului american, ca Mindszenty, Petcov sau Maniu, nu a emoționat decât pe câțiva bancheri de pe Wall-Street, în timp ce banditeasca condamnare a fruntașilor comuniști americani, împreună cu avocații care i-au apărat la proces, a stârnit indignarea milioanelor de oameni din lumea întreagă și chiar din America.

Trusturile americane și engleze, care nu sunt mulțumite cu democrația populară din țara noastră, ar dori să ne vadă în situația în care ele au adus Grecia, cu trupe engleze și americane care ocupă țara la aproape cinci ani după terminarea războiului și cu regimul de teroare și asasinare a sute și sute de democrați și luptători antifasciști de către călăii dela Atena, la ordinele misiunii militare americane.

Patronii asasinilor dela Atena îndrăznesc să ne dea nouă lecții de democrație. Democrația noastră populară a fost atacată la O.N.U., dar orice om cinstit care ar face o comparație cu regimul care a fost în trecut în țara noastră ar vedea că, pentru prima dată în istoria țării, massele largi ale celor ce muncesc se bucură de drepturi și libertăți.

Aveau oare muncitorii noștri în trecut libertatea de organizare în sindicate? Existau libertăți politice? Își puteau ei susține revendicările economice? Pentru fiecare cerință măruntă, clasa muncitoare a trebuit să dea în trecut jertfe de sânge. Astăzi, cele mai largi masse iau parte la treburile obștești. Pentru prima dată în țara noastră poporul muncitor cunoaște astăzi cele mai largi drepturi și libertăți de organizare.

O singură cale există pentru înlăturarea tuturor crimelor pe care imperialiștii le comit împotriva luptătorilor pentru pace și libertate, împotriva păcii însăși. Aceasta este calea luptei alături de toate forțele democrației, alături de marea Uniune Sovietică, pentru apărarea păcii, pentru a face războaiele imposibile în viitor.

Păstrarea păcii şi independenţei naţionale a tuturor popoarelor mari şi mici va fi definitiv asigurată, atunci când va fi înlăturat sistemul imperialist. Lupta pentru pace a cuprins sute de milioane de oameni din toate ţările de pe glob, din ţările care au fost eliberate de exploatarea capitalistă, ca şi din ţările în care cei ce muncesc mai suferă încă jugul exploatării, cum sunt America, Anglia, Franţa, Italia şi altele. Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a arătat tuturor exploataţilor şi asupriţilor din lumea întreagă care sunt căile de eliberare de sub jugul imperialismului. Din exemplul Revoluţiei din Octombrie 1917 au învăţat cum să lupte împotriva exploatării şi asupririi din colonii, cum sunt popoarele din China, Indonezia şi Viet-Nam, şi muncitorii şi ţăranii semi-iobagi din ţările cu rămăşiţe feudale, cum a fost şi ţara noastră, şi proletarii din ţările capitaliste, din Franţa şi Italia, din Anglia şi America. Purtătorii de cuvânt ai trusturilor şi concernelor imperialiste s'au silit să izoleze Uniunea Sovietică cu un cordon de sânge şi foc, iar atunci când acest lucru nu le-a reuşit, au recurs la lacheii lor social-democraţi de dreapta, care se străduesc să menţină influenţa burgheziei în sânul proletariatului, pentru a susţine că revoluţia sovietică este un fenomen specific rusesc şi că „aşa ceva nu poate să se întâmple" în ţările capitaliste, pretins „civilizate".

Tovarăşul Stalin, într'o analiză genială a condiţiilor în care trebue să aibă loc lupta de eliberare a clasei muncitoare din toate ţările lumii, a arătat caracterul internaţional al Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie 1917.

„Oare revoluţia noastră — spune I. V. Stalin — este după *caracterul* ei o revoluţie naţională şi numai naţională, şi nu o revoluţie mai ales internaţională? In cazul acesta, pentruce o numim noi *baza* mişcării revoluţionare internaţionale, *pârghia* desvoltării revoluţionare a tuturor ţărilor, *patria* proletariatului internaţional?"[1]

Revoluţia pe care o sărbătorim astăzi a avut dela început un caracter internaţional. Ea a descoperit pentru întreaga clasă muncitoare din lume forma pe care trebue s'o ia puterea de stat a proletariatului.

Tovarăşul Stalin a subliniat şi în această privinţă importanţa

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 11, ed. rusă, pag. 151.

deosebită pe care o reprezintă experienţa Uniunii Sovietice pentru proletariatul internaţional.

„Poate că — spune dânsul — revoluţia noastră, după *tipul* ei, este o revoluţie naţională şi numai naţională? Dar revoluţia noastră este o revoluţie sovietică, iar forma sovietică a statului proletar este o formă mai mult sau mai puţin obligatorie pentru dictatura proletariatului din celelalte ţări. Nu degeaba a spus Lenin că revoluţia din U. R. S. S. a deschis o eră nouă în istoria desvoltării omenirii, era Sovietelor. Nu urmează oare de aci că revoluţia noastră este, nu numai din punct de vedere al caracterului ei, ci şi din punct de vedere al tipului revoluţiei, o revoluţie mai cu seamă internaţională, care dă o imagine a ceeace trebue să fie în esenţă revoluţia proletară din orice ţară?"[1]

Această previziune genială, făcută de tovarăşul Stalin încă din anul 1928, s'a confirmat pe deplin prin evenimentele istorice care au avut loc după cel de al doilea război mondial. Experienţa dictaturii proletariatului din U. R. S. S. constitue un tezaur de învăţături pentru toate ţările în care proletariatul a cucerit puterea în stat. Democraţia populară, care îndeplineşte funcţiile dictaturii proletariatului, este şi ea o formă a dictaturii proletariatului, însă forma superioară a dictaturii proletariatului este forma sovietică. In procesul de desvoltare a democraţiei noastre populare vom desvolta şi noi, din ce în ce mai larg, participarea celor ce muncesc la conducerea treburilor statului.

Geniala putere de previziune a lui Lenin şi Stalin nu s'a limitat numai la arătarea formelor pe care va trebui să le ia puterea de stat a clasei muncitoare după cucerirea puterii politice de către proletariat, ci şi a căilor pe care trebue să se ajungă la aceasta.

„In afară de ţările desvoltate din punct de vedere capitalist — spune tovarăşul Stalin — în care victoria revoluţiei va duce dintr'odată la dictatura proletariatului, există încă ţări, puţin desvoltate din punct de vedere capitalist, cu resturi feudale, cu o problemă agrară specială, de tip antifeudal (Polonia, România etc.), unde mica burghezie şi mai ales ţărănimea îşi va avea neapărat cuvântul său de spus în cazul unei izbucniri revoluţionare, şi unde victoria revoluţiei, pentru a duce la dictatura proletariatului, poate

[1] Ibidem.

necesita şi va necesita cu siguranţă câteva trepte intermediare, de felul, să zicem, al dictaturii proletariatului şi ţărănimii...

Nu avem niciun motiv să ne îndoim că Polonia şi România se află în numărul ţărilor care vor trebui să treacă... prin câteva trepte intermediare pe drumul către dictatura proletariatului"[1].

Cu o uimitoare claritate arată tovarăşul Stalin, în pasajul citat mai sus, semnificaţia evenimentelor pe care noi le-am trăit după 23 August 1944, deşi raportul din care noi am extras citatul a fost alcătuit în anul 1928.

Experienţa acumulată de Uniunea Sovietică în decursul celor 32 de ani de construire a socialismului constitue o bogată învăţătură care uşurează drumul ţărilor cu democraţie populară, deci şi al ţării noastre. Noi vrem să construim societatea fără exploatarea omului de către om, societatea în care oamenii muncii să poată duce o viaţă din ce în ce mai îmbelşugată, mai fericită. Experienţa sovietică ne-a îmbogăţit cu cunoaşterea metodei pentru construirea economiei planificate, pentru ridicarea productivităţii muncii, pentru organizarea producţiei pe baze socialiste.

Datorită experienţei Uniunii Sovietice, datorită învăţăturii marelui Stalin, nouă ne este mai uşor să construim socialismul.

Dar ajutorul pe care noi îl primim din partea Patriei Socialismului nu se limitează numai la învăţătura pe care noi o tragem din exemplul construirii socialismului în U.R.S.S. Fără Uniunea Sovietică, mersul nostru spre socialism ar fi de neînchipuit. Nouă ne-ar fi greu să rezistăm singuri presiunii imperialiştilor, iar independenţa noastră naţională şi suveranitatea statului nostru ar putea fi pierdute — aşa cum s'a întâmplat cu ţările în care au intrat armatele anglo-americane, şi nu Armata Sovietică eliberatoare — dacă nu ar fi ajutorul şi sprijinul economic, politic şi moral şi prezenţa efectivă a Uniunii Sovietice care să ne apere împotriva încălcărilor imperialiştilor.

Acest ajutor pentru apărarea independenţei ţării noastre îl vedem zilnic în toate ocaziile. L-am avut şi cu ocazia ultimei sesiuni a Adunării Organizaţiei Naţiunilor Unite, la care Uniunea Sovietică a respins cu hotărîre încercările imperialiştilor de a se amesteca în treburile interne ale ţării noastre. In lupta noastră hotărîtă pentru a ne apăra de încercările imperialiştilor anglo-americani de a încălca independenţa ţării noastre şi de a ne dicta în treburile noastre interne, noi avem sprijinul cel mai călduros, cel mai hotărît şi cel mai sigur în marea Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste. Datorită asigurării independenţei noastre, ne-am putut sustrage stăpânirii imperialiste şi am putut trece la marea operă a construirii socialismului. Milioane de oameni ai muncii din ţara noastră au pornit cu entuziasm la această muncă de ridicare a nivelului nostru economic şi cultural.

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 11, ed.rusă, pag. 155, 156.

Ajutorul pe care ni-l dă Uniunea Sovietică în construirea socialismului în ţara noastră grăbeşte această construcţie. Intre noi şi Ţara Sovietelor s'au statornicit relaţii de tip nou, relaţii care formează fundamentul politicii externe a Uniunii Sovietice. Aceste relaţii sunt bazate pe respectul reciproc şi pe asigurarea independenţei şi suveranităţii noastre naţionale împotriva oricăror încercări din partea imperialiştilor.

Ele se bazează pe ajutorarea reciprocă a tuturor ţărilor cu democraţie populară în Consiliul de asistenţă economică mutuală. Asemenea relaţii nu au existat şi nu puteau să existe între ţările capitaliste, bazate pe interesele unui pumn de financiari monopolişti, dar sunt fireşti între ţările care au eliminat pentru totdeauna clasele parazite şi exploatatoare dela cârmă. Ajutorul material, bogat şi frăţesc, pe care ni-l dă Uniunea Sovietică reprezintă singura posibilitate pentru o ţară mică, cum este a noastră, de a construi socialismul.

In mersul nostru spre socialism am avut anul acesta de înregistrat succese importante. Constituirea Comitetelor Provizorii a însemnat un important pas înainte înspre atragerea masselor celor mai largi ale oamenilor muncii la conducerea treburilor obşteşti. La înfăptuirea planului nostru de stat pe anul acesta, realizările au depăşit simţitor prevederile. Prin comunicatul guvernului, publicat de curând, cu privire la rezultatele înfăptuirii planului pe cel de al treilea trimestru al anului în curs, se arată că planul a fost depăşit cu aproape 9%. Din rezultatele publicate se vede că, în principalele sale sectoare, planul va fi înfăptuit înainte de sfârşitul anului. Un număr important din cele mai mari întreprinderi din ţara noastră au şi ajuns să lucreze în contul anului 1950.

Aceste lucruri au putut fi posibile mai întâi pentrucă Uniunea Sovietică ne-a dat la timp şi din belşug materia primă, materialele şi maşinile necesare, pentrucă ne ajută în acelaş timp să ne însuşim în cel mai scurt timp cu putinţă metodele de muncă cele mai noi şi mai perfecţionate. Aceste succese au fost posibile, în al doilea rând, datorită entuziasmului creator care a cuprins massele muncitoare dela noi, eliberate de exploatare, conştiente că ele au devenit stăpâne pe fabrici, că ele formează astăzi clasa conducătoare şi dominantă din ţara noastră.

Intrecerea socialistă a cuprins o parte însemnată a muncitorilor. Intrecerile iniţiate în cinstea zilei de 7 Noembrie şi a zilei de naştere a tovarăşului Stalin, la 21 Decembrie, au luat forme noi. In ţara noastră munca devine o chestiune de onoare, în ţara noastră fruntaşii în muncă au devenit oamenii cei mai preţuiţi, cei mai stimaţi.

Nenumărate iniţiative care vin de jos ne arată sentimentele de care sunt însufleţiţi oamenii muncii din ţara noastră pentru Patria Socialistă şi pentru marele conducător al oamenilor muncii de pretutindeni, Iosif Vissarionovici Stalin. In ultimul timp, ca o manifestare a dragostei oamenilor muncii pentru genialul conducător de popoare, din sute de fabrici ne vin obiecte lucrate de muncitori din iniţiativa lor, pentru a le trimite ca dar tovarăşului Stalin în ziua când împlineşte 70 de ani de viaţă, dăruită cu atâta rodnicie cauzei construirii socialismului.

Succesele pe care le-am avut în cursul anului acesta în domeniul ridicării noastre economice, nu puteau să nu se răsfrângă şi asupra îmbunătăţirii nivelului de trai al oamenilor muncii. Salariul mijlociu s'a ridicat, iar muncitorii şi funcţionarii au primit, sub forma cheltuelilor sociale, o simţitoare îmbunătăţire a salariului.

Prin grija guvernului nostru a fost introdus învăţământul absolut gratuit pentru toţi copiii până la clasa a 7-a elementară, iar fiii oamenilor muncii care frecventează şcolile medii plătesc taxe foarte mici. Numărul şcolilor a atins cifra de aproape 16.000. Circa 2.000.000 de elevi frecventează şcolile de toate gradele şi în toate limbile naţionalităţilor conlocuitoare. Statul a dat mii de manuale şcolare gratuite pentru copiii salariaţilor. Necontenit se fac cheltueli pentru îmbunătăţirea condiţiilor de muncă. Se dau pe contul

întreprinderilor haine de protecţie, se fac cheltueli pentru introducerea celor mai eficace dispozitive de protecţie în fabrici şi în mine, se fac eforturi pentru îmbunătăţirea cantinelor din întreprinderi, se cheltuesc mari sume de bani pentru asigurarea sănătăţii şi odihnei salariaţilor.

Datorită politicii duse de partid şi de guvern în legătură cu apărarea sănătăţii poporului, s'au înmulţit anul acesta instituţiile ca: spitale, creşe, sanatorii, policlinici, puncte sanitare, case de naştere şi asigurări sociale.

Anul acesta, peste 170.000 de salariaţi au mers în case de odihnă şi sanatorii, în localităţi unde altădată nu mergeau decât cei mai mari bogătaşi.

Perspective imense s'au deschis în faţa tineretului din ţara noastră. In ţările capitaliste tinerii, fii de muncitori şi ţărani, chiar dacă ajung pe băncile şcolii, nu ştiu ce vor mai face după terminarea ei. Tinerii din ţara noastră îşi pot permite astăzi visurile cele mai îndrăzneţe, cu siguranţa că le vor vedea înfăptuite. Avântul pe care l-a luat industria noastră socialistă a creat în rândurile tineretului o mare atracţie pentru tehnică. Ţara noastră va avea nevoie de tehnicieni în număr din ce în ce mai mare pentru a putea face faţă cerinţelor crescânde ale industriei şi agriculturii noastre.

In domeniul agriculturii, ţara noastră a făcut anul acesta primii paşi spre trecerea la agricultura socialistă. Plenara Comitetului Central al partidului nostru din 3—5 Martie a trasat linia justă pentru atragerea micilor gospodării ale ţăranilor săraci şi mijlocaşi pe calea cooperaţiei, spre gospodăriile colective. Primele gospodării agricole colective au luat naştere, totuşi numărul lor este încă restrâns. Ceeace domină în agricultura noastră astăzi sunt milioanele de mici gospodării individuale. Dar cele 55 de gospodării colective reprezintă o formă superioară de agricultură, reprezintă agricultura noastră viitoare în desvoltare, şi deaceea noi trebue să ne îndreptăm atenţia cât mai mult pentru educarea masselor ţărăneşti, pentru lămurirea lor cu privire la importanţa gospodăriei colective. Sunt încă puţine aceste prime gospodării socialiste, dar ideea muncii colective pătrunde tot mai adânc în massele ţărănimii muncitoare. Ele se conving tot mai mult de folosul pe care îl aduce munca în comun cu ajutorul ştiinţei şi tehnicii celei mai înaintate,

şi tot mai numeroase sunt cererile pe care ţărănimea muncitoare le adresează partidului şi guvernului pentru a încuviinţa încadrarea în noi gospodării colective.

Desigur, va mai trebui să ducem o îndelungată muncă de lămurire, va trebui să dăm o atenţie deosebită organizării temeinice a gospodăriilor colective deja formate, pentru ca ele să fie un exemplu pentru întreaga ţărănime muncitoare din ţara noastră.

Totodată, trebue dată o mare atenţie tuturor formelor de cooperaţie la sate, întovărăşirilor agricole, pentru a educa în spirit de cooperare massele largi ale ţărănimii sărace şi mijlocaşe. Trebue să întărim gospodăriile de stat şi staţiunile noastre de maşini şi tractoare, pârghii puternice de transformare socialistă a agriculturii.

Avântul cultural care s'a produs în ultimul an în ţara noastră arată o cotitură însemnată în această privinţă. Suntem pe drumul creării unei culturi noi, cu conţinut socialist, care să nu mai fie privilegiul unei minorităţi, ci să aparţină tuturor oamenilor muncii. Măsurile luate de către partid şi guvern în domeniul sprijinirii culturii întrec tot ce s'a făcut în trecut în ţara noastră în această privinţă. Crearea fondului literar pentru încurajarea scriitorilor şi crearea de condiţii favorabile creaţiei artistice, muzicale şi în domeniul artelor plastice, premii substanţiale literare şi ştiinţifice acordate în cadrul Academiei Republicii Populare Române, au creat un important stimulent şi au dat rezultate încurajatoare în domeniul creării unei culturi noi, socialiste, în ţara noastră. Avântul cultural al masselor, setea de învăţătură care se manifestă pretutindeni, crearea miilor de echipe artistice muncitoreşti, avântul pe care l-a luat activitatea editorială, larga răspândire atât a cărţilor de literatură, cât şi a ediţiilor clasicilor marxism-leninismului, arată setea de cultură care a cuprins massele eliberate de exploatare.

Căldura cu care a fost întâmpinată hotărîrea partidului de a spori mijloacele de tipărit prin construirea „Casei Scânteii" arată ce rădăcini adânci a prins în massa muncitorilor dorinţa de a învăţa. Un rol deosebit de important în acest avânt al revoluţiei culturale îl au şcolile de partid de toate gradele, prin care au trecut mii şi mii de activişti, care şi-au ridicat nivelul cunoştinţelor marxist-leniniste.

Tovarăşi,

Măreaţa aniversare a 32 de ani de existenţă a Statului Sovietic este întâmpinată de oamenii muncii din Republica Populară Română cu succese strălucite în toate domeniile. Aceste succese nu trebue să ne facă să uităm că duşmanul de clasă devine din ce în ce mai turbat, pe măsură ce i se taie posibilităţile de exploatare. Este necesară o vigilenţă de zi cu zi, de oră cu oră nu numai din partea membrilor de partid, ci şi din partea fiecărui om al muncii din ţara noastră, pentru a dejuca uneltirile mârşave pe care le pun la cale agenţii titoisto-americani sau slugile lor din ţara noastră. Vigilenţa trebue să ia forme organizate, trebue întărit aparatul de stat şi armata noastră democrată, apărătoarea muncii noastre paşnice.

Ridicarea economiei noastre şi creşterea nevoilor culturale pun în faţa noastră necesitatea creşterii cât mai rapide a cadrelor în toate domeniile. Această creştere de noi cadre nu poate fi făcută fără o ridicare a nivelului ideologic al membrilor de partid şi al tuturor oamenilor muncii din ţara noastră.

In vederea ridicării nivelului ideologic, conducerea partidului a hotărît astăzi să se înceapă editarea în limba română a Operelor complecte ale lui Lenin. Impreună cu Operele tovarăşului Stalin, a căror editare a început, partidul şi oamenii muncii din ţara noastră capătă în mâinile lor cea mai puternică armă ideologică în lupta pentru construirea socialismului.

Tovarăşi,

Sarcinile pe care ni le pune construcţia socialismului în ţara noastră cer o întărire a unităţii clasei muncitoare şi a poporului muncitor. Numai unitatea deplină a celor ce muncesc, sub conducerea partidului nostru, poate asigura desvoltarea noastră pe drumul socialismului, împotriva duşmanilor Republicii noastre Populare, care încearcă să ne întoarcă la vremurile dispărute pentru totdeauna ale domniei moşierilor, bancherilor şi fabricanţilor. Să ducem o luptă necruţătoare împotriva tuturor manifestărilor duşmanului de clasă, împotriva manifestărilor şovinist-naţionaliste, împotriva oricăror devieri dela internaţionalismul proletar.

Exemplul Uniunii Sovietice să ne călăuzească înainte spre socialism. Crește și se întărește tânăra noastră democrație populară, care îndeplinește cu succes sarcinile dictaturii proletariatului. Garanția sigură a acestei creșteri este prietenia puternică dintre țara noastră și marea Țară a Socialismului, Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste.

Trăiască a 32-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie!

Trăiască Uniunea Sovietică, forța conducătoare a lagărului păcii, democrației și socialismului!

Trăiască Partidul Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice, partidul lui Lenin și Stalin, avangarda călită în luptă a poporului sovietic, inspiratorul și organizatorul victoriilor Țării Socialismului!

Trăiască genialul conducător al oamenilor muncii din toată lumea, Iosif Vissarionovici Stalin!

„Scânteia" nr. 1.576
din 7 Noembrie 1949.

PARTIDUL COMUNIST DIN IUGOSLAVIA IN MÂINILE UNOR ASASINI ȘI SPIONI

Raport prezentat la Consfătuirea Biroului Informativ al partidelor comuniste care a avut loc în a doua jumătate a lunii Noembrie 1949

I

Tovarăși! A trecut mai bine de un an din ziua publicării rezoluției istorice a Biroului Informativ asupra situației din Partidul Comunist din Iugoslavia. Desfășurarea evenimentelor în Iugoslavia în acest interval de timp, procesul dela Budapesta și activitatea provocatoare a delegației titoiste la O.N.U. au confirmat în totul justețea acestei rezoluții, întreaga valoare pe care o prezintă acest excepțional document teoretic și practic pentru mișcarea revoluționară mondială.

Rezoluția a demascat cu o excepțională putere și adâncime chipul antisovietic și anticomunist al conducătorilor iugoslavi, precum și faptul că ei nu aveau nimic comun cu marxism-leninismul și cu principiile internaționalismului proletar. Ea a desvăluit cu o genială forță de previziune izvoarele evenimentelor ulterioare din Iugoslavia, arătând că „o asemenea orientare naționalistă poate să ducă numai la degenerarea Iugoslaviei într'o obișnuită republică burgheză, la pierderea independenței Iugoslaviei și la transformarea ei într'o colonie a țărilor imperialiste" [1]. Aceeași clarviziune științifică o găsim în modul în care rezoluția pune în lumină chestiunea urmărilor economice ale măsurilor demagogice și aventuriste

[1] „Rezoluția Biroului Informativ asupra situației din Partidul Comunist din Iugoslavia", ed. P.M.R. 1948, pag. 29—30.

luate de clica lui Tito în scopul de a compromite socialismul. Rezoluția a însemnat un puternic sprijin pentru elementele internaționaliste, revoluționare, sănătoase din Partidul Comunist din Iugoslavia în lupta lor împotriva dictaturii fasciste a lui Tito-Rankovici. Massele poporului iugoslav s'au pătruns și se pătrund adânc de spiritul rezoluției, dându-și seama din propria lor experiență de justețea aprecierii date sângeroșilor călăi care au ajuns la conducerea statului.

Rezoluția Biroului Informativ a însemnat o cotitură istorică în orientarea și activitatea întregii mișcări revoluționare mondiale. Datorită clarității ei ideologice marxist-leniniste și precizării problemelor luptei de clasă în situația creată după cel de al doilea război mondial, în special în țările de democrație populară, partidele comuniste și muncitorești au putut să lupte cu succes împotriva devierilor naționaliste din propriile lor rânduri și să întărească unitatea lor ideologică. Mișcarea revoluționară mondială a fost îndreptată cu mai multă hotărîre pe linia internaționalismului proletar. Comuniștii și clasa muncitoare s'au pătruns și mai adânc de ideologia internaționalismului proletar și de conștiința faptului că devotamentul față de Patria Socialismului — Uniunea Sovietică — este piatra de încercare și criteriul internaționalismului. Rezoluția Biroului Informativ asupra situației din P.C. din Iugoslavia a constituit baza numeroaselor victorii ale partidelor comuniste și muncitorești. Cu ajutorul ei partidele comuniste și muncitorești s'au orientat în lupta împotriva devierilor naționaliste, pentru întărirea internaționalismului proletar, și au fixat o poziție hotărîtă și clară în problema păcii și a războiului.

Tovarășul Stalin a dat mișcării comuniste internaționale un enorm ajutor. Cu genială clarviziune el ne-a pus în gardă împotriva unei serii de devieri și confuzii ideologice și ne-a ajutat să luptăm cu succes împotriva lor. Acest ajutor dat de tovarășul Stalin a însemnat o salvare pentru multe partide marxiste. Datorită acestui ajutor au putut fi evitate numeroase greșeli în orientarea teoretică și practică.

Conducătorii de frunte ai mișcării muncitorești internaționale — Maurice Thorez, Palmiro Togliatti, Foster și alții — în declarațiile lor cu privire la poziția partidelor comuniste în cazul unei

agresiuni imperialiste împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară au exprimat voința și hotărîrea masselor muncitoare din țările lor de a lupta alături de Armata Sovietică eliberatoare, împotriva agresorilor imperialiști. Această poziție hotărîtă împotriva ațâțătorilor la războí anglo-americani a avut un larg răsunet în întreaga lume și a constituit un stimulent în lupta masselor pentru pace.

Rezoluția Biroului Informativ a răsunat ca o puternică chemare la vigilența revoluționară. Ea a amintit de primejdia trecerii pe calea naționalismului burghez, care amenință pe aceia care se rostogolesc în mocirla antisovietismului și împotriva căreia tovarășul Stalin a pus în gardă încă cu 22 de ani în urmă:

„Internaționalist — spune tovarășul Stalin — este acela care este gata să apere U.R.S.S. fără rezerve, fără șovăeli, fără condiții, deoarece U.R.S.S. este baza mișcării revoluționare mondiale, și fără a apăra U.R.S.S. nu este cu putință a apăra, a duce înainte această mișcare revoluționară. Căci cel care își propune să apere mișcarea revoluționară mondială fără U.R.S.S. și împotriva U.R.S.S., merge împotriva revoluției, se rostogolește în mod inevitabil în lagărul dușmanilor revoluției“ [1].

Cât de actuale sunt astăzi aceste cuvinte ale marelui nostru învățător! Dialectica luptei de clasă este necruțătoare.

Incercarea nerușinată și fățarnică a clicii lui Tito de a-și ascunde poziția anticomunistă și antisovietică în fața mișcării revoluționare din întreaga lume și în fața clasei muncitoare și a oamenilor muncii din Iugoslavia în dosul frazelor despre construirea socialismului și despre așa zisa „linie independentă“ față de cele două lagăre în care este împărțită astăzi lumea, a suferit un eșec total și a provocat un profund desgust. Clica lui Tito a trecut fățiș în lagărul imperialist al ațâțătorilor la război și se află în slujba imperialiștilor americani. Consecința logică a acestei politici antisovietice și anticomuniste a fost trecerea clicii lui Tito la fascism. Această clică a vândut Iugoslavia și popoarele Iugoslaviei monopoliștilor americani, a lichidat suveranitatea de stat, independența națională și ultimele rămășițe ale libertății, instaurând un regim de sălbatică teroare de tip gestapo.

[1] *I. Stalin*, Opere, vol. 10, ed. rusă, pag. 51.

Faptele date la iveală la procesul dela Budapesta, în Republica Populară Bulgaria, în Republica Populară Română și în celelalte țări de democrație populară au dovedit pe deplin că Tito, Rankovici, Kardelj, Djilas, Pjade, Goșneak, Maslarici, Bebler, Mrazovici, Vukmanovici, Koce Popovici, Kidrici Neșkovici, Zlatici, Velebit și alții, Rajk, Brankov, Traicio Costov, Patrașcanu și cei care împărtășesc ideile lor sunt agenți ai serviciilor de spionaj imperialiste anglo-americane. Acești spioni și trădători odioși au ajutat încă în cursul celui de al doilea război mondial pe imperialiștii anglo-americani să pregătească puncte de sprijin pentru realizarea planului de dominație mondială. Această bandă de spioni și trădători a fost introdusă ca un cal troian în rândurile partidelor comuniste și muncitorești. Executând ordinele stăpânilor lor, ei urmăreau țelul criminal de a pune mâna pe conducerea partidului și pe puterea de stat în țările în care clasa muncitoare a venit la putere, de a înnăbuși mișcarea revoluționară și de a asigura restaurarea dominației burgheziei.

In țările din centrul și Sud-Estul Europei care au fost eliberate de Armata Sovietică, partidele burgheze și politicienii burghezi au ieșit din război profund compromiși. Forțele revoluționare populare i-au demascat și i-au sdrobit politicește. Reacțiunea mondială a apărat cu îndârjire agentura sa burgheză din aceste țări. Dar ea nu s'a mărginit numai la atât, deoarece partidele burgheze și social-democrații de dreapta nu mai erau în stare să lupte singuri împotriva forțelor populare conduse de partidele comuniste și muncitorești. Imperialiștii au început să caute noi rezerve pentru restaurarea regimului capitalist, spre a provoca scizionarea mișcării muncitorești și democratice și a semăna confuzie în rândurile ei.

Lenin a atras atenția asupra faptului că burghezia, cu marea ei experiență politică, încearcă să găsească chiar și în cele mai grele momente, când ea pare sleită de puteri, tot alte și alte rezerve neașteptate spre a se salva dela pieire.

Trecerea clicii lui Tito la fascism nu este întâmplătoare — ea a fost efectuată din ordinul stăpânilor ei, imperialiștii anglo-americani, a căror mercenară această clică este demult, așa cum s'a lămurit acum.

Trădătorii iugoslavi, executând voința imperialiștilor, și-au pus ca sarcină să creeze în țările de democrație populară bande politice alcătuite din elemente reacționare, naționaliste, clericale și fasciste, pentru ca, bazându-se pe ele, să înfăptuiască în aceste țări o lovitură de stat, să le despartă de Uniunea Sovietică și de întregul lagăr socialist și să le subordoneze forțelor dominante ale imperialismului. Clica lui Tito a transformat Belgradul într'un centru american de spionaj și de propagandă anticomunistă.

Incă în cursul războiului mondial, în 1943, postul de radio Londra, care susținea pe Mihailovici și guvernul în emigrație al ex-regelui Petru, a schimbat simțitor tonul în favoarea lui Tito. Mai târziu s'a aflat că pe lângă statul-major al lui Tito se afla o misiune militară britanică, iar Tito a numit apoi ca reprezentant al său la Londra pe colonelul (astăzi generalul) Velebit, agent al serviciului de spionaj englez. Intrigile imperialiste au început să iasă la suprafață. In acea perioadă, conducerea Partidului Comunist din Iugoslavia a publicat o declarație politică, în fond naționalistă, cu privire la Macedonia, îndemnând în toiul luptei pe patrioții macedoneni să dezerteze din E.A.M. și să treacă la dispoziția lui Tito. Emisarii lui Tito, printre care și Vukmanovici, au întreprins deîndată în Macedonia o activitate de subminare în Partidul Comunist Grec.

Churchill a trimis pe fiul său Randolph cu o misiune specială la Tito. Mai târziu, bătrânul reacționar și dușmanul de moarte al U.R.S.S. s'a întâlnit personal cu Tito. Tito și clica sa se bucurau încă de pe atunci de deosebita atenție și încredere a imperialiștilor.

Pe de altă parte, revelațiile generalului iugoslav Popivoda au pus în adevărata lumină poziția conciliatoare a lui Tito, Rankovici și a celorlalți față de cotropitorii hitleriști și de gestapo, precum și faptul că ei au trădat în mod mârșav pe partizanii iugoslavi în momentele cele mai grele ale războiului. Toate acestea explică pe deplin orientarea ulterioară a clicii lui Tito. Căci experiența mișcării muncitorești ne învață că cei ce-au fost odată recrutați de poliția burgheză rămân la dispoziția ei toată viața lor.

Imperialiștii anglo-americani popularizează poziția mârșavă a bandei lui Tito, recomandând-o ca o rețetă anticomunistă pe plan internațional. Ei s'au străduit să atragă pe comuniștii din celelalte țări sub influența lui Tito. Dar planul imperialiștilor a eșuat; de

sub şapca „mareşalului" ieşeau urechile spionului capitalului internaţional.

In timp ce toţi adevăraţii prieteni ai păcii, democraţiei şi socialismului văd în U.R.S.S. puternica fortăreaţă a socialismului, apărătoarea credincioasă şi neclintită a libertăţii şi independenţei popoarelor, principalul bastion al păcii, — clica Tito-Rankovici, ajunsă la putere sub masca de prieteni ai U.R.S.S., a deslănţuit din ordinul imperialiştilor anglo-americani o provocatoare campanie de calomnii împotriva Uniunii Sovietice, folosind cele mai mârşave născociri împrumutate din arsenalul hitleriştilor.

Toate încercările burgheziei imperialiste de a răspândi politica titoistă antisovietică, anticomunistă, diversionistă dincolo de hotarele Iugoslaviei s'au sfărâmat de unitatea de fier a mişcării proletare revoluţionare mondiale.

După publicarea Rezoluţiei Biroului Informativ, lepădăturile fasciste dela Belgrad au început să se plângă că ar fi căzut victima unei nedreptăţi. Dar singurul lor gând era de a ascunde cât mai multă vreme trecutul lor întunecos şi legăturile lor cu imperialismul anglo-american. Procesul dela Budapesta a lovit ca un trăznet clica lui Tito.

Faptele au dovedit că nu era vorba de oarecari greşeli, ci de o politică conştient contrarevoluţionară, antisovietică, anticomunistă, dusă de o bandă de spioni, denunţători de profesie şi agenţi provocatori, cu un îndelungat stagiu în poliţie şi în aparatul serviciului de spionaj burghez. O mare parte din actualii conducători iugoslavi au fost trimişi de gestapo în Iugoslavia din lagărele de concentrare din Franţa încă în anul 1941.

Descoperirea bandei Rajk-Brankov, procesul şi sentinţa pronunţată în acest proces trebue privite ca un mare succes al frontului socialismului şi democraţiei împotriva planurilor imperialismului. Faptele ieşite la iveală la procesul dela Budapesta au smuls definitiv masca de pe faţa lui Tito şi a clicii sale, arătând popoarelor din Iugoslavia şi din lumea întreagă adevăratul lor chip de vechi spioni şi agenţi provocatori, care au pătruns în rândurile clasei muncitoare în rolul de agenţi plătiţi ai imperialiştilor americani şi englezi.

Planurile imperialiştilor americani tinzând să intimideze şi să submineze ţările de democraţie populară, să creeze un bloc antisovietic în Europa centrală şi de Sud-Est, în care clica lui Tito să aibă rolul de detaşament de şoc, sunt o parte din planul strategic general al imperialismului, urmărind aţâţarea unui nou războl mondial. Demascarea acestui plan a însemnat deaceea o gravă înfrângere a aţâţătorilor la război şi o victorie a păcii.

Transformarea clicii Tito-Rankovici într'o agentură directă a imperialismului şi în unealtă a aţâţătorilor la război s'a desăvârşit prin aderarea deschisă a guvernului iugoslav la blocul imperialist în Organizaţia Naţiunilor Unite, unde kardeljii, djilasii şi beblerii fac front unic cu reacţionarii americani în cele mai importante probleme ale politicii internaţionale.

Politica externă a clicii lui Tito este o politică antisovietică de tipul cel mai mârşav. Agentura contrarevoluţionară dela Belgrad execută însărcinările date de agresorii imperialişti şi de aţâţătorii la un nou război mondial.

Lepădăturile fasciste încearcă să ascundă popoarelor din Iugoslavia caracterul pactului Atlantic, la care ar dori să adere. Actele lor, demascate la procesul dela Budapesta, constitue o dovadă nimicitoare a participării lor active la realizarea planurilor militare ale imperialiştilor anglo-americani. Analizând tendinţele politicii externe a clicii lui Tito, partidele comuniste şi muncitoreşti au arătat încă demult că nu ar fi de mirare ca Tito, pentru a câştiga merite în ochii stăpânilor săi, să creeze o nouă teorie după care cauza războaielor din epoca noastră n'ar fi capitalismul şi contradicţiile sale, nu imperialismul, ci socialismul şi comunismul.

Şi, într'adevăr, aceasta a devenit acum principala lozincă a politicii externe a guvernului iugoslav. In toate manifestările bandei fasciste dela Belgrad în domeniul politicii externe se urmăreşte un singur ţel — încercarea de a calomnia şi a ponegri U.R.S.S. şi ţările de democraţie populară. Pentru clica lui Tito nu există în lume imperialişti. Fiecare ieşire a clicii lui Tito respiră ură şi furie faţă de U.R.S.S. şi ţările de democraţie populară.

Stăpânii anglo-americani au cerut agentului lor Tito să fie mai activ în actuala sesiune a O.N.U.-ului. Imensul prestigiu dobândit de Uniunea Sovietică nelinişteşte pe imperialişti. Rolul re-

zervat de imperialişti emisarilor titoişti la O.N.U. constă în încercarea de a discredita forţa principală a păcii — Uniunea Sovietică — şi de a lăsa o perdea de fum prin care să nu se vadă că imperialiştii anglo-americani sunt aţâţători la războ.

Emisarii diversionişti ai lui Tito se străduesc din răsputeri să compromită relaţiile de tip nou — relaţiile socialiste — dintre U.R.S.S. şi ţările de democraţie populară, relaţii bazate pe egalitate şi pe comunitatea de interese. Aceste relaţii devin un centru de atracţie pentru toate popoarele dornice de pace şi libertate, pentru popoarele din ţările vasale imperialismului american. Dar clica turbată a lui Tito este neputincioasă în faţa faptelor. Numai datorită ajutorului socialist dat de U.R.S.S. „republicile de democraţie populară au păşit în acea fază de desvoltare când poporul, care cunoaşte bucuria unei vieţi libere şi independente, se simte stăpânul ţării şi îşi consacră toate forţele cauzei întăririi şi progresului patriei sale“ [1]. In acelaş timp economia Statelor Unite se află în faţa unei crize catastrofale, care va târî după sine toate ţările care şi-au legat soarta de această economie, inclusiv Iugoslavia.

La actuala sesiune a O.N.U.-ului clica lui Tito s'a demascat complect: s'a văzut clar cine stă în spatele ei şi în slujba cui se află ea.

Tito execută cu zel toate ordinele stăpânilor săi. Nu există interes naţional pe care Tito să nu-l trădeze, acţionând din ordinul Washingtonului. Intr'un articol intitulat „Statele Unite ale Americii îi vor cere lui Tito concesii politice“, corespondentul dela Belgrad al ziarului „New York Herald Tribune“ a declarat încă în Iunie că în poziţia guvernului iugoslav vor avea loc schimbări în chestiunea pretenţiilor faţă de Austria, în chestiunea Triestului şi în chestiunea partizanilor greci. Iuda-Tito, sluga imperialiştilor, a executat întocmai ordinele stăpânilor săi. El a renunţat la Carintia slovenă şi se opune unei rezolvări juste a intereselor iugoslave la Triest. In ce priveşte Grecia, însuşi Acheson, în discursul ţinut la deschiderea Adunării Generale a O.N.U.-ului, a subliniat schimbarea poziţiei guvernului iugoslav trădător.

[1] *G. M. Malencov*: „Raport făcut în şedinţa solemnă a Sovietului din Moscova cu prilejul celei de a XXXII-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie“, ed. P.M.R. 1949, pag. 26.

Toate acestea au determinat ziarul „Times“ să facă următoarea constatare: „In politica externă, Tito a înlăturat unele obstacole care împiedicau stabilirea unor legături economice cu puterile occidentale“. In limba capitaliştilor, aceasta înseamnă că i se pot trimite agentului Tito dolarii ceruţi de el.

In domeniul politicii interne, principalul rezultat al activităţii clicii trădătoare Tito-Rankovici este lichidarea de fapt a orânduirii de democraţie populară din Iugoslavia.

In urma politicii contrarevoluţionare a clicii Tito-Rankovici, care a uzurpat puterea în partid şi stat, în Iugoslavia a fost întronat un regim de stat anticomunist, poliţist, de tip fascist. Baza socială a acestui regim o constitue chiaburimea la sate şi elementele capitaliste la oraş. In Iugoslavia puterea se află de fapt în mâna unor elemente antipopulare şi reacţionare. Organele centrale şi locale sunt înţesate de elemente active ale vechilor partide burgheze, chiabureşti, şi alte elemente duşmănoase democraţiei populare. Vârfurile cârmuitoare fasciste se menţin datorită unui aparat militaro-poliţienesc extrem de umflat, cu ajutorul căruia ele asupresc popoarele Iugoslaviei, au transformat ţara într'un lagăr militar, au lichidat drepturile democratice ale oamenilor muncii şi înnăbuşă orice exprimare liberă a gândirii.

Guvernanţii iugoslavi înşeală în mod demagogic şi neruşinat poporul, afirmând că ei ar construi socialismul în Iugoslavia. In realitate este clar pentru orice marxist că în Iugoslavia nu poate fi vorba de niciun fel de construire a socialismului în condiţiile când clica lui Tito a rupt cu Uniunea Sovietică, cu întregul lagăr al socialismului şi democraţiei, răpind prin aceasta Iugoslaviei reazimul principal al construirii socialismului, când această clică a subordonat ţara din punct de vedere economic şi politic imperialiştilor anglo-americani.

Evenimentele din ultimul timp au arătat că guvernul iugoslav se află în totală dependenţă de cercurile imperialiste străine şi s'a transformat într'o unealtă a politicii lor agresive, fapt care a dus la lichidarea independenţei Republicii Iugoslave.

Comitetul Central al Partidului Comunist din Iugoslavia şi guvernul iugoslav s'au unit complect cu cercurile imperialiste împotriva întregului lagăr al socialismului şi democraţiei, împotriva

partidelor comuniste din întreaga lume, împotriva țărilor de democrație populară și U.R.S.S.

Tito și Rankovici exercită în țară o teroare turbată. Orice exprimare liberă a ideilor democratice, progresiste pune în primejdie libertatea și viața, toate drepturile umane sunt călcate cu cruzime. Inchisorile sunt pline de comuniști, muncitori greviști și țărani, care refuză să îndeplinească munca forțată, așa numita muncă „voluntară". Camerele de tortură, bătăile și schingiuirile, orbirile și regimul de înfometare din închisori insuflă groază în toată țara. Asasinatele și execuțiile se țin lanț. Iugoslavia de astăzi este o țară de exterminare sângeroasă, este o închisoare a popoarelor.

Mercenarii iugoslavi ai imperialismului, punând mâna pe conducere în Partidul Comunist din Iugoslavia, au deslănțuit o campanie teroristă împotriva adevăraților comuniști, credincioși principiilor marxism-leninismului și care luptă pentru independența Iugoslaviei față de imperialiști. Mii de patrioți iugoslavi devotați comunismului au fost excluși din partid, aruncați în închisori, în lagăre de concentrare, și mulți dintre ei au fost uciși în torturi, asasinați în închisori sau de după colț, cum este cazul cunoscutului comunist iugoslav Arso Iovanovici. Cruzimea cu care sunt exterminați în Iugoslavia luptătorii fermi pentru comunism poate fi comparată numai cu bestialitățile fasciștilor hitleriști sau ale călăilor lui Tsaldaris în Grecia și ai lui Franco în Spania.

Mulți conducători ai comuniștilor din Iugoslavia, numeroși generali, colonei și alți ofițeri — eroi ai luptei antihitleriste, activiști de partid de frunte, profesori universitari, intelectuali progresiști, muncitori și țărani muncitori, care-și iubesc țara și doresc din tot sufletul s'o vadă smulsă din ghiarele imperialiștilor, care iubesc Uniunea Sovietică și le este drag socialismul — sunt aruncați în închisori și supuși unui regim de exterminare.

Excluzând din rândurile partidului pe comuniștii credincioși internaționalismului proletar, exterminându-i, fasciștii iugoslavi au deschis larg porțile partidului pentru elementele burgheze și chiaburești.

In urma sdrobirii forțelor sănătoase ale Partidului Comunist din Iugoslavia de către banda titoistă, conducerea Partidului Comunist din Iugoslavia a ajuns complect în mâinile spionilor și asasinilor, mercenari ai imperialismului. Partidul Comunist din Iugoslavia a ajuns în mâinile unor forțe contrarevoluționare care fără să aibă vreun drept vorbesc în numele partidului. Se știe că burghezia folosește demult vechea metodă de a-și recruta spioni și provocatori din rândurile clasei muncitoare. Cu asemenea mijloace imperialiștii caută să descompună dinăuntru aceste partide și să și le subordoneze. In Iugoslavia ei au reușit să-și atingă acest scop.

Ideologia fascistă, politica internă fascistă, ca și politica externă trădătoare a clicii lui Tito, în întregime subordonată cercurilor imperialiste străine, au săpat o prăpastie între clica de spioni fasciști Tito-Rankovici și interesele fundamentale ale popoarelor dornice de libertate din Iugoslavia. Deaceea activitatea antipopulară și trădătoare a clicii lui Tito întâmpină o rezistență tot mai mare atât din partea comuniștilor rămași credincioși marxism-leninismului, cât și în rândurile clasei muncitoare și ale țărănimii muncitoare din Iugoslavia.

Noi trimitem un salut comunist de luptă tuturor tovarășilor iugoslavi care înfruntă cu bărbăție teroarea sângeroasă în cazematele și lagărele de concentrare ale călăului Rankovici!

Situația economică din Iugoslavia devine tot mai grea pentru oamenii muncii. Sectorul de stat nu este un bun al poporului: este un sector al capitalismului de stat pus în slujba capitalului străin.

Muncitorul iugoslav nu lucrează pentru sine, pentru poporul său. Plusvaloarea produsă de el și-o însușesc într'o măsură din ce în ce mai mare băncile și trusturile străine. Grevele care au izbucnit la diferite întreprinderi, ca, de pildă, la turnătoria din Stura, la atelierele de reparație a vagoanelor de lângă Maribor, la minele din Trbovlje, au fost înnecate în sânge de către ienicerii lui Rankovici.

Dictatura teroristă-fascistă a clicii lui Tito împotriva maselor muncitoare este exercitată în folosul capitalului străin și al burgheziei proprii, dela sate și dela orașe. Odată cu întărirea chiaburimii are loc un proces de creștere a burgheziei dela orașe. Demagogii fasciști dela Belgrad încearcă să-și camufleze măsurile de restaurare a capitalismului prin pălăvrăgeala despre „lichidarea exploatării" sau despre „marșul triumfal al socialismului". Acum un an și jumătate, trădătorul Kardelj a declarat: „In țara noastră toate rămășițele exploatării omului de către om au zile numărate".

In realitate, însă, în Iugoslavia exploatarea capitalistă atât la orașe cât și la sate s'a întețit; chiaburii și ceilalți exploatatori îl binecuvântează pe binefăcătorul lor — Iuda-Tito.

In urma politicii dușmănoase față de U.R.S.S. și țările de democrație populară, clica lui Tito, lipsind Iugoslavia de sprijinul acestor țări, a făcut ca planul cincinal să sufere un eșec total. Oamenii muncii din Iugoslavia își dau tot mai mult seama ce josnică înșelăciune este pălăvrăgeala lui Tito cu privire la „construirea socialismului" în Iugoslavia fără și împotriva U.R.S.S. și democrațiilor populare.

La sate, situația țăranilor muncitori este mai grea ca oricând. Ei sunt crunt exploatați de chiaburi și împovărați cu impozite grele și muncă forțată. „Cooperativele de producție", create cu forța și conduse de chiaburi, reprezintă o nouă formă de exploatare a țărănimii muncitoare. Chiaburii, care dispun de inventar, exploatează munca țăranilor săraci, în așa numitele „cooperative", mult mai crunt decât în gospodăria lor proprie.

In ultimul timp Tito recurge tot mai mult la una din cele mai crunte forme ale exploatării — la munca forțată gratuită în folosul capitalului străin. Această muncă este numită „muncă voluntară" la exploatările forestiere, șosele etc. Zeci și zeci de mii de oameni sunt duși cu forța la exploatările forestiere.

Sunt caracteristice în această privință „muncile voluntare" executate în Bosnia și Herțegovina la tăierea pădurilor pentru exportul lemnului în Anglia și America. Recrutarea la muncile voluntare se face fără niciun fel de prevenire. Reprezentanții organelor puterii de stat vin în timpul prânzului sau noaptea și ridică cu forța oamenii ale căror nume figurează pe listele pregătite dinainte. De multe ori acești oameni nu corespund condițiilor prevăzute în regulament, adică sunt prea bătrâni (55 ani) sau prea tineri (sub 14 ani), mulți dintre ei sunt bolnavi și inapți de muncă. Numărul bolnavilor și al bătrânilor ajunge până la 20% din numărul total al celor mobilizați la muncă. Totuși nu se ține seama nici măcar de certificatul medical de scutire de „muncă voluntară". Ziua de lucru este de 10—14 ore. Mâncarea este proastă și se compune dintr'o supă de fasole, 200 gr. de pâine și 200 gr. de mălai. Oamenii nu capătă îmbrăcăminte, dorm pe jos în pădure,

deseori în noroi, sub ploaie, deoarece nu există nici măcar barăci. In afară de oameni sunt ridicate „voluntar" și vite de muncă: cai și boi cu care cu tot. Această muncă forțată întâmpină o rezistență tot mai îndârjită din partea masselor.

Politica națională a bandei de spioni și ucigași dela cârma Iugoslaviei este o politică național-șovinistă rasială de tip fascist, de asuprire bestială a minorităților naționale, de răpire a oricărui drept de liberă afirmare.

Organizațiile minorităților naționale sunt dizolvate, conducătorii cinstiți ai acestora sunt arestați și exterminați în temnițele călăilor fasciști iugoslavi.

In Iugoslavia presa minorităților naționale, ca și întreaga presă, fiind în mâinile elementelor fasciste, minoritățile naționale nu-și pot exprima liber năzuințele lor în limba maternă.

Presa iugoslavă este pusă cu totul în serviciul imperialismului american și al agenturii sale de spioni și asasini titoiști.

Iugoslavia a devenit o țară marshallizată. Dacă la început Tito și clica sa trâmbițau că o vor scoate la capăt fără împrumuturi și se jurau că dolarii americani nu vor întina „propriile forțe" și „calea specifică", astăzi acești aventurieri politici cer fățiș ajutorul băncilor americane. Se știe însă că bancherii americani nu se mulțumesc numai cu dobânzi. Americanul Hoover, șeful comisiei trimise în Iugoslavia de către Banca internațională „de reconstrucție și desvoltare", s'a instalat la Belgrad ca stăpân și a declarat ziariștilor la o conferință de presă convocată de el că va controla cum sunt folosite creditele acordate de bancă. Planurile economice iugoslave sunt supuse spre aprobare acestor monopoliști. Toate acestea aduc poporului un șir întreg de nenorociri, legate de marshallizare.

Capitalul străin pătrunde în Iugoslavia prin numeroase canale; independența economică a Iugoslaviei a fost lichidată.

Rolul cel mai mârșav pe care și l-a asumat agentul contrarevoluționar Tito a fost acela de a da o lovitură armatei democrate a Greciei. Călăii poporului grec și iugoslav, Tito și Tsaldaris, au ajuns la un acord deplin, înțelegându-se în secret să nimicească pe eroicii partizani greci. In timp ce Tito își instruia trupele cum să implânte cuțitul în spatele armatei democrate a Greciei, acolitul

său Vukmanovici scria în „Borba" despre „greşelile" comise de Partidul Comunist Grec. In aceste zile grele pentru patrioţii greci, el atacă în mod josnic şi cu o perfidie fără seamăn conducerea partidului şi pe tovarăşul Zahariadis. Ştiind cât de puternice sunt sentimentele de simpatie şi solidaritate ale popoarelor din Iugoslavia faţă de partizanii greci, clica titoistă şi-a pregătit o monstruoasă „justificare" a faptei sale.

Vechiul provocator Vukmanovici scria că bătălia „a fost pierdută" datorită liniei absolut greşite a conducerii în cele mai importante probleme (lupta armată, organizarea şi instruirea trupelor, chestiunea puterii, relaţiile cu imperialiştii etc.).

Aceste articole nu pot ascunde mârşăvia clicii lui Tito, deoarece ajutorul pe care l-a dat monarho-fasciştilor împotriva partizanilor greci este una din cele mai monstruoase crime comise de ea.

Toate aceste fapte caracterizează pe deplin regimul de tip gestapo şi politica fascistă a clicii lui Tito.

Nu este însă departe ziua când popoarele din Iugoslavia se vor răfui cu această bandă de spioni, provocatori şi asasini.

II

Ce concluzii trebue să tragem din analiza situaţiei din Iugoslavia ?

1. Grupul de spioni al lui Tito exprimă nu voinţa popoarelor Iugoslaviei, ci voinţa imperialiştilor anglo-americani, din care cauză el a trădat interesele ţării şi a lichidat independenţa politică şi economică a Iugoslaviei.

Lupta împotriva aţâţătorilor la un nou război mondial este de neconceput fără lupta împotriva clicii lui Tito. Este deci clară importanţa internaţională a acestei lupte.

2. „Partidul Comunist din Iugoslavia" în compoziţia sa actuală, ajungând în mâinile duşmanilor poporului, a pierdut dreptul de a se numi partid comunist şi nu este decât un aparat care îndeplineşte însărcinările de spionaj ale clicii Tito, Kardelj, Rankovici şi Djilas.

Lupta împotriva clicii Tito — împotriva acestor spioni şi asasini plătiţi — constitue datoria internaţională a tuturor partidelor comuniste şi muncitoreşti.

3. In lupta împotriva dictaturii fasciste a lui Tito, sarcina principală revine clasei muncitoare şi popoarelor din Iugoslavia, în frunte cu comuniştii revoluţionari.

Popoarele Iugoslaviei nutresc sincere sentimente de dragoste pentru Uniunea Sovietică, eliberatoarea lor, şi doresc din tot sufletul să revină în marea familie a socialismului şi democraţiei. Popoarele Iugoslaviei urăsc adânc clica titoistă de spioni şi pe stăpânii ei — imperialiştii anglo-americani. Creşte năzuinţa şi lupta oamenilor muncii din Iugoslavia pentru răsturnarea uzurpatorilor fascişti.

Este o datorie a partidelor comuniste şi muncitoreşti de a acorda ajutor din toate punctele de vedere clasei muncitoare şi ţărănimii muncitoare iugoslave, care luptă pentru readucerea Iugoslaviei în lagărul democraţiei şi socialismului.

4. Lupta împotriva regimului fascist al clicii lui Tito din Iugoslavia ia forme tot mai ascuţite: greve, rezistenţă pasivă, îndreptată mai ales împotriva mobilizării forţate la muncă, răspândirea manifestelor ilegale, sabotarea realizării planului de producţie în fabrici şi a colectărilor de stat etc. Muncitorii iugoslavi văd tot mai clar că sporirea producţiei serveşte intereselor imperialiştilor şi încep să recurgă la un sabotaj pasiv.

O condiţie necesară pentru revenirea Iugoslaviei în lagărul socialist o constitue lupta activă a elementelor revoluţionare, atât înlăuntrul P.C. din Iugoslavia cât şi înafara lui, pentru renaşterea partidului cu adevărat comunist, revoluţionar, al Iugoslaviei, partid credincios marxism-leninismului, principiilor internaţionalismului proletar şi luptător pentru independenţa Iugoslaviei faţă de imperialism.

5. Clasa muncitoare din Iugoslavia şi comuniştii care se află în fruntea ei trebue să se bucure de solidaritatea largă a clasei muncitoare internaţionale pentru construirea partidului lor. Activitatea comuniştilor iugoslavi începe să ia o formă mai activă şi mai coordonată.

Trebue continuată cu şi mai multă energie campania politică şi ideologică de demascare a clicii titoiste. Politica antipopulară a acestei agenturi a imperialismului trebue să fie condamnată în unanimitate de opinia publică mondială. Titoiştii ţipă la toate răs-

crucile că sunt excluşi din organizaţiile democratice internaţionale. Ei îşi trădează teama că nu-şi vor mai putea continua cu succes acţiunea de spionaj şi că vor fi concediaţi de stăpânii lor americani.

Să fim necruţători şi intransigenţi faţă de aceşti agenţi mârşavi! Să nu găsească nicăieri nici cel mai mic punct de sprijin!

6. Fiecare partid comunist şi muncitoresc va avea de îndeplinit sarcini extrem de importante în legătură cu întărirea vigilenţei. Nu este vorba numai de membrii partidului, ci şi de massa oamenilor muncii, care trebue educaţi în spiritul vigilenţei revoluţionare. Vigilenţa masselor trebue să ia forme organizatorice. Trebue să demascăm şi să stârpim în rândurile noastre elementele naţionaliste burgheze şi pe toţi agenţii imperialismului, sub orice drapel s'ar ascunde.

In ţările de democraţie populară capătă o deosebită importanţă vigilenţa de stat — vigilenţa statului dictaturii proletariatului.

Se ştie că în ţările de democraţie populară vechiul aparat de stat nu a fost sfărâmat dintr'odată, cum s'a întâmplat în timpul Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Aceasta înseamnă că vigilenţa comuniştilor în această direcţie trebue să fie deosebit de ascuţită. Partidele comuniste şi muncitoreşti trebue să tragă toate concluziile care decurg din procesul dela Budapesta al spionilor Rajk şi Brankov.

Trebue avut în vedere că, în ciuda grelei înfrângeri suferite de imperialiştii anglo-americani la procesul dela Budapesta, ei n'au renunţat la activitatea lor complotistă şi de spionaj în ţările de democraţie populară. Scopul conferinţei ambasadorilor americani din ţările din Răsăritul Europei, care a avut loc recent la Londra, a fost tocmai acela de a revizui activitatea agenturii americane în această parte a Europei în legătură cu procesul dela Budapesta. După cum mărturiseşte presa occidentală, care nu mai ascunde ocupaţiile diplomaţilor americani, la Londra s'a hotărît crearea unui centru de spionaj la Belgrad. In acelaş timp, comisia Departamentului de Stat, prezidată de Allan Dulles, faimosul şef al serviciului de spionaj al Statelor Unite ale Americii, a elaborat „un program de activitate" pentru ţările Europei răsăritene, program care conţine „metode noi".

Nu încape nicio îndoială că în această acţiune josnică rolul principal va fi rezervat vechilor spioni şi agenţi-provocatori din clica titoistă. Aceasta va încerca să folosească oameni de teapa lui Rajk, precum şi cele mai mici slăbiciuni şi fisuri în rândurile partidelor şi în aparatul de stat, elementele naţionaliste nemulţumite şi persoane cu un trecut dubios.

Este necesar să se ţină minte mereu, după cum ne învaţă bolşevismul, că trebue să se pună capăt nepăsării oportuniste ce decurge din presupunerea greşită că, pe măsură ce cresc forţele noastre, duşmanul ar deveni tot mai docil şi mai inofensiv. Această presupunere este complect greşită. Trebue să se ţină minte că cu cât situaţia duşmanilor este mai disperată, cu atât mai mult vor înclina ei să recurgă la „mijloace extreme".

La baza întăririi vigilenţei trebue să punem o intensă muncă educativă. Organul „Pentru pace trainică, pentru democraţie populară!" a sintetizat în legătură cu aceasta sarcinile partidelor comuniste şi muncitoreşti, în articolul „Să întărim vigilenţa revoluţionară!":

„Marxism-leninismul ne învaţă că partidul clasei muncitoare va putea să-şi cunoască duşmanul şi să-l sdrobească pretutindeni, sub orice mască s'ar ascunde el, numai dacă va ridica în mod sistematic nivelul politic şi ideologic al cadrelor sale, dacă le va educa în spiritul intransigenţei faţă de orice abateri dela linia marxism-leninismului, dacă va consolida rândurile sale din punct de vedere organizatoric, dacă va înlătura fără cruţare din partid elementele străine de acesta, dacă va demasca şi va lichida la timp orice devieri naţionaliste şi revizioniste, ridicând nivelul conştiinţei de clasă al clasei muncitoare şi al tuturor oamenilor muncii" [1].

Un învăţământ extrem de important, care decurge din experienţa marelui Partid Bolşevic, este acela că pentru sporirea vigilenţei trebue să introducem o ordine bolşevică în propria noastră casă — partidul nostru. In această privinţă mijlocul principal este verificarea membrilor partidului. El a fost aplicat într'un şir întreg de partide din ţările de democraţie populară şi a dat rezultatele cele mai pozitive. In partidul nostru, de pildă, în urma verificări-

---

[1] „Pentru pace trainică, pentru democraţie populară!" nr. 19 (46) din 23 Septembrie 1949.

lor, care mai continuă şi în momentul de faţă, sunt excluse din rândurile sale elementele străine şi duşmănoase care au pătruns în partid în perioada când partidul a crescut rapid numericeşte. Este neîndoielnic că această măsură va îngreuna considerabil încercările duşmanului de a găsi puncte de sprijin în partidul nostru.

Partidele comuniste şi muncitoreşti trebue să întărească vigilenţa ideologică a membrilor lor. Ele trebue să dea dovadă de o adevărată intransigenţă bolşevică faţă de toate devierile dela internaţionalismul proletar, să intensifice munca ideologică de educare a comuniştilor în spiritul devotamentului faţă de internaţionalismul proletar, al intransigenţei faţă de orice abateri dela principiile marxism-leninismului, în spiritul devotamentului faţă de democraţia populară şi socialism, faţă de frontul socialist internaţional în frunte cu U.R.S.S.

In ştiinţă, literatură, pictură, în muzică, în cinematografie se cere o vigilenţă ascuţită, o atitudine intransigentă faţă de orice tendinţă străină de clasa muncitoare, faţă de propaganda cosmopolitismului.

Să ridicăm şi mai sus steagul biruitor al internaţionalismului proletar, desvoltând dragostea pentru Uniunea Sovietică — prima ţară a socialismului, baza mişcării revoluţionare mondiale, reazimul principal al luptei pentru pace şi pentru libertatea popoarelor — dragostea pentru marele Partid Bolşevic, forţa conducătoare a mişcării revoluţionare mondiale, şi pentru genialul învăţător al omenirii muncitoare şi conducătorul luptei popoarelor pentru cauza păcii şi a socialismului, tovarăşul Stalin.

„Scânteia" nr. 1.600
din 6 Decembrie 1949.

LUPTA PENTRU PACE, SARCINĂ CENTRALĂ A PARTIDULUI NOSTRU

Expunere în faţa activului de partid
8 Decembrie 1949

Tovarăşi şi tovarăşe,

Am primit însărcinarea din partea Biroului Politic al Comitetului Central de a prezenta în faţa activului de bază al partidului directivele trasate de Biroul Politic cu privire la sarcinile care decurg pentru partidul nostru din hotărîrile luate la Consfătuirea Biroului Informativ care a avut loc în cea de a doua jumătate a lunii Noembrie 1949 în Ungaria.

După cum aţi aflat din ziare, Consfătuirea a avut la ordinea de zi trei puncte:

Lupta pentru pace, lupta pentru unitatea clasei muncitoare şi lupta împotriva bandei de spioni şi asasini a lui Tito.

Intre aceste trei puncte ale ordinei de zi există o strânsă legătură. Lupta pentru unitatea clasei muncitoare cât şi lupta împotriva bandei Tito-Rankovici sunt legate în mod direct de lupta pentru pace, care, după cum arată raportul tovarăşului Suslov şi rezoluţia asupra acestui raport, constitue în prezent centrul activităţii mişcării revoluţionare din întreaga lume.

La această Consfătuire s'au lămurit şi mai mult, printr'o analiză profundă, cele două linii în politica internaţională: linia lagărului democraţiei şi socialismului, lagărul păcii, în frunte cu Uniunea Sovietică, şi linia lagărului imperialiştilor, lagărul provocatorilor unui nou război, în fruntea căruia se află Statele Unite ale Americii.

Documentele Consfătuirii Biroului Informativ subliniază marea însemnătate a luptei pentru apărarea păcii, pentru viitorul omenirii

pentru suveranitatea şi independenţa popoarelor ameninţate de imperialişti, arată că mişcarea revoluţionară internaţională, clasa muncitoare din întreaga lume trebue să privească cu încredere în viitor, demonstrând că în timp ce frontul democraţiei şi socialismului, frontul păcii, creşte şi se întăreşte, lagărul imperialismului slăbeşte tot mai mult.

S'a arătat în acelaş timp că activitatea din ce în ce mai febrilă pe care o desfăşoară lagărul imperialist nu trebue să creeze nimănui impresia că acest lagăr s'ar întări. Dimpotrivă, însuşi caracterul febril al acestor pregătiri constitue o mărturie a slăbiciunii lagărului imperialist. In ultimii doi ani, lagărul imperialismului a slăbit din ce în ce mai mult, noi ţări s'au desprins din lanţul său, îngustând posibilităţile sale de exploatare, posibilităţile sale de ieşire din criză şi ascuţind tot mai mult contradicţiile sale interne şi externe. Cu toate pregătirile febrile de război care se fac în lagărul imperialist, forţele păcii cresc cu mult mai repede, ridicând în calea uneltirilor aţâţătorilor la război o barieră din ce în ce mai puternică şi mai greu de trecut.

Expresia cea mai puternică a întăririi lagărului păcii este avântul tot mai mare al Uniunii Sovietice, care se află în fruntea întregului lagăr al păcii, în fruntea luptei împotriva aţâţătorilor la război. Faptul că în Octombrie anul acesta producţia lunară a industriei sovietice a întrecut cu 50% producţia dinainte de război, munca plină de eroism a oamenilor muncii sovietici, a stahanoviştilor, asigurând îndeplinirea înainte de termen a planului cincinal de după război, a întărit nu numai puterea marii Ţări a Socialismului, ci şi forţa întregului lagăr al păcii, în fruntea căruia se află Uniunea Sovietică.

Intărirea continuă a Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, succesele ţărilor de democraţie populară, formarea Republicii Populare Chineze, a Republicii Democrate Germane, comunicatul „Tass" despre energia atomică, creşterea mişcării antiimperialiste şi de eliberare naţională în ţările capitaliste şi în colonii sunt fapte care arată o mare întărire a forţelor organizate ale democraţiei şi socialismului. Mişcarea partizanilor păcii a luat o mare desvoltare. A apărut pentru prima oară un puternic *front organizat al păcii*, condus de Uniunea Sovietică.

Cu toate acestea, ar fi greşit şi primejdios pentru cauza păcii să se subaprecieze pregătirile febrile ale puterilor imperialiste, în frunte

cu Statele Unite ale Americii şi Anglia, în vederea provocării unui nou război. Dimpotrivă, trebue să avem tot timpul în vedere că pe măsură ce forţele imperialiştilor slăbesc, pe măsură ce se ascute criza economică, pe măsură ce sfera de influenţă a imperialismului se îngustează, politica imperialiştilor devine tot mai aventuroasă şi nebunia războinică îi cuprinde din ce în ce mai mult. Deaceea documentele Consfătuirii subliniază necesitatea ridicării vigilenţei clasei muncitoare şi detaşamentului său de avangardă — partidul — şi necesitatea mobilizării clasei muncitoare şi a celor mai largi masse populare pentru a împiedica pe imperialişti să-şi realizeze încercările de a provoca un nou război.

Numai cea mai mare vigilenţă şi hotărîre a popoarelor va duce la prăbuşirea planurilor criminale ale aţâţătorilor la un nou război.

Documentele Consfătuirii Biroului Informativ al partidelor comuniste şi muncitoreşti reprezintă o puternică armă de luptă a oamenilor muncii din întreaga lume împotriva aţâţătorilor la război, împotriva duşmanilor democraţiei şi progresului. Ele au o mare putere mobilizatoare, organizatorică şi constitue un îndreptar pentru politica tuturor partidelor comuniste şi muncitoreşti din întreaga lume.

Publicarea acestor documente contribue la risipirea norilor grei pe care aţâţătorii la un nou război îi răspândesc deasupra lumii întregi; ele au avut darul să dea o lovitură puternică planurilor prădalnice ale imperialismului anglo-american. Rezoluţiile Biroului Informativ dau milioanelor de bărbaţi, femei şi tineri, care au cunoscut grozăviile celor două războaie mondiale, convingerea că, unindu-şi forţele, ei vor putea să-şi cucerească un viitor mai luminos pentru ei, pentru copiii lor.

Aceste documente întăresc încrederea oamenilor muncii că forţele luminoase ale progresului, ale păcii, ale democraţiei şi ale socialismului vor învinge forţele întunericului, vor învinge pe imperialiştii aţâţători de război, duşmani ai libertăţii şi ai independenţei popoarelor.

Consfătuirea a arătat că sarcina centrală a partidelor comuniste şi muncitoreşti în momentul de faţă, atât în ţările capitaliste cât şi în ţările de democraţie populară, având în vedere condiţiile deosebite pe care le are clasa muncitoare în aceste ţări, este mobi-

24 — Gh. Gheorghiu-Dej — c. 3405

lizarea masselor la luptă în vederea asigurării unei păci trainice şi îndelungate. Acestei sarcini trebue să i se subordoneze toată activitatea partidelor comuniste şi muncitoreşti.

In ţara noastră, sarcina partidului de a construi socialismul, sarcina de a îndeplini planurile de stat, sarcina de a mări producţia, sarcina de îmbunătăţire a stării materiale a poporului muncitor, sarcina de ridicare a nivelului cultural şi politic al celor ce muncesc trebue strâns legate de sarcina centrală: *lupta pentru pace.*

In ţara noastră există cele mai largi posibilităţi de transformare a luptei pentru pace într'o uriaşă mişcare de massă pentru pace.

In ţara noastră puterea se află în mâinile clasei muncitoare, care este forţa conducătoare a luptei pentru pace, împotriva imperialismului.

Marea majoritate a poporului nostru a simţit din plin ce înseamnă războiul. Bărbaţi, femei şi tineri urăsc pe aţâţătorii la război, pe aceia care vor din nou să arunce zăbranicul negru asupra a milioane de familii.

Poporul nostru muncitor construeşte socialismul şi este hotărît să apere pacea, securitatea şi independenţa naţională.

Politica guvernului nostru, a statului nostru corespunde acestor aspiraţii de pace şi intereselor vitale ale majorităţii covârşitoare a poporului nostru, dornic să asigure un viitor luminos milioanelor de copii, tineri, bărbaţi, femei. Republica Populară Română, prin politica ei externă, joacă rolul de factor activ al frontului păcii, condus de Uniunea Sovietică.

Dacă partidul nostru va şti să folosească acest interes cald al majorităţii poporului nostru pentru pace, dacă vom şti să transformăm întregul popor muncitor într'o forţă activă de luptă pentru pace, dacă vom lua toate măsurile pentru a nu permite agenţilor imperialismului să slăbească rândurile clasei muncitoare şi încrederea ei în propriile forţe, atunci vom putea îndeplini cu succes şi toate sarcinile care stau în faţa noastră.

Dacă vom şti să descriem poporului muncitor figura hidoasă a aţâţătorilor la un nou război, dacă vom şti să explicăm celor mai largi masse populare scopurile criminale urmărite de cercurile imperialiste prin politica lor războinică, dacă vom şti să mobilizăm masse populare tot mai largi pentru realizarea sarcinilor istorice, de construire a socialismului, de îndeplinire a planului de stat, de mărire a producţiei, atunci vom îndeplini cu cinste sarcina pe care a pus-o Consfătuirea Biroului Informativ de a intensifica lupta pentru pace, împotriva provocatorilor de război — imperialiştii anglo-americani.

Luptând pentru pace, noi luptăm pentru interesele poporului nostru pe tărâm politic şi economic, pentru viitorul nostru şi al copiilor noştri, pentru putinţa de a construi în mod nestingherit socialismul la noi în ţară.

Incă înainte de Consfătuirea Biroului Informativ, partidul nostru a pornit la mobilizarea masselor largi în lupta pentru pace.

Până astăzi, numărul aderenţilor din R.P.R. la acţiunea pentru pace se ridică la circa 7.000.000 de oameni, care au luat parte la numeroasele întruniri, meetinguri, conferinţe consacrate luptei pentru pace. In rândurile populaţiei au fost răspândite în număr mare publicaţiile şi literatura de propagandă împotriva aţâţătorilor imperialişti la un nou război. Peste 150.000 de agitatori ai partidului şi ai organizaţiilor de massă au participat la munca de lămurire dela om la om şi de mobilizare la lupta pentru pace a celor ce muncesc.

Dar realizările în această direcţie nu răspund nici pe departe sarcinilor puse de Consfătuirea Biroului Informativ. Noi trebue să transformăm acest început de mişcare de luptă pentru pace într'o uriaşă mişcare, care să cuprindă cele mai largi masse populare din ţara noastră.

Realizările noastre pe tărâm politic, economic şi cultural constitue cel mai de preţ aport la întărirea frontului păcii, condus de Uniunea Sovietică. Fiecare succes în întrecerea socialistă, fiecare tonă de oţel în plus, fiecare procent de depăşire a planului în industrie şi agricultură, fiecare şcoală nouă, fiecare spital, fiecare maternitate, fiecare măsură luată pentru întărirea forţelor fizice şi morale ale poporului, pentru întărirea Republicii noastre, contribue la întărirea forţelor păcii şi ale democraţiei.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Partidul clasei muncitoare are rolul de conducător şi organizator al luptei întregului popor pentru pace. Deaceea întărirea partidului e o condiţie esenţială de întărire a forţelor păcii.

In munca noastră pentru întărirea partidului am realizat succese serioase în primul rând pe linia verificării rândurilor partidului și a curățirii sale de elementele dușmănoase sau străine de clasa muncitoare. Trebue să recunoaștem — și aceasta o arată cu prisosință rezultatele verificării — că noi am dat dovadă de o slabă vigilență revoluționară, iar o serie de organizații ale partidului au pierdut vigilența cu desăvârșire. Verificarea a scos la iveală o serie de abateri dela principiile fundamentale ale construcției partidului. Să ne amintim de metodele adânc greșite de primire în massă a membrilor noi de partid, metode datorită cărora au pătruns în partid numeroase elemente mic-burgheze, influențând în rău compoziția socială a partidului. Au pătruns în partid o serie de elemente legionare, elemente certate cu linia partidului, oportuniste, carieriste, care, desigur, nu au venit degeaba în partid. Această infiltrație a făcut posibilă o serie de manifestări care nu au nimic comun cu linia și directivele partidului nostru, cu spiritul partinic și disciplina de partid, manifestări care nu pot fi puse numai pe seama nivelului teoretic și politic scăzut al membrilor partidului nostru. Fără îndoială că asemenea manifestări n'ar fi putut avea loc dacă am fi fost atenți, dacă toate organizațiile de partid ar fi atras în partid numai partea cea mai conștientă din rândurile oamenilor muncii. Că am deschis porțile partidului, nu am făcut rău. Rău a fost că nu s'a ținut seama de faptul că odată cu elementele cinstite muncitorești vor pătrunde în partid, folosind lipsa noastră de vigilență, și elemente care n'au nimic comun cu partidul și cu clasa muncitoare.

Cu toate lipsurile acțiunii de verificare, partidul nostru a obținut succese care merită să fie subliniate. In primul rând, verificarea a constituit o înaltă școală atât pentru partid, cât și pentru clasa muncitoare. In al doilea rând, verificarea a trezit vigilența revoluționară a partidului, care cu ajutorul clasei muncitoare a descoperit și înlăturat din rândurile sale elementele străine și dușmănoase. In al treilea rând, prin descoperirea și înlăturarea elementelor dușmănoase și străine, cu ajutorul activ al părții celei mai conștiente a proletariatului, partidul s'a întărit considerabil și și-a întărit influența, autoritatea și legăturile sale în rândurile oamenilor muncii dela orașe și sate. Totuși, nu trebue să ne facem iluzii: cu toate că s'a muncit stăruitor pe această linie, nu putem să spunem că nu au mai rămas chiar și după verificare anumite elemente

care nu au ce căuta în partidul nostru. Deaceea vigilența comunistă, asigurarea curățirii rândurilor partidului trebue să fie o lege a activității organelor și a organizațiilor de partid de jos până sus.

Trebue să luăm curs hotărît spre îmbunătățirea compoziției sociale a partidului.

Datorită creșterii influenței și prestigiului partidului în urma verificării rândurilor sale, numărul acelora care doresc să intre în partid a crescut considerabil. Vom deschide porțile pentru oameni ai muncii care s'au ridicat la nivelul luptătorului revoluționar, hotărît să lupte în rândurile partidului clasei muncitoare, gata să îndeplinească orice sarcină pe care i-o va încredința partidul.

Pentru a întări compoziția socială a partidului vor trebui atrase în partid cele mai bune elemente din rândurile clasei muncitoare, elemente cinstite, devotate, legate de partid, care s'au evidențiat atât în domeniul producției cât și în îndeplinirea sarcinilor date de partid. Aceste elemente vor trebui pregătite cu grijă și pricepere și ridicate la munci de răspundere, potrivit cu meritele lor și felul cum se achită de sarcini. Intărirea partidului nostru este chezășia victoriilor viitoare ale partidului, a succesului în organizarea și conducerea luptei partidului nostru pentru pace.

Unitatea și coeziunea interioară a partidului trebue întărită continuu prin aplicarea consecventă — în fapte și nu în vorbe — a liniei și hotărîrilor partidului în domeniul muncii organizatorice de partid, în domeniul muncii politice de massă, în domeniul propagandei de partid, în domeniul muncii de stat.

Trebue continuu întărită disciplina de partid, simțul de răspundere al membrilor de partid, conștiința lor revoluționară. Orice șovăială în această privință constitue o slăbire a unității partidului, a puterii sale de luptă, a capacității sale de realizare a sarcinilor.

Trebue întărită vigilența revoluționară; dar întărirea vigilenței nu trebue să însemne simple declarații despre vigilență. A întări vigilența înseamnă a combate oricare manifestare din partea dușmanului, a lua asemenea măsuri care să prevină orice încercare a dușmanului de a împiedica realizarea sarcinilor pe care partidul nostru le pune clasei muncitoare.

Fiecare organizaţie de partid, fiecare membru de partid în parte trebue să prevadă ce ar putea întreprinde duşmanul în sectorul respectiv de activitate, cum ar putea să ne împiedice în îndeplinirea sarcinilor puse de partid. Nu e greu de conceput în ce direcţie şi în ce loc ar putea duşmanul să ne lovească. El va căuta îndeosebi punctele slabe ale activităţii noastre. Deci sarcina noastră este a le descoperi şi a lua din timp măsurile corespunzătoare.

Duşmanul va căuta să se infiltreze în rândurile noastre. Deci trebue prevăzut acest lucru, trebue dusă o muncă de lămurire şi educare revoluţionară a membrilor de partid, trebue avut grijă, acolo unde se petrec asemenea cazuri, să se mobilizeze întreaga organizaţie de partid, care să fie lămurită asupra cazurilor concrete, pentrucă aceasta înseamnă o întărire considerabilă a luptei organizaţiei respective de partid împotriva duşmanilor partidului nostru.

Trebue combătută şi lichidată atitudinea împăciuitoristă liberală în rândurile noastre faţă de răspânditorii de svonuri, care urmăresc să desorienteze clasa muncitoare, să slăbească încrederea în partid şi legăturile sale cu massa; trebue combătută şi lichidată pălăvrăgeala mic-burgheză la care se dedau unii membri de partid, uşurinţa în ceeace priveşte păstrarea secretului de partid.

Unii membri de partid nu numai că au o atitudine oportunistă, liberalistă faţă de răspânditorii de svonuri, dar se fac ei înşişi colportorii lor, ducând mai departe şoaptele. Cei care procedează aşa, nu-şi îndeplinesc îndatoririle de membru de partid. Cei care nu iau atitudine împotriva svonurilor, care au o atitudine împăciuitoristă, oportunistă, liberală faţă de răspânditorii de svonuri, care le privesc uşuratic, acelora le lipseşte simţul de răspundere; ei trebue combătuţi cu toată hotărîrea.

Este necesar ca organizaţiile noastre de partid să prelucreze învăţămintele procesului bandei de spioni a lui Rajk, ca şi a lui Costov, care arată nu numai scopurile, dar şi mijloacele prin care duşmanul acţionează.

Experienţa Partidului celor ce muncesc din Ungaria, a Partidului Comunist Bulgar în acest domeniu trebue să fie considerată ca un bun al nostru, al tuturor, trebue să fie folosită în interesul întăririi partidului nostru.

Să nu considerăm că asemenea fenomene, asemenea manifestări, asemenea elemente duşmănoase se găsesc numai în celelalte ţări de democraţie populară. Şi în rândurile noastre, şi în Republica noastră Populară se pot găsi asemenea monştri. Ei trebue descoperiţi şi vor fi descoperiţi şi loviţi de partid cu toată hotărîrea. Dacă vrem să ridicăm vigilenţa noastră, trebue ca fiecare activist, fiecare membru de partid să studieze în mod amănunţit procesul care a avut loc la Budapesta şi acela care are loc acum la Sofia. Aceasta ne va înarma, ne va ţine trează atenţia faţă de elementele duşmănoase, ne va ajuta să le descoperim la timp, să le înlăturăm din mijlocul nostru, să le împiedicăm să slăbească rândurile noastre.

Aşa dar, una din sarcinile principale ale partidului nostru este de a întări permanent vigilenţa revoluţionară, de a demasca şi stârpi elementele naţionaliste burgheze şi agenţii imperialismului, sub orice drapel s'ar ascunde, sub orice formă s'ar manifesta.

O sarcină strâns legată de cele de mai sus este întărirea muncii ideologice în rândurile partidului nostru, de educare a membrilor de partid în spiritul devotamentului faţă de internaţionalismul proletar, în spiritul intransigenţei faţă de orice abateri dela principiile marxism-leninismului, în spiritul devotamentului faţă de democraţia populară şi socialism.

A munci pentru ridicarea nivelului politic şi ideologic al membrilor de partid înseamnă a întări unitatea partidului, a întări disciplina de partid şi vigilenţa revoluţionară a membrilor de partid şi a asigura înfăptuirea cu succes a sarcinilor partidului.

Educarea membrilor de partid şi a tuturor oamenilor muncii în spiritul urii neîmpăcate împotriva provocatorilor de război şi uneltelor lor, împotriva claselor exploatatoare, împotriva acelora care răspândesc svonuri duşmănoase, împotriva acelora care caută să împiedice construirea socialismului în ţara noastră — este sarcina fiecărei organizaţii de partid şi a fiecărui membru de partid în parte.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Lupta pentru întărirea partidelor comuniste şi muncitoreşti şi a întregului front al socialismului şi al păcii, aşa cum ne arată

Rezoluţiile Consfătuirii Biroului Informativ, este indisolubil legată cu lupta împotriva bandei de asasini şi spioni Tito-Rankovici şi agenţilor lor din ţara noastră.

A lupta pentru pace, pentru democraţie şi socialism, înseamnă a lovi fără cruţare în asemenea creaturi, care devin slugile acestei bande; a lovi fără cruţare în agenţii plătiţi sau neplătiţi ai acestei bande de spioni şi trădători ai agenturilor imperialiste.

Trădătorii iugoslavi, din ordinul imperialiştilor, încearcă să creeze în ţările de democraţie populară bande complotiste, alcătuite din elemente fasciste-reacţionare, pentru a înfăptui în aceste ţări o lovitură de stat contrarevoluţionară spre a le despărţi de U.R.S.S. şi a le subordona imperialismului.

Deaceea lupta împotriva clicii Tito-Rankovici — unealta provocatorilor imperialişti ai războiului — e o sarcină a tuturor partidelor comuniste şi muncitoreşti.

Partidul nostru trebue să ia în considerare şi faptul că pe teritoriul Republicii noastre trăieşte o populaţie destul de numeroasă de naţionalitate sârbă. Această populaţie se bucură de drepturi politice, economice şi culturale egale cu ale poporului român. Ea se bucură de cele mai largi libertăţi democratice, are şcoli în limbă proprie, presă şi literatură în limbă proprie.

Partidul şi guvernul fac eforturi continue pentru ridicarea nivelului material şi cultural al acestei populaţii. Noi trebue să ne preocupăm sistematic de educarea populaţiei muncitoare sârbe în spiritul devotamentului pentru R.P.R., în spiritul internaţionalismului proletar şi al dragostei pentru Uniunea Sovietică. Populaţia muncitoare sârbă, în întregul ei, trebue să fie o forţă activă în lupta împotriva bandei de spioni şi asasini a lui Tito-Rankovici.

Banda Tito-Rankovici caută să infiltreze în rândurile acestei populaţii pe agenţii ei plătiţi. Noi trebue să obţinem ca poporul muncitor român şi naţionalităţile conlocuitoare, inclusiv populaţia muncitoare sârbă din R. P. R., să formeze un zid de nepătruns pentru agenţii criminalei clici de spioni şi asasini a lui Tito.

Lupta împotriva uneltirilor criminale ale bandei Tito-Rankovici înseamnă nu numai apărarea independenţei şi suveranităţii statului nostru împotriva imperialismului, dar înseamnă totodată şi un ajutor efectiv pentru popoarele Iugoslaviei, încătuşate de regimul fascist al lui Tito-Rankovici.

In Rezoluţia Biroului Informativ se arată că una din sarcinile principale ale partidelor comuniste şi muncitoreşti este întărirea vigilenţei revoluţionare în rândurile lor, demascarea şi stârpirea elementelor naţionaliste-burgheze şi a agenţilor imperialismului, sub orice drapel s'ar ascunde.

Pornind dela aceste indicaţii, organizaţiile noastre de partid trebue să intensifice lupta împotriva naţionalismului, şovinismului, împotriva antisemitismului, pentru întărirea frăţiei între poporul român şi naţionalităţile conlocuitoare.

Deasemenea trebue demascată activitatea Vaticanului şi a anumitor secte puse în slujba aţâţătorilor de război, care încearcă să abată massele dela construirea socialismului, dela lupta pentru pace.

Lupta pentru pace înseamnă lupta împotriva acestor duşmani, care caută să slăbească unitatea, combativitatea şi vigilenţa oamenilor muncii.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Am arătat mai sus însemnătatea pe care o prezintă pentru cauza păcii munca de întărire a partidului. Să trecem la o altă sarcină de seamă pusă în faţa noastră de Consfătuirea Biroului Informativ, aceea a întăririi continue a unităţii clasei muncitoare.

Noi am realizat unitatea politică a clasei muncitoare, am lichidat sciziunea în rândurile ei. Aceasta are o însemnătate nu numai internă, dar şi internaţională, prin puterea exemplului pe care-l oferă experienţa noastră.

Dar, tovarăşi, noi nu ne putem mulţumi cu aceasta. Trebue să continuăm munca noastră de întărire a unităţii clasei muncitoare, în sensul ridicării nivelului conştiinţei clasei muncitoare, astfel ca ea să acţioneze, în întregul ei, ca o clasă conducătoare.

Intărirea unităţii clasei muncitoare este legată de desvoltarea spiritului de critică şi autocritică, de respectarea şi cultivarea principiului democraţiei muncitoreşti în sânul organizaţiilor sindicale şi al altor organizaţii de massă ale oamenilor muncii. Trebue să recunoaştem, tovarăşi, că încă suntem departe de ceeace se înţelege prin desvoltarea spiritului de critică şi autocritică. Critica şi autocritica are adeseori un caracter formal, declamativ. Sunt numeroase cazurile în organizaţiile de partid şi de massă, când critica este înnăbuşită, iar autocritica aproape inexistentă. De unde vine

aceasta, tovarăşi? Părerea mea este că vine dela acei activişti de partid care suferă de îngâmfare, au o atitudine dispreţuitoare faţă de muncitori, împiedică clasa muncitoare de a se folosi de dreptul la critică, şi — ceeace este mai important — nu înţeleg sau nu vor să înţeleagă ce forţă extraordinară reprezintă pentru partidul nostru critica şi autocritica când muncitorimea este preocupată de lipsurile muncii noastre, ne arată greşelile noastre şi ajută partidul să le înlăture. Să nu ne fie frică să primim criticile muncitorului, ale membrului de partid de rând. Avem multe lucruri de învăţat! Dacă vom munci bine în această privinţă, vom ajuta clasa muncitoare să se folosească de arma criticii şi autocriticii, care constitue o extraordinară forţă mobilizatoare, un mijloc puternic de ridicare a conştiinţei politice a clasei muncitoare, de întărire a legăturilor partidului cu clasa muncitoare şi de rezolvare a sarcinilor de bază ale partidului nostru.

Un rol extrem de important în întărirea unităţii clasei muncitoare îl joacă sindicatele. Sindicatele au un rol însemnat în educarea oamenilor muncii în spiritul unităţii proletare, în spiritul solidarităţii internaţionale, în cuprinderea întregii masse a salariaţilor în organizaţiile sindicale pentru activizarea lor în lupta pentru pace. Sindicatele trebue să devină — sub conducerea partidului — pivotul principal al mişcării partizanilor păcii în ţara noastră.

Intărirea continuă a unităţii clasei muncitoare este o condiţie neapărat necesară pentru îndeplinirea sarcinii centrale a partidului şi proletariatului, de întărire a luptei pentru pace.

Tovarăşi,

Partidul nostru are marea sarcină de a munci neobosit pentru întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare.

Munca partidului nostru la sate trebue dusă cu cea mai mare conştiinciozitate şi seriozitate. Sunt cazuri când membri de partid şi organizaţii de partid se îndepărtează dela linia partidului, nu aplică în practică hotăririle partidului şi fac în felul acesta un mare rău, pentrucă îndepărtează ţărănimea săracă şi mijlocaşă de clasa muncitoare, de partidul nostru.

Va trebui, tovarăşi, ca fiecare comunist să studieze amănunţit condiţiile sectorului de muncă ce-i este dat, pentru a duce munca

la ţară cunoscând care e situaţia, care e compoziţia socială acolo, ce reprezintă ţărănimea săracă şi mijlocaşă, ce frământă această massă ţărănească, cum putem să întărim legăturile cu ea, s'o lămurim cât mai bine asupra politicii partidului nostru: în ce constă activitatea duşmanului pe teren, adică ce metode întrebuinţează, în ce constă manevrele lui, care sunt părţile slabe de unde trebue apucat duşmanul pentru a-l înfrânge. Va trebui, deci, să studiem situaţia amănunţit, temeinic, cu răbdare, să nu ne prezentăm în faţa ţărănimii muncitoare cu declaraţii goale, deoarece aşa nu vom putea convinge ţăranul muncitor.

Victorii uşoare nu se pot câştiga. Nu ne putem mulţumi cu generalităţi, cu simpla repetare a lozincii despre alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare. Să studiem amănunţit cele mai mici detalii. De multe ori un lucru care pare neînsemnat poate avea importanţă hotăritoare în activitatea noastră pe linia întăririi alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare.

Se mai fac multe greşeli în distingerea elementelor aparţinând diverselor grupe sociale la sate. Avem destui tovarăşi care au studiat, au citit, care ar putea să ne dea citate întregi despre problema ţărănească, dar cum ajung în sectorul ţărănesc şchioapătă, se împiedică, nu ştiu să aplice în viaţă cele învăţate, pentrucă au studiat în mod abstract, fără legătură cu problemele care frământă ţărănimea noastră; nu s'au gândit în mod temeinic cum trebue să lucreze în rândurile ţărănimii muncitoare.

A munci permanent pentru întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare înseamnă a întoarce pe toţi ţăranii săraci şi mijlocaşi, care reprezintă majoritatea ţărănimii noastre, împotriva chiaburilor.

Linia chiaburimii este de a izola ţărănimea muncitoare de clasa muncitoare, de a slăbi alianţa dintre proletariat şi ţărănimea săracă şi mijlocaşă, de a împiedica partidul să înfăptuiască transformarea socialistă a agriculturii, de a împiedica partidul să atragă massele cele mai largi ale ţărănimii muncitoare în mişcarea de luptă pentru pace.

Sarcina partidului este de a zădărnici încercările chiaburimii, care caută să slăbească alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare. Chiaburimea trebue izolată de massele ţărănimii muncitoare. Trebue lichidată influenţa pe care o mai exercită asu-

pra unei anumite pături a ţărănimii muncitoare. Aceasta este condiţia esenţială a întăririi alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare.

In înfăptuirea practică a liniei politice, economice şi sociale a partidului şi a guvernului trebue aplicate pe linie de partid, pe linia organizaţiilor de massă şi pe linie de stat măsuri care să ducă la apropierea tot mai mare a majorităţii covârşitoare a ţărănimii, adică a ţărănimii sărace şi mijlocaşe, de clasa muncitoare, măsuri care să ducă la întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, la întărirea influenţei partidului în cele mai largi masse populare.

Sarcina care a fost pusă în Consfătuirea Biroului Informativ de a organiza o mişcare de massă a luptei pentru pace trebue s'o aplicăm cu deosebită stăruinţă la sate. Avem la sate largi posibilităţi pentru a ridica ţărănimea împotriva aţâţătorilor la război! Ţăranul nostru muncitor va înţelege bine rostul luptei pentru pace, împotriva aţâţătorilor la război, dacă ne vom duce şi-i vom explica scopurile urmărite de imperialişti, muncind stăruitor, mergând cu munca dela om la om, din casă în casă, în adunări, în meetinguri. Cei mai buni agitatori, propagandişti să-i aruncăm în această bătălie.

Punând în centrul activităţii partidului nostru lupta pentru pace, noi vom realiza şi celelalte sarcini ale partidului încă mai bine, vom apropia clasa muncitoare de ţărănimea muncitoare, vom întări alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare şi vom întări influenţa partidului asupra ţărănimii.

In această bătălie trebue atraşi învăţătorii, care — după cum se ştie — au influenţă în sat. Marea massă a credincioşilor trebue şi ea atrasă în acţiunea pentru pace, împotriva aţâţătorilor de război.

Cu alte cuvinte, să ajungem să stabilim o astfel de atmosferă şi stare de spirit în ţara noastră, în marea majoritate a poporului nostru, care să ne permită să facem faţă cu cinste sarcinilor care ne revin în cadrul lagărului păcii.

Tovarăşi şi tovarăşe,

Sarcina noastră este de a munci şi mai perseverent pentru întărirea organizatorică şi lărgirea mişcării partizanilor păcii, antrenând în această mişcare noi şi noi pături ale poporului muncitor şi transformând-o într'o mişcare a întregului popor muncitor. Sarcinii acesteia trebue să-i corespundă măsuri organizatorice noi în vederea întăririi şi lărgirii mişcării partizanilor păcii. Comitetul permanent pentru apărarea păcii trebue să treacă la înfiinţarea de comitete de luptă pentru pace în fiecare cătun, în fiecare sat, plasă, întreprindere, instituţie, şcoală, cartier etc. Aceste comitete largi vor cuprinde membrii de partid, membrii organizaţiilor sindicale, organizaţiilor de femei, organizaţiilor de tineret, sportive etc. şi oameni neorganizaţi, fără deosebire de naţionalitate şi credinţă religioasă, elemente cinstite, cu autoritate în massă — fruntaşi în producţie, tehnicieni, preoţi, funcţionari, oameni de ştiinţă, scriitori, artişti, profesori, invalizi de război, văduve de război — toţi cei ce au suferit de pe urma războiului şi sunt hotărîţi să lupte activ împotriva pregătirilor unui nou război.

Comitetele pentru apărarea păcii din întreprinderi, instituţii, cartiere şi sate trebue să se constitue pe baza propunerilor oamenilor muncii, adică să fie propuse de jos şi supuse aprobării în cadrul adunărilor largi de massă.

Toate organizaţiile de massă — sindicatele, Comitetele Provizorii, U.T.M., U.F.D.R., A.R.L.U.S., Frontul Plugarilor, U.P.M., C.D.E. — precum şi căminele culturale, Societatea pentru răspândirea ştiinţei, organele de presă, institutele de cultură şi învăţământ, trebue să pună la baza muncii lor participarea cea mai activă la lupta pentru pace.

Astfel mişcarea pentru pace nu trebue să se limiteze numai la oameni de suprafaţă, care au un rol important — fără îndoială — în cadrul acestor comitete, dar în aceste comitete trebue să fie reprezentate massele cele mai largi, întregul popor muncitor.

O atenţie mare trebue dată în lupta pentru pace femeilor şi tineretului. E necesară antrenarea acelor pături care nu fac parte din organizaţiile de massă.

Comitetele pentru pace din instituţii şi întreprinderi vor avea un rol coordonator în lupta pentru pace şi totodată vor desfăşura o largă activitate proprie: conferinţe, consfătuiri, răspândire de materiale etc.

E necesară folosirea celor mai variate forme în lupta pentru pace: agitaţia dela om la om, folosirea cinematografiei, a radio-

difuziunii, legarea tuturor manifestărilor publice (conferinţe, congrese) de lupta pentru pace.

O sarcină importantă a acestor comitete este popularizarea prin toate mijloacele a rolului conducător al Uniunii Sovietice în lupta pentru pace.

O parte integrantă a luptei pentru pace e educarea ostaşilor armatei noastre în spiritul dragostei pentru pace, al urii împotriva aţâţătorilor la război, al dragostei patriotice pentru R.P.R., al dragostei şi devotamentului pentru U.R.S.S., al internaţionalismului proletar. Ostaşii şi ofiţerii noştri trebue să fie conştienţi de misiunea măreaţă a armatei noastre, care stă de veghe ca apărătoare a cuceririlor democratice ale poporului nostru muncitor, a independenţei şi suveranităţii noastre naţionale şi a păcii.

Organizaţiile partidului nostru trebue să privească lupta pentru pace, împotriva aţâţătorilor la război şi slugilor lor, ca o sarcină centrală a activităţii lor.

Rolul organizator al partidelor comuniste şi muncitoreşti e arătat cu toată claritatea în Rezoluţia Biroului Informativ „Apărarea păcii şi lupta împotriva aţâţătorilor la război":

„De energia şi iniţiativa partidelor comuniste depinde în mare măsură rezultatul luptei gigantice pentru pace, ce ia un avânt tot mai mare; de comunişti, ca luptători de frunte, depinde în primul rând să transforme posibilitatea zădărnicirii planurilor aţâţătorilor la război în realitate.

Forţele democraţiei, forţele partizanilor păcii, sunt cu mult superioare forţelor reacţiunii. Acum sarcina este de a mări şi mai mult vigilenţa popoarelor faţă de aţâţătorii la război, de a organiza şi uni strâns massele largi populare pentru apărarea activă a cauzei păcii, în numele intereselor vitale ale popoarelor, în numele vieţii şi libertăţii lor"[1].

Lupta pentru pace, împotriva provocatorilor la război, pentru independenţa naţională a popoarelor, e una din sarcinile centrale ale întregii acţiuni de sărbătorire a tovarăşului Stalin, genialul conducător al frontului mondial al forţelor păcii, învăţătorul oamenilor muncii din întreaga lume.

Tovarăşul Stalin a închinat întreaga sa viaţă luptei pentru

[1] „Apărarea păcii şi lupta împotriva aţâţătorilor la război. Rezoluţie a Biroului Informativ", ed. P.M.R. 1949, pag. 14—15.

pace, pentru binele omenirii, pentru frăţia între popoare, pentru victoria socialismului şi comunismului.

Manifestările prilejuite de această măreaţă sărbătorire au căpătat caracterul unei mişcări de massă; tineri, bătrâni, femei, bărbaţi, pionieri îşi exprimă dragostea şi recunoştinţa faţă de tovarăşul Stalin, în nenumărate scrisori şi daruri.

Poeţi, scriitori, pictori, sculptori, muzicieni şi-au pus tot talentul pentru a exprima în operele lor sentimentul de dragoste fierbinte a poporului nostru muncitor faţă de tovarăşul Stalin.

Pentru poporul nostru muncitor, ca şi pentru oamenii muncii din întreaga lume, Stalin înseamnă pace, Stalin înseamnă libertate, progres, independenţă naţională, Stalin înseamnă socialism.

In încheiere, tovarăşi, considerăm că avem dreptul să privim cu încredere viitorul, pentrucă reprezentăm forţele organizate a peste 800.000.000 de oameni, pentrucă popoarele sunt împotriva războiului, pentrucă aţâţătorii la un nou război întâmpină împotrivirea activă a milioane de oameni din propriile lor ţări.

Forţele progresului, ale socialismului şi ale păcii cresc şi se întăresc mereu, iar aţâţătorii la război şi slugile lor, fasciştii titoişti şi social-democraţii de dreapta, sunt din ce în ce mai mult uriţi de popoare şi izolaţi

Privim cu încredere viitorul, pentrucă avem încredere profundă în victoria cauzei păcii şi libertăţii popoarelor, pentrucă în fruntea luptei duse de lagărul păcii, în fruntea forţelor organizate ale păcii stă marea şi puternica Uniune Sovietică.

Privim cu încredere viitorul, pentrucă avem un cârmaci înţelept, învăţătorul proletariatului din întreaga lume, acela care împreună cu Lenin a înfăptuit Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie şi a făurit primul stat socialist din lume, acela care în al doilea război mondial a salvat omenirea de sclavia fascistă şi care cu aceeaşi mână sigură conduce lupta pentru pace, pentru libertate, pentru independenţa naţională a popoarelor, pentru prietenia între popoare, pentru viitorul fericit al omenirii, pentru socialism — tovarăşul I. V. Stalin.

„Scânteia" nr. 1.607
din 14 Decembrie 1949.

ELIBERATORUL POPOARELOR

Pentru popoarele sovietice, numele lui Lenin și Stalin sunt nume de eliberatori glorioși, care le-au salvat din cumplita beznă a robiei capitaliste. In cântece populare și legende, în povestiri și poeme eroice, cele peste o sută naționalități din U.R.S.S. își exprimă marea dragoste și recunoștință pentru omul genial care le-a ridicat la o viață demnă și fericită, la o cultură înaintată, care le-a condus la victoria socialismului și la victoria asupra cotropitorilor fasciști germani.

Nu numai popoarele sovietice, ci și popoarele din lumea întreagă văd în Stalin pe organizatorul victoriei asupra fascismului, pe salvatorul civilizației de sub amenințarea barbariei hitleriste, pe marele eliberator al popoarelor. Tot mai bine, popoarele lumii își dau seama că statul care luptă cel mai mult pentru pacea și libertatea lor este Uniunea Sovietică, că omul care luptă cel mai mult pentru pacea, libertatea și fericirea lor este Stalin.

Analizând problema eliberării națiunilor, tovarășul Stalin a arătat că ea nu trebue privită ca o chestiune particulară și internă a fiecărui stat, ci ca problema mondială a eliberării popoarelor asuprite de sub jugul imperialismului, ca o parte inseparabilă a problemei generale a revoluției proletare. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a rupt frontul imperialismului, a deschis epoca revoluțiilor de eliberare în colonii și în țările dependente, creând Uniunea Sovietică, centrul în jurul căruia s'a putut organiza frontul unic revoluționar al proletarilor și al popoarelor asuprite din toate țările împotriva imperialismului.

De-a-lungul întregii sale existențe, Uniunea Sovietică s'a dovedit a fi un factor activ și hotăritor în grandioasa mișcare de eliberare a popoarelor, care se desfășoară sub ochii noștri. Prin însăși victoria revoluției și a socialismului într'o singură țară, în U.R.S.S., partidul lui Lenin și Stalin a adus un aport uriaș la desvoltarea și stimularea revoluției și a mișcării naționale de eliberare în toate țările.

Astăzi, când imperialismul mondial a primit noi lovituri de măciucă, cum este desprinderea din sistemul imperialist a țărilor din Europa centrală și de Sud-Est, crearea Republicii Populare Chineze, a Republicii Populare Coreene și a Republicii Democrate Germane, putem să apreciem în toată adâncimea ei geniala teză stalinistă potrivit căreia „însăși desvoltarea revoluției mondiale, însuși procesul de desprindere a unui șir de noi țări dela imperialism se va desfășura cu atât mai repede și mai temeinic cu cât socialismul se va întări mai temeinic în prima țară biruitoare, cu cât această țară se va preface mai repede într'o bază a desfășurării mai departe a revoluției mondiale, într'o pârghie a descompunerii mai departe a imperialismului".

Existența Uniunii Sovietice, forța sa crescândă și mersul său invincibil spre comunism constitue chezășia succesului în lupta popoarelor pentru pace și libertate. Aceasta a devenit o lege istorică a vremii noastre, o lege a cărei măreție o simt toate popoarele lumii, și în primul rând țările eliberate de sub jugul fascist de forțele armate ale Statului Socialist.

Cum oare s'ar fi putut salva popoarele din Europa centrală și de Sud-Est din ghiarele imperialismului german fără ajutorul marii Uniuni Sovietice ? Este clar că așa ceva n'ar fi fost posibil.

Pe drept cuvânt, poporul român îl numește pe marele Stalin prietenul și eliberatorul său. Incă în toiul războiului, în ordinul de zi dela 1 Mai 1944, tovarășul Stalin a dat poporului nostru un sfat înțelept : să rupă cu imperialiștii fasciști germani și să iasă din război, luând în mâinile proprii cauza eliberării. Poporul nostru a urmat acest sfat prietenesc. Ofensiva victorioasă a Armatei Sovietice pe frontul Iași-Chișinău a creat condițiile favorabile care au permis forțelor patriotice din țară, conduse de partidul comunist, să doboare regimul fascist antonescian și să întoarcă armele împotriva ocupanților hitleriști.

In tot timpul războiului, cuvântul lui Stalin a fost pentru forțele muncitorești și patriotice din țara noastră o înflăcărată chemare la luptă împotriva ocupanților. Glasul său ferm și plin de încredere la radio Moscova era o îmbărbătare și un izvor de nădejde pentru zile mai bune. Partidul Comunist Român a tipărit ilegal cuvântările și ordinele de zi ale tovarășului Stalin. Ele erau larg difuzate de comuniști, care-și riscau viața pentru a răspândi în masse cuvântul stalinist. In temnițele burghezo-moșierești, sosirea unui document stalinist era pentru noi, comuniștii, ca o adevărată rază de soare. Ele ajutau la justa orientare politică a partidului nostru, la călirea ideologică și politică a cadrelor de comuniști.

Armata Sovietică a îndeplinit o misiune înaltă în cursul marelui război patriotic. Ea a eliberat popoarele nu numai de sub jugul fascist, dar și din punct de vedere național și social. Tovarășul Stalin a prevăzut cu o extraordinară clarviziune încă din 1934 că războiul va avea un asemenea rezultat:

„Nu poate fi nicio îndoială că un al doilea război împotriva U.R.S.S. va duce la complecta înfrângere a agresorilor, la revoluție într'un șir de țări din Europa și Asia și la doborîrea guvernelor burghezo-moșierești ale acestor țări" [1].

Poporul român, care a îndurat asuprirea seculară a jugului otoman și apoi a capitalului internațional, a cunoscut acum pentru prima dată adevărata libertate națională. Cosmopoliții occidentali și agentura lor burgheză din țara noastră, care vânduseră țara imperialiștilor străini, se străduiseră timp de decenii să nimicească conștiința națională a poporului nostru, să-i pustiiască cultura sa, să-i sape încrederea în forțele proprii — cu scopul de a-l exploata mai crunt. Pentru poporul nostru eliberarea a însemnat nu numai salvarea dela un pas de prăpastie, nu numai descotorosirea de jugul imperialist, ci și renașterea națională, culturală, pe baza desvoltării economice a țării, pe baza reorganizării socialiste a economiei. De-aceea, în preajma celei de a 70-a aniversări a tovarășului Stalin, muncitorii și țăranii muncitori din țara noastră, care au câștigat dreptul la o viață omenească, demnă și liberă, găsesc forme de manifestare din cele mai mișcătoare pentru a-și arăta din adâncul inimii lor cinstite recunoștința și dragostea pentru eliberatorul lor

[1] *I. Stalin*: „Problemele leninismului", ed. P.M.R. 1948, ediția a II-a, pag. 693.

— tovarășul Stalin. In această mișcare ce s'a creat în țară ies la iveală nenumărate inițiative din massă, valori și resurse neîntâlnite — rezultat al eliberării poporului de sub jugul capitalului.

Trebue privită ca una din cele mai nobile idei ale epocii noastre aceea pe care a rostit-o tovarășul Stalin la 7 Aprilie 1948 și care proclamă că „orice națiune — indiferent dacă este mare sau mică — are particularitățile sale calitative, specificul său, care-i aparține numai ei și care nu se găsește la alte națiuni. Aceste particularități constitue acea contribuție pe care fiecare națiune o aduce la tezaurul comun al culturii mondiale, îl complectează și îl îmbogățește. In acest sens, toate națiunile — și mici și mari — se află în situație egală și fiecare națiune este egală oricărei alte națiuni." [1]

Aceste cuvinte au însemnat o palmă răsunătoare pe obrajii guvernanților imperialiști, care urmăresc să îngenuncheze popoarele prin forță, care-și trimit trupele de mercenari pentru a îneca în sânge lupta pentru libertate a bărbaților și femeilor, a bătrânilor și copiilor din Viet-Nam și Malaya, din Indonezia și Birmania, din India și Madagascar. Asasinii imperialiști anglo-americani, în cor cu agenții lor — social-democrații de dreapta —, au nerușinarea să propovăduiască fățiș „teorii" reacționare, ca: desființarea suveranității naționale și crearea unui guvern „mondial" (bine înțeles american), lichidarea statelor naționale, dizolvarea naționalităților și înghițirea lor de către rasa „superioară" anglo-saxonă, desființarea culturilor naționale și impunerea cu forța a „modului de viață american".

Popoarele care au luptat de dragul libertății și independenței lor nu și-au vărsat însă sângele pentru a înlocui dominația hitleriștilor cu cea a churchillilor. Ele se unesc într'un uriaș front unic mondial al păcii, în frunte cu U.R.S.S., și se organizează pentru a da riposta cuvenită incendiatorilor unui nou război. Niciodată în istorie nu s'au ridicat asemenea masse uriașe în apărarea activă a păcii. Stindardul lor de luptă este marele Stalin — simbolul luptei popoarelor pentru pace și libertate.

Ca și hitleriștii, imperialiștii anglo-americani au început pre-

[1] *I. Stalin:* „Cuvântare rostită cu prilejul semnării tratatului sovieto-finlandez", în „Scânteia" nr. 1.099 din 13 Aprilie 1948.

gătirile de război desființând treptat ultimile rămășițe ale libertăților burghezo-democratice, instaurând în țările lor un regim de teroare antipopulară și de turbată asuprire rasială și amenințând cu jugul colonial popoarele doritoare de libertate.

La timpul său, aceasta a făcut ca cel de al doilea război mondial, care a apărut ca un rezultat inevitabil al desvoltării forțelor economice și politice mondiale pe baza capitalismului monopolist contemporan, să ia — așa cum a arătat tovarășul Stalin — chiar dela început caracterul unui război antifascist de eliberare. Intrarea Uniunii Sovietice în război a întărit caracterul antifascist și eliberator al celui de al doilea război mondial. El s'a soldat cu înfrângerea celor mai agresivi imperialiști și eliberarea unor țări cu o populație de 600.000.000 de oameni.

Pregătirile febrile de război, din ce în ce mai intense, ale lagărului imperialist sunt o mărturie a slăbiciunii sale. Posibilitățile de exploatare și de ieșire din criză sunt tot mai restrânse, contradicțiile interne și externe ale imperialismului se ascut tot mai mult, cresc rapid forțele păcii, ridicând o barieră puternică, de netrecut împotriva uneltirilor ațâțătorilor la război.

Cine se poate îndoi că dacă aventurierii imperialiști anglo-americani, pierzându-și capul și uitând de lecția pe care au primit-o hitleriștii, ar încerca să deslănțue un al treilea război mondial, acesta ar lua chiar dela început caracterul unui război de eliberare antiimperialist al întregii omeniri, al tuturor popoarelor, în frunte cu Uniunea Sovietică, ceeace ar aduce inevitabil prăbușirea totală a imperialismului și eliberarea popoarelor?

Prin cea mai mare vigilență a popoarelor și prin hotărîrea lor nestrămutată de a lupta activ cu toate forțele și mijloacele pentru pace, planurile ațâțătorilor la război vor suferi un eșec total. Arme de neprețuit a dăruit tovarășul Stalin mișcării revoluționare și uriașelor forțe sociale ale păcii în lupta pentru victoria asupra forțelor tenebroase ale războiului. Cu o mare putere de previziune, el a dat în acelaș timp omenirii o genială teorie asupra legilor și perspectivelor desvoltării viitoare a națiunilor și a culturii naționale în perioada socialismului. Tovarășul Stalin a elaborat teoria asupra națiunilor burgheze și națiunilor socialiste, teorie care scrutează viitorul cu îndrăzneală revoluționară și desvălue minunata perspectivă a desvoltării națiunilor socialiste în condițiile victoriei comunismului. După ce definește națiunile burgheze, caracterizate prin dominația politică, economică și ideologică a claselor exploatatoare, dominație susținută prin ațâțarea vrăjmășiei naționale și a șovinismului, tovarășul Stalin arată că ele sunt un produs al epocii burgheze și deci menite să părăsească scena odată cu capitalismul. Tovarășul Stalin arată mai departe că prin revoluția socialistă se pune temelia creării noilor națiuni, națiuni socialiste, care se deosebesc radical de națiunile burgheze atât prin caracterul lor de clasă și înfățișarea lor spirituală, cât și prin interesele și tendințele lor politice și sociale.

Eliberate de orice antagonism de clasă, națiunile socialiste sovietice sunt formate din clasa muncitoare, țărănimea și intelectualitatea sovietică, care, colaborând în mod prietenesc, construesc societatea comunistă, fără clase. Superioritatea acestor națiuni asupra națiunilor burgheze constă în faptul că sunt cimentate printr'o unitate morală și politică, au un scop comun, o voință unitară și un țel comun: comunismul. Națiuni socialiste devin și națiunile din țările de democrație populară din Europa și Asia, care lichidează clasele exploatatoare și contradicțiile de clasă. Aceste națiuni se strâng în jurul U.R.S.S. — bastionul libertății și independenței popoarelor.

Măreţele idei leninist-staliniste și Statul Sovietic, care realizează în practică aceste idei, exercită o uriașă influență asupra popoarelor din lumea întreagă. Popoarele oprimate din întreaga lume văd în Statul Socialist multinațional — U.R.S.S. — un exemplu strălucit de soluționare a problemei naționale și de lichidare a oprimării naționale pe baza internaționalismului proletar.

Niciodată în istorie n'a răsunat atât de puternic o voce pentru cauza eliberării popoarelor cum răsună azi vocea Uniunii Sovietice, vocea lui Stalin. Această voce are un ecou puternic în inima și conștiința tuturor popoarelor, a celor libere ca și a celor subjugate. Pentru toate popoarele, numele lui Stalin este simbolul eroismului și al gloriei poporului U.R.S.S., este o chemare la noi fapte eroice.

Având mereu în față figura luminoasă a lui Stalin-eliberatorul și călăuzindu-se de învățăturile sale, înaintează popoarele din țările de democrație populară spre socialism. Cu gândul și inima la Uniunea Sovietică, la Stalin, luptă revoluționarii comuniști

şi patrioţii iugoslavi pentru a doborî banda de asasini şi spioni a clicii lui Tito, pentru a elibera Iugoslavia din ghiarele imperialiştilor.

Sub steagul lui Lenin şi Stalin s'au înrolat milioane şi milioane de chinezi în victoriosul război de eliberare împotriva imperialismului şi feudalismului. Pe muntele Marambun, pe cel mai înalt punct care domină oraşul Phenian din Coreea, se înalţă un obelisc din piatră albă pe care sunt săpate cuvintele: „Mulţumiri naţionale Generalissimului Stalin". In Franţa şi Italia, ca şi în Malaya şi Birmania, în Spania şi Indonezia, în Argentina şi în Africa, revoluţionarii proletari, patrioţii-partizani luptă pentru libertatea şi independenţa lor cu numele lui Stalin pe buze.

Numele lui Stalin-eliberatorul răsună ca o chemare la luptă pentru pacea, libertatea şi fericirea popoarelor.

„Pentru pace trainică, pentru democraţie populară!" nr. 32 (59) din 21 Decembrie 1949.

LUPTA DE CLASĂ ÎN ROMÂNIA ÎN ETAPA ACTUALĂ

In ţările din centrul şi Sud-Estul Europei, rupte din lanţul imperialismului, lupta de clasă s'a desvoltat în condiţiile eliberării acestor ţări de către Armata Sovietică şi ale creşterii masive a forţelor revoluţionare interne.

Victoriile istorice ale ţărilor de democraţie populară au fost obţinute în lupta împotriva duşmanului, care opunea o rezistenţă înverşunată. Se ştie că lupta de clasă este legea oricărei societăţi împărţite în clase antagoniste. Dar lupta de clasă se inteţeşte tot mai mult şi ia forme tot mai înverşunate în perioada de trecere dela capitalism la socialism. Lichidarea claselor exploatatoare, adică construirea societăţii socialiste, are loc în condiţiile ascuţirii luptei de clasă. Această lege absolută este deasemenea legea de desvoltare a ţărilor de democraţie populară spre socialism.

I

Luând puterea politică în mâinile sale, clasa muncitoare din România, aliată cu ţărănimea muncitoare, a realizat un şir de transformări istorice, care au schimbat caracterul relaţiilor de clasă în ţara noastră. Moşierimea a fost lichidată ca clasă, iar burghezia industrială, în urma naţionalizării principalelor mijloace de producţie, şi-a pierdut poziţiile în economia naţională.

Ofensiva socialismului împotriva capitalismului are loc în ţara

noastră prin întărirea industriei socialiste, creşterea comerţului de stat şi cooperatist şi a sectorului socialist în agricultură : gospodăriile agricole de stat, S.M.T.-urile şi gospodăriile agricole colective. In acelaş timp, în agricultură mica producţie de mărfuri este încă dominantă, iar chiaburimea, clasa capitalistă cea mai numeroasă, mai păstrează poziţii economice importante. Capitaliştii şi moşierii, alungaţi dela putere, mai păstrează legături cu capitaliştii străini. Micii capitalişti posedă încă mijloace de producţie, iar în comerţ există un larg sector privat. In perioada de trecere, capitalul încearcă să folosească sfera schimbului, unde elementele socialiste sunt încă slabe, pentru a se deda speculei.

Analizând procesul de ascuţire a luptei de clasă în perioada de trecere, tovarăşul Stalin arată că acest proces nu poate fi explicat numai prin pricini legate de o anumită activitate a aparatului de stat, prin slăbiciunea sau tăria organizaţiilor de partid, prin greşelile sau linia justă în politica lor. Ascuţirea luptei de clasă are o bază *economică socială*.

Care este această bază economică socială în ţara noastră ?

Lenin socotea obligatorie pentru perioada de trecere dela capitalism la socialism, în toate ţările cu o producţie capitalistă mai mult sau mai puţin desvoltată, prezenţa a trei sectoare economice principale : *sectorul socialist, sectorul capitalist* şi *mica producţie de mărfuri*. Existenţa acestor sectoare în ţara noastră reprezintă baza economică socială a luptei de clasă în perioada de trecere dela capitalism la socialism.

De un ajutor imens în îndeplinirea cu succes a sarcinilor acestei perioade ne este experienţa U.R.S.S. în domeniul construirii socialismului şi în special experienţa aplicării de către Partidul Bolşevic a noii politici economice — n.e.p. Incă cu 30 de ani în urmă, Lenin a subliniat importanţa internaţională a noii politici economice. Lenin arăta că ea este valabilă nu numai pentru Rusia, ci în linii mari pentru toate ţările.

Intr'adevăr, şi la noi în ţară necesităţile reconstrucţiei socialiste a economiei naţionale cer să acordăm o deosebită atenţie desvoltării industriei şi agriculturii. Industria nu se poate desvolta pe loc gol ; pentru desvoltarea industriei este necesar să avem materie primă în ţară, alimente pentru muncitori şi o economie rurală cât de cât desvoltată, care reprezintă principala piaţă pentru industria noastră.

Este un lucru pe care îl cer şi interesele întăririi bazei regimului de democraţie populară : alianţa muncitorilor şi ţăranilor muncitori. Această alianţă capătă astfel un puternic fundament economic. In concepţia leninistă, n.e.p.-ul reprezintă *elaborarea formelor alianţei muncitorilor şi ţăranilor muncitori* în anii de după cucerirea puterii politice.

Alianţa clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare ia forma colaborării dintre sat şi oraş, îndreptată împotriva capitaliştilor. Alianţa are drept scop aprovizionarea reciprocă a oamenilor muncii dela oraşe şi sate şi atragerea massei ţărănimii la construcţia socialismului, în primul rând prin cooperaţie.

Legătura principală dintre oraş şi sat, dintre industria socialistă şi gospodăria ţărănească se face prin comerţ. Dar în comerţul dintre industria socialistă şi gospodăria ţărănească se introduc cămătarii şi negustorii. Se ştie că în primii ani ai n.e.p.-ului în U.R.S.S. piaţa şi preţurile la produsele industriale au reprezentat un foarte însemnat câmp de luptă între capitalism şi socialism.

Desvoltând teza leninistă asupra n.e.p.-ului, tovarăşul Stalin a subliniat însemnătatea n.e.p.-ului ca *etapă obligatorie* în perioada de trecere.

„N.e.p.-ul este politica dictaturii proletariatului îndreptată spre înfrângerea elementelor capitaliste şi spre construirea economiei socialiste, prin folosirea pieţei, prin piaţă şi nu prin schimb direct de produse fără piaţă şi înafara pieţei. Pot oare să se lipsească de n.e.p. ţările capitaliste, chiar şi cele mai desvoltate dintre ele, în trecerea dela capitalism la socialism? Eu cred că nu pot. Intr'o măsură sau alta, noua politică economică, cu relaţiile ei de piaţă şi cu folosirea acestor relaţii de piaţă, este absolut indispensabilă pentru fiecare ţară capitalistă în timpul dictaturii proletariatului".

Cât de justă este această idee stalinistă o dovedesc fenomenele ce au loc în momentul de faţă în ţara noastră, mai cu seamă în domeniul schimbului dintre oraş şi sat. Astfel, datorită insuficienţei mărfurilor industriale şi datorită unor lipsuri în organizarea schimbului dintre oraş şi sat, schimbul direct de produse „fără piaţă

şi înafara pieţei" este folosit de chiaburi şi speculanţi pentru a se dedà la acţiuni speculative din cele mai tâlhăreşti.

Aplicând experienţa n.e.p.-ului, găsim răspuns la cele mai multe probleme pe care le ridică lupta de clasă în perioada actuală.

Nu încape îndoială că în condiţiile deosebite ale desvoltării lor, datorită existenţei Ţării Socialismului victorios şi a vigurosului ei sprijin politico-economic, ţările de democraţie populară au putut trece mai grabnic la punerea temeliilor construcţiei socialiste, pe baza planificării economiei şi a uriaşei experienţe a planurilor cincinale staliniste. In domeniul micii producţii de mărfuri şi al schimbului între oraş şi sat, planificarea este deocamdată încă desvoltată într'o măsură relativ mică, dat fiind că în agricultură proprietatea privată asupra mijloacelor de producţie este forma dominantă. Experienţa U.R.S.S. în perioada de trecere, în perioada n.e.p.-ului, ne ajută să găsim drumul just pentru întărirea şi lărgirea sectorului economic socialist.

II

In România, ca şi în celelalte ţări de democraţie populară, lupta de clasă se ascute şi în legătură cu uneltirile agresive ale imperialiştilor anglo-americani. Manifestările ostile ale duşmanului de clasă dinlăuntrul ţării sunt indisolubil legate de ascuţirea contradicţiilor dintre socialism şi capitalism pe plan internaţional. Imperialiştii americani şi englezi, furioşi că nu mai pot jefui şi porunci în ţara noastră, sprijină din toate puterile încercările de restaurare a capitalismului. Guvernele Statelor Unite şi Angliei intervin în favoarea bandelor de fascişti, de sabotori şi spioni care au fost descoperite şi pedepsite pe baza legilor R.P.R.

Imperialiştii anglo-americani organizează sistematic bande de spioni şi diversionişti. Lupta de clasă îmbracă formele cele mai violente, când duşmanul nu se dă înlături dela asasinarea unor membri de partid şi a altor elemente democratice, dela crimele cele mai odioase şi mârşave.

In această acţiune criminală, rolul cel mai ticălos îl joacă banda de fascişti, spioni şi asasini Tito-Rankovici — agentură făţişă a imperialiştilor anglo-americani. Agenţii titoişti se dedau la tot felul de provocări la graniţă, organizează acte de spionaj în slujba serviciilor anglo-americane de spionaj, recrutează elemente chiabureşti, fasciste şi naţionaliste-şovine pentru a servi scopurilor lor josnice.

Organele de stat, ajutate de oamenii muncii, au descoperit şi înnăbuşit cu energie câteva comploturi contrarevoluţionare ale imperialiştilor anglo-americani.

Duşmanul caută să lovească şi să desorganizeze economia noastră. Chiar în industria socialistă mai sunt elemente duşmănoase, codiţe ale foştilor patroni, care se dedau la acte de sabotaj. La Reşiţa, cea mai mare uzină din R.P.R., a fost descoperit un adevărat cuib de fascişti şi spioni anglo-americani, care au reuşit să ne provoace mari daune. Asemenea cazuri s'au produs şi în alte părţi.

In comerţ se desfăşoară lupta dintre sectorul de stat, socialist şi cooperatist, care înaintează, şi sectorul particular, silit să-şi restrângă activitatea speculativă. In diferite verigi ale comerţului de stat s'au strecurat unele elemente duşmănoase, corupte şi afaceriste, care caută să creeze greutăţi în aprovizionarea populaţiei muncitoare. Asemenea elemente sunt pedepsite fără cruţare de stat.

Pe de altă parte, în domeniul circulaţiei produselor au fost deasemenea interdicţii nejuste aplicate producătorilor agricoli, împiedicându-i să-şi desfacă mărfurile pe piaţă. Din partea unor organe de stat s'au manifestat tendinţe de monopolizare a schimbului dintre oraş şi sat. Noi am luat măsuri pentru a lichida aceste lipsuri.

III

Lupta de clasă la sate se desfăşoară în condiţiile îngrădirii chiaburilor şi ale creării primelor gospodării agricole colective.

Ingrădirea chiaburimii se realizează prin apărarea intereselor proletariatului agricol, ale ţăranului sărac şi mijlocaş împotriva chiaburului, printr'o politică de clasă în aşezarea impozitelor şi la colectări, iar pe de altă parte prin desvoltarea şi întărirea coope-

rației, prin întovărășiri ale țăranilor muncitori în vederea lucrării în comun a pământului cu mijloace mecanizate.

In agricultură, numărul S.M.T.-urilor s'a ridicat la 118, iar suprafața gospodăriilor agricole de stat a sporit în 1949 cu 500.000 ha., ele primind 1.170 de tractoare în plus. Peste 10.000 de gospodării de țărani săraci și mijlocași s'au unit în primele 176 de gospodării agricole colective.

Crearea primelor gospodării agricole colective constitue un eveniment istoric în desvoltarea țării noastre. Deși puține la număr în marea gospodăriilor țărănești individuale, gospodăriile colective reprezintă în viața țării noastre ceeace este nou, se desvoltă și până la urmă invinge în mod inevitabil.

Partidul pune în centrul preocupărilor sale consolidarea primelor gospodării agricole colective, înmulțirea numărului lor și lupta împotriva dușmanului acestora. Partidul și guvernul dau gospodăriilor agricole colective un sprijin multilateral: au fost trimiși acolo organizatori de partid, ele primesc ajutor financiar și îndrumări agrotehnice, ele primesc semințe etc. S.M.T. lucrează pământurile lor cu tractoarele, muncitorii din marile întreprinderi industriale iau patronajul câte unei gospodării. Pregătirea cadrelor de tractoriști, de președinți de gospodării agricole colective, de agronomi și contabili din rândurile țărănimii muncitoare constitue o preocupare de seamă a partidului și guvernului.

In realizarea politicii partidului la sate, noi mergem pe calea experienței Partidului Bolșevic, călăuzindu-ne de învățătura tovarășului Stalin că spre a desfășura o mișcare de masă pentru colectivizare e nevoie, înainte de toate, să convingi massa membrilor de partid, pe țăranii comuniști de justețea acestei politici.

Partidului nostru, care urmează învățătura leninist-stalinistă. îi este clar că victoria deplină a socialismului la sate nu va fi posibilă atâta timp cât va continua să existe proprietatea privată asupra mijloacelor de producție, inclusiv asupra pământului. Limitând și eliminând treptat chiaburimea, interzicând vânzarea, cumpărarea și arendarea pământului, desvoltând toate modurile de cooperare în agricultură — cooperativele de consum, de desfacere și aprovizionare, de prelucrare a produselor agricole, cooperativele meșteșugărești și de industrie casnică —, grăbind procesul de mecanizare a agriculturii în vederea trecerii la colectivizarea în

massă, care va asigura gospodăriilor colective folosința pe veci a pământului, creăm condițiile concrete pentru naționalizarea pământului în vederea transformării acestuia în proprietate obștească.

In munca sa la țară, partidul se sprijină pe țărănimea săracă și acordă o deosebită atenție problemei întăririi alianței cu țăranul mijlocaș, care — în condițiile regimului de democrație populară — este figura centrală a satului.

Elementele chiaburești, care își văd îngrădită posibilitatea de a jefui pe oamenii muncii, trec la acte teroriste, la acte de sabotare a colectărilor și însămânțărilor, la încercări de compromitere a cooperativelor și în special a tinerelor gospodării colective. Cu viclenia sa caracteristică, chiaburul împrăștie tot felul de svonuri mincinoase privitoare la gospodăriile colective pentru a speria și intimida pe țărani. In acțiunea lor tâlhărească, chiaburii sunt ajutați, mai ales în Ardeal, de elementele reacționare ale clerului catolic și de diferite secte religioase, în sânul cărora se camuflează elemente legionare, fasciste și spioni anglo-americani.

Chiaburul folosește situația sa economică, legăturile sale, create ani de-a-rândul, experiența sa și tradițiile înapoiate ale satului, căutând să-și mențină influența în sat. El face chiar concesii față de sărăcime și mijlocași, cu scopul de a atrage de partea sa pe unii mijlocași și chiar săraci și a-i îndrepta împotriva măsurilor economice și politice ale partidului și guvernului. Chiaburul luptă din răsputeri împotriva gospodăriilor colective și împotriva izolării sale, conștient că gospodăria colectivă și izolarea sa de massa țărănimii înseamnă pieirea lui.

Lupta partidului pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, pentru atragerea acesteia pe făgașul socialismului, prin izolarea și înfrângerea chiaburului, devine tot mai încordată.

In satele noastre influența politică a chiaburului este în continuă scădere, iar influența clasei muncitoare în massa țărănimii se întărește mereu; crește combativitatea țărănimii muncitoare, care ia parte activă la demascarea uneltirilor chiaburilor, împiedicându-i să-și înfăptuiască planurile lor perfide.

IV

Naționalismul burghez, șovinismul sunt arme principale ale dușmanului de clasă. Dușmanul își desfășoară criminala sa activitate de ațâțare șovină mai cu seamă în regiunile unde alături de populația românească trăiesc naționalități conlocuitoare. Prin cele mai grosolane svonuri, dușmanul încearcă să răspândească otrava naționalistă în sânul elementelor înapoiate și să slăbească ideologia frăției și prieteniei între popoare. Politica națională justă a partidului și statului nostru, munca politică a partidului în scopul înrădăcinării tot mai adânci a internaționalismului în masse repurtează succese, constituind tot atâtea lovituri date dușmanului.

Pe tărâmul ideologiei și culturii se ascute deasemenea lupta de clasă în România. Ea se manifestă îndeosebi în lupta împotriva cosmopolitismului, reversul naționalismului. In urma muncii desfășurate de partid, oamenii muncii, intelectualii patrioți și progresiști resping cu hotărîre cosmopolitismul, indiferent dacă el se manifestă sub chipul ploconirii în fața putredei culturi a canibalilor imperialiști, sub cel al formalismului în artă sau al morganismului în știință. Documentele Academiei R.P.R. privitoare la poziția antipatriotică a Revistei de oftalmologie, ca și demascarea de către presa noastră de partid a unor poziții dușmănoase și a unor atitudini obiectiviste în poezie, în istorie, în lecții universitare, dovedesc ascuțirea luptei de clasă pe tărâmul ideologiei.

Reeducarea vechii intelectualități, care are încă în mare măsură deprinderi burgheze, este deasemenea o formă a luptei de clasă. Ea este indisolubil legată de ridicarea unor cadre noi de intelectuali din sânul clasei muncitoare și al țărănimii muncitoare.

*
* *

La baza politicii partidului nostru stă ideea stalinistă că „nu trebue să ascundem contrazicerile orânduirii capitaliste, ci trebue să le scoatem la iveală și să le limpezim, să nu stingem lupta de clasă, ci s'o ducem până la capăt“ [1]. De aici concluzia că trebue să ducem *o politică proletară de clasă*, o politică nesovăitoare de construire a socialismului, bazată pe ofensiva neîntreruptă împotriva capitalismului.

[1] „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice“, ed. P.M.R. 1948, ediția a III-a, pag. 154.

Experiența bolșevismului ne învață că *principala condiție a construcției socialiste victorioase este consolidarea dictaturii proletariatului.*

Regimul nostru de democrație populară dobândește pe zi ce trece o bază tot mai trainică. El îndeplinește cu succes funcțiile dictaturii proletariatului, definite în mod genial de tovarășul Stalin. Regimul nostru paralizează, sdrobește orice încercare de împotrivire a burgheziei; el folosește puterea politică pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și cu celelalte pături muncitoare neproletare, atrăgându-le la opera de construire a socialismului; în sfârșit, el folosește puterea de stat în vederea *organizării* socialismului și a desființării claselor exploatatoare. *Sdrobirea împotrivirii dușmanului de clasă și izolarea lui de massa țărănimii pe baza întăririi alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, în scopul atragerii acesteia pe făgașul socialismului, constitue în țara noastră conținutul principal al luptei de clasă în condițiile regimului de democrație populară.* Pentru ca partidul să fie în măsură a-și îndeplini sarcinile sale ca instrument al dictaturii proletariatului în condițiile ascuțirii luptei de clasă și a luptei pentru apărarea păcii, plenara C.C. al P.M.R. din 23—24 Ianuarie a. c. a stabilit o serie de măsuri, menite să producă o serioasă îmbunătățire a muncii organizatorice și politice a partidului, făcând să crească forța, puritatea și unitatea rândurilor sale.

In acelaș timp consolidăm statul de democrație populară, organele locale ale puterii de stat, pentru a fi capabile să înnăbușe fără cruțare cea mai mică încercare a dușmanului de a pune piedici înaintării noastre spre socialism. Totodată luptăm pentru a întări tot mai mult disciplina conștientă de partid și de stat.

Pârghia principală pentru construirea socialismului în țară este *industria socialistă*, industria grea. Planul de stat pe 1950 prevede o creștere puternică a industriei grele și mai cu seamă a sâmburelui ei — industria construcțiilor de mașini. Cu 853% va crește producția de mașini-unelte. Țara capătă tot mai mult aspectul unui imens șantier. Toate acestea duc la creșterea clasei muncitoare și la consolidarea pozițiilor noastre împotriva dușmanului de clasă.

V

Pe întreg frontul luptei de clasă, partidul nostru conduce poporul muncitor la victoria împotriva duşmanilor, împotriva forţelor războiului. Plini de grijă patriotică pentru viitorul ţării, pentru bunăstarea, în continuă creştere, a celor ce muncesc în oraşe şi sate, comuniştii desfăşoară o intensă muncă educativă, sădind în sânul oamenilor muncii dragostea adâncă faţă de uzina socialistă, faţă de tânărul sector socialist la sate, faţă de tot ce e bun obştesc, bun al poporului, şi aprinzând ura împotriva duşmanului, care atentează la interesele poporului. Partidul nostru educă pe oamenii muncii în spiritul criticii şi al autocriticii şi înarmează massele cu ştiinţa bolşevică a luptei de clasă împotriva duşmanului. Partidul cere intensificarea la maximum a vigilenţei revoluţionare împotriva uneltirilor duşmanului de clasă, împotriva spionilor şi diversioniştilor, împotriva agenţilor mârşavei bande fasciste de asasini şi spioni plătiţi de Tito-Rankovici.

Lozinca luptei pentru pace este în mâna partidului un factor mobilizator în îndeplinirea tuturor sarcinilor care stau în faţa oamenilor muncii din ţara noastră, căci întărirea statului de democraţie populară, construirea bazelor socialismului constitue o contribuţie la cauza păcii.

In întreaga ţară, în întreprinderi, în instituţii, la sate, oamenii muncii au ales comitete de luptă pentru pace. Aceste comitete constitue un mijloc puternic de întărire a alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare şi cu celelalte pături muncitoare neproletare. Comitetele de luptă pentru pace constitue cea mai largă formă de mobilizare a masselor la lupta pentru apărarea păcii, pentru socialism şi pentru adâncirea prieteniei şi colaborării cu U.R.S.S., cu ţările de democraţie populară, pentru frăţie de luptă cu toate popoarele iubitoare de libertate şi pace, împotriva duşmanului comun — imperialiştii anglo-americani, incendiatorii unui nou război mondial, şi agentura lor din ţară.

La baza politicii partidului nostru stă învăţătura genială a lui Lenin şi Stalin asupra luptei de clasă în perioada de trecere dela capitalism la socialism şi experienţa istorică a marelui Partid Bolşevic. Experienţa desvoltării ţării noastre spre socialism demonstrează că drumul regimului de democraţie populară este acelaş, confirmând odată mai mult cât de multă dreptate avea Lenin când spunea că bolşevismul este un model de tactică pentru toţi.

„Pentru pace trainică, pentru democraţie populară!" nr. 14 (74) din 7 Aprilie 1950.

PENTRU PURITATEA RÂNDURILOR PARTIDULUI

In luna Mai s'au încheiat lucrările de verificare a rândurilor partidului, începute în Noembrie 1948.

In viaţa partidului nostru verificarea a fost un eveniment de mare însemnătate. In urma verificării, partidul a ieşit întărit organizatoriceşte şi politiceşte. S'au întărit legăturile partidului cu massele şi a crescut capacitatea de mobilizare a organizaţiilor de partid.

Hotărînd verificarea rândurilor partidului, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român s'a călăuzit de învăţătura lui Lenin şi Stalin asupra partidului de tip nou, ca şi de măreaţa experienţă istorică a P. C. (b) al U.R.S.S., care a confirmat în repetate rânduri justeţea ideii că partidul se întăreşte curăţindu-se de elemente oportuniste, străine şi duşmănoase. Partidul Bolşevic a urmat cu fermitate linia indicată de Lenin — de a elibera partidul de acei membri ai săi care nu sunt adevăraţi comunişti şi nu sunt capabili de a aplica în mod conştient politica proletară. „Singurul partid de guvernământ din lume — arăta Lenin — care nu se îngrijeşte de mărirea numărului membrilor săi, ci de ridicarea calităţii lor, de curăţirea partidului de «cei strecuraţi» este partidul nostru, partidul clasei muncitoare revoluţionare" [1].

Incă în ilegalitate, în condiţiile celei mai crunte terori, partidul nostru, deşi puţin numeros, a fost iniţiatorul şi conducătorul luptei masselor muncitoare împotriva regimului burghezo-moşieresc, organizând nenumărate acţiuni ale clasei muncitoare: grevele muncitorilor mineri, greva muncitorilor ceferişti şi petrolişti din întreaga ţară (1933), luptele pentru pământ ale ţăranilor muncitori etc.

[1] V. I. Lenin, Opere, vol. XXIV, ed. a 3-a rusă, pag. 484.

In timpul războiului, Partidul Comunist Român a fost singura forţă politică din ţară care a chemat poporul la lupta împotriva fascismului şi a organizat această luptă.

In aceste lupte s'au călit cadrele de bază ale partidului nostru, legate prin mii de fire de clasa muncitoare.

După ce România a fost eliberată de Armata Sovietică şi ţării noastre i-a fost asigurată putinţa unei libere desvoltări democratice, mii de muncitori conştienţi şi alţi oameni ai muncii, dintre care mulţi au simpatizat şi înainte cu comuniştii, au intrat în rândurile partidului nostru. Aceasta a dus la rapida întărire a partidului şi i-a permis din primele zile ale eliberării să ridice massele la lupta împotriva guvernului reacţionar.

Sprijinindu-se pe membrii vechi ai partidului şi pe elementele proletare revoluţionare intrate în partid după trecerea lui în legalitate, partidul comunist a desfăşurat cu succes lupta pentru aliaţii clasei muncitoare, şi în primul rând pentru ţărănimea muncitoare, pentru izolarea şi sdrobirea partidelor burgheze şi mic-burgheze — liberalii, naţional-ţărăniştii, social-democraţii de dreapta —, pentru înfăptuirea reformelor democratice şi pentru definitiva alungare de la putere a capitaliştilor şi moşierilor.

Au crescut autoritatea şi influenţa pe care partidul şi le câştigase încă în ilegalitate. Partidul a devenit forţa conducătoare şi mobilizatoare a poporului muncitor.

Dar odată cu elementele sănătoase, revoluţionare, intrate în partid, după înfrângerea guvernelor reacţionare începe năvala înspre partid a elementelor carieriste şi oportuniste, atrase de ceeace numea Lenin ispita gigantică de a intra în partidul de guvernământ. Iar în năvala aceasta de elemente oportuniste, mic-burgheze, care ameninţau să copleşească partea proletară a partidului şi să introducă în rândurile lui influenţele micii burghezii, s'au strecurat în partid şi elemente de-a-dreptul duşmănoase, care urmăreau scopul de a se camufla cât mai bine şi de a submina dinăuntru organizaţiile de partid.

Slaba vigilenţă şi nivelul politic scăzut al membrilor de partid, influenţele străine au dus la aceea că numeroase organizaţii de partid au primit noi membri fără o verificare serioasă şi s'au abă-

tut dela principiul primirii strict individuale în partid. Un timp s'a practicat primirea în bloc în rândurile partidului. Partidul a crescut peste măsură de repede, atingând spre sfârşitul anului 1947 numărul de 750.000 de membri, dintre care numai 40% elemente muncitoreşti, iar restul ţărani săraci, ţărani mijlocaşi, intelectuali, micburghezi dela oraşe.

Linia stabilită de partid în problemele construirii partidului era călcată şi deformată, iar conducerea partidului nu a ştiut să îmbine lupta pe care o ducea pentru înfăptuirea unor prefaceri revoluţionare cu un control permanent al aplicării liniei date de ea.

Unificarea Partidului Comunist Român şi a Partidului Social-Democrat, în Februarie 1948, a jucat în genere un mare rol pozitiv. Totuşi această unificare a dus totodată la înrăutăţirea compoziţiei partidului. Partidul Social-Democrat — partid tipic mic-burghez, aflat vreme îndelungată la remorca partidelor burghezo-moşiereşti — avea o compoziţie socială nesănătoasă.

Din toate aceste cauze, în partid s'au strecurat elemente cu desăvârşire străine de clasa muncitoare, oameni necinstiţi şi descompuşi moraliceşte, carierişti şi, în sfârşit, elemente direct duşmănoase — fascişti, naţionalişti burghezi, exploatatori, agenţi ai aparatului de represiune burghezo-moşieresc.

Infiltrarea acestor elemente duşmănoase a avut drept urmare manifestări potrivnice şi duşmănoase liniei şi directivelor partidului: folosirea violenţei împotriva ţăranilor mijlocaşi, sprijinirea la sate a aşa zişilor buni gospodari, adică a chiaburilor, linia de lichidare a micului meseriaş şi a micului comerciant particular, liberalism şi împăciuitorism faţă de duşmanul de clasă. In sfârşit, prezenţa elementelor duşmănoase în partid s'a manifestat în practicarea unor metode străine în activitatea organelor de partid: înnăbuşirea criticii şi autocriticii, metode de comandă, gâtuirea muncii colective, birocratism şi izolare de masse etc.

Partidul nostru a reuşit să înfrângă aceste manifestări dăunătoare, potrivnice liniei partidului, şi şi-a păstrat unitatea rândurilor sale în jurul Comitetului Central. Dar aceasta nu putea micşora seriozitatea problemelor pe care le-a pus în faţa Comitetului nostru Central situaţia organizatorică a partidului. Această situaţie impunea lichidarea oricăror devieri dela învăţătura leninist-stalinistă asupra partidului, curăţirea partidului de elementele duşmane şi

străine, îmbunătăţirea compoziţiei sociale a partidului, şi în primul rând a cadrelor de partid, justa reglementare a creşterii sale. Necesitatea întăririi rândurilor partidului prin verificare a fost determinată totodată de sarcinile mari pe care procesul de construire a socialismului le pune în faţa partidului nostru ca forţă conducătoare a dictaturii proletare.

Primele noastre planuri de stat — planul pe anul 1949 şi planul pe 1950 — au pus începutul muncii de industrializare a ţării. Producţia industrială a crescut în acest răstimp într'un ritm necunoscut în vremea regimului burghezo-moşieresc. In prezent este în curs de elaborare primul plan de cinci ani al Republicii Populare Române.

In faţa noastră stă sarcina transformării socialiste a agriculturii. Sub conducerea partidului nostru, zeci de mii de gospodării ţărăneşti au păşit pe drumul unirii în mari gospodării colective.

In domeniul vieţii de stat, în faţa noastră stă sarcina întăririi continue a statului de democraţie populară, sarcina pregătirii alegerilor pentru Sfaturile Populare.

In sfârşit, în domeniul culturii trebue să lichidăm analfabetismul, să dăm un nou avânt învăţământului public de toate gradele, să răspândim cultura şi ştiinţa în massele cele mai largi, cu alte cuvinte să înfăptuim revoluţia culturală, pe care Lenin o considera drept element indispensabil al operei de construire a socialismului.

Sarcinile politice şi economice ale partidului sunt indisolubil legate de sarcina centrală a partidelor comuniste în vremea noastră, sarcina apărării păcii şi mobilizării tuturor forţelor împotriva politicii de provocare a unui nou război mondial şi de cucerire a dominaţiei mondiale, dusă de imperialismul american şi englez.

In faţa unor astfel de sarcini mari, a căror realizare are loc în condiţiile când lupta de clasă capătă formele cele mai ascuţite şi variate, este necesar mai mult ca oricând ca partidul să fie puternic prin unitatea sa interioară, omogen prin compoziţia sa, necruţător faţă de orice influenţe străine în rândurile sale. Intărirea continuă a partidului şi apropierea lui cât mai mare de modelul pe care-l constitue pentru toate partidele comuniste P.C. (b) al U.R.S.S., este principala chezăşie a succesului în lupta pentru socialism şi pentru pace.

Acum, după încheierea verificării, putem considera că sarcinile

pe care şi le-a pus partidul cu prilejul verificării au fost realizate. Partidul nostru a trecut cu succes acest examen serios. Noi n'am şovăit să mergem pe linia înlăturării din partid a unui număr masiv de membri în vederea întăririi detaşamentului de avangardă al proletariatului, care trebue să fie un veritabil partid de tip leninist-stalinist.

In urma verificării au fost excluşi din partid circa 192.000 de oameni, peste 20% din numărul total al membrilor pe care îi număra partidul înainte de verificare. Dintre aceştia, mai mult de jumătate sunt oameni excluşi din rândurile partidului ca exploatatori, ca elemente duşmănoase şi străine de clasa muncitoare, ca elemente necinstite sau descompuse moraliceşte. Minoritatea o formează oamenii care s'au înscris numai în mod formal în partid, n'au corespuns cerinţelor ce trebue prezentate unui membru de partid şi nu au luat parte activă la viaţa partidului.

In urma verificării, compoziţia socială a partidului s'a îmbunătăţit, a crescut procentul de muncitori. Au fost întărite organele conducătoare de partid (judeţene, de plasă etc.). Procentul de muncitori în aceste organe a crescut. In aparatul de partid procentul de muncitori este acum de aproape 64%. A crescut simţitor procentul muncitorilor care ocupă funcţii de conducere în organele de stat.

Cu prilejul verificării, un număr de activişti de partid şi din aparatul de stat au fost scoşi din funcţiile lor ca necorespunzători, birocratizaţi, ca oameni care s'au rupt de masse etc. In locul lor a fost promovat un număr de câteva zeci de mii de elemente tinere, cinstite, verificate.

Verificarea a întărit considerabil prestigiul de care se bucură partidul şi politica sa în ochii masselor. Datorită participării muncitorilor fără partid la şedinţele de verificare, a crescut încrederea lor în partid, stima lor pentru partid. Mulţi dintre nemembrii de partid care au participat la şedinţele de verificare şi-au exprimat dorinţa de a fi primiţi în rândurile partidului. Oamenii muncii fără partid au ajutat organele de verificare să descopere duşmani camuflaţi în rândurile partidului sau elemente necinstite, nedemne de a rămâne în partid. Intr'o serie de locuri, în urma verificării a crescut afluxul ţăranilor muncitori înspre gospodăriile colective şi au fost înfiinţate gospodării colective noi.

Că verificarea a contribuit la întărirea partidului şi deci a întregului sistem al dictaturii proletariatului, aceasta o văd nu numai prietenii, dar şi duşmanii noştri. Partidul nostru a apreciat dela început că duşmanul de clasă va căuta să împiedice buna desfăşurare a acţiunii de verificare a rândurilor Partidului Muncitoresc Român. Aşa s'a şi întâmplat în realitate. Duşmanul de clasă a încercat de repetate ori să folosească verificarea pentru a compromite pe membrii de partid devotaţi, cinstiţi şi a ajuta elementele duşmane să se sustragă controlului organizaţiilor de partid. Pe alocuri, duşmanii, înnebuniţi de ură, au trecut de-a-dreptul la acte de teroare. Astfel, în judeţul Iaşi chiaburii au ucis mişeleşte pe un membru al unei subcomisii de verificare. In judeţul Timiş a fost omorît de duşmani un activist fără partid, membru al sindicatului salariaţilor agricoli, care a luat parte la şedinţele de verificare. Duşmanul de clasă îşi dă seama că verificarea constitue o nouă lovitură dată planurilor sale criminale, că ea spulberă speranţele sale de a crea o agentură în interiorul partidului.

Verificarea a constituit o adevărată şcoală a vigilenţei pentru membrii de partid, cât şi pentru oamenii muncii nemembri de partid. Organele de partid, dela cele de sus până la cele de jos, cât şi comuniştii din organele de stat şi din organele conducătoare ale organizaţiilor de massă şi-au putut analiza activitatea în lumina rezultatelor verificării şi descoperi lipsurile şi slăbiciunile serioase de care au dat dovadă în ce priveşte vigilenţa revoluţionară. Verificarea a dus la o îmbunătăţire a muncii organelor de partid şi organizaţiilor de partid şi la întărirea spiritului critic şi autocritic. Ea a constituit un puternic stimulent pentru activul de partid şi pentru massa membrilor de partid de a studia marxism-leninismul, de a-şi însuşi cât mai adânc linia partidului nostru şi experienţa P.C. (b) al U.R.S.S.

Sarcina partidului este acum de a nu permite ca un spirit de autoliniştire să-şi facă loc în rândurile partidului. Ar fi o naivitate periculoasă să credem că duşmanul de clasă — imperialiştii anglo-americani, agenţii lor titoişti, capitaliştii şi moşierii expropriaţi, chiaburii — va depune armele. Dimpotrivă, nu încape îndoială că duşmanul îşi va mări sforţările şi va folosi noi şi noi mijloace şi metode în vederea pătrunderii în interiorul partidului.

Așa cum a subliniat plenara C.C. al P.M.R. din 15-17 Mai a. c., sarcina organizațiilor de partid este de a nu privi lupta pentru curățirea rândurilor partidului ca o campanie, ci ca o preocupare permanentă, de zi cu zi, a fiecărei organizații de partid, a fiecărui organ de partid și a fiecărui membru de partid în parte.

In legătură cu încheierea lucrărilor de verificare, Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Român a decis reînceperea primirii în partid.

In prezent, în urma verificării, partidul nostru numără 720.000 de membri. Compoziția socială a partidului, după cum am arătat mai sus, s'a îmbunătățit. Dar în partid au mai rămas elemente necorespunzătoare cerințelor ce trebue să fie puse unui membru de partid, care nu urmează linia partidului în unele probleme centrale ale politicii sale și calcă statutul. Deaceea sarcinile pe care și le pune P.M.R. în legătură cu întărirea rândurilor sale sunt: 1) curățirea continuă a partidului de elemente dușmane și străine; 2) întărirea rândurilor sale și reglementarea creșterii lui în așa fel încât să asigurăm o precumpănire a elementelor proletare pe seama elementelor neproletare.

Reîncepând primirea, partidul nostru se orientează înainte de toate spre elementele cele mai avansate și revoluționare din sânul clasei muncitoare, în primul rând din rândurile acelor muncitori care au un stagiu mare în producție, care luptă activ pentru depășirea planului de stat și au bune rezultate în producție, dovedind astfel prin fapte că aplică linia partidului.

Partidul va veghia la cea mai strictă aplicare a statutului și îndeosebi a principiului primirii individuale în partid și al răspunderii acelora care recomandă noi membri. Conform statutului, cei care vor să intre în partid trebue să treacă printr'un stagiu de candidat. Sunt stabilite stagii diferite pentru diversele categorii sociale: 6 luni pentru muncitorii din industrii, 1 an pentru muncitorii din micile întreprinderi, țăranii săraci și membrii gospodăriilor agricole colective, 1 an și jumătate pentru alte categorii. Din numărul celor primiți, cel puțin 60% trebue să fie muncitori.

Urmând fidel învățăturile lui Lenin și Stalin despre partid, studiind în mod aprofundat istorica experiență a Partidului Bolșevic

și aplicând consecvent această experiență, partidul nostru va repurta noi și noi succese în grandioasa luptă pentru asigurarea victoriei socialismului în țara noastră.

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară !" nr. 25 (85) din 23 Iunie 1950.

GLORIOASA ANIVERSARE A ELIBERĂRII ROMÂNIEI

Astăzi poporul român sărbătorește a 6-a aniversare a eliberării Patriei sale de către vitezele armate ale Uniunii Sovietice.

La 23 August 1944 Armata Sovietică ne-a adus libertatea. Acest eveniment a constituit un punct de cotitură în întreaga istorie a poporului român.

Aniversarea zilei de 23 August constitue în fiecare an prilejul unui bilanț al realizărilor și succeselor noastre. Pe măsură ce ne apropiem de realizarea mărețului scop — construirea socialismului în țara noastră — oamenii muncii din România își dau seama tot mai adânc, cu tot mai multă recunoștință de misiunea eliberatoare a Uniunii Sovietice.

In eliberarea țării noastre cât și în ajutorul economic și cultural acordat de Uniunea Sovietică, noi vedem cea mai strălucită manifestare a politicii externe sovietice de apărare a independenței și egalității în drepturi a tuturor țărilor și popoarelor.

In trecut, România era una din cele mai înapoiate țări din Europa, atât din punct de vedere economic cât și cultural. Prin politica lor antipopulară, trecutele guverne burghezo-moșierești au scos la mezat bogățiile naționale, au menținut analfabetismul, înapoierea culturală a celor ce muncesc, nivelul lor scăzut de trai.

In urma ruinei și șomajului provocate de criminalul război hitlerist, starea dezastruoasă a oamenilor muncii a devenit cu totul insuportabilă.

După eliberarea României de către Armata Sovietică, viața poporului nostru a luat o altă întorsătură. Clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, în frunte cu Partidul Comunist Român, azi Partidul Muncitoresc Român, au sdrobit încercările de restaurație făcute de clasele exploatatoare, au asigurat independența și suveranitatea țării și au făurit Republica Populară Română.

Republica Populară Română cunoaște un avânt fără precedent al economiei și culturii. Industria este organizată pe baze socialiste. Sunt puse în funcțiune întreprinderi industriale, se creează noi ramuri industriale, ca aceea a construcțiilor de mașini, de mașini-unelte, sporește numărul S.M.T.-urilor, iau ființă instituții de cultură. Țara întreagă este un uriaș șantier.

O dovadă vie a succeselor dobândite de tânăra noastră industrie socialistă este comunicatul guvernamental publicat recent cu privire la rezultatele îndeplinirii planului de stat pe cel de al II-lea trimestru al anului 1950. Considerând drept 100 nivelul producției pe anul 1948, producția industriei metalurgice și a metalurgiei prelucrătoare a atins 217,1% in prima jumătate a anului 1950, în comparație cu perioada corespunzătoare din 1948.

In comparație cu anul 1948, extracția de petrol crește în anul 1950 aproape cu odată și jumătate.

Aceste succese apar și mai izbitoare dacă le comparăm cu nivelul anilor dinainte de război. In trimestrul al II-lea al anului 1950 extracția de cărbune a crescut, în comparație cu anul 1938, mai mult decât odată și jumătate, extracția minereului de fier mai mult decât de două ori și jumătate, producția de plumb mai mult decât de două ori, cea de oțel aproape de două ori; se înțelege dela sine că în condițiile economiei capitaliste asemenea realizări ar fi fost cu totul imposibile.

Noi și mărețe perspective deschide în fața țării primul nostru plan cincinal, ale cărui cifre de control au fost recent aprobate de Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române.

Planul cincinal prevede o însemnată desvoltare a extracției și prelucrării petrolului, cărbunelui, minereurilor feroase și neferoase, o puternică lărgire a bazei energetice a țării, o însemnată desvoltare a siderurgiei și a industriei de construcții de mașini, precum și crearea de noi centre industriale.

După date prealabile, nivelul general al producției va crește,

în comparație cu anul 1950, mai mult decât de două ori, iar creșterea anuală a producției industriale va fi în medie de 17%. Extracția de cărbune și minereu de fier va crește aproape de două ori, producția industriei petrolifere, siderurgice și chimice de două ori și ceva.

Cifrele de control prevăd o însemnată creștere a numărului muncitorilor și funcționarilor, creșterea continuă a productivității muncii și a salariului.

Mari transformări au loc și în agricultură. In satul nostru au apărut primele gospodării colective, al căror număr se apropie astăzi de 1.000. Deși puține încă la număr, ele încep de pe acum să manifeste o puternică influență asupra masselor de țărani muncitori. Bazate pe proprietatea obștească asupra pământului și pe principiul socialist de retribuire a muncii pe baza zilelor-muncă, gospodăriile colective au și repurtat primele succese însemnate în domeniul sporirii productivității solului și ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii dela sate. Bazându-ne pe influența crescândă a ideii gospodăriei colective, noi considerăm posibil în decursul viitorilor cinci ani unirea în gospodării colective pe baze strict voluntare a unei însemnate părți a țărănimii sărace și mijlocașe. Pentru îndeplinirea cu succes a acestei sarcini, este necesar să asigurăm producerea unui număr îndestulător de mașini agricole și în special de tractoare.

Planul cincinal prevede mari lucrări de împădurire, irigație, secări de mlaștini pe întinse suprafețe de pământ, ceeace fără îndoială va duce la un avânt al producției noastre agricole.

Transformarea socialistă a satului, dimpreună cu o serie de măsuri agrotehnice, va întări forța economică a țării noastre, va spori aprovizionarea industriei cu materiile prime necesare, va îmbunătăți considerabil aprovizionarea populației dela oraș și va spori bunăstarea țărănimii muncitoare.

Una dintre sarcinile centrale ale politicii guvernului de democrație populară este schimbul de mărfuri just organizat între oraș și sat. Lenin și Stalin au arătat în repetate rânduri importanța pe care schimbul între oraș și sat o are pentru întărirea alianței proletariatului cu țărănimea muncitoare, îndeosebi cu țărănimea mijlocașă.

Transpunând în viață aceste indicații, guvernul desvoltă comerțul de stat, cooperația de consum, care a luat un puternic avânt,

întărește controlul statului asupra pieței. Planul cincinal prevede creșterea sectorului socialist de stat și cooperatist astfel încât acest sector să ocupe locul dominant în circulația mărfurilor.

In primul nostru plan cincinal, nivelul material al oamenilor muncii va crește simțitor. In ultimul an al planului cincinal, nivelul de trai al oamenilor muncii va depăși cu 80% nivelul anului 1950.

Rețeaua de școli din țară va înregistra o creștere însemnată. Vor fi înfăptuite importante măsuri în ceeace privește desvoltarea științei și artei; analfabetismul, una dintre cele mai triste moșteniri ale trecutului, va fi lichidat.

In felul acesta, planul cincinal este un program de luptă al construirii bazelor socialismului în țara noastră, pentru asigurarea înfloririi Patriei noastre și a bunei stări a celor ce muncesc.

In strânsă legătură cu sarcinile desvoltării economiei socialiste în România, stau sarcinile privitoare la întărirea continuă a statului de democrație populară.

Transformările politice și economice din țara noastră au loc în condițiile rezistenței înverșunate a dușmanului de clasă, susținut, inspirat și finanțat de imperialiștii americani și englezi.

In condițiile existenței unei clase numeroase de exploatatori la sate — chiaburimea — și a rămășițelor claselor exploatatoare expropriate, dar încă nelichidate, la oraș, în condițiile existenței lagărului imperialist agresiv, sarcinile statului dictaturii proletariatului sunt, după cum ne învață tovarășul Stalin, sdrobirea claselor răsturnate dinăuntrul țării și apărarea țării împotriva agresiunii din afară.

Statul de democrație populară are misiunea să asigure lichidarea definitivă a claselor exploatatoare, construirea socialismului, apărarea cuceririlor poporului nostru muncitor împotriva atacurilor dușmanilor externi sau interni.

Odată cu aceste sarcini, în legătură cu trecerea la construirea socialismului, statul nostru a căpătat funcții noi, acelea ale muncii economico-organizatorice și cultural-educative, funcții care se desfășoară în întreaga lor amploare abia după victoria socialismului, dar care de pe acum încep să joace un rol tot mai mare în viața țării noastre.

Toate acestea cer continua întărire a statului de democrație populară, a organelor sale, a aparatului său, a forțelor sale armate.

Nu este deloc întâmplător că tocmai în momentul în care întărirea statului de democrație populară constitue o sarcină deosebit de importantă a partidelor comuniste și muncitorești și a guvernelor republicilor populare, fasciștii titoiști au desfășurat o propagandă îndârjită despre necesitatea „dispariției statului".

Recentul proces al unui grup de spioni titoiști care a avut loc la București a arătat că banda titoistă a organizat încă în anul 1944 o largă rețea de spioni, pusă în slujba imperialiștilor și îndreptată împotriva regimului democratic al țării noastre. Mai mult decât atât, fasciștii titoiști au pregătit anexarea Banatului românesc. Făcând propagandă pentru „necesitatea dispariției statului", titoiștii și stăpânii lor imperialiști încearcă să slăbească rolul statului în țările de democrație populară.

O etapă însemnată în întărirea statului de democrație populară și a bazei lui de massă vor fi apropiatele alegeri pentru Sfaturile Populare locale. Nu ne îndoim că aceste alegeri vor aduce o nouă victorie frontului democrației populare, alcătuit din Partidul Muncitoresc Român, unicul partid politic în țara noastră, în alianță cu organizațiile ce numără milioane de oameni ai muncii, sindicatele, Frontul Plugarilor, Uniunea Populară Maghiară, Uniunea Tineretului Muncitor, Uniunea Femeilor Democrate din România etc.

O importantă contribuție la întărirea statului, la apropierea aparatului de stat de massele celor ce muncesc va fi deasemenea și raionarea — noua organizare administrativă —, conform căreia țara va fi împărțită în regiuni și raioane.

In condițiile luptei acute dintre lagărul păcii, având în frunte Uniunea Sovietică, și lagărul războiului, având în frunte pe imperialiștii Statelor Unite, succesele politice și economice ale țării noastre, ca și ale celorlalte țări de democrație populară, capătă o deosebită însemnătate internațională. Oamenii muncii din țara noastră sunt conștienți de acest lucru. Ei înțeleg bine că fiecare succes în producție, fiecare realizare în domeniul întăririi politice și economice a țării noastre reprezintă un aport concret la cauza păcii.

Noi considerăm drept un succes faptul că majoritatea covârșitoare a oamenilor muncii din țara noastră sunt conștienți de legătura indisolubilă între lupta pentru pace și munca îndârjită pe tărâmul producției industriale și în agricultură. Cele peste zece milioane de semnături așternute de poporul nostru pe apelul dela Stockholm sunt întărite de realizările concrete de zi cu zi ale oamenilor muncii manuale și intelectuale. Această conștiință a legăturii strânse între lupta pentru pace și lupta pentru întărirea și înflorirea Patriei este plastic exprimată în lozinca sub care muncitorii petroliști desfășoară întrecerea socialistă în cinstea lui 23 August: „Mai mult petrol pentru Patrie, pentru pace!".

Poporului nostru, care de-a-lungul istoriei sale a cunoscut asuprirea turcească, jugul imperialist, grozăviile războiului îi sunt nespus de scumpe independența și pacea.

Voința de neînfrânt a poporului nostru și a altor popoare de a apăra pacea, forța mereu crescândă a frontului organizat al păcii, forța gigantică a Uniunii Sovietice — bastion al păcii și securității popoarelor — vor zădărnici planurile agresive ale imperialiștilor anglo-americani.

In fața oamenilor muncii din Republica Populară Română stau sarcini mari și grele. Dar putem spune cu siguranță că ele vor fi cu succes îndeplinite, spre binele poporului, al Patriei și al cauzei păcii. Poporul nostru știe că succesele repurtate de noi ar fi fost cu neputință fără ajutorul și sprijinul poporului sovietic, al Partidului Bolșevic, al Guvernului Sovietic și al tovarășului Stalin personal.

Sprijinindu-se pe ajutorul multilateral desinteresat al marii Uniuni Sovietice, pe colaborarea prietenească cu toate țările de democrație populară, călăuzindu-se de nemuritoarea învățătură a lui Lenin și Stalin, poporul nostru, condus de Partidul Muncitoresc Român, pășește cu hotărîre și încredere înainte pe calea socialismului.

„Pravda" nr. 235 (11.707) din 23 August 1950.

Se tipărește după textul ziarului „Scânteia" nr. 1.820 din 23 August 1950.

RAPORT
ASUPRA PLANULUI DE ELECTRIFICARE A ŢĂRII

Făcut la plenara Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român

26 Octombrie 1950

Tovarăşi,

Biroul Politic al Comitetului Central al partidului nostru, în şedinţa sa din 14 Octombrie a. c., examinând proiectul planului lucrărilor de electrificare şi de folosire a apelor şi apreciind marea lui însemnătate pentru mersul înainte al Patriei noastre pe calea socialismului, pentru desvoltarea industriei socialiste, mecanizarea şi folosirea agrotehnicii celei mai înalte în agricultură şi o necontenită ridicare a nivelului de trai şi cultură al poporului muncitor, a luat hotărîrea să-l supună desbaterilor plenarei Comitetului Central.

Trebue reamintit că această problemă a format obiectul preocupărilor partidului nostru încă dela Conferinţa naţională a Partidului Comunist Român din toamna anului 1945. Deşi în acel moment in faţa partidului şi a reprezentanţilor săi în guvern stăteau probleme grele şi de mare răspundere, care cereau o rezolvare imediată, ca refacerea industriei şi a transporturilor, realizarea reformei agrare, înfrângerea haosului economic şi a foametei provocate de secetă, lupta împotriva sabotajului capitaliştilor şi a comploturilor organizate de serviciile de spionaj imperialiste, partidul nostru a înscris printre obiectivele sale de perspectivă electrificarea ţării, cercetarea ştiinţifică şi valorificarea bogăţiilor naturale ale ţării, realizarea unor mari lucrări de irigaţii, asanări şi creşterea suprafeţelor terenurilor cultivabile.

„Prin crearea în ţară a unei reţele de centrale hidroelectrice — spunea raportul politic al C.C. — se va putea purcede la electrificarea căilor ferate şi întrebuinţarea masivă a energiei electrice în desvoltarea tuturor industriilor noastre. Deasemenea, prin extinderea reţelei de curent electric se va putea introduce lumina şi forţa electrică până şi în cel mai depărtat cătun al ţării, ridicându-se astfel nivelul de viaţă şi de cultură al plugărimii noastre.

Utilizând acest nesecat izvor de energie — cărbunele alb — vom putea face economii considerabile în rezervele noastre de petrol şi cărbune"[1].

Intre electrificare, industrializare şi mecanizarea agriculturii există o strânsă legătură. Raportul politic la Conferinţa naţională stabilea măsurile necesare pentru refacerea industriei distruse de război şi folosirea integrală a capacităţii ei de producţie, ca punct de plecare pentru desvoltarea industrială a României, accentul fiind pus asupra desvoltării industriei grele.

„O industrie grea puternică — spunea raportul politic — ...constitue pivotul în jurul căruia întreaga economie a ţării se va desvolta în condiţii noi" [2].

In domeniul agriculturii, raportul politic preconiza înzestrarea ei cu maşini, unelte, îngrăşăminte chimice, care să-i ridice productivitatea şi rentabilitatea.

In domeniul finanţelor se fixau sarcini în vederea creării veniturilor necesare echilibrării bugetului, pentru a se opri procesul de inflaţie şi a se realiza o monetă stabilă.

In cei cinci ani care s'au scurs dela Conferinţa naţională, toate aceste sarcini privind reconstrucţia ţării au fost nu numai îndeplinite, dar cu mult depăşite, datorită muncii pline de avânt patriotic a poporului muncitor în frunte cu clasa muncitoare şi datorită ajutorului frăţesc pe care l-am primit din partea Uniunii Sovietice. Aceasta arată cu prisosinţă că între vorbele şi faptele partidului nostru există o concordanţă deplină şi ne dă dreptul să afirmăm cu toată convingerea că şi măreţele sarcini ce ni le propunem vor fi duse la bun sfârşit

In elaborarea proiectului planului de electrificare şi folosire a apelor din R.P.R., pe care îl prezint astăzi plenarei, ne-a călăuzit

[1] Vezi volumul de faţă, pag. 61.
[2] Ibid., pag. 54.

uriaşa experienţă a Uniunii Sovietice în domeniul electrificării. Acest plan este rodul muncii entuziaste şi stăruitoare, desfăşurată sub îndrumarea permanentă a partidului de un mare număr de oameni de ştiinţă, specialişti şi tehnicieni.

Proiectul a fost desbătut timp de cinci zile la sesiunea lărgită a Academiei R.P.R., la care au participat numeroşi academicieni, profesori universitari, profesori ai Institutelor de cercetări ştiinţifice, ingineri şi tehnicieni din producţie, aducând o preţioasă contribuţie la îmbogăţirea lui. Planul constitue astfel un însemnat document tehnico-economic, baza de pornire pentru realizarea marilor lucrări de electrificare şi folosire a apelor ţării noastre. El va trebui să fie desvoltat şi definitivat prin cercetări, măsurători şi calcule ulterioare.

In ce constă însemnătatea electrificării?

Incă în 1850, cu 100 de ani în urmă, Karl Marx a arătat că electrificarea va duce desvoltarea forţelor de producţie la un nivel atât de înalt încât capitalismul nu va mai fi în stare să le stăpânească.

„Regele abur, care în veacul trecut revoluţionase lumea — spunea Marx, — şi-a trăit traiul, iar locul lui va fi luat de o forţă incomparabil mai revoluţionară: scânteia electrică".

Marelui Lenin i-a revenit meritul istoric de a fundamenta şi îmbogăţi geniala previziune a lui Marx. Lenin a arătat însemnătatea electrificării ca pârghie a construcţiei socialismului şi comunismului, elaborând o întreagă concepţie revoluţionară asupra progresului tehnicii şi economiei sovietice pe baza electrificării. In Decembrie 1920, în plin război împotriva intervenţioniştilor, Lenin a spus:

„Comunismul este Puterea Sovietică plus electrificarea întregii ţări... Numai atunci când ţara va fi electrificată, când industria, agricultura şi transporturile vor fi aşezate pe baza tehnică a marii industrii moderne, numai atunci vom învinge definitiv.

...Dacă Rusia se va acoperi cu o reţea deasă de uzine electrice, de instalaţii tehnice puternice, construcţia noastră economică comunistă va deveni un model pentru viitoarea Europă şi Asie socialiste" [1].

Cu un puternic entuziasm şi cu o uriaşă tenacitate, Lenin şi

[1] *V. I. Lenin*, Opere, vol. XXVI, ed. a 3-a rusă, pag. 46, 47, 48.

Stalin au sdrobit rezistenţa elementelor contrarevoluţionare de teapa lui Troţchi şi Râcov, au combătut pe cei ce flecăreau şi manifestau şovăială, întărind încrederea în posibilităţile de înfăptuire a electrificării Rusiei. Lenin a îndrumat lucrările savanţilor şi tehnicienilor ruşi pentru elaborarea Planului de Stat G.O.E.L.R.O., trecând în mod operativ la aplicarea lui în viaţă.

Discipolul credincios şi tovarăşul de luptă cel mai apropiat al lui Lenin, I. V. Stalin, a desvoltat tezele leniniste asupra electrificării şi a condus măreaţa operă de electrificare a Uniunii Sovietice. Sintetizând concepţia leninistă a electrificării, tovarăşul Stalin spune:

„Prin electrificarea ţării, Lenin nu înţelege construirea izolată de centrale electrice, ci «trecerea treptată a economiei ţării — *inclusiv a agriculturii* — la o bază tehnică nouă, la baza tehnică a marii producţii moderne», legată într'un fel sau altul, direct sau indirect, cu electrificarea" [1].

Intr'adevăr marea însemnătate economico-socială a electrificării rezultă şi din faptul că atât în industrie, cât şi în agricultură, folosirea energiei electrice antrenează pe micul producător pe făgaşul marii producţii, pe făgaşul socialismului.

Electrificarea, în concepţia leninist-stalinistă, este unul din principalele mijloace pentru transformarea micii producţii şi înglobarea ei, pe baza tehnicii noi, în marea producţie modernă — este unul din principalele mijloace pentru crearea fundamentului tehnic al socialismului şi comunismului.

Grandioasele construcţii ale planurilor cincinale staliniste, ritmul nemaivăzut al desvoltării industriei socialiste sovietice, ca şi rapida desvoltare şi înflorire a colhozurilor sovietice, sunt strâns legate de realizarea măreţului plan de electrificare a Ţării Socialismului.

In zilele noastre, când oamenii sovietici zidesc cu avânt comunismul, folosirea energiei electrice dobândeşte o însemnătate crescândă atât în procesul de mecanizare şi automatizare a producţiei industriale, cât şi în mecanizarea pe scară întinsă a tuturor mun-

[1] *I. Stalin*: „Problemele leninismului", ed. a 9-a rusă, pag. 362.

cilor agricole, în marile lucrări de irigaţie şi cucerirea a noi terenuri arabile de milioane şi milioane de hectare. Toate acestea au creat omului sovietic putinţa unei înalte stări materiale şi culturale, asigurându-i o neîncetată îmbunătăţire a traiului său.

In timp ce agresorii americano-englezi şi sateliţii lor pun totul în slujba fabricării celor mai sălbatice mijloace de distrugere, pustiesc Coreea şi pregătesc deslănţuirea unui nou război mondial, Uniunea Sovietică pune totul în slujba păcii, progresului şi fericirii popoarelor.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri al Uniunii Sovietice cu privire la construirea noilor hidrocentrale gigantice şi începerea lucrărilor de transformare a unor pustiuri în grădini înfloritoare, a fost primită cu mare bucurie şi entuziasm de toate popoarele iubitoare de pace şi libertate.

De peste 30 de ani, publicaţiile şi prospectele americane, cunoscute prin reclama ţipătoare ce o fac celor mai neînsemnate realizări ale „administraţiei" Truman, sunt silite să repete placa răsuflată despre construcţia combinatului electric de pe valea râului Tennessee. De mulţi ani, însă, acest combinat nu mai constitue obiectul unor lucrări practice. Capitalismul distruge şi pustieşte, socialismul construeşte, dă viaţă şi pustiurilor.

Paşii uriaşi făcuţi de U.R.S.S. pe tărâmul electrificării amintesc cuvintele lui Lenin din 1919, la inaugurarea primei centrale hidroelectrice în tânăra republică socialistă:

„12.000 de kilowaţi este un început foarte modest. S'ar putea ca un străin, cunoscător al electrificării americane, germane sau suedeze, să-şi bată joc de aceasta. Dar — încheia Lenin — cine râde la urmă, râde mai bine!"

Tovarăşi,

La Cuibâşev şi Stalingrad, pe malurile bătrânei Volga, se vor înălţa doi giganţi, două centrale hidroelectrice. Prin imensul deşert Cara-Cum vor înainta pe principalul canal Turcmen apele fluviului Amu-Daria spre Crasnovodsc, pe malul Caspicei. Prin noua centrală de pe Nipru şi canalele din Sudul Ucrainei şi Nordul Crimeei vor fi irigate întinse suprafeţe de stepă. Lucrări de asemenea proporţii n'a mai cunoscut lumea.

Intr'adevăr numai cele două hidrocentrale noi de pe Volga vor da anual 20 de miliarde de kilowaţi-ore energie electrică!

Ele vor pune în mişcare noi uzine şi fabrici, curentul electric va fi transmis prin conducte la mii de kilometri distanţă, iar printr'un ingenios sistem de irigare vor fi fertilizate 14.000.000 de hectare de pământ, cam odată şi jumătate suprafaţa arabilă a ţării noastre.

Pe calea deschisă de Uniunea Sovietică păşim şi noi.

Electrificarea ţării noastre se impune ca o sarcină de cea mai mare urgenţă şi însemnătate. Lichidarea înapoierii economice şi culturale a ţării, pe baza trecerii la marea producţie socialistă în industrie şi agricultură, este de neconceput fără electrificare. Producţia industrială, care în decursul primului nostru plan cincinal va trebui să crească de două ori faţă de 1950, este legată nemijlocit de asigurarea din vreme a unei puternice desvoltări a producţiei noastre energetice.

De pe acum industria noastră suferă gâtuiri din cauza lipsei de energie electrică. Fiecare pas înainte în desvoltarea industriei noastre socialiste şi în mecanizarea agriculturii este frânat de lipsa de energie electrică. Noi ne dăm seama prin propria noastră experienţă cât de justă este învăţătura leninistă potrivit căreia electrificarea trebue să meargă cu un pas înaintea industrializării.

Importanţa energiei electrice în producţia industrială rezultă din proprietăţile ei specifice: ea poate fi produsă cu ajutorul căderilor de apă şi al combustibililor şi retransformată în orice formă de energie — mecanică, calorică, chimică etc. —, poate fi transportată rapid şi ieftin la distanţe mari, este extrem de divizibilă, se poate măsura cu mare precizie. Electrificarea este mijlocul principal în mecanizarea şi automatizarea procesului de producţie şi în uşurarea muncii omului. Ea va fi un factor esenţial pentru crearea unei puternice industrii chimice, punând în valoare marile resurse de materii prime de care dispune ţara noastră.

In agricultură, electrificarea dă putinţa introducerii pe scara întinsă a muncii mecanizate, ceeace măreşte considerabil producţia la hectar, ridică întreaga viaţă economică şi culturală a satelor noastre, smulgându-le din întunericul în care le-a ţinut regimul burghezo-moşieresc. Ariile electrificate folosite anul acesta în cam-

pania de treieriş, chiar dacă constitue un început modest, dovedesc importanţa introducerii electricităţii în agricultură şi interesul viu pe care i-l arată massa ţărănimii.

Punând în valoare energia apelor noastre, vom trezi la viaţă regiuni înapoiate, vom crea posibilităţi pentru mari lucrări de irigaţie, pentru asanări şi lucrări de fertilizare a pământurilor degradate şi inundabile.

Folosirea tracţiunii electrice pe căile ferate şi pe şosele — în special pe cele cu pante mari şi cu trafic intens — ca şi amenajarea căilor de transport pe apă vor da un puternic impuls desvoltării întregii economii naţionale.

Electrificarea va contribui simţitor la îmbunătăţirea traiului material şi cultural al masselor muncitoare. Electricitatea are numeroase aplicaţii în medicină, în procese biologice şi chimice; ea ajută la răspândirea culturii prin telecomunicaţii, cinematografe şi radioficare.

Electrificarea ţării va avea următoarele obiective:

1. Asigurarea creşterii producţiei industriilor existente şi alimentarea cu energie electrică a industriilor noi ce se vor înfiinţa în cadrul planurilor cincinale.

2. Valorificarea raţională a resurselor energetice, folosind combustibili inferiori (ligniţi, turbă, deşeuri de cărbuni şi în general orice combustibil ce nu poate fi utilizat mai bine în alt domeniu); se vor economisi combustibilii superiori lichizi şi gazoşi, precum şi cărbunele brun, pentru utilizări mai raţionale, ca materie primă pentru industria chimică, transporturi, încălzit etc.

3. Lucrările hidroenergetice vor constitui începutul folosirii cursurilor de apă pentru irigarea regiunilor secetoase, crearea de căi navigabile, prevenirea inundaţiilor, asanări, recuperări de terenuri inundabile etc.

4. Electrificarea treptată a căilor ferate, precum şi a transporturilor în comun în centrele orăşeneşti, ceeace va aduce o economie considerabilă a transporturilor de combustibil şi a consumului de combustibil superior.

5. Electrificarea principalelor munci agricole şi pătrunderea electricităţii la ţară, pentru ridicarea nivelului tehnic al agriculturii şi creşterea productivităţii în agricultură.

6. Ridicarea nivelului cultural şi a bunei stări a poporului prin folosirea energiei electrice în trebuinţele casnice, dispensare, cămine culturale, precum şi instalarea de cinematografe şi staţiuni de radioficare la sate.

7. Prin crearea noilor baze energetice şi folosirea multilaterală a apelor se vor desvolta rapid regiunile pe care regimul burghezo-moşieresc le lăsase în înapoiere.

Electrificarea va duce la întărirea alianţei clasei muncitoare cu ţărănimea muncitoare, la întărirea rolului conducător al clasei muncitoare. Ea asigură mersul înainte al construcţiei socialiste a ţării şi desvoltarea ei mai departe spre comunism.

Realizarea electrificării înseamnă desvoltarea acelor ramuri ale economiei naţionale care ridică într'un timp relativ scurt puterea economică a Patriei noastre şi capacitatea ei de apărare, lucru de mare însemnătate în lupta pentru pace, pentru zădărnicirea planurilor criminale ale imperialismului american şi englez.

SITUAŢIA ACTUALĂ A ALIMENTĂRII CU ENERGIE ELECTRICĂ ÎN R.P.R.

Situaţia actuală a alimentării cu energie electrică se poate caracteriza în modul următor:

1. Dispunem de centrale electrice cu o putere instalată de 740.000 kw., din care numai 600.000 kw. sunt utilizabili, din cauza strangulărilor şi uzării instalaţiilor vechi. Centralele lucrează fără rezerve, iar în unele regiuni sunt necesare anumite restricţii de consum sau modificări în orarul de lucru al întreprinderilor.

2. Puterea centralelor electrice e fărâmiţată în 603 centrale, cu o putere medie de numai 1.230 kw. Rezultă deci o exploatare neeconomică.

3. Puterea instalată variază dela 0,5 kw. pe km^2 la 6,8 kw. pe km^2. In ceeace priveşte raportul cu populaţia diferitelor regiuni, puterea instalată variază între 7 w. pe locuitor şi 71 w. pe locuitor. Cantitatea de energie distribuită prezintă mari variaţii dela o regiune la alta.

Electrificarea comunelor, în special a celor rurale, este puţin extinsă: numai 28,7% din populaţia ţării locueşte în localităţi electrificate.

Aceasta constitue un necruţător act de acuzare împotriva regimului burghezo-moşieresc.

4. Capitaliştii, în goană după investiţii mici şi beneficii mari, au dus o politică de jaf şi de risipă în utilizarea izvoarelor de energie ale ţării, construind în special centrale electrice pe baza combustibililor celor mai preţioşi pentru economia naţională: produse petrolifere, gaze naturale şi cărbuni superiori.

Astfel, repartiţia producţiei totale de energie electrică în 1950, după sursele naturale de energie utilizate, este arătată de următorul tablou:

— gaze naturale	circa 40,3%
— produse petrolifere	„ 29,8%
— cărbuni superiori	„ 6,1%
— deşeuri de cărbuni şi cărbuni inferiori	„ 13,7%
— alţi combustibili	„ 2,1%
— centrale hidroelectrice	„ 8,0%
	Total 100 %

O serie de centrale cheltuesc anual 500.000.000 m³ gaze naturale şi 250.000 tone de produse petrolifere, atât de necesare altor nevoi ale economiei naţionale.

5. Lungimea reţelelor de înaltă tensiune pentru transportul energiei electrice este în prezent de numai 2.514 km., ceeace arată starea de înapoiere în răspândirea electricităţii pe cuprinsul ţării.

* * *

Faţă de situaţia actuală a alimentării cu energie electrică, a fost elaborat un plan de lucrări de electrificare pentru 10 ani, parte integrantă a primelor două planuri cincinale ale R.P.R.

In această etapă se vor desăvârşi studiile pentru elaborarea planului general de electrificare a ţării, cuprinzând valorificarea sistematică a apelor, precum şi a combustibililor inferiori, şi politica de raţională utilizare a izvoarelor de energie ale ţării, îndreptându-ne spre folosirea apelor şi a combustibililor inferiori.

România este o ţară bogată în cursuri de apă şi zăcăminte de ligniţi. Uriaşa energie a apelor noastre cât şi a acestor cărbuni

este puţin folosită în prezent. In faţa noastră stă sarcina măreaţă de a pune stăpânire pe milioanele de cai-putere care se irosesc în apele noastre, pe milioanele de cai-putere care zac în subsolul ţării noastre, şi să-i folosim pentru ridicarea industriei, agriculturii şi transporturilor, pentru propăşirea şi înflorirea Patriei noastre.

Lucrări de asemenea proporţii erau imposibil de conceput sub capitalişti. Burghezia era incapabilă să realizeze o astfel de desvoltare a forţelor de producţie. Ea acţiona ca o frână în calea progresului tehnic.

Pentru regimul de democraţie populară, asigurarea progresului tehnic în toate domeniile economiei naţionale a R.P.R. este o necesitate vitală. Construcţia societăţii socialiste este de neconceput fără un puternic avânt al tehnicii şi ştiinţei.

Socialismul se contopeşte în mod organic cu tehnica şi ştiinţa.

Cuceririle tehnicii şi ştiinţei sporesc forţele de producţie ale ţării şi constitue o puternică pârghie pentru întărirea puterii economice a Patriei noastre, un mijloc de ridicare a stării materiale şi a culturii celor ce muncesc.

Care este potenţialul energetic al ţării noastre?

Trebue spus dela început că în privinţa potenţialului apelor şi combustibililor inferiori datele sunt incomplecte şi nedefinitive. Pe baza cifrelor aproximative, se pot spune următoarele:

Apele ţării noastre au o putere totală amenajabilă de 5.650.000 kw., putând produce în anii normali 27,2 miliarde kw.-ore energie. Dar electrificarea ţării nu se poate baza numai pe producţia hidrocentralelor, pentrucă în cadrul folosirii multilaterale a apelor, funcţionarea hidrocentralelor — în special în anii secetoşi — va fi dictată de problema irigaţiilor şi a navigaţiei.

In ceeace priveşte zăcămintele de combustibil inferior (lignit, turbă, cărbuni bruni inferiori etc.) cercetările de până acum au stabilit existenţa unor însemnate zăcăminte de ligniţi la Doiceşti-Şotânga, Filipeştii de Pădure, Căpeni, Sărmăşag şi Valea Timişului (Banat), Cărbuneşti (Oltenia).

In 1950 s'au utilizat pentru producerea energiei electrice numai 150.000 tone de lignit. Această cantitate trebue şi poate să crească în 10 ani la 3,2 milioane tone anual, corespunzând unei producţii de energie de 2,3 miliarde kw.-ore pe an.

Deasemenea pentru anul 1955 se prevede o cantitate de deşeuri de cărbune de circa 1.000.000 de tone, ceeace corespunde unei producţii anuale de energie de circa 1 miliard kw.-ore.

In total, potenţialul energetic bazat pe combustibili inferiori va fi peste 10 ani de 985.000 kw., cu o producţie anuală de 3,5 miliarde de kw.-ore.

PRIMA ETAPĂ A PLANULUI GENERAL DE ELECTRIFICARE

In cadrul planului de lucrări de 10 ani s'a fixat ca prim obiectiv instalarea şi punerea în funcţiune de centrale electrice noi şi desvoltarea unor centrale existente, însumând 2.000.000 de kw. In acest mod, puterea totală instalată în centralele electrice din R.P.R. se va ridica in anul 1960 la 2.600.000 kw.

Din acest plan, in cursul primului cincinal se vor instala unităţi noi, totalizând circa 1.000.000 kw., ceeace faţă de situaţia actuală va reprezenta o creştere in total de 2,67 ori.

Pentru a se satisface nevoile urgente de energie din perioada 1950—1952 ale noilor industrii şi sporurile cerute de cele existente, s'au prevăzut în plan o serie de extinderi ale centralelor existente, precum şi instalarea a câtorva unităţi noi, consumând gaz metan şi în unele cazuri excepţionale chiar şi produse petrolifere. Aceasta a fost necesar deoarece centralele hidroelectrice şi marile centrale termoelectrice cu combustibili inferiori nu pot intra în funcţiune decât începând cu 1953, în timp ce nevoile industriei cresc într'un ritm rapid.

Planul lucrărilor pentru etapa de 10 ani prevede construirea a 13 centrale termoelectrice cu putere instalată de 1.039.000 kw., extensiuni la 5 centrale termoelectrice făcând să crească puterea instalată cu 59.000 kw., construirea unor centrale termoelectrice pe lângă industrii cu o putere instalată de 98.000 kw., construirea a 24 de hidrocentrale cu o putere instalată de 764.000 kw. şi centrale mici cu o putere de circa 40.000 kw.

In rezumat, vom construi şi extinde centralele termoelectrice cu o putere de 1.196.000 kw. (59,8%) şi centrale hidroelectrice cu o putere de 764.000 kw. (38,2%), care împreună cu microcentralele dau o putere nou instalată totală de 2.000.000 kw.

Situaţia energetică a ţării noastre se va prezenta în felul următor:

	1950	1955	1960
Putere instalată . .	740.000 kw.	1.700.000 kw.	2.600.000 kw.
Putere disponibilă . .	600.000 „	1.660.000 „	2.500.000 „
din care: termică	550.000 „	1.370.000 „	1.665.000 „
hidraulică .	50.000 „	290.000 „	835.000 „
adică: termică . .	92%	82,5%	66,6%
hidraulică . .	8%	17,5%	33,4%
Putere pe km² . . .	2,53 kw/km²	7,0 kw/km²	10,6 kw/km²
„ „ locuitor .	37,5 w/loc.	105 w/loc.	150 w/loc.

Centralele noi legate între ele cu centralele existente mai importante se vor grupa în 7 sisteme energetice, după cum urmează:

1. Sistemul Muntenia
2. „ Oltenia
3. „ Moldova de Nord
4. „ Moldova de Sud (incl. Dobrogea)
5. „ Ardealul Central
6. „ Ardealul de N.V.
7. „ Ardealul de S.V.

După instalarea noilor centrale şi unităţi, puterea instalată medie pe ţară creşte dela 2,53 kw/km², sau 37,5 w. pe locuitor în 1950, la 10,6 kw/km², sau 150 w. pe locuitor, la finele etapei de 10 ani. Aceasta înseamnă că un număr considerabil mai mare de cetăţeni ai Patriei noastre se vor bucura de electricitate.

Prin folosirea tehnicii moderne a transporturilor de energie şi a legăturilor dintre centrale prin linii de înaltă tensiune se va putea transporta energia din regiunile excedentare în cele deficitare.

In ceeace priveşte folosirea izvoarelor de energie, până la finele etapei de 10 ani consumaţia de produse petrolifere va scădea la circa 120.000 de tone, adică mai puţin de jumătate din cea actuală, iar cea de gaz va scădea şi ea la circa 420.000.000 m³, din care numai 220.000.000 m³ din reţele de transport de gaze, iar restul din zăcăminte de joasă presiune.

Tovarăşi,

Pentru a putea aprecia posibilităţile ce rezultă din electrificare, se poate lua ca indicaţie pentru diferitele ramuri şi categorii de consumatori următoarea repartiţie a energiei distribuite la sfârşitul etapei de 10 ani în comparaţie cu 1950:

	1950 mil. kw.-ore	1960 mil. kw. ore
a) industrie, mine	1.310	4.330
b) tracţiune electrică	2	300
c) servicii comunale:		
— luminatul străzilor	70	200
— tramvaie, troleibuze	80	200
— alimentări cu apă etc.	40	120
d) consum domestic, birouri şi magazine în oraşe	220	750
e) consumatori rurali	20	230
f) pierderi în reţele de transp. şi distribuţie şi consum propriu al centralelor	358	870
	2.100	7.000

Marea centrală hidroelectrică Stejar de pe Bistriţa constitue principala lucrare a planului de electrificare. Ea va avea o putere de 210.000 kw., adică a treia parte din cât avem azi cu totul în întreaga ţară. Din puternicele ei turbine se vor răspândi 430.000.000 kw.-ore anual, care vor alimenta industriile existente, cele nou construite şi cele prevăzute în planul cincinal: industrii textile, metalurgice, electrochimice, petrolifere, cărbuni etc. Barajul dela Izvorul Muntelui şi lacul de acumulare, legat cu centrala dela Stejar, vor îngădui irigarea unor suprafeţe de circa 300.000 ha. din Sudul Moldovei şi Nordul Bărăganului, amenajarea navigaţiei pe Siret între Galaţi şi Bacău, evitarea inundaţiilor provocate de Bistriţa, recâştigarea pentru culturi a zonei inundabile a Bistriţei şi a Siretului inferior. Centrala hidroelectrică dela Stejar va ridica nivelul industrial, agricol şi social al Moldovei, rămasă

în urmă, ca şi alte regiuni, din cauza politicii regimului burghezo-moşieresc.

Centralele termoelectrice Filipeştii de Pădure şi Doiceşti vor consuma lignit la gura minelor, producând energie electrică pentru alimentarea Capitalei, pentru alimentarea instalaţiei de extracţie şi prelucrare a petrolului din regiunile Prahova şi Argeş şi căii ferate Oraşul Stalin—Câmpina, care va fi electrificată în decursul primului plan cincinal.

Centrala termoelectrică Petroşani, situată pe Valea Jiului, va utiliza deşeuri dela spălarea cărbunilor destinaţi pentru cocseria dela Hunedoara şi cărbuni de calitate inferioară care astăzi nu se folosesc.

Puterea acestei centrale va fi de 150.000 kw. Ea va fi complect instalată la finele primului plan cincinal.

Producţia anuală de energie va fi de circa 675.000.000 kw.-ore.

Impreună cu centrala termoelectrică dela Vălişoara şi centralele hidroelectrice de pe Râul Mare, vor alimenta instalaţiile carbonifere din Valea Jiului, Combinatele siderurgice Reşiţa şi Hunedoara, uzinele Oţelul Roşu, precum şi regiunea Banatului şi Sud-Vestul Transilvaniei.

Centralele termoelectrice şi hidroelectrice vor înrâuri desvoltarea tuturor regiunilor ţării.

Planul lucrărilor de electrificare prevede construirea unor linii de transport de energie electrică şi de legătură, în lungime totală de 3.960 km., ca şi organizarea unor staţiuni de transformare care vor asigura schimbul de energie.

ELECTRIFICAREA RURALĂ

Planul lucrărilor de electrificare acordă o atenţie deosebită electrificării satelor noastre.

Clasele exploatatoare au ţinut massele ţărănimii în cea mai adâncă beznă. O statistică din anul 1941 arată că populaţia din satele deservite cu energie electrică reprezintă doar 6% din populaţia întregii ţări. Din cele peste 13.000 de sate din R.P.R. au fost electrificate până în prezent numai circa 450.

In cursul primului plan cincinal se prevede introducerea energiei electrice în circa 2.000 de sate şi în primul rând în S.M.T.-uri, gospodării agricole de stat şi gospodării agricole colective.

Circa 50% vor fi executate prin racordări la rețelele de înaltă tensiune existente sau care se vor executa în acest răstimp, iar restul de circa 50% pe baza micilor centrale locale, dându-se preferință centralelor care vor folosi apele.

Folosirea electricității în gospodăriile agricole colective va convinge și mai mult pe țăranii săraci și mijlocași asupra marilor avantaje ale unirii de bunăvoie a micilor gospodării individuale în mari gospodării colective — chezășia belșugului și a unei vieți fericite pentru țărănime.

Se va acorda o atenție deosebită amenajării râurilor mici și utilizării acestora pentru microcentrale hidroelectrice, până la circa 500 kw., care vor alimenta unul sau mai multe sate, industria locală, ajutând la rezolvarea problemei irigației, pisciculturii etc.

La morile de apă și la alte instalații hidraulice în funcțiune sau părăsite vor fi îmbunătățite stăvilarele și jghiaburile și se vor monta generatori electrici, care vor servi la electrificarea rurală. Se vor înlocui roțile de apă, oriunde va fi necesar, prin turbine.

Din toate râurile mici ale țării s'a socotit că se poate obține în mici centrale, cu o putere până la 500 kw., o putere totală instalată de circa 500.000 kw.

In localitățile unde amenajarea de mici centrale hidroelectrice nu este posibilă, dar există resurse locale de combustibili, se vor construi mici centrale termoelectrice cu ajutorul cazanelor de locomotive și locomobile care nu-și mai găsesc întrebuințare. Drept combustibil vor fi folosite turba, lignitul, praful de cărbune, gaze naturale din zăcăminte mici ușor exploatabile, gaze de gazogen, precum și deșeuri agricole sau forestiere.

Un rol uriaș în această muncă revine Sfaturilor Populare, care prin folosirea resurselor locale și mobilizarea masselor de țărani muncitori pot aduce o contribuție hotărîtoare la opera de electrificare rurală.

FOLOSIREA APELOR

Problema apelor ocupă un loc de frunte în viața economică și socială a țării noastre. Datorită rolului important al apei în agricultură, în determinarea climei și în producerea energiei necesare electrificării, stăpânirea și folosirea apelor noastre constitue una din problemele de bază ale construcției socialiste.

Electrificarea țării este în mod nemijlocit legată de problema folosirii multilaterale a apelor: asigurarea stabilității și creșterii producției agricole prin irigații, lupta împotriva secetei, prevenirea inundațiilor, plantarea perdelelor de protecție, amenajarea de baraje și lacuri de acumulare, regularizarea debitelor râurilor, amenajarea și recâștigarea terenurilor inundabile, navigația, alimentarea cu apă a orașelor și centrelor industriale, piscicultura, amenajarea torenților și reîmpădurirea.

Niciuna din aceste probleme nu poate fi rezolvată în mod separat, așa încât numai printr'un studiu complect și coordonat al tuturor posibilităților de folosire a apelor se va putea rezolva fiecare problemă în parte.

Irigațiile și prevenirea inundațiilor. Studiind regimul ploilor în țara noastră, s'a constatat că o mare parte din suprafața agricolă a țării suferă din cauza secetei, ceeace produce pagube mari economiei naționale. In anii secetoși, producția pe hectar este de 5 ori mai mică la grâu și de 7 ori mai mică la porumb decât producția realizată în anii agricoli buni. Suprafața totală a terenurilor agricole bântuite de secetă însumează aproximativ 2.700.000 de hectare, din care până în prezent noi am irigat numai 50.000 de hectare, ceeace este cu totul neînsemnat.

Prin irigații, prin umezirea artificială a terenurilor se poate asigura creșterea constantă a producției agricole. Sporul producției agricole prin irigație este foarte însemnat. In anul 1950 la culturile irigate de bumbac din țara noastră s'a obținut un spor de peste 250%.

Apele din regiunile bântuite de secetă — Siretul, Ialomița, Argeșul, Oltul și Jiul — ar putea iriga aproximativ 200.000 ha., adică mai puțin de 8% din suprafața necesară a fi irigată.

Cu ajutorul apei din lacurile de acumulare s'ar putea asigura irigarea unor suprafețe de aproximativ 500.000 ha. în regiunile acestea bântuite de secetă. In alte regiuni, cum e regiunea din apropierea Dunării, apa necesară pentru irigație se poate obține prin pompare. Aceasta ar putea duce la irigarea a încă 400.000—500.000 ha.

Prin masurile schițate s'ar putea iriga din suprafața totală a terenurilor bântuite de secetă, de circa 2.700.000 ha., o suprafață de circa 1.200.000 ha. Rămâne ca studierea mai adâncă a problemei să ducă la găsirea a noi posibilități de combatere a secetei, prin: amenajarea de baraje, rezervoare, pompare, utilizare de ape subterane, perdele de protecție etc.

După o socoteală sumară, producția agricolă pe care am obține-o în plus prin irigarea a 1.200.000 ha. va fi de aproximativ 240.000 de vagoane de cereale anual, ceeace reprezintă o importantă bogăție națională.

In acelaş timp, din cauza ploilor prea mari în anumiți ani şi în anumite anotimpuri, râurile produc inundații catastrofale, distrugând recoltele pe regiuni întinse și producând mari pagube căilor de comunicație și localităților. Populația din regiunile amenințate de inundații trăiește într'o permanentă nesiguranță.

Inlăturarea acestei calamități este posibilă prin regularizarea râurilor şi stăpânirea lor, prin construirea de baraje care să dea naștere unor lacuri de acumulare în regiunile în care condițiile de relief și geologice sunt prielnice. Aceste lacuri pot fi folosite la irigații, producerea de energie, navigație, alimentarea cu apă, asanări.

Potrivit datelor provizorii pe care le posedăm, capacitatea de acumulare a barajelor a căror construcție este posibilă pe râuri se ridică la aproximativ 4,2 miliarde m³. Baraje și lacuri de acumulare vor fi create în primul rând pe cursurile principale de ape ca: barajul Izvorul Muntelui pe Bistrița, Tunel pe Argeș, Bolboci pe Ialomița, Vidra pe Lotru, Prisaca Dornei pe Moldova, și altele pe Olt, Dâmbovița, Buzău, Putna, Someș, Mureș etc. Și în regiunile de deal și șes pot fi amenajate lacuri de acumulare, mai ales unde e secetă: câmpia Munteniei, bazinul Jijiei etc.

Prevenirea și combaterea eroziunilor a fost cu totul neglijată în trecut. Suprafețe reprezentând circa 700.000 ha. terenuri complect distruse și circa 2.300.000 ha. în curs de degradare sunt răspândite pe tot întinsul țării. Continuarea acestui proces, pe lângă permanenta scădere a producției agricole, pune în pericol și lucrările de pe cursurile de ape, căile publice de comunicație, așezările omenești etc. Sunt deci necesare o serie de măsuri de conservare a solului, atât pe căile principale ale apelor, cât și pe afluenții lor, ca și măsuri de punere în valoare a terenurilor care au suferit stricăciuni sau sunt în curs de degradare.

Asanarea bălților și a regiunilor insalubre prin primenirea apei cu ajutorul rezervelor din lacurile de acumulare, ca și prin drenări, prezintă o mare însemnătate. Aceste lucrări aduc foloase economice pentru agricultură și piscicultură, eliminând focarele de paludism care amenință sănătatea locuitorilor din jurul bălților și mlaștinilor.

Căile navigabile interioare pot lua o mare desvoltare în țara noastră prin stăpânirea apelor și prin amenajarea principalelor râuri. Navigația pe aceste râuri are o mare importanță pentru economia națională, ducând la ieftinirea transporturilor și chiar la crearea de noi așezări omenești și întreprinderi industriale, după pilda Canalului Dunăre—Marea Neagră.

Piscicultura va putea fi puternic desvoltată prin crearea de noi lacuri, prin regularizarea debitelor râurilor și asanarea bălților și lacurilor existente.

După o evaluare sumară, s'ar putea amenaja o suprafață de circa 400.000 ha. bălți și eleștee, care ar duce la o producție constantă și de calitate de aproximativ 35.000.000 kg. de pește pe an.

AMENAJAREA DUNARII

Valorificarea Dunării constitue o problemă de mare însemnătate pentru poporul nostru și pentru popoarele celorlalte țări riverane.

Dunărea colectează toate apele țării noastre, constituind coloana vertebrală a sistemului nostru de navigație; ea reprezintă una din cele mai importante bogății ale țării, care până în prezent nu a fost valorificată decât insuficient pentru navigație și pescuit.

Pentru punerea în valoare a Dunării este necesară elaborarea unui plan de amenajare integrală a fluviului, pe bază de documentări și studii amănunțite.

Navigația. Dunărea prezintă o importanță economică internă și internațională deosebită pentru navigație. In situația actuală navigația pe Dunăre întâmpină o serie de dificultăți din cauza adâncimii insuficiente, în toate anotimpurile, pentru vapoare de

mare tonaj, ieşire la mare limitată din cauza barei dela Sulina şi trecerea prin Porţile de Fier dificilă, în special la apele mici.

Prin construcţia Canalului Dunăre—Marea Neagră se elimină inconvenientul cel mai important în calea navigaţiei Dunării: se realizează o ieşire la mare ferită de neajunsurile barei dela Sulina.

Imbunătăţirea condiţiilor de navigaţie la Porţile de Fier şi pe restul cursului, în timpul apelor scăzute, se va putea realiza simultan cu amenajările hidroelectrice şi cu lucrările de indiguiri care vor trebui făcute pentru recuperarea terenurilor inundabile.

Prin indiguiri judicios combinate, pentru a nu micşora posibilitatea de descărcare la viituri mari ale apelor Dunării, după evaluările cele mai recente se pot pune în valoare în regiunile inundabile (fără Deltă) circa 540.000 ha., constând din domenii piscicole, păduri şi importante terenuri agricole.

Având în vedere calitatea excepţională a terenurilor recuperate, posibilităţile uşoare şi abundente de irigaţie cu apă din Dunăre, clima mai caldă şi disponibilităţile viitoare de energie, terenurile agricole recuperate vor putea fi cultivate cu plante industriale, bumbac, orez, culturi intensive de cereale, grădinărie, plante subtropicale, pomi fructiferi şi plantaţii forestiere.

Pe lângă irigarea terenurilor din luncă, se pot iriga cu apă din Dunăre, prin pompare, suprafeţe întinse de terenuri, după cum s'a menţionat mai sus.

AMENAJAREA BALŢILOR DIN LUNCA DUNARII ŞI PISCICULTURA

Bălţile din lunca Dunării nu au în prezent asigurată primenirea apei în toate anotimpurile.

In cadrul amenajării luncii Dunării se prevede rezervarea unei suprafeţe întinse pentru bălţile ameliorate, păstrându-se bălţile existente şi creându-se bazine speciale pentru creşterea peştilor. Bălţile vor trebui asanate, asigurându-li-se o alimentare mai activă cu apă proaspătă, în unele cazuri chiar prin pompare, în vederea sporirii producţiei de peşte.

Printr'o piscicultură sistematică se va putea ridica producţia de peşte, dela valoarea scăzută de azi, până la peste 100 kg. pe hectar.

Prin secarea mlaştinilor şi asigurarea circulaţiei apei în toate bălţile, se reduc focarele de paludism şi se ameliorează condiţiile sanitare în localităţile din regiunea văii Dunării.

Valorificarea prin pescărie şi agricultură a Deltei Dunării. Delta Dunării şi problemele economice legate de această regiune merită o atenţie deosebită. Din suprafaţa totală de 430.000 ha., 108.000 ha. sunt bălţi, luminişuri de apă şi gârlă, care nu pot fi valorificate decât prin pescuit; 267.000 ha. sunt ocupate de stuf fixat şi plaur plutitor, plante care reprezintă materie primă importantă pentru industrializare.

Circa 55.000 ha. din suprafaţa Deltei reprezintă grinduri de culturi, păşuni, păduri şi aşezări omeneşti.

Această din urmă suprafaţă se pretează la culturi intensive irigate. O desvoltare deosebită pot căpăta livezile de pomi fructiferi şi industriile alimentare legate de această producţie. Livezile de pomi irigate, mai ales speciile puţin rezistente la secetă, pot asigura o producţie importantă şi valoroasă.

Delta poate deveni, prin irigarea grădinilor de zarzavat, un izvor bogat de producţie în massă a legumelor şi al desvoltării unei industrii alimentare locale.

Date fiind condiţiile naturale favorabile, se va putea desvolta cultura plantelor subtropicale (ceai, lămâi etc.).

Amenajări hidroelectrice. Dunărea reprezintă pentru ţara noastră, cât şi pentru ţările vecine, o sursă importantă de energie hidroelectrică, care se poate valorifica în condiţii economice. Regiunea cea mai importantă din punct de vedere energetic este aceea a Porţilor de Fier, unde se pot amenaja centrale mari cu putere instalată totală de circa 1.280.000 kw. şi cu o capacitate de producţie de 8,8 miliarde kw.-ore într'un an hidrografic mediu.

Aceste centrale vor constitui sursele de bază ale sistemelor noastre energetice şi, datorită preţului de cost redus şi disponibilităţilor mari de energie, vor permite crearea de industrii electrochimice, electrometalurgice, de îngrăşăminte chimice, irigaţii prin pompare etc.

Odată cu amenajarea acestor centrale se vor rezolva şi dificultăţile actuale ale navigaţiei prin Porţile de Fier.

Cursul inferior al Dunării dela Porţile de Fier şi până la Mare n'a fost studiat până în prezent din punct de vedere energetic; aceste studii vor trebui să fie întreprinse în anii viitori.

*

* *

Folosirea apelor constitue un tărâm vast pentru cercetări ştiinţifice şi pentru lucrări de cea mai mare importanţă pentru economia naţională, pentru propăşirea şi înflorirea Patriei noastre. Toate aceste probleme care au fost schiţate aci vor trebui să devină o preocupare serioasă a organelor de stat, a oamenilor de ştiinţă, a specialiştilor şi tehnicienilor, ca şi a întregii populaţii muncitoare din ţara noastră, în scopul de a se elabora un plan general pentru folosirea apelor şi a se trece la punerea lui în practică.

Călăuzindu-se de grandioasele planuri staliniste de împăduriri şi plantare a perdelelor de protecţie, de irigare a unor teritorii întinse, ca şi de eroica luptă a oamenilor sovietici pentru stăpânirea naturii, poporul muncitor din ţara noastră are în faţa sa măreaţa sarcină de a stăpâni şi folosi apele care străbat teritoriul Patriei noastre, pentru a birui seceta, inundaţiile şi a combate eroziunile. Apele noastre pot şi trebue să fie silite să pună în mişcare puternice turbine care trimit curent electric la sute de kilometri distanţă, să fertilizeze pământul şi să dea naştere la noi suprafeţe arabile, să dea viaţă terenurilor vlăguite şi degradate.

Oamenii sovietici ne învaţă că forţele naturii pot fi stăpânite şi puse în slujba cauzei comunismului şi a păcii. Să însuşim această preţioasă învăţătură a marelui popor sovietic.

INDUSTRIA ELECTROTEHNICA

Electrificarea necesită crearea unor baze proprii industriale pentru producerea maşinilor electrice şi a aparaturii respective.

Parte din utilajul şi maşinile necesare realizării programului de lucrări pentru electrificarea ţării, schiţat mai sus, va fi procurat prin import.

Marea Ţară a Socialismului ne dă şi pe acest tărâm un sprijin considerabil, care constă atât în ajutor tehnic, cât şi în utilajul necesar construirii unor fabrici de turbogeneratoare, de maşini şi aparatură electrică grea etc.

Cea mai însemnată parte din necesităţile de utilaj şi maşini va trebui însă produsă în ţară. In acest scop, industria noastră electrotehnică va lua o mare desvoltare, fiind aşezată pe baze largi. Măsurile prevăzute în acest scop în planul de electrificare sunt următoarele:

1. Infiinţarea la Reşiţa, în cadrul întreprinderii „Sovrommetal", a unei fabrici de echipament energetic care să producă turbine de aburi, turbine hidraulice, generatori electrici. Fabricaţia va începe în 1951, pe baza documentaţiei ce va fi primită din U.R.S.S.

2. Desvoltarea uzinelor „Vulcan" din Bucureşti, pentru a putea produce cazane de aburi necesare noilor uzine termoelectrice.

Deasemenea se va organiza, în cadrul industriei construcţiilor de maşini, fabricarea echipamentului mecanic (vane, stăvilare, conducte forţate etc.) necesar uzinelor hidroelectrice.

3. Infiinţarea la Craiova a fabricii „Electro-Putere", care va produce transformatorii necesari staţiunilor de distribuţie, aparataj de înaltă tensiune pentru staţiuni şi centrale, maşini electrice rotative pentru consumul energiei electrice cu puteri dela 50—2.000 kw. Fabrica „Electro-Putere" este în curs de instalare şi va intra parţial în funcţiune încă în anul 1951.

4. Desvoltarea fabricilor existente de motoare electrice pentru a satisface toate necesităţile — şi anume:

— „Electro-Precizia" (Satu-Lung), pentru motoare asincrone şi micromotoare.

— „Electro-Motorul" (Timişoara), pentru motoare asincrone.

— „Dinamo" (Bucureşti), pentru motoare asincrone mari şi speciale, maşini de curent continuu, generatori pentru electrificări rurale etc.

5. Infiinţarea la Bucureşti a unei fabrici de aparataj de joasă tensiune, care va începe să lucreze în 1951 şi se va desvolta în cursul planului cincinal.

6. Desvoltarea actualei fabrici „Vestitorul", pentru a fabrica instrumente de măsură, relee şi telefoane automate.

7. Infiinţarea unei fabrici de cabluri şi conducte electrice izolate şi neizolate. Până la intrarea ei în funcţiune, actualele

fabrici „Electro-Cablu" și „Industria Sârmei" vor face față parțial nevoilor.

8. Inființarea unei fabrici de radio și electronică, prin desvoltarea actualei fabrici „Radio Popular".

9. Inființarea unei fabrici moderne de materiale electro-izolante, necesare fabricării mașinilor, aparatajului și produselor electrotehnice. Proiectul fabricii se execută în Uniunea Sovietică, care ne pune la dispoziție și toate procedeele de fabricație necesare.

10. Inființarea unei fabrici pentru materiale electroceramice izolatoare. Și această fabrică se va proiecta în Uniunea Sovietică și se va instala în primul plan cincinal.

11. Crearea unui Institut de cercetări și încercări electrotehnice, dotat cu un laborator pentru executarea încercărilor de tip a produselor electrotehnice, măsurători de precizie și cercetări tehnice în vederea desvoltării construcțiilor noi.

După instalarea și punerea în funcțiune a tuturor acestor fabrici, industria noastră electrotehnică va fi în măsură să producă cea mai mare parte din utilajul electric necesar electrificării, precum și produse de larg consum din domeniul electrotehnic.

Planul stabilește cantitățile de materiale principale de construcție, necesare pentru realizarea programului de lucrări expus mai sus și cantitățile totale de combustibil necesare programului de 10 ani.

Pentru realizarea acestui program s'au înființat și organizat întreprinderi de proiectare, construcții și montaj, specializate în domeniile respective. Ele se dotează în prezent cu utilajul necesar.

Toate centralele prevăzute în planul de electrificare sunt în curs de proiectare. Uzinele Moroieni, Sadu, Doicești și Ovidiu II sunt în curs de executare, lucrările pentru primele trei fiind avansate. Pentru alte centrale, printre care și centrala Stejar pe Bistrița, se lucrează la amenajarea șantierelor.

Utilajul electromecanic pentru centralele prevăzute a fi puse în funcțiune în cursul primului plan cincinal este în cea mai mare parte executat. Parte din acest utilaj este în curs de sosire în țară; montajul lui va începe în anul 1951.

Electrificarea țării va cere un mare număr de muncitori calificați, tehnicieni și ingineri. Unele cadre au și fost pregătite în acest scop, altele sunt în curs de pregătire și specializare. S'au luat măsuri pentru o masivă sporire a cadrelor de specialiști dela 26.375, câte sunt în prezent, la circa 69.000 până la sfârșitul anului 1955. In afară de școlile tehnice, au fost create în acest scop și se vor mai înființa școli noi, capabile a promova la timp numărul de muncitori calificați, tehnicieni și ingineri prevăzut în plan. Va fi construit Institutul energetic de învățământ superior din București. Au fost trimiși pentru specializare în fabricile de mașini, aparataj și materiale electrotehnice din U.R.S.S. un număr de 200 de muncitori, tehnicieni și ingineri, care, insușindu-și cea mai avansată tehnică de fabricație, vor constitui cadre bine pregătite ale tinerei noastre industrii electrotehnice. Prin aceasta primim încă un ajutor de neprețuit din partea U.R.S.S. în opera de industrializare a țării și de ridicare de noi cadre de specialiști.

RENTABILITATEA PLANULUI DE ELECTRIFICARE

Marile centrale hidro și termoelectrice vor necesita o cheltuială totală de investiții de 140 de miliarde de lei, la care se adaugă suma de lei 35 de miliarde, reprezentând costul liniilor de transport și stațiilor de transformare de înaltă tensiune.

Socotind prețul de vânzare a energiei hidroelectrice la 2,50 lei pe kw.-oră și a energiei termoelectrice la 3,50 lei pe kw.-oră față de prețul mediu actual de 5,80 lei pe kw.-oră, aceste cheltueli de investiții se vor amortiza numai din vânzarea energiei produse în 18 ani și jumătate dela punerea în funcțiune a instalațiilor.

Cu toate că prețul energiei electrice se va reduce față de cel actual aproape la jumătate, prin termenul scurt de amortizare a cheltuelilor de investiții se dovedește cu prisosință și rentabilitatea economică a planului de electrificare.

Aceste cifre nu dau însă decât o imagine incomplectă a uriașelor bogății și a avantajelor care vor rezulta pentru economia țării din realizarea planului de electrificare prin irigații, recuperarea de terenuri inundabile, piscicultură etc.

Tovarăşi,

Din cele expuse aţi putut lua cunoştinţă de principalele probleme ale planului de electrificare şi folosire a apelor ţării noastre.

Este un plan pe un termen îndelungat, un plan de perspectivă. El exprimă în cel mai înalt grad voinţa şi hotărîrea partidului nostru de a asigura ţării un necontenit progres şi poporului muncitor o viaţă tot mai bună şi mai însorită.

Planul de electrificare şi de folosire a apelor ţării noastre poate fi considerat parte integrantă din programul partidului nostru. El va trebui să devină cauza fiecărui comunist, deoarece comuniştii sunt constructorii vieţii noi, stegarii ideilor celor mai înaintate

Aplicarea în viaţă a acestui plan de electrificare şi folosire a apelor va duce Republica noastră Populară la o mare înflorire. Deaceea el este cauza clasei muncitoare, cauza oamenilor de ştiinţă şi a intelectualilor iubitori de progres, cauza fiecărui om cu dragoste de Patrie.

Electrificarea ţării este o idee de o uriaşă forţă mobilizatoare.

Pentru muncitorimea din fabrici şi uzine, electrificarea înseamnă ridicarea nivelului tehnic, introducerea pe o scară cât mai întinsă a mecanizării şi a automatizării, lichidarea treptată a muncii brute manuale, grăbirea şi uşurarea realizării primului nostru cincinal şi a cincinalelor următoare.

Ţărănimea muncitoare, căreia electrificarea îi aduce lumina în cămine şi îi asigură introducerea pe scară întinsă a muncii mecanizate în agricultură, creşterea considerabilă a producţiei la hectar, va socoti electrificarea ca o cauză proprie şi va lupta şi munci din toată inima pentru izbânda ei.

Electrificarea este cauza oamenilor de ştiinţă, a tehnicienilor şi inginerilor, pentru care se deschid perspective nebănuite de desfăşurare a priceperii şi capacităţii lor tehnice, puse în slujba poporului muncitor.

Şi în timpul capitalismului, oameni de ştiinţă cu dragoste de Patrie, care visau binele poporului, s'au gândit la problema electrificării, au elaborat chiar unele planuri modeste, dar îndrăzneţe pentru folosirea apelor. Ei au fost însă curând decepţionaţi de regimul burghezo-moşieresc, duşman al progresului şi plin de dispreţ faţă de capacităţile creatoare ale oamenilor noştri de ştiinţă.

Cu totul alte putinţe de activitate creatoare au azi oamenii de ştiinţă, specialiştii şi tehnicienii, când puterea politică se află în mâinile clasei muncitoare, constructoare a socialismului. Munca sârguincioasă şi plină de entuziasm a specialiştilor care au contribuit la elaborarea acestui plan, ca şi discuţiile largi şi pline de conţinut care au avut loc în sesiunea lărgită extraordinară a Academiei R.P.R., constitue dovada vie a marelui interes şi avânt pe care l-a stârnit în mijlocul savanţilor, inginerilor şi tehnicienilor noştri ideea electrificării ţării şi a folosirii apelor.

Pe drept cuvânt spunea la sesiunea Academiei acad. Traian Săvulescu că deabia acum, în condiţiile regimului de democraţie populară, ştiinţa priveşte cu încredere în viitor, iar oamenii de ştiinţă văd posibilităţile nemărginite ce li se oferă pentru descoperirea şi punerea în valoare a bogăţiilor naturale ale ţării, pentru îmbunătăţirea continuă a sănătăţii şi ridicării nivelului cultural al poporului, pentru înflorirea Patriei, pentru întărirea luptei pentru pace şi libertate.

Intr'adevăr, ce orizont larg, ce câmp vast de cercetări deschide în faţa oamenilor de ştiinţă şi a tehnicienilor electrificarea şi folosirea apelor Patriei noastre!

Un ecou deosebit de puternic vor avea lucrările iniţiate de partidul nostru, în sânul tineretului. Tinerii muncitori şi ţărani, tinerii studioşi, tinerii ingineri şi tehnicieni sunt chemaţi să-şi pună entuziasmul lor creator, îndrăzneala lor de gândire şi de acţiune, înflăcăratul lor patriotism, interesul pentru tot ce e nou şi înaintat, în slujba biruirii forţelor potrivnice ale naturii, în slujba triumfului planului de electrificare şi de folosire a apelor.

In Uniunea Sovietică, ziditoare a comunismului, oamenii sovietici, conduşi de marele Partid Bolşevic şi de genialul Stalin, îşi consacră toate sforţările muncii paşnice creatoare, supun cu îndrăzneală nemaipomenită forţele naturii, silindu-le să lucreze spre binele omului.

Acesta este drumul pe care păşim şi noi.

Punerea în aplicare a planului de electrificare și folosirea apelor din țara noastră va face să crească puterea economică a Patriei noastre, slujind astfel cauza socialismului și a păcii.

Tovarăși,

Prin presă, radio, cinematograf, așezăminte culturale, propagandiști, agitatori etc., prin toate verigile aparatului nostru de propagandă și agitație, să facem ca fiecare om al muncii să cunoască ideile și măsurile practice ale planului. Realizarea acestui plan este de neconceput fără mobilizarea organizațiilor sindicale, de tineret, de femei, a oamenilor muncii dela orașe și sate, a savanților, inginerilor și tehnicienilor.

In industria energetică și electrotehnică, în metalurgie, în industria minieră, în construcții, transporturi, agricultură, silvicultură și industria lemnului, în învățământul public, în instituțiile științifice, în institutele de studii, cercetări și proiectări, va trebui desfășurată o intensă activitate tehnică-organizatorică pentru punerea în aplicare a planului de electrificare și pentru complectarea cercetărilor impuse de această mare acțiune. In cursul primului plan cincinal vor trebui întocmite planurile și proiectele lucrărilor de amenajare a apelor, pe bazine hidrografice și pe întreaga țară. In acest scop se vor iniția studii privitoare la toate problemele în legătură cu apele, probleme ce interesează economia generală a țării și gospodărirea apelor din diferite bazine hidrografice.

Vor trebui întocmite proiectele lucrărilor: a) de irigații, recuperări de terenuri inundabile, asanări, piscicultură; b) de amenajare a căilor interioare de navigație; c) de reîmpădurire, potolire a torenților, crearea de perdele de protecție, prevenirea și combaterea eroziunilor.

In învățământul public se va da o atenție deosebită studiului științelor legate de realizarea planului de electrificare: electricității, fizicii, matematicii, geologiei, hidrografiei etc. Vor trebui luate măsuri pentru a asigura învățământului tehnic de toate gradele cadre didactice calificate, manuale tehnice de specialitate, laboratoarele, atelierele și materialul didactic necesar.

Sfaturile Populare regionale, raionale, orășenești și comunale, care vor fi alese în ziua de 3 Decembrie 1950, vor trebui să dea un sprijin activ planului de electrificare a țării, aplicând măsurile prevăzute în plan, pe baza desvoltării la maximum a inițiativei masselor și a folosirii la maximum a izvoarelor și posibilităților locale.

Organizațiile de partid trebue să organizeze studierea planului de electrificare astfel încât fiecare membru de partid să-l însușească temeinic. Comuniștii au sarcina să mobilizeze massele cele mai largi și inițiativa lor creatoare în munca de înfăptuire a electrificării țării.

Comitetele de partid au datoria să desfășoare o muncă sistematică politică și organizatorică de mobilizare a muncitorilor și tehnicienilor de pe șantiere, din fabricile de utilaj și echipament energetic și să dea o atenție deosebită creșterii de noi cadre necesare îndeplinirii sarcinilor cuprinse în planul de electrificare.

Planul de electrificare a țării și de folosire a apelor exprimă marea voință de pace a poporului nostru. Dornic să-și construiască o viață nouă, pe temelii noi, poporul nostru are nevoie de pace. Mărețele lucrări pe care el le întreprinde demonstrează încrederea sa fierbinte în victoria forțelor păcii asupra forțelor războiului. Oamenii muncii din țara noastră socot că forțele păcii sunt și vor fi atât de puternice, încât, chiar dacă imperialiștii americani ar încerca să-și pună în aplicare planurile lor criminale, aceste forțe vor fi în stare să paralizeze din fașă mișcările lor și să-i împiedice a pricinui omenirii distrugeri catastrofale.

Electrificarea și folosirea apelor Patriei noastre este o sarcină de căpetenie a partidului nostru.

Comitetul Central al partidului nostru își exprimă convingerea că milioanele de oameni ai muncii vor răspunde cu înflăcărare patriotică la chemarea partidului pentru înfăptuirea electrificării, construirii socialismului în țara noastră, pentru cauza apărării păcii.

„Scânteia" nr. 1.875
din 28 Octombrie 1950

FORȚELE PĂCII ȘI SOCIALISMULUI VOR ÎNVINGE!

La 7 Noembrie se împlinesc 33 de ani dela evenimentul cel mai măreț din istoria omenirii: Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, înfăptuită victorios de proletariatul rus sub conducerea Partidului Bolșevic al lui Lenin și Stalin. Revoluția din Octombrie a fost în acelaș timp o mare victorie a proletariatului internațional. Rupând frontul imperialismului, ea a instaurat prima putere din lume a muncitorilor și țăranilor, a exercitat o puternică influență revoluționară asupra întregii vieți sociale din toate țările, a inaugurat o nouă eră în istoria omenirii.

Zadarnice au fost sforțările burgheziei imperialiste de a sugruma Revoluția din Octombrie și de a stăvili consecințele ei incalculabile. Cu cât trec anii, cu atât mai epocală apare însemnătatea ei, cu atât mai mare este numărul popoarelor care o iau drept călăuză în lupta lor de eliberare de sub jugul asupririi și exploatării.

Marele stat sovietic, creat de Lenin și Stalin, a mers din victorie în victorie, devenind cea mai mare forță economică și politică din lume. Epocalele succese dobândite de U.R.S.S. în realizarea cincinalului postbelic, care au dus la o nouă creștere și întărire a economiei sovietice, giganticele planuri staliniste de împăduriri și irigare a deșerturilor, uriașele hidrocentrale și canale pe care le înfăptuesc oamenii sovietici — toate acestea sunt o mărturie categorică a superiorității orânduirii socialiste asupra orânduirii capitaliste și a mersului ei invincibil spre comunism.

Oamenii sovietici își consacră toate sforțările lor muncii pașnice creatoare. Cu 24% a crescut producția globală a industriei sovietice în trimestrul III al anului 1950 față de aceeași perioadă a anului trecut, cu 2.400.000 a crescut numărul muncitorilor și funcționarilor ocupați în economia națională. A sporit considerabil producția bunurilor de larg consum și a articolelor tehnice, ceeace asigură oamenilor muncii din U.R.S.S. putința unui trai îmbelșugat.

Pe aceeași cale pășesc republicile de democrație populară. Politica lor de pace și lupta împotriva războiului sunt însoțite de o energică și stăruitoare muncă constructivă și de sforțări neobosite pentru îmbunătățirea prin toate mijloacele a stării materiale și culturale a celor ce muncesc. In vreme ce niciuna din țările marshallizate n'a reușit să atingă nivelul antebelic al producției industriale, toate țările de democrație populară au depășit cu mult acest nivel. Creșterea anuală a producției industriale în aceste țări este între 15 și 25%, ritm la care nici nu pot visa țările încăpute pe mâinile colonialiștilor americano-englezi. Inflația și șomajul sunt lucruri de domeniul trecutului în țările de democrație populară.

Victoria revoluției populare chineze a deschis calea spre o largă desvoltare a forțelor de producție în această uriașă țară. Republica Populară Chineză a reușit să stabilizeze viața economică, lichidând inflația, refăcând mii de întreprinderi și linii ferate. Situația clasei muncitoare se îmbunătățește necontenit, iar prin reforma agrară în curs de înfăptuire țăranii sunt eliberați de jugul feudalilor și dobândesc putința unui trai omenesc.

Un rol important în realizarea acestor mari succese îl joacă relațiile economice de tip nou, socialist, dintre Uniunea Sovietică și țările de democrație populară. Aceste relații exprimă politica stalinistă de pace și de prietenie între popoare, politica de colaborare pe baza egalității în drepturi între popoarele mari și mici.

Progresul economic și creșterea neîncetată a nivelului de trai al masselor muncitoare constitue trăsăturile caracteristice ale politicii de pace duse de toate țările eliberate din lanțul imperialismului.

Cu totul altfel se înfățișează lucrurile în țările în care poruncesc imperialiștii americani și englezi. Totul în aceste țări este dominat de pregătirea războiului. Cu ajutorul războiului, imperialiștii americani și sateliții lor speră să-și rezolve propriile lor contradicții

şi dificultăţi, să consolideze poziţiile capitalului monopolist şi să cucerească dominaţia mondială.

Cercurile conducătoare din Statele Unite şi Anglia folosesc cele mai cinice metode de distrugere şi de ucidere barbară a oamenilor. Pustiirea sălbatică a Coreei, asasinarea în massă a populaţiei civile de către vandalii americano-fascişti constitue imaginea vie a planurilor pe care imperialiştii americano-englezi le nutresc cu privire la întreaga omenire.

In bugetul Statelor Unite peste 70% din cheltuelile directe şi indirecte sunt destinate pregătirilor războiului. Sporind mereu povara cheltuelilor de război şi aruncând-o în spatele poporului american, Truman a avertizat pe Americanii de rând că Statele Unite „trebue să consacre mai multe resurse scopurilor militare şi mai puţine consumului civil". Aceasta înseamnă nici mai mult nici mai puţin decât reînvierea deghizată a vechii formule hitleriste „tunuri în loc de unt".

„Planul Marshall" a devenit instrumentul făţiş al politicii războinice americane. Revista americană „Business Week" a scris negru pe alb: „Fondurile investite în contul «planului Marshall» nu vor fi afectate industriilor care produc obiecte de consum, ci celor care prezintă un interes militar direct sau indirect".

In ţările înrobite de imperialiştii americano-englezi, regresul economic şi coborîrea neîncetată a nivelului de trai al masselor muncitoare sunt un rezultat direct al politicii de război a cercurilor conducătoare.

Pe ruina, mizeria şi foametea masselor şi a celor 45.000.000 de şomeri ai lumii capitaliste, cresc uriaş beneficiile trusturilor. Intreprinderile Boeing, care fabrică „fortăreţe sburătoare" din care piraţii americani ai aerului aruncă bombe asupra caselor, şcolilor şi spitalelor din Coreea, şi-au ridicat beneficiile în primul semestru al anului 1950, faţă de aceeaşi perioadă a anului 1949, de 9 ori! Dar de pe acum concentrarea comenzilor de stat şi a resurselor de materii prime în mâinile magnaţilor industriei de război provoacă stagnarea şi ruina celorlalte ramuri ale economiei. Căci ce înseamnă a angaja economia naţională pe calea economiei de război? „Aceasta înseamnă — spune tovarăşul Stalin — a orienta industria într'un sens unilateral, spre război; înseamnă a lărgi prin toate mijloacele producţia de obiecte necesare războiului, producţie care nu este legată de consumul populaţiei; înseamnă a restrânge la extrem producţia şi mai ales aprovizionarea pieţei cu obiecte de consum pentru populaţie; înseamnă, în consecinţă, a restrânge consumul populaţiei şi a pune ţara în faţa unei crize economice".

Politica de pace a Uniunii Sovietice decurge din natura orânduirii sale socialiste. Uniunii Sovietice îi este străină tendinţa expansiunilor externe şi a cotropirilor coloniale, deoarece doborîrea puterii exploatatorilor a tăiat dela rădăcină cauzele care dau naştere la asemenea tendinţe. Acelaş lucru se poate spune despre ţările de democraţie populară, care construesc socialismul.

Tovarăşul Stalin a afirmat în repetate rânduri posibilitatea coexistenţei paşnice a celor două sisteme — socialist şi capitalist. Intreaga politică externă stalinistă este străbătută de dorinţa sinceră de colaborare şi de întărire a relaţiilor normale dintre ţări, de dorinţa de a alege în toate împrejurările calea reglementării paşnice a divergenţelor internaţionale. Aceasta se exprimă şi prin lupta neobosită pe care o duce U.R.S.S. pentru întărirea O.N.U., pentru apărarea principiilor care stau la baza acestei organizaţii, chemată să devină unul din cei mai importanţi factori în lupta pentru pace şi pentru colaborare internaţională.

Imperialiştii americano-englezi au respins însă pactul de pace între marile puteri, propus de U.R.S.S., şi resping orice acord cu Uniunea Sovietică, deoarece aceasta ar însemna prăbuşirea întregii lor politici, clădită pe propagarea sfruntatei minciuni despre „imposibilitatea unei înţelegeri cu Uniunea Sovietică" şi îndreptată spre cucerirea dominaţiei mondiale.

Calmul şi fermitatea Uniunii Sovietice şi a ţărilor de democraţie populară în faţa provocărilor imperialiste izvorăsc din conştiinţa faptului că politica acestor ţări reprezintă interesele popoarelor lor şi are întregul lor sprijin, izvorăsc din încrederea lor în viitor şi din conştiinţa superiorităţii forţelor lor. Politica de pace şi de colaborare dusă de Uniunea Sovietică şi de ţările de democraţie populară are tot mai mulţi prieteni şi aliaţi în persoana popoarelor din ţările imperialiste, în timp ce prăpastia dintre cercurile imperialiştilor războinici americano-englezi şi massele largi populare se adânceşte tot mai mult, ducând la izolarea trumanilor şi churchillilor — duşmani înverşunaţi ai păcii şi libertăţii popoarelor.

*
* *

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie a exercitat o înrâurire deosebit de puternică asupra cursului desvoltării istorice a poporului român, care a avut fericirea să facă parte din rândul popoarelor eliberate de Armata Sovietică, dobândind astfel putinţa unei libere desvoltări democratice şi câştigând pentru prima dată în istoria sa o reală independenţă. Fără Uniunea Sovietică, poporul nostru n'ar fi putut păstra independenţa naţională şi suveranitatea statului, ameninţate de imperialiştii americano-englezi. Sprijinul economic, politic, moral şi ideologic pe care ni-l dă Uniunea Sovietică şi tovarăşul Stalin este de nepreţuit.

Acum, când înaintăm în complexitatea problemelor pe care le pune construirea socialismului, ne dăm şi mai bine seama de imensul ajutor ce-l reprezintă pentru partidul nostru, pentru regimul de democraţie populară şi pentru întregul nostru popor muncitor învăţăturile lui Lenin şi Stalin, ca şi întreaga experienţă practică a Partidului Bolşevic şi a Statului Sovietic. Noile teze ştiinţifice elaborate de tovarăşul Stalin aduc un aport preţios teoriei materialismului dialectic şi materialismului istoric. Claritatea deplină adusă de tovarăşul Stalin în problemele privitoare la legătura reciprocă dintre bază şi suprastructură şi la rolul activ al suprastructurii sunt de cea mai mare însemnătate pentru ţările de democraţie populară.

Statul de democraţie populară joacă un rol din ce în ce mai activ în opera de construire a bazei economice a socialismului. Datorită puternicului avânt politic cu care luptă clasa muncitoare pentru realizarea planurilor de stat, în Republica Populară Română producţia industrială a întrecut cu mai bine de jumătate nivelul antebelic. Şomajul a dispărut din ţara noastră: din an în an sporeşte numărul muncitorilor şi funcţionarilor ocupaţi în economia naţională. A crescut salariul mediu; asistenţa socială de care se bucură oamenii muncii în ţara noastră este de neconceput într'o ţară capitalistă.

Aplicând la ţară politica partidului, statul acordă ţărănimii muncitoare ajutor în credite, unelte de producţie, înlesniri fiscale, îmbunătăţind în mod simţitor starea ei economică şi culturală. Mărfuri în valoare de peste 60 de miliarde de lei au fost trimise anul acesta celor 5.000.000 de membri ai cooperativelor săteşti, peste 5.000 de tractoare a trimis industria noastră la sate. Cele peste 1.000 de gospodării agricole colective, formate pe baza liberului consimţământ al ţăranilor săraci şi mijlocaşi, au dobândit primele succese pe tărâmul sporirii producţiei agricole şi al îmbunătăţirii traiului membrilor lor.

La 3 Decembrie vor avea loc în ţara noastră alegerile de deputaţi în Sfaturile Populare — organele locale ale puterii de stat. Ele vor întări puterea noastră de stat şi vor constitui un important pas înainte pe calea aplicării principiului fundamental al adevăratei democraţii: guvernarea statului de către massele largi ale oamenilor muncii.

Poporul român iubeşte din toată inima cuceririle sale revoluţionare. Lupta lui pentru pace, pentru apărarea independenţei naţionale a căpătat un adânc conţinut: *el are ce apăra.*

Sarcinile construcţiei socialiste, industrializarea şi electrificarea ţării, întărirea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănimea muncitoare, întărirea gospodăriilor agricole colective şi sporirea numărului lor, lupta împotriva chiaburimii şi izolarea ei, lupta împotriva celorlalţi duşmani, întărirea statului de democraţie populară, ridicarea nivelului material şi cultural al poporului muncitor — toate aceste sarcini sunt strâns legate în conştiinţa oamenilor muncii de ideea apărării active a păcii.

După realizarea planului de stat pe 1950 vom păşi la îndeplinirea primului nostru plan cincinal, în decursul căruia producţia industrială va creşte de două ori faţă de 1950.

Recenta plenară a C.C. al P.M.R. a aprobat măreţul plan de electrificare şi de folosire a apelor ţării (irigaţii, împăduriri, perdele de protecţie, recuperarea terenurilor inundabile, desvoltarea navigaţiei, pisciculturii etc.). Ridicarea puterii electrice instalate, în prima etapă de 10 ani, dela 600.000 kw. la 2.600.000 kw. va permite realizarea trecerii treptate a industriei şi agriculturii la o bază tehnică nouă, la baza tehnică a marii producţii moderne, va duce la desvoltarea acelor ramuri ale economiei naţionale care vor ridica puterea economică a ţării şi capacitatea ei de apărare, lucru de mare însemnătate în lupta pentru pace.

Poporul nostru nu uită niciun moment ameninţarea ce o prezintă pentru pacea lumii imperialiştii americano-englezi şi agentul lor zelos Iuda-Tito, care îşi desfăşoară activitatea sa ticăloasă în vecinătatea ţării noastre. Din cauza politicii criminale a fasciştilor titoişti, Iugoslavia se rostogoleşte tot mai jos pe calea marshallizării,

cu urmările ei inevitabile: foametea, lichidarea industriei, transformarea Iugoslaviei in bază militară a imperialismului american și a popoarelor ei în carne de tun la ordinul Wall-Street-ului. Popoarele Iugoslaviei nu se vor lăsa însă târîte în război împotriva Uniunii Sovietice și democrațiilor populare. Ele nu vor uita Revoluția din Octombrie, ceeace li datorează și ceeace ea înseamnă pentru ele.

Pregătind războiul împotriva Uniunii Sovietice și țărilor de democrație populară, noii pretendenți la dominația mondială, imperialiștii americano-englezi, au uitat rezultatele lamentabile ale intervenției celor 14 state împotriva tânărului stat sovietic, au uitat soarta imperialiștilor germani care au atacat Uniunea Sovietică. Ei au uitat cum s'a terminat intervenția americană în China. Dar sute de milioane de oameni țin minte ce a însemnat pentru asupriții și exploatații din lumea întreagă Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Ele țin minte că Uniunea Sovietică a salvat omenirea și civilizația de barbaria fascistă, țin minte pe eroii Stalingradului și vocea dătătoare de nădejdi și încredere în victorie a marelui Stalin.

Pacea va învinge războiul! In zilele noastre nu există forță pe lume care să întoarcă înapoi roata istoriei. Forțele păcii și ale socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, pășesc înainte spre noi victorii!

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară!" nr. 44 (104) din 3 Noembrie 1950.

CUPRINSUL